

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Авторът се издава
за първи път
на български език

ФАНТАСТИКА

7

ДЕЙВИД БРИН

ЗВЕЗДНА

РОМАНАТ Е НОСИТЕЛ
НА НАГРАДИТЕ
ХЮГО и НЕБЮЛА

ВЪЛНА

СЕ НАДДИГА

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

Дейвид Брин

Звездна вълна се надига

ИК „Бард“ посвещава това издание на добрия приятел и голям фантаст ИВАЙЛО РУНЕВ

КРАТЪК РЕЧНИК И СПИСЪК НА ГЕРОИТЕ В КНИГАТА

Аксептор – представител на подчинена на тандуанците раса. Мощен медиум и екстрасенс.

Аки – делфин-юнга от Калафия.

Бей Кухуан – синтиански разузнавач.

Библиотека – информационен склад, поддържащ единно галактическото общество. Архив от съвместни знания, трупани още от ерата на Прародителите.

Братята на Нощта – галактическа раса-патрон.

Брукида – делфин-металург.

Галактяни – едни от най-старите, пътуващи сред звездите видове, които образуват общността на петте галактики. Много от тях са станали раси-патрони, присъединявайки се към древната традиция на ъплифта.

Губру – птицеподобна галактическа раса, враждебна към Земята.

Дени Зудман – човек-екзобиолог.

Джелиън Баскин – лекар и пратеник на Съвета на Земяните видове. Продукт на човешко генно инженерство.

Емерсън Д'Анити – човек-инженер, работещ на „Стрийкър“.

Еписиарх – представител на подчинена раса, робуваща на тандуанците. Мощен медиум и екстрасенс.

Зоро – старша галактическа раса-патрон, враждебна към Земята.

Игнасио Мети – експерт по ъплифта, участник в експедицията на „Стрийкър“.

Изоставената флотилия – група огромни космически кораби, много древни и дълго време неоткриваеми преди намирането им от „Стрийкър“.

Ики – древен митичен остров на смърт и разрушение.

Ифни – „Инфинити“ или богинята на късмета.

Калафия – смесена човешко-неоделфинска колония.

Кантен – един от малкото галактически видове, открито приятелски настроен към Земята.

Каранк % (дума, която човек не може да произнесе правилно) – галактически вид, толкова цялостно променен при робуването си като подчинена раса, че полудял.

Кийнийнк – смесена школа за възпитание, съчетаваща логическата

човешка мисъл с наследството на митологията от Сънищата на Китовете.

Кипиру – първи пилот на „Стрийкър“. Родом от Атласт.

Кикуп – земноводни същества на крачка от интелигентността, родом от планетата Китруп.

Крейдейки – капитан на изследователския космически кораб „Стрийкър“.

К'та-Джон – специален неоделфин, тип Стенос. Един от низшите по ранг офицери на „Стрийкър“.

Крат – главнокомандващата силите на Зоро.

Макани – корабният лекар на борда на „Стрийкър“, женски неоделфин.

Моки – неоделфин, тип Стенос.

Нис – псевдоинтелигентен компютър, предоставен на Томас Орли от пратеници на Тимбрими.

Пила – галактическа раса-патрон, част от клана Зоро и враждебна към Земята.

Подчинена раса – вид, който дължи своя интелект на ъплифта, извършен от неговата раса-патрон.

Прародители – митичният първи вид, който основал галактическата култура и Библиотеката преди няколко билиона години.

Първобитен делфински език – полуезик, употребяван от обикновените, немодифицирани делфини на Земята.

Сах'от – неоделфин тип Стенос. Цивилен езиковед на „Стрийкър“.

Синтианин – представител на една от три галактически раси, приятелски настроени към Земята.

Стенос – нарицателно за неоделфини, чийто генетичен код включва гени от обикновен делфин тип Стенос бреданензис.

Стенос бреданензис – вид обикновени делфини на Земята.

Таката-Джим – неоделфин, тип Стенос, помощник-капитан на „Стрийкър“.

Танду – войнствен галактически вид, враждебен към Земята.

Тенанин – войнствен галактически вид.

Тимбрими – галактическа раса, приятелски настроена към Земята. Известни със своя интелект.

Тищуут – женски неоделфин, четвърти офицер на „Стрийкър“.

Томас Орли – пратеник на Съвета на Земяните видове и продукт на умерено генно инженерство.

Тошио Ивашика – момче-юнга от Калафия.

Турсиопс – нарицателно за неоделфин без гени на Стенос.

Турсиопс амикус – модерен неоделфин. „Приятелски бутилконос“.

Турсиопс трукатус – обикновени земни бутилконоси делфини.

Уатасети – неоделфин, подофицер.

Ханес Суеси – човек-инженер.

Хаоки – неоделфин от типа Турсиопс.

Хикахи – женски неоделфин, трети командир на „Стрийкър“.

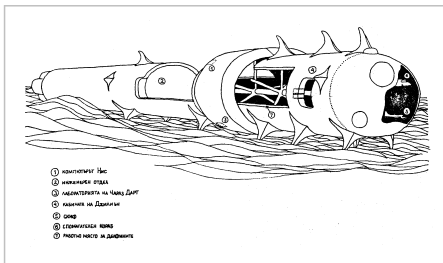
Хърби – мумията на древен звезден пътешественик с неизвестен произход.

Чарлз Дарт – неошимпанзе-планетолог.

Шалоу Клъстър – рядко посещавана, ненаселена планетарна система, където е открита Изоставената Флотилия.

Бплифт – процес, чрез който по-стари галактически раси създават нови интелигентни видове посредством селекция и генно инженерство. Така получените подчинени раси служат на своя патрон за определен период като отплата за възникването си.

„На собствените ми прародители...“

ПРОЛОГ

ОТ ДНЕВНИКА НА ДЖИЛИЪН БАСКИН

„Стрийкър“ накуцва като куче на три крака.

Вчера форсирахме един щастлив скок, само на крачка пред галактяните, които ни преследват. Единственият вероятностен спирален амбреаж, оцелял след битката на Моргран, застана и заскърца, но в крайна сметка ни доведе тук, в системата с обикновена гравитация на една звезда-джудже от втори клас на име Ктсимини.

Библиотеката показва само един годен за живот свят в орбитата ѝ – планетата Китруп.

„Годна за живот“ е меко казано. Том, Хикахи и аз прекарахме часове с капитана, търсейки алтернативи. Най-накрая Крейдейки реши да ни доведе тук.

Като лекар аз изпитвам ужас от приземяването на планета, пълна с толкова скрити и неизвестни опасности, но Китруп е воден свят, а нашият екипаж, състоящ се най-вече от делфини, се нуждае от вода, за да може да се движи наоколо и да поправя кораба. Китруп е богата на тежки метали и вероятно на нея ще намерим суровините, от които се нуждаем.

Има също и преимущество да е рядко посещавана. Библиотеката твърди, че не е използвана от доста дълго време. Може би галактяните няма да се сетят да ни потърсят тук.

Споделих същото и с Том снощи, когато двамата се държахме за ръце и наблюдавахме през един от илюминаторите как дискът на планетата нараства. Един безспорно красив син глобус, обвит от ивици бели облаци. Нощта беше осветена на места от бледо тлеещи вулкани и проблясващи светкавици.

Казах на Том, че съм убедена, че никой няма да ни последва тук – казах го убедено, но без да мога да заблудя когото и да било. Том се усмихна и не отвърна нищо на моите фантазии.

Щяха да ни потърсят и тук, разбира се. Има само няколко транспортни направления, които „Стрийкър“ може да поеме, без да използва точка на прехвърляне. Единственият въпрос е дали ще успеем да приключим ремонта на кораба навреме и да се махнем оттук, преди галактяните да дойдат при нас.

Том и аз разполагахме с няколко свободни часа насаме, първите от дни насам. Върнахме се в кабината и се любихме.

Пиша това изложение, докато той спи. Не зная кога ще имам друга възможност.

Капитан Крейдейки току-що ни повика. Искане и двамата да сме на мостика – за да могат, предполагам, делфините да ни видят и да се уверят, че техните човешки патрони са наблизо. Дори един компетентен делфин-космонавт като Крейдейки може би изпитва такава нужда от време на време.

Би било хубаво и ние, хората, да разполагахме с подобно средство за психологическо успокоение.

Време е да оставя това и да събудя моя уморен приятел. Но първо искам да отбележа думите, които Том ми каза снощи, докато наблюдавахме бурните морета на Китруп.

Той се обърна към мен, усмихна ми се по онзи особен начин, подсказващ, че му е хрумнала някоя шега и изтананика едно кратко стихче в делфинска тринарна поезия:

Звездите се люлеят от бури
Водите под тях се носят на талази
И все пак мокри ли сме ние, обич моя?

Трябваше да се засмея. Понякога мисля, че Том е полуделфин.

ЧАСТ ПЪРВА ПЛАВАЕМОСТ

Всички твои по-добри дела
трябва
във вода да се запишат...

Франсис Бомон и Джон Флечър

1. ТОШИО

Делфините се подиграваха с човешките същества от хилядолетия. Те *винаги* бяха приемали хората като ужасно смешни създания. Фактът, че човечеството си бе играло с техните гени и им бе дало технически познания, не беше променил съществено отношението им.

Делфините продължаваха с шегите си.

Тошио наблюдаваше малкия контролен екран на своя уотърскутер, правейки се че проверява дълбочината на потапяне. Уотърскутер се движеше на десет метра под повърхността. Нямахше нужда от корекции в курса и все пак той се задълбочи над екрана, докато Кипиру се приближаваше – без съмнение за да започне отново да го дразни.

– Малки ръце, я потананикай! – лъскавосивият морски бозайник се завъртя като бургия вдясно от Тошио, после се приближи, за да хвърли небрежен поглед на момчето. – Изтананикай нещо за кораби, космосс и за прибиране у дома!

Гласът на Кипиру, отекващ от сложната плетеница кухини под неговия череп, прозвуча като стенание на фагот. Той можеше да имитира също така успешно и обой и тенорсаксофон.

– Е, Малки ръце? Къде е твоята песссен?

Кипиру искаше да е сигурен, че останалите са го чули. Другите делфини плуваха спокойно, но Тошио бе уверен, че слушат всичко. Той се радваше, че Хикахи, ръководителката на експедицията, е на разувнаване далеч напред. Щеше да е много по-лошо, ако тя беше тук и заповядаше на Кипиру да го остави на мира. Нищо казано от Кипиру не можеше да се сравни със срама да бъде защитаван като малко дете.

Кипиру мързеливо се завъртя с корема нагоре до уотърскутера на момчето, удряйки плавно с опашката си, за да може да се задържа на едно ниво с машината. В кристално чистите води на Китруп всичко изглеждаше странно отразено. Коралоподобните върхове на могилиите от метал блестяха като далечни планини, видени през омарата, паднала над дълга речна долина. Полюшващи се жълтеникави ластари на водорасли се спускаха от повърхността.

Сивата кожа на Кипиру фосфоресцираше, а острите като карфици зъби в дългата му тясна V-образна уста блестяха с дразнеща яркост, която сякаш се засилваше... ако не от водата, то от въображението на Тошио.

Как можеше един делфин да е толкова гаден?

– Няма ли да ни попееш, Малки ръце? Изпей ни нещо, което да ни накара да повярваме, че вече не сме на тази така наречена планета, а в познато пристанище. Попей и накарай Мечтателите да мечтаят за земя!

Ушите на Тошио бръмчаха от смущение, независимо от тихото жужене на климатичната инсталация в уотърскутера. Той бе сигурен, че всеки момент Кипиру ще спре да го нарича Малки ръце и ще започне да използва новия прякор, който му беше избрал – Великия Мечтател.

Беше му неприятно да го осмиват заради дребната грешка, която бе допуснал, като си тананикаше, докато придружаваше изследователския екипаж от делфини – те бяха посрещнали разсеяния му напев с подигравки и злъчен смях – но да го иронизират с прякор, запазен почти само за велики музиканти или гърбави китове... беше повече, отколкото Тошио можеше да понесе.

– Нямам настроение за песни точно сега, Кипиру. Защо не отидеш да притесняваш някого друго? – Тошио се почувства като победител, тъй като успя да изрече думите си с равен, нетрепващ глас.

За негово облекчение Кипиру едва изквича нещо високо и бързо на гърлен тринар, почти първобитен делфински език – което само по себе си бе обидно. После делфинът се изви и насочи към повърхността за въздух.

Водата от всички страни беше светла и синя. Блещукащи китрупинански риби се стрелкаха покрай уотърскутера. Техните люспести гърбове отразяваха светлината като носени от вятъра заскрежени листа. Навсякъде наоколо се виждаха различните цветове и форми на метала. Утринното слънце проникваше през ясното спокойно море, за да освети странните форми на живот на този особен и неизбежно мъртвешки свят.

Тошио не виждаше красотата на водите на Китруп. Мразеше

планетата, повредения кораб, който го бе докарал тук и делфините, които му бяха спътници в това изгнание. Намираше горчиво задоволство и утеха в съсипващите обиди, които искаше да бе изрекъл към Кипиру.

„Ако си толкова способен, Кипиру, защо тогава не ни изсвириш отнякъде малко ванадий?“ или „Не виждам защо трябва да хабя една човешка, песен, изпълнявайки я пред делфинска публика, Кипиру.“

Въображаемите му забележки имаха задоволителен ефект. Но Тошио знаеше, че никога не бива да изрича подобни неща на глас.

Най-напред точно китообразните, а не човекоподобните, са тези, чиито вокални способности са признати за най-нежни в четвърт от космическите пристанища в галактиката. И въпреки че тъжните балади на по-големите братовчеди – китове – имат истинска стойност, то дори родът на Кипиру може да си спечели почитатели на дузина светове, само като упражнява белите си дробове.

И при всички положения щеше да е ужасна грешка да се показва човешко превъзходство над който и да е от екипажа на „Стрийкър“. Старият Ханес Суеси, един от останалите шестима човека на борда, го бе предупредил за това, веднага след като напуснаха Нептун – още в началото на пътешествието.

– Само опитай и ще видиш какво ще стане – беше казал старият механик. – Те ще ти се изсмеят, а и аз също, ако имам късмет да съм там, когато се случи. Много вероятно е някой от тях да те захапне, за да си научи мястото! Но ако има нещо, което делфините да не зачитат, това е човек, който без да има право, заема стойка на господар.

– Но Протоколите... – запротестира Тошио.

– Забрави Протоколите! Тези правила са създадени, за да могат хора, шимпанзета и делфини да действат по правилен начин, когато галаксията са наоколо. Ако „Стрийкър“ бъде спрял от патрул на Зоро или трябва да попита пилянски библиотекар за някаква информация, тогава доктор Метц или мистър Орли, или дори ти или аз, можем да се престорим, че ръководим, защото никое от тези закостенели извънземни няма да си губи времето да разговаря с млада раса като делфинската. Но през останалото време ние получаваме заповедите си от капитан Крейдейки... По дяволите, това би било много трудно – някой Зороанец да стреля по теб, а ти да се преструваш, че ти харесва, само защото проклетите извънземни са достатъчно учтиви да признаят, че *хората* са все пак нещо повече от плодни мушички. Представяш ли си колко трудно би било, ако трябваше в действителност да *управляваме* този кораб? Или ако се бяхме опитали да превърнем делфините в една послушна, робска,

подчинена раса? Това би ли ти харесало?

Тук Тошио енергично поклати глава. Идеята да се държат с делфините по начина, по който подчинените раси обикновено биват третирали в галактиката, беше отблъскваща. Неговият най-добър приятел, Аки, беше делфин.

И все пак имаше моменти като настоящия, когато Тошио искаше да има някакви компенсации за това, че е единственото човешко момче на звезден кораб с екипаж, съставен най-вече от възрастни делфини.

Кораб, който в момента не пътуваше наникъде, припомни си Тошио. Острото негодувание срещу грубостта на Кипиру отстъпи място на по-силното безпокойство, че той може никога да не напусне водния свят на Китруп и да не види своя дом.

Забави пътуването свое, момче –
водач на уотърскутер
Изследователската група ще се събере насам
Хикахи идва – ще я изчакаме тук

Тошио погледна нагоре. Брукида, старшият делфин-металург, се бе приближил отляво. Тошио изсвири отговор на тринарен език:

Хикахи идва – моят уотърскутер спира

Той спря дроселите на уотърскутера.

На екрана на своя сонар Тошио видя малки отзвучи, приближаващи се отстрани и отпред. Разузнавачите се връщаха. Той погледна нагоре и съзря Хистут и Кипиру да се забавляват на повърхността.

Брукида премина на английски. Въпреки лекото съскане и заекване, пак беше по-добре, отколкото тринарния език на Тошио. В края на краищата от поколения делфините бяха модифицирани чрез генно инженерство да възприемат човешкия стил, а не обратното.

– Откри ли следи от търсените т-субстанции, Тошио? – запита Брукида.

– Не, сър. Нищо до момента. Тази вода е просто невероятно чиста, като се вземе предвид металното съдържание на кората на планетата. Няма почти никакви соли на тежки метали.

– А има ли нещо на широкообхватния ссскенер?

– Няма резонанс от нито един от проверените сектори, макар че силата на шума е много голяма. Не съм убеден, че ще открия дори залежи

от мононаситен никел, а какво остава за другите неща, които търсим. Прилича на търсене на игла в купа сено.

Това беше парадокс. Планетата съдържаше изобилие от метални залежи. Това беше една от причините, поради които капитан Крейдейки беше избрал именно този свят за временно скривалище. И въпреки това водата бе относително чиста... достатъчно чиста, за да могат делфините да плуват свободно, макар че някои се оплакваха от сърбеж, а всички се нуждаеха от известна профилактика след завръщането си на борда.

Обяснението беше наоколо – в растенията и рибите.

Не калцийт, а другите метали изграждаха скелетите на китрупианските форми на живот. Водата биваше прецеждана и пречиствана от биологически филтри. В резултат на това морето навсякъде грееше с ярките цветове на метали и метални окиси. Блестящите гърбове на живите риби, сребристите плодове на подводните растения – всичко това контрастираше с по-земното зелено на хлорофилните листа и вейки.

В панорамата доминираха металните могили – огромни, гъбообразни острови, оформени от милиони поколения коралоподобни създания, чиито метало-органични скелети се бяха слели в гигантски планини с плоски върхове, издигащи се на няколко метра над средното морско равнище.

По върховете на островите растяха дървета-сонди, които спускаха своите заздрави с метал корени надълбоко в могилите, за да събират органични и силикатни вещества. Дърветата създаваха неметална корона на върха и кухини в подножието на металните възвишения. Това беше странно явление. Библиотеката на борда на „Стрийкър“ не даваше обяснение за него.

Инструментите на Тошио бяха открили буци от чист калай, могилки от хромирани рибешки яйца, коралови колонии, изградени от разновидности на бронза, но до момента никакви достъпни, лесни за получаване образувания от ванадий. Нито пък никакви парчета от специфичния тип никел, който те търсеха.

Те се нуждаеха от чудо – и то такова чудо, което да позволи на екипаж от делфини с помощта на седем човека и едно шимпанзе да поправят своя кораб и да изчезнат от този край на галактиката, преди техните последвачи да са ги докопали.

Разполагаха в най-добрия случай с няколко седмици. Алтернативата беше пленничество у някоя от дузина не изцяло разумни извънземни раси. А в най-лошия случай можеше да означава междузвездна война, невиджана по размери от милиони години.

Всичко това караше Тошио да се чувства малък, безпомощен и много млад.

Тошио чуваше слабо високочестотните сонарни отзвучи от завръщащите се разузнавачи. Всеки далечен писък получаваше на екрана на скенера свой малък оцветен контрапункт.

Малко по-късно на изток се появиха две сиви очертания, които се гмуркаха, изплуваха, игриво подскачайки и тракайки със зъби.

Един от делфините над уотърскутера се изви и се гмурна към Тошио.

– Хикахи идва и иска уотърскутера на повърхността – Кипиру говореше бързо, сливайки думите в почти неразбираем шифър. – Гледай да не се загубиш по пътя на-на-нагоре.

Тошио се намръщи, докато освобождаваше баласта. Не беше необходимо Кипиру да изразява пренебрежението си толкова явно. Дори когато говореха английски нормално, думите на делфините обикновено звучаха като дълга серия от подигравки.

Уотърскутерът се издигна сред облак от малки мехурчета. Когато излезе на повърхността, водата се стече по стените му в дълги, пенливи струи. Тошио спря двигателя и се завъртя, за да отвори шлема си.

Внезапната тишина му донесе облекчение. Бръмченето на уотърскутера, писуканията на сонара и звуците на делфините изчезнаха. Свежият бриз разроши потната му, права черна коса и охлади горещината, напираша в ушите му. Полъхът носеше ароматите на чужда планета – острата миризма на вторичната растителност върху един от по-старите острови, тежкият мазен дъх на дърво-сонда в неговия разцвет.

Но над всичко тегнеше лекият привкус на метал.

На кораба бяха казали, че няма да им навреди. Най-малко пък на Тошио в неговия водонепроницаем костюм. А профилактиката при завръщането им щеше да отстрани всички тежки елементи, които с право можеше да се очаква, че ще бъдат абсорбирани по време на едно разузнавателно пътешествие... макар че никой не можеше да знае какви други рискове можеха да се появят в този свят.

Но ако им се наложеше да останат тук с месеци? С години?

В такъв случай медицинските способности на „Стрийкър“ нямаше да могат да се справят с бавното натрупване на метали. И тогава те щяха да почнат да се молят джофурски, тенаниански или зороански кораби да дойдат и да ги отведат за разпити или нещо по-страшно – само и само да

ги махнат от една красива планета, която бавно ги убива.

Не се живееше лесно с подобни мисли. Тошио се зарадва, когато Брукида се доближи до уотърскутера.

– Защо Хикахи е поискала да изляза на повърхността? – попита той старшият делфин. – Мислех, че трябва да стоя долу, далеч от вражи погледи, в случай, че вече са се появили шпионски спътници в орбитата на Китруп.

Брукида въздъхна.

– Предполагам, тя смята, че имаш нужда от малко почивка. Освен това кой би забелязал машина малка като уотърскутера при този метал около нас?

– Е – сви рамене Тошио, – много мило от нейна страна все пак. Аз наистина се нуждаех от почивка.

Брукида се изправи във водата, балансирайки с поредица от резки движения на опашката си.

– Чувам Хикахи – съобщи той. – А ето я и нея.

Бързо-бързо два делфина се появиха от север, единият – по-светлосив, а другият – по-тъмен и пъстър. През слушалките си Тошио долови гласа на предводителката на групата:

С опашка-пламък аз – Хикахи викам вас
С гръб слушайте – с корем изпълнете
Смейте се над думите ми – но първо им се подчинете
Съберете се при уотърскутера и ме изслушайте!

Хикахи и Сатата се завъртяха веднъж около групата и после спряха пред събралата се експедиция.

Сред дадените дарове от човечеството на неоделфините бе и увеличеният репертоар от мимики. Петстотинте години генно инженерство не бяха могли да приравнят морските млекопитаещи с човека, за когото еволюцията е работила с милиони години. Делфините все още изразяваха повечето си чувства със звуци и движения. Но те вече не бяха застинали в това, което хората бяха приемали (донякъде с право) за усмивка, изразяваща постоянна веселост. Сега делфините можеха да *изглеждат* притеснени. Тошио можеше да избере настоящото изражение на Хирахи като класически пример за огорчен делфин.

– Фип-пит изчезна – съобщи Хикахи. – Чух го да вика далеч на юг от мен, след това нищо. Той търсеше Сасиа, който изчезна по-рано в същото направление. Ще оставим изследванията си и търсенето на метали,

за да отидем да ги намерим. Всички да си вземат оръжията.

Надигна се всеобщ шепот на недоволство. Заповедта означаваше, че делфините трябваше да навлекат броните, които бяха свалили с радост при отдалечаването си от кораба. И все пак дори Кипиру разбра, че работата е спешна.

За кратко Тошио бе зает да хвърля броните във водата. Те сами се разтягаха във форма, позволяваща на делфините лесно да се мушнат в тях, но въпреки това един-два делфина се нуждаеха от помощ, за да прикачат броните си за малкия нерв-регулатор, какъвто имаше всеки точно над лявото си око.

Тошио се справи бързо, с подсъзнателна лекота, придобита от дългата практика. Той се безпокоеше за Сасиа, един нежен женски делфин, който винаги се държеше с него меко и любезно.

– Хи ха хи – каза той, когато ръководителката се доближи към него, – искаш ли да се свържа с кораба?

Малкият сив женски *турсионс* се надигна, за да погледне Тошио, и отсече:

– Не, Тичачо по стълби. Трябва да се подчиняваме на заповедите. Шпионските спътници може би вече са над нас. Нагласи уотърскутера си на автоматично връщане, за в случай, че не оцелеем там на югоизток.

– Но никой не е забелязал големи животни...

– Това е само една от възможностите. Искам до кораба да достигне известие, каквато и да е съдбата ни... дори и ако всички ни обхване треската за спасение.

Тошио потръпна при споменаването на „треската за спасение“. Беше чувал за нея, разбира се. Но това беше нещо, на което той въобще не желаше да бъде свидетел.

Те се насочиха на югоизток в боен ред. Делфините се редуваха да плуват ту на повърхността, ту да се гмуркат и да се движат край Тошио. Дъното на океана беше като безкрайна следа от виещо се змия, издълбано тук и там от странни ямки, зловещо тъмнеещи като дълбоки кратери. В долините Тошио обикновено съзираше дъно, отдалечено на стотина метра, затъмнявано от стотици водорасли.

На места по дългите хребети се издигаха блестящи метални възвишения, подобно на големи замъци от светец и порест материал. Много от тях бяха покрити с плътна, подобна на бръшлян растителност, в която гнездяха и се размножаваха китрупианските риби. Някаква метална

могила сякаш висеше над ръба на една пропаст – издълбана от собственото ѝ високо дърво-сонда, готово да погълне цялата „крепост“, когато завърши подкопането.

Моторът на уотърскутера жужеше приспивно. Следенето на контролните уреди беше твърде лесна задача, за да занимава ума на Тошио. Без всъщност да го желаеше, той започна да размишлява. Да си спомня.

Едно обикновено приключение – такава му се бе сторила поканата за космическо пътешествие. Той вече бе положил моряшка клетва, така че те знаеха, че е готов да загърби миналото си. А и се нуждаеха от юнга, който да помага с общата работа на новия делфински кораб.

„Стрийкър“ беше малък изследователски кораб с уникален дизайн. Не съществуват много перконоги, дишащи кислород раси, които летят с кораби в междузвездното пространство. Малкото такива използват изкуствена гравитация за удобство и наемат членове на подчинени раси за екипаж и общи работници.

Но първият космически кораб с екипаж от делфини трябваше да бъде различен. Беше създаден по принципа, който бе водещ земляните от два века насам: „Ако е възможно, прави го просто. Избягвай да използваш знанието на галактяните, когато не го разбираш.“

Двеста и петдесет години след контакта с галактическата цивилизация човечеството все още се стремеше да достигне нейните постижения. Галактическите видове, които използваша *Библиотеката*, събирана с еони, още преди първите бозайници да се появят на Земята, се бяха сторили почти богове на примитивните земни хора в техните ранни, клатушкащи се, бавни космически кораби. Земята сега разполагаше с клон от *Библиотеката* и това предполагаше достъп до всичката мъдрост, натрупана през галактическата история. Но едва в последните години се оказа, че тя представлява истинска помощ, а не само объркващи намеци.

„Стрийкър“ със своята система от басейни, държани от центробежните сили, и с безтегловните си работни кабинети, сигурно се бе сторил невероятно остарял на извънземните, които го огледаха точно преди старта. И въпреки това за земните неоделфински общества той беше предмет на голяма гордост.

След пробния си полет „Стрийкър“ замина за неголямата човешко-делфинска колония на планетата Калафия, за да вземе някои от най-добрите ученици на тамошната малка академия. Това беше първото и вероятно последното пребиваване на Тошио на старата Земя.

Старата Земя все още беше дом за деветдесет процента от човечеството, без да се смятат другите земни разумни раси. Галактическите

туристи все още се тълпяха да разглеждат дома на *enfants terribles*, които бяха причинили такъв смут за няколко кратки столетия. Те открито се обзалагаха за това колко време човечеството ще оцелее без протекцията на патрон.

Всички видове си имаха патрони, разбира се. Никой не достигаше сам такъв интелект, че да може да скита сред звездите без намесата на чужда, овладяла вече звездите раса. И не бяха ли и самите хора такава раса за шимпанзетата и делфините? От времето на Прародителите, митичната първа раса, всеки вид, който говореше и пътуваше с космически кораби, беше отгледан от предшественик. Вече не бяха оцелели видове от онова далечно време, но цивилизацията, основана от Прародителите, с нейната всеобхватна *Библиотека*, продължаваше да се развива.

За съдбата на самите Прародители имаше много легенди и дори яростно противоречащи си религии.

Тошио се чудеше, както и почти всички други се чудеха от триста години насам, какви ли са били патроните на Човека. Ако въобще бяха съществували.

Можеше ли това да бъде дори някоя от расите, които бяха издебнали нищо неподозиращия „Стрийкър“, а и сега ги преследваха както ловни кучета гонят лисица?

Това не беше приятна насока за мислите, особено като се имаше предвид откритото от „Стрийкър“.

Съветът на земните народи бе изпратил кораба да събере една разпръснала се флотилия от изследователски кораби, проверявайки достоверността на *Библиотеката*. Досега бяха открити само няколко незначителни пропуски в нейната цялостност. Тук една звезда не беше описана точно на мястото си. Там един биологичен вид бе погрешно квалифициран. Сякаш някой бе направил списък на всички песъчинки на плажа. Този списък не можеше да се провери изцяло и за милиарди години, но можеха да се правят откъслечни, случайни проверки.

„Стрийкър“ претърсваше един малък гравитационен басейн, отдалечен на петдесет хиляди парсека от галактическата равнина. И именно тогава се натъкна на Флотата.

Тошио въздъхна, като мислеше колко нечестно бе това. Сто и петдесет делфина, седем човека и едно шимпанзе; „как бихме могли да знаем какво бяхме намерили? Защо трябваше *точно ние* да го намираме?“

Петдесет хиляди кораба, всеки с големината на луна. Ето какво бяха намерили. Делфините бяха развълнувани от откритието си – най-голямата Изоставена Флотилия, която някога е откривана, очевидно

невероятно древна. Капитан Крейдейки се свързва със Земята за инструкции.

По дяволите! *Защо* се свързва със Земята? Не можеше ли докладът му да почака, докато се върнем у дома? Защо позволи на цялата подлушваща Галактика да разбере, че сме намерили едно Саргасово море, пълно с древни останки сред голямата пустота?

Светът на Земните народи отговори кодирано: „Скрийте се. Чакайте заповеди. Не отговаряйте.“

Крейдейки, разбира се, се подчини. Но не преди половината от расите-патрони в галактиката да бяха изпратили бойните си кораби със задача да открият „Стрийкър“.

Тошио премигна.

Нещо. Може би най-сетне резонанс? Да, магнитният детектор показваше слаб отзвук в посока юг. Той се втрени в приемника с облекчение, че най-после има какво да прави. Самосъжалението ставаше досадно.

Да. Това трябва да беше лесно достъпен метален залеж. Да каже ли на Хикахи? Естествено, търсенето на изчезналите делфини беше на първо място, но...

Някаква сянка падна над него. Групата заобикаляше едно масивно метално възвишение. Оцветена в медно, могилата беше покрита с дебел слой филизи на някаква зелена виеща се растителност.

– Не се приближавай твърде много, Малки ръце! – изсвири Кипиру отляво. Само Кипиру и уотърскутерът бяха толкова близо до възвишението. Другите делфини го забикаляха отдалеч.

– Не знаем нищо за тукашната флора – продължи Кипиру. – А и сссме близо до мястото, където се е изгубил Фип-пит. Трябва да си на сигурно – по средата на нашия конвой.

Кипиру мързеливо се въртеше около Тошио, задържайки се изправен с плавни движения на опашката си. Нагънатите рамене на бронята му блестяха с медния отблясък от металната могила.

– Тогава е още по-важно да се вземат проби, нали? – раздранено отвърна Тошио. – В края на краищата именно затова сме излезли!

И без да остави на Кипиру време да реагира, Тошио насочи уотърскутера към сенчестия масив на възвишението.

Потопи се в мрак, тъй като островът скриваше следобедната слънчева светлина. Ято риби със сребристи гърбове сякаш избухна пред

него, докато самият той заобикаляше някакво плътно нишковидно растение.

Кипиру изпищя нещо като проклетие на първобитен делфински. Явно силно бе подплашен. Тошио се усмихна.

Уотърскутерът се приближаваше към възвишението, което се издигаше като планина вдясно от него. Тошио спря и се протегна към най-близкия сноп зеленина. Туптящо чувство на удовлетворение премина през него, когато пробата се отпусна в ръката му. Нито един делфин не можеше да стори това! Той сви пръсти внимателно и се обърна, за да сложи снопчето растителност в сакчето.

После погледна нагоре и видя, че зелената маса, вместо да се отдавача, е по-близо от преди. Виковете на Кипиру ставаха все по-силни.

„Ревльо!“ помисли си Тошио. „Е, оставил съм уредите без управление за секунда. И какво от това? Ще се върна сред вашия проклет конвой, още преди да си свършил ругаещата си песен.“

Той изви наляво и едновременно с това включи двигателите за издигане. За миг разбра, че е допуснал тактическа грешка. Това го бе забавило достатъчно, за да може гъсталакът от преследващи го филизи да докопа уотърскутера.

Сигурно на Китруп съществуваша морски животни, по-едри от тези, които разузнавателният отряд бе видял досега. Пипалата, които обвиха уотърскутера, явно бяха предназначени за лов на големи жертви.

„О, Коино-Анти! Сега загазих.“ Той включи двигателя на максимум и закопча колана си в очакване на усилването на тягата.

Тягата се усили... но машината не се издигна. Уотърскутерът ръмжеше, опъвайки дългите, въжеподобни пипала на растението. Ала не се движеше. После моторът заглъхна. Тошио почувства как нещо хлъзгаво се увива около краката му, после и второ. Пипалата започваха да го стягат и да го дърпат.

Той се задъха. Успя да се извърти и се протегна към ножа, висящ на бедрото му. Пипалата бяха гъвкави и възлести. Възлите се прилепваха към всичко, до което се докосваха и когато едно пипало се отърка в протегнатата му лява ръка, момчето изпищя от парещата болка при допира.

Делфините се викаха един друг, а наблизко се долавяха звуци от енергични движения. Но за друго, освен за несигурното пожелание, че никой друг не е хванат, Тошио нямаше време да мисли. Всичките му мисли бяха насочени към борбата.

Ножът се освободи от калъфа и проблесна като лъч надежда. От нея произлезе и втора надежда – две малки нишки се разкъсаха под

режещата му атака. Едно друго, по-голямо пипало бе срязано едва след няколко секунди. И почти веднага бе заменено от две нови.

После Тошио видя мястото, към което го теглеха пипалата.

Една дълбока пукнатина разцепваше склона на металното възвишение. Вътре чакаше гърчеща се маса от влакна. По-навътре, на около десетина метра, нещо лъскаво и сиво лежеше вече омотано в гора от измамно отпусната зеленина.

Тошио усети как дъхът от зиналата му уста изпълва шлема. Отражението на собствените му очи, разширени и уплашени, бе увеличено върху неподвижната фигура на Сасиа. Приливът я люлееше така нежно, каквото бе и целият ѝ живот. С изключение на смъртта.

С крясък той възобнови отчаяната си съпротива. Искаше да викне на Хикахи, за да узнае тя за участието на Сасиа – но всичко, което излезе от гърлото му, бе рев на отвращение към пълзящото растение-хищник от Китруп. Листата и нишките се разпиляваха из бушуващата вода, докато той изливаше омразата си върху тях. Това обаче не му помагаше, тъй като обвитите около него пипала ставаха все повече и все по-силно го теглеха към пукнатината.

Катерачо по стълби – стихоплетецо с дръпнати очи
 Дай ни знак – за нас, търсещите те
 Включи сонара – да сигнализира
 през плътната растителност

Хикахи викаше.

Извън шума от борбата и собственото си хриптене, Тошио можеше да чуе бойните звуци на групата делфини. Бързи трели на тринарен език, неразбираем за човешкото ухо – освен горната кратка заповед – и дрънкане на делфински брони, се носеха наоколо.

– Тук! Тук съм! – той срязва една покрита с листа лиана, която застращаваше шланга му, като за малко не разряза и самия шланг. Облиза устните си и се опита да изсвири на тринар:

Хванат съм – от човката на морската сепия
 Пипалата ѝ са здрави – а гледката е гнусна
 Навсякъде разруха – и Сасиа е мъртва!

Беше много слабо по форма и ритъм, но делфините сякаш да го чуят по-добре, отколкото ако бе извикал на английски. След само четиридесет разумни поколения, те все още съобразяваха по-добре в критични

ситуации, ако използваха изсвирени стихове.

Звучите от отряда се чуваха от по-близо. Но сякаш подтикнати от заплахата, пипалата започнаха да го придръпват още по-бързо. Внезапно една покрита със смукала нишка се уви около дясната му ръка. Преди да успее да замахне, един от парещите възли достигна ръката му. Той изкрещя и разкъса пипалото, но ножът изчезна в тъмнината под него.

И други влакна се стоварваха навсякъде по него. В този момент Тошио осъзна някак далечно, че някой *говори* – бавно и на английски!

– ... казва, че има космически кораби над нас. Помощник-капитанът Таката-Джим иска да знае защо Хикахи не потвърждава, че приема съобщението...

Това беше гласът на Аки, който се обаждаше от кораба! Тошио не можеше да отвърне на приятеля си. Контактът за радиостанцията беше далеч от досега му, а и той беше твърде зает да се брани от пипалата.

– ... Не отговаряйте на това съобщение... – продължаваше Аки.

Тошио изстена, докато се опитваше да отстрани едно пипало от шлема си без отново да обгори ръцете си.

– ... Просто изпратете импулс за потвърждение. И се връщайте всички. Смятаме, че над Китруп се води космическа битка. Вероятно онези ненормални извънземни са ни проследили и сега се бият за правото кой да ни плени. Точно както и при Моргран. Вече са твърде близо. Никакви радиосигнали. Връщайте се колкото е възможно по-бързо. Край.

Тошио усети как едно пипало сграбчва шланга му. Този път го държеше много здраво.

– Разбира се, Аки, стари приятелю – изгрухтя той, докато теглеше пипалото. – Ще се върна вкъщи, веднага щом вселената ми позволи.

Шлангът му бе извит и въздухът вече не минаваше свободно по него, ала Тошио не можеше да направи нищо. Шлемът му се изпълни с мъгла. Докато изпаднаше в безсъзнание, на Тошио му се стори, че вижда пристигането на спасителния отряд, но не можеше да бъде сигурен дали не халюцинира. Не можеше да повярва, че Кипиру води атаката, че същият този делфин проявява такава яростна смелост, нехаейки за парещите смукала наоколо.

Накрая реши, че сънува. Изстрелите на лазерите бяха твърде ярки, звучите – твърде ясни. А и отрядът приближаваше към него с разветви флагове, точно като кавалерията, която англоговорящите хора от пет века насам отъждествяваха с образа на спасението.

2. ГАЛАКТИЯНИТЕ

На един кораб в центъра на флотилия от космически кораби се извършваше фаза на отричане.

Гигантските крайцери се разпръснаха от един процеп в космоса и се насочиха към блестящото като връх на топлийка неопикуемо червеникаво слънце. Един след друг те се измъкнаха от осветената пролука. С тях се процеждаше и отразена звездна светлина от мястото на тръгването им, отдалечено на стотици парсеци.

Съществуваха правила, които би трябвало да предотвратят това. Тунелът бе неестествен начин за преминаване от едно място към друго. Необходима бе силна воля, за да се отрече природата и да се материализира такъв процеп в космоса.

Еписпархът, със своето нечувано отричане на Съществуващото, бе създал този проход за своите господари Танду. Процепът се крепеше на стоманената сила на неговото аз – с отказа му да приеме каквото и да е от Реалността.

Когато премина и последният кораб, Еписпархът съзнателно бе разсеян и процепът се затвори с беззвучна ярост. След няколко мига само апаратите можеха да установят, че той някога е съществувал. Обидата спрямо физическите закони бе изтрита.

Еписпархът бе докарал армадата на Танду до целта доста преди другите флотилии, които щяха да предизвикат тандуанците за правото да пленят земния кораб. Тандуанците изпратиха импулси на похвала към центровете за удоволствие на Еписпарха. Той нададе вой и разлюля с благодарност огромната си космата глава.

За тандуанците този странен и опасен начин за пътуване още веднъж бе оправдал рисковете. Добре беше да пристигнеш на бойното поле преди врага. Спечеленото време щеше да им даде тактическо преимущество.

Еписпархът се нуждаеше само от неща, които да отрича. Задачата му сега бе изпълнена, той бе върнат в своята кабина, пълна с илюзии, за да създава безкрайна верига от заместители на реалността, докато неговото безумие не станеше отново необходимо на Господарите. Неговата рунтава и безформена фигура се спусна от сензоралната мрежа и той се отдалечи бавно, придружаван от бдителни пазачи.

Когато пътят се освободи, влезе *Аксептърът* и се закатери с

вретеновидните си крака към своето място в мрежата.

За известно време той оценяваше Реалността, обгръщайки я. *Аксептърът* опитваше, докосваше и милваше този нов регион в пространството със своите всеобхватни усещания. Накрая от удоволствие издаде мелодичен, но монотонен вик.

– Така да се издават! – съобщи радостно *Аксептърът*. – Бях чувал, че преследваните са небрежни некадърници, но те се издават дори когато сканират, търсейки опасност! Скрили са се на втората планета. Само краищата на техните психични щитове успяват донякъде да скрият от мен точното им местоположение. Кой са техните господари, че са научили толкова добре тези делфини да бъдат жертви?

– Господарите им са хората, които сами по себе си също са несъвършени – отвърна Главният Ловец на тандуанците. Гласът му представляваше ритъм от щракания и пукания, идващи от зъбчатите стави на неговите крака, подобни на крайниците на богомолка. – Земляните са покварени от грешна вяра и от срама, че са били напуснати от своите патрони. Шумът, вдиган от три столетия, ще замлъкне, когато те бъдат изядени. Тогава нашата ловджийска радост ще бъде като твоята, когато видиш някое ново място или нещо.

– Голяма радост – съгласи се *Аксептърът*.

– Сега се размърдай и открий детайлите – нареди Ловецът. – Скоро ни предстои сражение с еретици. Трябва да дам нарежданията си и на останалите членове на подчинени раси.

Аксептърът се извърна в мрежата, докато Ловецът се отдалечаваше, и разтвори чувствата си за тази нова реалност. Всичко бе прекрасно. Той пращаше доклади за това, което виждаше, и в зависимост от тях Господарите разполагаха корабите от армадата. Но с по-голямата част от мозъка си той оценяваше... той приемаше... малкото червено слънце, всяка от неговите малки планети, прекрасната очаквателност на мястото, което скоро щеше да стане бойно поле.

След известно време той почувства, че другите бойни флотилии навлизат в системата – всяка по свой особен начин. Всяка заемаше леко неизгодна позиция поради ранното пристигане на тандуанците.

Аксептърът почувства страстите на клиентите-воини и хладнокръвните изчисления на по-спокойните сред тях. Той галеше гладката повърхност на умствените щитове, възправяни срещу него, и се чудеше какво става зад тях. Оценяваше откритостта на други врагове, които смело показваха мислите си, позволявайки слушателят да долови огромното им презрение.

Големите флотилии се приближаваха една към друга. Заблестяха ярки експлозии.

Аксептърът прие всичко това с радост. Как можеше някое същество да се чувства другояче, след като вселената криеше в себе си такива чудеса?

3. ТАКАТА-ДЖИМ

На пулта си в сферичната контролна зала на „Стрийкър“, една от пси-оперативките се мяташе в бронята си. Перките ѝ правеха водовъртежи във водата, а тя крещеше на тринар:

Черните осморъки сепиоглави ни откриха!
Техните отряди се сражават!

Докладът на операторката потвърди откритието на неутриновия детектор отпреди няколко минути. Той представляваше поток от лоши новини, свързани в рима:

Те крещят и се надяват –
да победят и да ни заловят.

От друг пулт долетя по-спокоен бюлетин на английски с делфински акцент:

– Помощник-капитан Таката Джим, над нас се извършват придвижвания на космически кораби. Гравитационните смущения потвърждават, че над нас се провежда голяма битка недалеч от планет-тата.

Главният офицер на „Стрийкър“ изслуша спокойно доклада, полюлявайки се плавно в такт с циркулиращото течение в командния център. Струя мехурчета изскочи от дупката на носа му, докато вдиха малко от специалната течност, която изпълваше мостика на кораба.

– Прието – каза той накрая. Под водата гласът му звучеше като приглушено бучене. Съгласните се чуваха неясно. – На какво разстояние са най-близките врагове?

– Не могат да достигнат за по-малко от час, дори и веднага да се втурнат към нас, сссър.

– Хммм. Добре тогава. Останете в повишено внимание.

Продължавайте наблюденията си, Акеакемай.

Помощник-капитанът беше необикновено едър за нео-делфин, груб и мускулист, докато повечето други бяха гладки и слаби. Неравномерно сивият му цвят и грубите му зъби бяха белези на подвида *Стенос*, отличаващи го заедно с още няколко делфина от множеството на борда, принадлежащо към подвида *Турсионс*.

Човекът до него остана равнодушен към лошите новини. Те само потвърдиха неговите опасения.

– В такъв случай по-добре да осведомим капитана – каза Игнасио Метц. Извън маската думите му се превръщаха в пенеща се вода. Мехурчетата се отдалечиха от рядката сива коса на високия мъж. – Предупредих Крейдейки, че това ще се случи, ако се опитаме да се изплъзем от Галактяните. Надявам се, че сега, когато бягството е невъзможно, ще бъде по-разумен.

Таката-Джим отвори и затвори устата си диагонално. Това изразяваше подчертано кимване.

– Да, доктор Метц. Ссега дори Крейдейки ще трябва да признае, че бяхте прав. Намираме се в безизходица и капитанът няма да има друг избор, освен да ви изслуша.

Метц кимна удовлетворен.

– А какво става с групата на Хикахи? Съобщено ли им е?

– Вече заповядах на разузнавателния отряд да се върне. Дори утърскутерът може да се окаже рисскован. Ако И-Титата вече са в орбита, може би разполагат със средства да го открият.

– Извъземните... – коригира го Метц типично по професорски, напълно автоматично. – Терминът И-Ти не е учтив.

Таката-Джим запази невъзмутима физиономия. Той командваше кораба и неговия екипаж, докато капитанът си почиваше от вахта. И въпреки това, човекът се отнасяше с него като с неопитен ученик. Това доста дразнеше Таката-Джим, но той внимаваше Метц да не го разбере.

– Да, доктор Метц – каза той.

Човекът продължи:

– Отрядът на Хикахи въобще не трябваше да напуска кораба. Предупредих Том Орли, че може да се случи нещо такова. Младият Тошио е там навън... и всички тези делфини от екипажа са без връзка с нас за толкова дълго време. *Ужасно* ще е, ако нещо им се случи!

На Таката-Джим му се стори, че знае какво точно имаше предвид Метц. Човекът вероятно мислеше колко ужасно би било, ако някой от екипажа на „Стрийкър“ загинеше далеч от неговия поглед... там навън,

където той нямаше да има възможност да прецени за своите поведенчески и генетични изследвания как те са се държали.

– Ако капитан Крейдейки само ви беше изслушал, сссър – повтори той. – Вие винаги имате какво да кажете.

Беше малко рисковано, но ако човекът бе прозрял сарказма под почтителния изказ на Таката-Джим, то той въобще не го показа.

– Е, хубаво е, че мислиш така, Таката-Джим. И доста прозорливо. Зная, че имаш много задачи, затова ще потърся свободна линия за свръзка и ще събудя Крейдейки вместо теб. Ще гледам меко да му съобщя вестта, че нашите преследвачи са ни последвали до Китруп.

Таката-Джим почтително наклони едрото си тяло.

– Много мило от ваша страна, доктор Метц. П-правите ми услуга.

Метц потупа лейтенанта по грубия му плавник, сякаш с цел да го успокои. Таката-Джим изтърпя покровителствения жест с външно спокойствие и загледа човека, който се отдалечаваше с плуване.

Мостикът беше изпълнена с течност сфера, която леко стърчеше над арката на цилиндричния кораб. Главните илюминатори на командния център гледаха към мрачната панорама на океана с неговите възвишения, наноси и плуващи морски същества.

Работните кабинети на екипажа бяха осветени от малки прожектори. Повечето от помещенията бяха изпълнени с мълчаливи сенки, тъй като елитният персонал на мостика изпълняваше задълженията си бързо и в почти пълна тишина. Единствените звуци, като се изключеше съскането и плясъкът на непрестанно циркулиращите вода и кислород, бяха периодичното щракане на сонарните импулси и кратките професионални забележки, обменяни между операторите.

Трябва да се отдаде дължимото на Крейдейки, каза си Таката-Джим. Той бе създал от екипажа на мостика една отлично смазана машина.

Разбира се, делфините не бяха толкова хладнокръвни като хората. Не можеше да се каже предварително как един делфин ще се справи в стресова ситуация. Този екипаж се държеше като всички други екипажи, които Таката-Джим бе виждал, но дали това щеше да е достатъчно?

Ако допуснеха дори само една грешка в радиационните или психичните щитове, то и-титата щяха да се нахвърлят върху тях по-бързо от нахвърлящи се върху тюлени косатки.

Делфините от разузнавателната група, които бяха навън, се намираща в по-голяма безопасност от другарите си на борда на кораба, помисли си с горчивина Таката-Джим. Глупаво беше от страна на Метц да се

безпокои за тях. Вероятно те си прекарваха чудесно!

Таката-Джим се опита да си припомни свободното плуване в океана – без броня и дишайки истински въздух. Опита се да си спомни гмуркането в дълбочините – там, където се подвизаваха тези от подвид *Стенос* и където заядливите, обичащи брега *Турсиопси* бяха редки като морски крави.

– Аки – повика той радиооператора, млад делфин-юнкер от Калафия. – Получи ли потвърждение от Хикахи? Тя прие ли съобщението?

Колонистът беше малък *Турсиопс* с жълтеникаво-сива окраска. Аки отвърна с известно колебание. Още не беше свикнал да диша и говори в оксидната. Средата изискваше един много странен диалект на Подводен английски.

– Сссъжлявам, помощник-капитане, но няма отговор. Проверих за ответния импулс по всички... к-каналите. Няма нищо.

Таката-Джим тръсна ядосано глава. Хикахи може би е решила, че дори отговор с импулс ще бъде рискован. И все пак потвърждението щеше да свали от раменете на помощник-капитана едно неприятно решение.

– М-м-м, сър? – Аки изпъна глава и наведе опашката си с уважение.

– Да?

– А... дали да не повторим съобщението? Има вероятност да са се разпръснали и да не са уловили първото съобщение...

Като всички делфини от колонизираната планета Калафия, Аки се гордеше с изискания си английски. Явно го безпокоеше това, че го затрудняват такива прости изречения.

Това се нравеше на помощник-капитана. Ако съществуваше английска дума, която отлично бе навлязла в тринарния език, то това беше „всезнайко“. На Таката-Джим не му пукаше за юнкера-всезнайко.

– Не, оператор-свързочник. Ние имаме заповеди. Ако капитанът иска да опита още веднъж, когато дойде тук, то нека заповяда. Междувременно изпълнявай останалите си ззадължения.

– Слушшшам, ссър – младият делфин се извъртя и насочи към своята кабина, където можеше да диша във въздушния интерком, а не да гълта вода като риба. Там той можеше да говори нормално, докато чакаше вест от своя най-добър приятел – човекът-юнга, намиращ се отвън в просторния извънземен океан.

Таката-Джим искаше капитанът да дойде по-скоро. Контролната стая изглеждаше затворена и мъртва. Дишането в пенещата се, зарежда на с въздух оксивода, винаги го изморяваше в края на смяната. Сякаш никога не му осигуряваше достатъчно кислород. Неговите допълнителни хриле го сърбяха, раздразнени от пренебрегвания инстинкт, а хапчетата – онези, които осигуряваха допълнително кислород в организма му чрез червата – винаги му причиняваха киселини.

Той отново забеляза Игнасио Метц. Беловласият учен се бе хванал за един стълб и с глава в един въздушен интерком викаше Крейдейки. Когато свършеше, вероятно пак щеше да се завърти насам. Този човек винаги се мотаеше наоколо, наблюдавайки... и винаги го караше да се чувства като опитно животно.

– Необходим ми е човек-съюзник – припомни си гласно Таката-Джим. Делфините командваха „Стрийкър“, но екипажът изглежда се подчиняваше по-бързо на офицер, когато той имаше доверието на някой от расата-патрон. Крейдейки си имаше Том Орли. Хикахи – Джилиън Баскин. Човешкият другар на Брукида беше инженерът – Суеси.

Метц трябваше да бъде човекът на Таката-Джим. За щастие той можеше да бъде манипулиран.

Докладите за космическата битка бързо пробягваха по информационните екрани. Тя изглежда се превръщаше в огромен пожар над планетата. В нея участваха поне пет големи флотилии.

Таката-Джим се противопостави на внезапното си желание да се върне и да ухапе нещо, да плесне силно с перките си. Той искаше да се бие с нещо! Нещо истинско, осезаемо, вместо този надвиснал над тях ужасяващ покров!

След седмици бягство „Стрийкър“ най-после се намираще в капан. Какъв ли нов номер щяха да измъдрят Крейдейки и Том Орли, за да ги измъкнат *този път*?

Какво щеше да стане, ако не успееш да измислят нищо? Или, още по-лошо, ако им хрумнеше някоя плиткоумна хитрост, която да доведе до смъртта на всички? Какво щеше да прави той *в такъв случай*?

Таката-Джим си блъскаше главата над този проблем, за да държи съзнанието си будно, докато чакаше капитана да дойде и да го освободи.

4. КРЕЙДЕЙКИ

Това бе неговият първи наистина спокоен сън от седмици. И естествено *трябваше* да бъде прекъснат.

Крейдейки бе свикнал да почива за кратко, отпускаяки се във влажния въздух. Но сега, откакто се криеха, антигравитационните легла бяха забранени и за делфините оставаше само да спят в течност.

Той се опита за около седмица да диша оксигода през времето за почивка. Резултатите бяха кошмари и изтощителни сънища за задушаване.

Корабната лекарка Маканий му бе предложила да опита да спи по старомодния начин – носейки се по повърхността на воден басейн.

Крейдейки реши да пробва. Увери се, че на върха на неговата каюта има празнина, запълнена с въздух. После провери три пъти дали излишните кислородни аларми бяха изцяло в ред. Накрая се измъкна от бронята си, изключи светлинните, издигна се на повърхността и изхвърли оскиводата от хрилете си.

На първо време почувства облекчение. И все пак в началото просто лежеше с глава във въздушната празнина, умът му препускаше, а кожата го сърбеше там, където се бе допирала с бронята. Той знаеше, че това е сърбеж на нервна почва. Хората, преди да полетят в космоса, трябва да са се стеснявали по същия начин от голотата си в своите примитивни и изнервени общества.

Бедният Хомо Сапиенс! Човешката история разкриваше такива страдания през онези странни „юношески“ хилядолетия преди Контакта, когато хората са били в неведение за Галактическото общество!

През това време, мислеше си Крейдейки, делфините са живеели в истинска благодат, плувайки в своя свят сред Кита-Мечта. Когато хората най-сетне достигнали своето „пълнолетие“ и се заели с просвещаването на по-висшите земни видове с цел да ги приравнят със себе си, делфините с приятелско усилие преминали от едно почетно положение в друго.

„И ние си имаме свои проблеми“, припомни си той. Силно му се искаше да почеше основата на своя усилвател, но нямаше как да го достигне без бронята си.

Той се носеше по повърхността в мрака, чакайки съня. Малки, спокойни вълнички обливаха гладката кожа над очите му. Дишането на

истински въздух определено беше по-отморяващо от дишането на оксигода.

Но той не можеше да се отърве от неясния страх от потъване... като че ли потъването в оксигодата щеше да му навреди с нещо.

Смущаваше го и космонавтският му навик да гледа *нагоре*. Таванът беше само на инчове от тръбната му перка. Дори когато затвореше очи, неговият сонар му подсказваше близостта на преграда. Не можеше да спи без да изпраща ехо-импулси. Както и едно шимпанзе не може да дреме, без да се почесва.

Крейдейки изпръхтя. Беше за оставка, ако бордовите изисквания го лишаваха от сън! Издиша шумно и започна да брои цъканията на сонара. Започна с теноров ритъм, после бавно го превърна във фуга, добавяйки по-дълбоки елементи в приспивната песен.

Ехо-импулсите се разпръскваха от челото му и се отразяваха от малкото помещение. Нотите се носеха една над друга, бавно преливайки в тихи стонове и басови изръмжавания. Те създаваха една звукова структура – основа на *друга действителност*. Той знаеше, че точните съчетания щяха да му позволят да си представи, че стените изчезват.

Той съзнателно поде мотива за дълга от Кийнинк, приветствайки една малка запазена част от Кита-Мечта.

Когато фибрите в тялото на циклоида
 си припомнят шепот –
 нежно навяван
 разказващ за
 песни на зазоряване
 и за Луната –
 любимата на морския прилив
 Тогава фибрите в тялото на циклоида
 си припомнят шепот –
 нежно навяван...

Бюрото, етажерките, стените се скриха зад въображаеми звукови сенки. Неговият напев започна да разкрива свои собствени акорди, една богата и много психологична поезия на създадени отражения.

Плуващи същества сякаш минаваха край него, малки опасни потривания на ята от измислени морски създания. Отзвучите разтваряха пространството около него, сякаш водата беше навсякъде.

И мечтаното море

безспирно
припомня шепот
нежно навяван...

Скоро той почувства нечие присъствие наблизо, засилващо се постепенно от отразените звуци.

Тя бавно се оформи край него, доколкото неговото инженерно съзнание ѝ позволи да се оформи... сянката на една богиня. След това Нукапаи заплува край него... един призрак от вълни, очертан чрез звуци. Черната гладкост на нейното тяло се плъзгаше в тъмнината, неограничавана от преградата, която сякаш вече не беше там.

Видението избледня. Водите около Крейдейки потъмняха и Нукапаи се превърна в нещо повече от сянка, от пасивен слушател на песента. Нейните остри зъби блеснаха и тя му запя неговата собствена песен.

С близостта
на водите
В безкрайния
пласт от Мечтания
Докато Китът –
по-старият роднина
Пее песни
на замислените риби
Ти тук ме намери,
скитащи братко
Дори и в този
човешки ритъм
Където хората
и другите скитници
Даряват радост
на самите звезди...

Блаженство се спусна над него, докато ударите на сърцето му се забавиха. Крейдейки спеше до нежната богиня-мечта. Тя го кореше дразнещо само за това, че е инженер и че си я представяше в грубата фокусирана поезия на тринарния език, а не в хаотичната примитивна реч на неговите предшественици.

Тя го приветства в Морето-Праг, където тринарът бе достатъчен, където той слабо чувстваше яростта на Кита-Мечта и древните богове, които живееха там. Това беше всичко от този океан, което един

инженерен ум би могъл да приеме.

Колко груба изглеждаше понякога Тринарната поезия! Преливащите тонове и символи бяха почти по човешки точни... почти по човешки ограничени.

Той бе създаден да смята тези термини за положителни. Части от неговия мозък бяха геннооформени по човешки тип. Но понякога хаотичните звуко-образи се промъкваха, дразнейки го с намек за древно песнопение.

Нукапаи отекна със съчувствие. Тя се усмихна...

Не! Тя не бе направила такова земно нещо! Сред китообразните само неоделфините се „усмихваха“ с устите си.

Нукапаи направи нещо друго. Тя погали страната му, тя – най-нежната от богините, и каза:

Бъди сега спокоен
Това е, което е...
И инженерите
далеч от океана
все още могат да го чуят

Напрежението на последните няколко седмици най-после изчезна и той заспа. Дъхът му се събираше в бляскава влага по таванската преграда. Полъхът от близката въздушна тръба поклащаше капчиците, които потреперваха и после падаха във водата като лек дъждец.

Когато образът на Игнасио Метц се оформи на метър вдясно от него, Крейдейки много бавно успя да го възприеме.

– Капитане... – каза образът. – Обаждам се от мостика. Боя се, че Галактяните са ни открили по-рано, отколкото предполагаме...

Крейдейки пренебрегна слабия глас, който се опитваше да го върне към задълженията и битките. Той се носеше сред разлюляна гора от кафяви водорасли, заслушан в протяжните звуци на нощта. Най-накрая самата Нукапаи го извади от съня му. Изчезвайки край него, тя нежно напомни:

Дългът, дългът – чест е, е –
чест, Крейдейки – нащрек
бъди, е – чест

Само Нукапаи можеше да му говори безнаказано на примитивен език. Той не можеше повече да пренебрегва богинята-мечта, както и собственото си съзнание. Едното му око най-после се фокусира върху холограмата на настоящия човек и той проумя думите му.

– Благодаря ви, доктор Метц – въздъхна той. – Кажете на Таката-Джим, че идвам ей сега. И моля ви, съобщете на Том Орли, че бих искал да го видя на мостика. Край.

Той вдъхна дълбоко за няколко секунди, позволявайки на стаята отново да приеме очертанията си около него. После се извъртя и се гмурна, за да вземе бронята си.

5. ТОМ ОРЛИ

Висок, тъмнокоп мъж висеше на една ръка от крака на леглото, което бе приковано към пода на обърната надолу с главата стая. Подът висеше над главата му. Левият му крак внимателно бе опрян на дъното на едно чекмедже, издърпано от един от обърнатите наопаки, вградени в стената шкафове.

При внезапното жълто проблясване на алармената светлина Том Орли рязко се извъртя и посегна със свободната си ръка към кобура. Беше изтеглил оръжието наполовина, когато осъзна какъв е източникът на стряскането му. За какво ли беше тя? Веднага се сети за десетина възможности. Самият той висеше на една ръка в най-странната част на кораба.

– Започвам контакт, Томас Орли.

Гласът като че идваше откъм дясното му ухо. Том смени хватката си на крака на леглото, за да може да се обърне. Абстрактното триизмерно изображение трептеше на метър от лицето му като пращинка на фона на лъч светлина.

– Предполагам, че искате да знаете причината на тревогата. Така ли е?

– Прав си, по дяволите! – викна той. – Нападат ли ни?

– Не. – Цветните изображения се промениха. – Корабът още не е атакуван, но помощник-капитан Таката-Джим обяви тревога. Поне пет флотилии от нашественици се намират в съседство с Китруп. Тези отряди сега се сражават недалеч от Китруп.

– Край на надеждите за бърз ремонт и бягство – въздъхна Орли.

Той не мислеше, че преследвачите им ще ги оставят да се измъкнат отново. Повреденият „Страйкър“ беше оставил ясна следа, когато се изплъзна от засадата при Моргран. Том помагаше на екипажа в машинното отделение да поправи статичния генератор на „Страйкър“. Току-що бяха приключили с детайлната ръчна работа и бе дошъл моментът да се промъкне в напуснатия сектор, където бе скрит Нис – компютърът.

Секторът представляваше низ от каюти и кабинни; въртеше се свободно, когато корабът беше в космоса и осигуряваше псевдогравитация за хората на кораба. Сега беше в покой. Секторът от обърнати с главата надолу коридори и каюти беше изоставен поради неудобната гравитация на планетата.

Уединението радваше Том, макар че бъркотията около него беше досадна.

– Не бива да се разкриваш, докато не те включат на ръчно управление – каза той. – Трябваше да изчакаш идентификацията на пръстовия отпечатък и на гласа ми, преди да покажеш, че си нещо по-различно от обикновен комуникационен апарат.

Въртящите се изображения придобиха кубична форма. Гласът на машината звучеше непроменено.

– При дадените обстоятелства си позволих свободата. Ако съм сгрешил, готов съм да приема дисциплинарно наказание до трета степен. По-голямо от това ще бъде сметнато за несправедливо и ще бъде отхвърлено.

Том си позволи иронична усмивка. Нямахше да спечели нищо от налагането на своето господство над машината. Тимбриммианският шпионин, който му бе заел Нис, ясно му бе казал, че ползата от машината е в нейната гъвкавост и инициативност, колкото и дразнеща да е понякога.

– Ще накажа грешката ти със степен мъмрене – каза той на Нис. – А сега какво можеш да ми кажеш за настоящето положение?

– Неясен въпрос. Мога да вляза в бойните компютри на кораба, но това съдържа елемент на риск.

– Не, по-добре засега не го прави.

Ако Нис се опиташе да влезе в бойния компютър при тревога, хората на Крейдейки на мостика можеха да забележат. Том допускаше, че Крейдейки знае за присъствието на Нис на борда, също както и за тайния проект на Джилиън Баскин. Но делфинът-капитан си мълчеше, оставяйки ги спокойно да си вършат работата.

– Добре. Можеш ли да ме свържеш с Джилиън?

Холограмата затанцува със сини светлинки.

– Тя е сама в офиса си. Свързвам ви.

Светлинките изведнъж избледняха. Бяха заменени от образа на руска жена на около тридесет години. За миг тя изглеждаше озадачена, след това лицето ѝ се озари от прелестна усмивка. Тя се засмя звучно.

– Аха, както виждам, при своя механичен приятел си. Кажете ми, Том, какво една саркастична извънземна машина притежава повече от мен? Никога не си се хвърлял така през глава заради мен.

– Много смешно. – И все пак нейното държание намали безпокойството му около тревогата. Той се боеше, че ще влязат в битка почти веднага. Ако всичко се случваше само след седмица, „Стрийкър“ щеше да се представи доста добре, преди да бъде унищожен или пленен. Но сега не бе по-силен от дрогиран заек.

– Разбирам, че Галактяните още не са се спуснали към планетата.

Джилиън поклати глава.

– Не, макар че за всеки случай Макани и аз се сменяме в лазарета. Екипажът на мостика казва, че поне три флотилии са изскочили в космоса над нас. Незабавно са започнали сражение помежду си, също както при Моргран. Можем само да се надяваме, че ще се унищожат едни други.

– Боя се, че това не е много вероятно.

– Е, ти си стратегът на семейството. И все пак може да минат седмици, преди някой да победи и да се спусне след нас. Ще има преговори и съюзи. Все ще имаме време да измислим нещо.

Той искаше да може да сподели оптимизма ѝ. Като стратег на семейството да измисли нещо *негово* работа.

– Е, щом не е толкова спешно...

– Не мисля. Можеш да прекараш още известно време с твоя съквартирант и мой електронен съперник. Ще си отмъстя като стана по-интимна с Хърби.

Том можеше само да поклати глава и да я остави да се шегува. Хърби беше труп – единствената им реална придобивка от изоставената флотилия. Джилиън бе определила, че извънземният мъртвец е на повече от два билиона години. *Минибiblioteca* на кораба сякаш заяждаше всеки път, когато питаха от каква раса е той.

– Добре. Кажете на Крейдейки, че веднага ще дойда. О'кей?

– Разбира се, Том. Сега го будят. Ще му кажа, че за последен път съм те видяла да се мотаеш наоколо. – Тя му намигна и изключи.

Том гледеше мястото, където беше стоял образът ѝ и за пореден път се зачуди какво бе направил, за да заслужи жена като нея.

– Не от любопитство, Томас Орли, не се интересувам от някои намеци във вашия разговор. Прав ли съм да допускам, че някои от тези умерени обиди, които д-р Баскин изказа, спадат към категорията на любовните закачки? Моите създатели тимбримианците са телеемпати, разбира се, но и те понякога се впускат в подобни развлечения. Това част от процеса на сприятеляване ли е? Или е някакъв вид тест на приятелството?

– Предполагам, че е по малко и от двете. Наистина ли тимбримианците правят същите... Няма значение! Ръцете ми се измориха, а и трябва да се връщам по-бързо. Имаш ли да докладваш още нещо?

– Не от първостепенна важност за вашето оцеляване или вашата мисия.

– От това разбирам, че не си успял да се включиш в корабната минибиблиотека и да разбереш нещо за Хърби или за изоставената флотилия.

Холограмата се разля в остри геометрични фигури.

– Това е главният проблем, нали? Д-р Баскин ме попита същото, когато се свърза за последен път с мен преди тринадесет часа.

– А ти отговори ли й по-конкретно, отколкото на мен?

– Намирането на начини за включване в програмата на тази корабна минибиблиотека е главната причина за присъствието ми на борда. Щях да ви кажа, ако бях успял. – Безтелесният глас на машината бе изключително сух. – Тимбримианците отдавна подозират, че *Апаратът на Библиотеката* съвсем не е неутрален – че разклоненията на *Библиотеката* са програмирани да бъдат непълни за някои неща, за да объркат проблемните раси. Тимбримианците работят върху този проблем още от дните, когато вашите предци, Томас Орли, са носели животински кожи. Никога не сме очаквали да постигнем нещо повече по време на вашето пътешествие, освен да съберем някои нови парчета информация и може би да елиминираме някои дребни пречки.

Орли разбра защо видялата много неща машина приемаше подобни скромни перспективи. Но все пак установи, че той самият не ги приема. Щеше да е добре да мисли, че *нещо* бе произлязло от всички нещастия, които „Стрийкър“ и екипажът му преживяха.

– След всички изненади, на които се натъкнахме, това пътешествие би трябвало да ти е послужило повече – подхвърли той.

– Предразположението на земните същества да попадат в неприятности и така да се учат, бе причината, поради която моите собственици се съгласиха на това налудничаво приключение – макар че никой не бе

очаквал такава верига от необичайни бедствия, каквато се стовари върху този кораб. Талантите ви бяха подценени.

Нямаше какво да се отговори на това. Ръцете на Том вече почти не издържаха.

– Добре, аз ще се връщам. В случай на опасност ще се свържа с теб чрез комуникационната система на кораба.

– Разбира се.

Орли се пусна и се приземи приклепнал до затворената врата – един правоъгълник високо в стръмно наклонената стена.

– Доктор Баскин току-що ми събщи, че Таката Джим е наредил на разузнавателния отряд да се върне на кораба – проговори рязко Нис. – Тя смята, че бихте искали да го знаете.

Орли изруга. Метц имаше пръст в тази работа. Как щяха да поправят кораба, щом на екипажа не се разрешаваше да търси суровините, от които се нуждаеха? Главният аргумент на Крейдейки за идването им на Китруп бе изобилието от пречистени метали в океанската среда, което ги правеше достъпни за делфини. Щом разузнавачите на Хикахи бяха повикани обратно, опасността трябваше да е страшна... или просто някой се бе паникьосал.

Том се извърна да си тръгне, но се спря и погледна нагоре.

– Ние, ние *трябва* да знаем какво смятат, че сме намерили Галактяните.

Светлинките бяха размазани.

– Направих цялостно изследване на откритите файлове в тази бордова *минибиблиотека* за всеки факт, който би могъл да хвърли светлина върху тайната на изоставената флотилия, Томас Орли. С изключение на няколко бегли прилики между изображенията, които видяхме по онези гигантски корпуси, и някои древни култови символи, аз не мога да открия потвърждение на хипотезата, че корабите, които открийме, са по някакъв начин свързани с митичните Прародители.

– Но не си открил нищо, което да противоречи на същата тази хипотеза, нали?

– Не съм. Останките може да са, а може и да не са свързани с единствената легенда, която свързва всички аеробни раси в петте галактики.

– В такъв случай може да сме се натъкнали на останки без почти никаква историческа значимост.

– Наистина. Но може и да сте направили най-голямото археологическо и религиозно откритие на тази епоха. Тази възможност ни помага да си обясним битката, която се провежда в настоящата слънчева

система. Отказът на корабната *минибиблиотека* да предостави повече информация е показателен за това колко много от галактическите култури се интересуват от толкова отдавнашни събития. Докато този кораб е единственият източник на сведения за изоставената флотилия, той ще бъде изкусителна примамка за всяка фанатична раса.

Орли се бе надявал Нис да открие доказателство, правещо тяхното откритие съвсем невинно и незначително. То би помогнало извънземните да ги оставят на мира. Но ако изоставената флотилия наистина бе толкова важна, колкото изглеждаше, „Стрийкър“ трябваше да намери начин да съобщи информацията на Земята и да остави по-умни глави да решават какво да правят с нея.

– Продължавай да размишляваш тогава – каза той на Нис – Междувременно ще направя всичко, което мога, за да отклоня Галактяните от нас. Можеш ли да ми кажеш...

– Разбира се, че мога – прекъсна го Нис. – Коридорът отвън е чист. Не мислиш ли, че ще ти кажа, ако отвън има някой?

Том поклати глава, сигурен, че машината е програмирана да прави това от време на време. Типично за тимбримианците. Най-големите съюзници на Земята всъщност бяха големи шегаджии. Когато дузината други неприятности бяха отстранени, той възнамеряваше да се справи с машината с един гаечен ключ и да обясни бъркотията на своите тимбримиански приятели като „нешастен случай“.

Докато вратата се плъзгаше встрани, Том сграбчи рамката и изскочи навън, падайки в сумрачния коридор с таван надолу. Вратата се затвори автоматично. Червените сигнални светлини просветваха на интервали по плавно извиващия се коридор.

Добре, помисли си той. Надеждите ни за бързо измъкване рухнаха, но аз вече съм мислил за други варианти.

Някои от тях бе обсъдил с капитана. Един или два таеше в себе си.

„Ще трябва в движение да измисля още някои“, мислеше си той, знаейки, че случайността променя всички планове. Много вероятно беше нещо съвсем неочаквано да предложи последната реална надежда.

6. ГАЛАКТЯНИТЕ

Първата фаза на битката представляваше всеобща схватка. Определен брой бойни подразделения се сблъскаха и проучваха, търсейки

слабите си места. В орбита вече се носеха разрушени кораби, разкъсани, изкривени и догарящи със зловещ блясък. Светещи облаци от плазма пълзяха по бойното поле, а натрошени метални фрагменти проблясваха при падането си.

На своя флагман една покрита с кожа кралица наблюдаваше мониторите, показващи ѝ бойното поле. Тя лежеше на широка, мека възглавница и замислено поглаждаше кафеникавите люспи по корема си.

Екраните, които заобикаляха канапето на Крат, разкриваха много опасности. На един от мониторите се виждаха извити линии, посочващи зоните на аномална вероятност. Други показваха къде все още съществуваше опасност от психични оръжия.

Групите светлинки бяха другите флотилии, които сега се прегрупираха, тъй като първата фаза на битката приближаваше края си. По фланговете им все още бушуваха сражения.

Крат лежеше на кожена възглавница. Тя премести тежестта си, за да облекчи налягането в третия си корем. Бойните хормони винаги ускоряваха бременността ѝ. Това беше неудобство, което в древни времена бе принудило нейните женски предци да седят в гнездата, оставяйки битките на глупавите мъжки.

Но вече не бе така.

Едно малко, птицеподобно същество се приближи към нея. Крат взе един плод от подноса, който то ѝ поднесе. Захапа го и изсмука соковете, които потекоха по езика и мустаците ѝ. Малкият Форски постави подноса на земята и започна да пее една монотонна балада за радостите от битката.

Естествено, птицеподобните Форски бяха ъплифтирани до пълна разумност. Би било против законите на Ъплифта да се постъпи другояче с подчинена раса. Но въпреки че те можеха да говорят и дори да управляват космически кораб, амбицията за независимост бе отстранена от гените им. Те бяха твърде полезни като домашни животни и шутове, за да бъдат обречени на нещо друго. Приспособимостта можеше да промени техните изящни и интелигентни изяви в тези им функции.

Един от по-малките екрани изгасна. Изтребител от Зороанския ариегард бе унищожен. Крат почти не го забеляза. Засега консолидацията на силите беше изгодна.

Командната зала беше разделена на хаотично разположени сектори. От своята командирска кушетка Крат можеше да погледне във всяка от разхвърляните части. Екипажът ѝ се суетеше наоколо, всеки от него бе член на подчинена от Зоро раса, всеки бързаше да изпълни

нарежданията ѝ в своята специалност.

В секторите за навигация, водене на бой и разузнаване, трескавата възбуда от битката най-сетне позатихваше. Но в сектора за планиране кралицата забеляза нарастваща активност, докато екипажът преценяваше развитието на сраженията, включително и новия съюз между силите на Абдикатор и Трансендор.

Един подофицер от расата Паха подаде глава от разузнавателния сектор. Под надвисналите си вежди Крат го наблюдаваше как се прокрадва към сектора за храна, как грабва една вдигаща пара чаша и как бърза обратно към своя пост.

Расата Паха бе получила по-голямо расово самосъзнание от Форски, за да бъдат засилени и качествата им на воини. Това ги бе направило по-независими, отколкото ѝ харесваше, но такава бе цената, която се плащаше за добре обучени бойци. Крат реши да пренебрегне инцидента. Тя се заслуша в песента на малкия Форски за приближавашата победа – за славата, която щеше да принадлежи на Крат, когато пленеше Земяците и най-последно изтръгнаше техните тайни.

Запищяха аларми. Малкият Форски уплашено подскочи във въздуха и побягна към своята кабина. Внезапно навсякъде се разтичаха пахаанци.

– Рейдър на Танду! – извика офицерът-тактик. – Кораби от две до дванадесет, намира се сред вас! Започнете изтегляне! Бързо!

Флагманът се наклони, докато извършваше завой, за да избегне сноп снаряжи. Мониторите на Крат показваха пулсираща застрашителна синя точка – дръзкия рейдър на Танду, който бе изскочил точно сред флотилията ѝ – която дори сега обсипваше с огън корабите на Зоро.

Проклети да са тъпашките им вероятностни придвижвания! Крат знаеше, че никой друг не можеше да се движи толкова бързо, колкото Тандуанците, защото никой друг вид не искаше да рискува по такъв начин.

Челюстта на Крат се тресе от гняв. Нейните Зороански кораби бяха толкова заети да отбягват снарядите, че никой не отговаряше на огъня!

– Глупаци! – изсъска Крат в радиопредавателя си. – Кораби шест и десет, спрете и съсредоточете огъня си върху тази гадост!

Тогава, още преди думите ѝ да бяха достигнали нейните подчинени капитани, преди някой Зороанец да бе отвърнал на огъня, ужасяващият кораб на Танду започна да се разпада от само себе си! Само преди миг той още беше там, страхотен и смъртоносен, връхлитащ върху

многобройния си, но безпомощен враг. В следващия момент продълговатият изстребител бе заобиколен от искрящ, безцветен ореол от светлинки. Щитът му се разпиля и рейдърът се разпадна като бутната купчина от пръчки.

С ярък проблясък корабът на Танду изчезна, оставяйки след себе си облак от грозна пара. През щитовете на своя кораб Крат почувства яростния психичен рев.

Имахме късмет, осъзна Крат, докато психичният шум бавно намаляваше. Ето защо другите раси избягваха методите на Тандуанците. Но ако корабът бе издържал още няколко мига...

Нямаше никакви загуби и Крат отбеляза, че екипажът ѝ се бе справил добре със задачите си. Но някои бяха по-бавни от необходимото и трябваше да бъдат наказани.

Тя повика главния тактик, един висок, широкоплещест Паха. Войнът се изправи пред нея. Опита се да запази гордото си поведение, но трепкащите му клепачи показваха, че знае какво го очаква. Крат изръмжа дълбоко в гърлото си.

Тя започна да говори, но в емоцията на момента почувства силно напрежение във вътрешностите си. Изгрухтя и се сгърчи, а офицерът Паха побягна, докато тя все още пъшкеше върху кожената си възглавница. Най-накрая тя изстена и почувства облекчение. След миг се наведе, за да вземе яйцето, което беше снесла.

Вдигна го и наказанията и битките за известно време напуснаха ума ѝ. С инстинкт, който предшестваше ъплифта на нейния вид, осъществен от плахите и боязливи Халоанци преди два милиона години, тя реагира на миризмата на феромоните и заблizza родилната ципа от малките въздушни пори, които набраздяваха кожената повърхност на яйцето.

Крат го облиза няколко пъти повече – за удоволствие. След което бавно залюля яйцето с древния, неизкоренен майчински рефлекс.

7. ТОШИО

Естествено, участваше и кораб. Всичките му сънища от деветгодишна възраст бяха свързани с кораби. В началото с кораби, плаващи по проливите и край архипелазите на Калафия, а по-късно и с космически кораби. Тошио бе сънувал всякакви кораби, включително и тези на могщите галактически раси-патрони, които се бе надявал да види един

ден.

Сега той сънуваше една лодка.

Малката човеко-делфинска колония на неговата родна планета го бе изпратила на поход заедно с Аки. Той управляваше кану, а значката на Академията в Калафия блестеше ярко на светлината на тяхното слънце, наречено Алф. Беше тих слънчев ден.

Но скоро времето се влоши и всичко наоколо доби цвята на водата. Морето забушува, почерня и после се превърна във вакуум. Изведнъж навсякъде се появиха звезди.

Той се притесняваше за въздуха. Нито той, нито Аки имаха скафандри. Беше *тежко* да се опитваш да дишаш във вакуум!

Щеше да обърне обратно към пристанището, когато видя, че те го гонят. Галактяните, с техните глави в различни форми и цветове, с дългите си гъвкави ръце или малки грабливи нокти, упорито се приближаваха към него. Гладките носове на техните лодки блестяха с трепкащата светлина на звездите.

– Какво искате? – викна той, докато гребеше здравата, за да се измъкне.

– Кой е твоят господар? – викаха те на хиляди различни езици. – Това до теб ли е? Той ли е?

– Аки е делфин! Делфините са наша подчинена раса! Ние ги ъплифтирахме и им дадохме свобода!

– Тогава те са свободни – отвърнаха галактяните, идващи по-близо. – Но кой е ъплифтирал вас? Кой ви е освободил?

– Не зная! – изкрещя той. – Може би сме го направили сами! – Загреба по-силно, докато галактяните се смееха. Бореше се да вдишва от вакуума. – Оставете ме на мира! Пуснете ме да се прибера у дома!

Изведнъж отпред се очерта *Флотилията*. Корабите изглеждаха поголеми от луни, по-големи и от звезди. Бяха тъмни и тихи и техният вид стресна дори галактяните.

После веригата от древни космически кораби започна да се разкъсва. Тогава Тошио осъзна, че Аки е изчезнал. Лодката му бе изчезнала. Извънземните също.

Той искаше да изкрещи, но въздухът бе твърде ценен.

Остро изсвирване го пренесе в един болезнен, неясен момент. Внезапно той седна и почувства как батискафът се разлюля несигурно от движението. Докато размазаният му поглед се клатушкаше по

хоризонта, силен бриз задуха в лицето му. Миризмата на Китруп нахлу в ноздрите му.

– Време беше, Катерачо по стълби. Доста ни поизплаши.

Тошио се изненада, после видя Хикахи да плува около него, гледайки го с едното си око.

– Добре ли си, малък Дръпнати очи?

– Ам... да. Струва ми се.

– Тогава по-добре започни да поправяш шланга си. Трябваше да го прережем, за да имаш въздух.

Тошио напипа срязаното като с нож място. Забеляза, че и двете му ръце са внимателно превързани.

– Някой друг ранен ли е? – попита той, докато опипваше джоба на бедрото си за кутията с инструменти.

– Неколцина са леко изгорени. Битката ни хареса, особено след като разбрахме, че си д-добре. Благодаря ти, че ни съобщи за Сасиа. Никога нямаше да погледнем там, ако не те бяха хванали и ти не ни беше казал какво си намерил. Сега я освобождаваме от пипалата.

Тошио знаеше, че трябва да е благодарен на Хикахи за представянето на провала му в подобна светлина. С право заслужаваше груби думи за това, че безотговорно напусна отряда и за малко не загуби живота си.

Но той се чувстваше твърде жалък, за да изрази дори благодарност на делфина-лейтенант.

– Предполагам, че не са открили Фип-пит?

– От него няма никаква следа.

Бавното въртене на Китруп бе докарало слънцето след точката, която би изглеждала като четири часа земно време. На източния хоризонт се трупаха ниски облаци. За разлика от преди, водата леко се вълнуваше.

– Вероятно по-късно ще има буря – каза Хикахи. – Може би не е разумно да се осланяме на земни инстинкти в друг свят, но мисля, че няма от какво да се боим...

Тошио погледна нагоре. На юг ставаше нещо... Той присви очи.

Ето го отново, едно припламване, след това второ. Две малки светлинни експлозии една след друга, почти невидими от блясъка на морето.

– Откога продължава това? – той посочи небето на юг.

– Какво имаш предвид, Тошио?

– Тези светлини. Светкавици ли са?

Очите на делфина се разшириха и устата му леко се отвори. Перките ѝ се задвижиха и Хикахи се издигна над водата, поглеждайки на юг първо с едното, после и с другото си око.

– Не откривам нищо, Дръпнати очи. Кажете ми какво виждаш.

– Многоцветни проблясъци. Светлинни експлозии. Много... – Тошио спря да увива шланга си. Взря се за миг, опитвайки се да си спомни.

– Хикахи – каза бавно той, – струва ми се, че Аки ме повика по време на битката с водораслите. Ти не долови ли нещо?

– Не, Тошио. Но знаеш, че ние, делфините, още не сме толкова добри в абстрактното мислене по време на битка. Опитай се да си спомниш, моля те, какво ти каза.

Тошио попипа челото си. Сблъсъкът с водораслите не бе нещо, за което искаше да мисли точно сега. Всичко се смесваше с кошмара му – една бъркотия от цветове, шумове и страх.

– Мисля... мисля, че каза да пазим тишина по радиото и да се връщаме на кораба... Каза и нещо за битка в космоса.

Хикахи издаде свирещ рев и изскочи от водата, като се гмурна назад. Веднага се показва отново, биейки с опашка.

Насам,
съберете се под водата,
обратно, но не и нагоре!

Неправилен тринар. Имаше нюанси на първобитен делфински език, които Тошио не можа да разбере. Но те накараха тръпки да полазят по гърба му. Най-малко от Хикахи очакваше да заговори на прималей¹ език.

Докато довършваше уплътняването на шланга си, той с огорчение разбра какво можеше да им струва факта, че закъсня да съобщи на Хикахи новината.

Той сложи маската пред лицето си и се гмурна, за да прикрепи клапана за потапяне към уосърскутера, проверявайки едновременно и антените на шлема си. Провери данните преди потапяне с бързина, която само колонист четвърто поколение от Калафия можеше да постигне.

Арката на уотърскутера потъваше бързо, докато морето вдясно от него се надигаше. Седем делфина пенеха водата и изпускаха въздух.

– С-с-саси е завързана за кърмата на скутера ти, Тошио. Би ли се

1. първобитен, първичен – (бел.прев.)

размърдал? – заповяда Кипиру. – Сега не е време да се мотаеш, пейки п-п-песнички!

Тошио се намръщи. Как можеше преди малко Кипиру да се бие така яростно, за да спаси живота на някого, когото сега подиграваше така ожесточено?!

Той си спомни начина, по който Кипиру се втурна сред водораслите, спомни си отчаяния поглед в очите му и блясъка, който те придобиха, когато го съзря. Но сега Кипиру отново бе жесток и жлъчен както винаги.

Остър взрив от светлина ироблясна на изток, озарявайки небето около тях. Делфините изквичаха единогласно и незабавно се гмурнаха – всички освен Кипиру, който остана край Тошио, – докато ивицата облаци на изток сипеше огън в следобедното небе.

Най-сетне уотърскутерът потъна, но в последния миг Тошио и Кипиру зърнаха схватка на сражаващи се гиганти.

Един огромен космически кораб с форма на стрела се понесе към тях, разбит и горящ. Носени от вятъра лилави пушечи извираха от гигантските пробойни в страните му и се превръщаха в опашка на бързия му, стремителен свръхзвуков полет. Ударната вълна скри дори блясъка на огромните защитни щитовете на кораба, – черупки от тежести и плазма, светещи от разрушителното свръхнатоварване.

Два изстребителя с форма на котви го следваха на не повече от четири корабни дължини. Всеки от тях бълваше лъчи от уголемена антима-терия, които поразяваха целта си с ужасяващи взривове.

Тошио беше на пет метра под повърхността, когато звуковата вълна го достигна. Тя наклони уотърскутера и го понесе сред рев, напомнящ на шума от рухването на взривена къща. Водата се превърна в бесен водовъртеж от мехури и вълни.

Докато се бореше с уотърскутера, Тошио благодари на съдбата, че не се намираше на повърхността. При Моргран бяха виждали загиващи кораби. Но никога от такава близост.

Шумът най-после утихна и премина в дълго мощно ръмжене, а и Тошио съумя да изправи уотърскутера.

Тъжният труп на Сасиа все още бе завързан за долния край на батискафа. Другите делфини бяха твърде уплашени или твърде предпазливи, за да излязат на повърхността и се редуваха при малките резервоари с въздух, които очертаваха долната рамка на уотърскутера. Работата на Тошио беше само да го удържа в покой. Това не беше толкова лесно в бушуващата вода, но той се справяше, без дори да се замисли.

Намираха се близо до западния склон на огромно сивкаво метално възвишение. На места по него се срещаше морска растителност. Тя не приличаше по нищо на хищните водорасли, но това не можеше да бъде гаранция.

Омразата към престоя на тази планета растеше още и още у Тошио. Искаше му се да си е у дома, където опасностите бяха ясни и лесно преодолими – лепящи се водорасли, островни костенурки и тем подобни – и където нямаше извънземни.

– Добре ли си? – попита Хикахи, докато минаваше край него. Делфинът-лейтенант излъчваше спокойствие.

– Отлично – отвърна кисело Тошио. – Добре, че не изчаках още с вестта за съобщението на Аки. Имаш всички основания да си вбесена от поведението ми.

– Не бъди глупав. Сега се връщаме. Брукида е изтощен и затова го вързах за един въздушен резервоар. Ти ще се движиш отпред заедно с разубавачите, ние ще ви следваме. Сега т-тръгвай!

– Слушам, лейтенант!

Тошио включи двигателя. Той забръмча и уотърскутерът потегли. Някои от по-яките плувци поддържаха същото темпо край него, докато възвишението бавно чезнеше вдясно от тях.

Бяха тръгнали едва преди пет минути, когато ги връхлетя цунами.

Не беше голяма вълна, а просто периферията на концентрични кръгове, каквито се получават, когато хвърлим камъче в морето. В случая „камъчето“ беше космически кораб с дължина половин километър. Беше паднал във водата със свръхзвукова скорост, само на петдесет километра от отряда.

Вълната подхвърли уотърскутера нагоре и го разлюля настрани, като почти събори момчето от него. Облак от наноси, разкъсани растения и живи или умрели риби се завъртя край него като ураган. Ревът на морето бе оглушителен.

Тошио с отчаяние сграбчи лостовете за управление. Успя някак, въпреки невероятната ситуация, да изправи носа на уотърскутера и да изведе машината от фронта на вълната. Точно навреме се измъкна от виещия се надолу водовъртеж и остави малкия съд да се движи в посоката, определяна от течението. На изток.

Пепелявосива фигура се стрелна вляво от него. При един проблясък той разпозна Кипиру, борец се да запази равновесие в бушуващата

вода. Делфинът извика нещо на неразбираем тринар, след което изчезна.

Наякво предчувствие обзе Тошио. А може би това бе екранът на сонара, който сега представляваше бъркотия от снежинки, но все още запазваше бледите чезнещи очертания на картата на терена, която бе показвал само преди секунди. Тошио насочи уотърскутера съвсем наляво.

Ревът на двигателите се промени в пищене, докато той отчаяно се опитваше да завие. Огромната тъмна маса на едно метално възвишение се издигна напред! Той почувства как вълната го затегли след удара си в могилата, докато апаратът се издигаше по склона на острова.

Тошио искаше да извика, но напрежението почти го лишаваше от дъх. Стисна зъби и започна ужасено да брои секундите.

Уотърскутерът се плъзна край скалистия северен бряг сред облак мехурчета. Макар че все още се намираше под водата, той можеше да погледне надолу вдясно на около дванадесет метра дълбочина и да види крайбрежните растения. Движеше се в средата на огромна вълна.

Миг след това той премина! Морето се разкри пред очите му, а под него лежеше една от дълбоките океански падини, тъмна и на пръв поглед бездънна. Тошио изключи предните двигатели и изпусна въздуха, служещ като баласт. Уотърскутерът започна да потъва по-бързо от кога-то и да е преди.

Кърмата на машината колебливо се люшкаташе напред. Тошио премина сред облаци от потъващи останки. Мракът и студът го обгърнаха и той потърси спасение в дълбочините.

Падината се спускаше под него и Тошио доведе уотърскутера до спокойни води. Можеше да долови как цунами преминаваше над него. Морските растения наоколо се поклащаха по очевидно необичаен начин. Облаци от потъващи морски отпадъци плавно се носеха от всички страни, но поне водата вече не се опитваше да го смаже. Тошио спря потъването си и насочи уотърскутера към центъра на падината, далеч от всичко останало. После той се остави в агонията, породена от схванатите мускули и адреналиновата реакция в организма му.

Благослови малките симбионти, които в този момент пречистваха кръвта му от нахлулия азот, спасявайки го от наркозните припадъци, характерни за подобни дълбочини.

Намали мощността на моторите с три-четвърти и после въздъхна с почти пълно облекчение. Светлинките на таблото на уотърскутера показваха изправност на почти всички уреди, което, като се вземеше предвид през какво бе преминал апаратът, беше доста изненадващо.

Погледът му се спря на един от индикаторите – той показваше

въздушен резервоар в действие. Изведнъж Тошио долови тих, пеещ звук; мелодия, изразяваща търпение и уважение:

Океанът е като, е като, е
безкрайна въздишка, родена от мечти
От други морета, които, които
мечтаят, изпълнени с пенливи води

Тошио се притегна и сграбчи слушалките на хидрофона.

– Брукида! Добре ли си? Въздухът ти достатъчно ли е?

Чу се развълнувана и уморена въздишка.

– Малки пръст-ти, здравей. Благодаря ти, че ми спаси живота. Справи се като истински *Турсионс*.

– Корабът, който видяхме, сигурно е паднал в морето! Ако е така, сигурно ще има още ударни вълни! Може би е по-добре да останем тук за известно време. Ще включим сонара, за да могат останалите да ни намерят и да имат въздух, докато вълните отминат. – Тошио шракна един ключ и незабавно из заобикалящата ги вода се разнесоха тихи писукания. Брукида простена.

– Те няма да дойдат, Тошио. Не ги ли чуваш? Те няма да отговорят на вика ти.

– *Трябва* – намръщи се момчето. – Хикахи сигурно се е досетила за ударните вълни. Дали да не тръгна обратно... – Той понечи да обърне уотърскутера. Брукида го бе притеснил.

– Недей, Тошио! Не е необходимо да загинеш и ти! Изчакай докато вълните отминат-т-т! Трябва да оцелееш, за да съобщиш на Крейдейки.

– *Какво говориш?*

– Слушай, Дръпнати очи. Слушай!

Тошио разтърси глава, изруга и изключи напълно двигателите. Засили обсега на хидрофона.

– Чуваш ли? – попита Брукида.

Тошио поклати глава и пак се вслуша. Долавяше някаква бъркотия от шумове. Ревът на минаващата вълна се смесваше с паническите звуци на ята риби.

И тогава той чу. Пронизителните повтарящи се писъци на първобитен делфински. Нито един неододелфин не го говореше, ако контролираше изцяло силите си.

Това само по себе си означаваше лоши новини.

Един от виковете бе по-ясен. Лесно се различаваше сигналът, за

помощ – първият делфински звук, който човешките учени бяха разбрали.

Но другият шум... в него се смесваха поне три гласа. Това беше странен звук, много измъчен и *много* опасен.

– Това е треска за спасение – простена Брукида. – Хикахи е изхвърлена на брега и е ранена. *Тя* би спряла това, но сега е в делириум и това утежнява проблема!

– Хикахи...

– Като Крейдейки и тя е специалист по Кийнинк... науката за логическа дисциплина. Би могла да накара другите да пренебрегнат изхвърлените на брега, да ги накара да се гмурнат на сигурно място за известно време.

– Но те не осъзнават ли, че ще има ударни вълни?

– Ударните вълни почти нямат значение, Дръпнати очи! – извика Брукидза. – Те могат да се изхвърлят на брега и без чужда намеса! Ти си от Калафия. Не знаеш ли това за нас? Аз се блъскам тук, за да отида и да умра в отговор на този вик!

Тошио простена. Той, разбира се, знаеше за треската за спасение, при която страхът и паниката премахваха лустрото на цивилизацията и оставяха китообразното с една единствена мисъл – да спаси другарите си, какъвто и да е рискът за самия него. На всеки няколко години подобна трагедия се случваше дори с много напредналите неodelфини от Калафия. Аки му бе казал веднъж, че понякога сякаш самото море вика за помощ. Някои хора твърдяха, че също го чувстват – по-специално тези, които изучават обичаите на култа към Мечтателя.

Едно време *Турсиопсът* или бутилконосият делфин е бил китообразно, което най-малко било склонно да се самоизхвърли на брега. Но генното инженерство нарушило някъде баланса. И докато гени от други видове били добавяни към основния модел, някои елементи били повредени. От три поколения човешките генни инженери работеха по този проблем. Но засега делфините живееха на ръба, където лудостта бе постоянна опасност.

Тошио прехапа устни и каза неуверено:

– Но те имат брони.

– В това има надежда. Но дали ще ги употребят правилно, след като дори сега говорят на п-примален език?

Тошио удари уотърскутера с юмрук. Ръката му вече беше безчувствена към студа.

– Ще се издигна на повърхността – обяви той.

– Не! Не бива! Трябва да се грижиш за собствената си безопасност!

Тошио скръцна със зъби. *Вече ме поучава. Или ме поучава, или ме дразни. Делфините се отнасят с мен като с дете, а на мен ми писна от това!*

Той включи двигателя и се приготви за издигане.

– Ще те отвържа, Брукида. Ще можеш ли да плуваш?

– Д-да. Но...

Тошио погледна сонара. Една неясна линия се задаваше от запад.

– Можеш ли да плуваш? – настоя той.

– Ддда. Но не ме освобождавай близо до треската за спасение. И не рисскувай с ударните вълни!

– Една се задава в момента. Ще бъдат в интервали от по няколко минути и ще отслабват с течение на времето. Ще се издигнем веднага, след като тази отmine. Тогава ще тръгнеш към кораба! Съобщи им какво се е случило и доведи помощ!

– Това трябва да направиш *ти*, Тошио!

– Не. Ще направиш ли всичко както те помолих? Или да те оставя вързан?!

Паузата беше почти незабележима, но гласът на Брукида се промени:

– Ще направя както казваш, Тошио. Ще доведе помощ.

Тошио провери екипировката си и после се плъзна встрани, държейки се за скобите по рамката с една ръка. Брукида го погледна през прозрачната обвивка на въздушния резервоар. Яката мембрана на балона заобикаляше главата на делфина. Тошио разкъса въжетата, които държаха Брукида.

– Знаеш, че трябва да вземеш акваланг със себе си, нали?

Брукида въздъхна, когато Тошио дръпна един лост от въздушния резервоар. Оттам падна един малък маркуч, чийто край покри носовата дупка на делфина. Триметровият маркуч като змия обви тялото на Брукида. Аквалангът беше неудобен и затрудняваше говора. Но с него на Брукида нямаше да му се налага да излиза на повърхността за въздух. Аквалангът щеше да помогне и на стария металург да пренебрегва виковете във водата – постоянното неприятно напомняне за мястото му в технологичната култура.

Тошио остави Брукида завързан само с едно въже. Насочи се към повърхността веднага след като поредната ударна вълна отмина.

Уотърскутерът се люшна, но този път той бе подготвен за това. Намираха се по-надълбоко и вълната отмина изненадващо бързо.

– Добре, хайде сега. – Той включи двигателя на пълна сила и изпусна баласта.

Скоро металният остров се появи вляво. Писъците на другарите му станаха определено по-ясни на сонарната мрежа. Зовът за помощ сега преобладаваше над отговора, породен от треската за спасяване.

Тошио се насочи на север, заобикаляйки възвишението. Искаше да даде на Брукида добър аванс пред ударните вълни.

И тогава една лъскавосива фигура се стрелна пред него. Той веднага я разпозна и разбра накъде се е насочила.

Той преряза последното вълже.

– Тръгвай, Брукида! И ако започнеш да се въртиш около острова, ще ти разпоря бронята и ще отхапя половината от опашката ти!

Въобщо не погледна след Брукида. Уотърскутерът рязко се извърна и той включи извънредните двигатели, опитвайки се да догони Кипиру. Най-бързият плувец сред екипажа на „Стрийкър“ се носеше право към западния бряг. Виковете му бяха на чист примален делфински.

– По дяволите, Кипиру, сире!

Уотърскутерът бързо набираше скорост, движейки се точно под повърхността. Свечеряваше се, облаците бяха леко обагрени с червеникави оттенъци, но Тошио ясно виждаше Кипиру, който скачаше от вълна на вълна пред него. Изглежда не чуваше виковете на Тошио, тъй като приближаваше брега, на който лежах другарите му, заседнали в пясъка и в делириум.

Тошио се почувства безпомощен. След три минути предстоеше нова ударна вълна. Ако тя не изхвърлеше делфина на брега, то вероятно Кипиру сам щеше да се изхвърли там. Той беше от планетата Атласт, нова и доста необразована колония. Съмнително беше, че е научил способите за умствена дисциплина, усвоени от Крейдейки и Хикахи.

– Спри! Ако сме заедно, ще ни е по-лесно! Ще можем да избегнем ударните вълни! Ще ме оставиш ли да те настигна? – крещеше Тошио. Но без никакъв ефект. Делфинът имаше голяма преднина.

Безнадеждната гонитба разгневи Тошио. Възможно ли бе да е живял и работил с делфини през целия си живот и да ги познаваше толкова слабо? Като си помислиш, че Съветът на Земните... го бе избрал за това пътешествие заради *опита* му с делфините! Ха!

Винаги бе търпял много подигравки от делфините. Те се подиграваха с *всички* човешки деца, макар че при нужда ги бранеха яростно. Но при качването си на борда на „Стрийкър“ Тошио очаквал да бъде приет като възрастен. Разбира се, не изключваше да има леки закачки, каквито

той бе виждал между хора и делфини на своята планета, но също и взаимно уважение. Нищо подобно!

Кипиру беше най-лошият, започвайки отначало с тежък сарказъм, без въобще да престава и досега.

„Тогава защо се опитвам да го спася?“

Той си спомни яростната смелост на Кипиру при спасяването му от хищните водорасли. Тогава нямаше треска за спасяване. Делфинът бе изцяло на себе си.

Значи, с горчивина осъзна Тошио, той ме смята за дете. Нищо чудно, че сега не ме чува.

Все пак това предлагаше изход. Тошио прехапа устни, напразно мислейки за друг вариант. За да спаси живота на Кипиру, той трябваше да се унижи до крайна степен. Не беше лесно да се реши, защото гордостта му щеше да понесе страшен удар.

С яростно проклетие той спря двигателите и започна спускане. Усили хидрофона до максимум и след като се потопи, завика на неправилен тринар:

Дете се дави – дете в опасност!
Дете се дави – дете в беда
Човешко дете се нуждае от спасител
Човешко дете! Ела, помогни му!

Повтаряше зова си отново и отново, свирейки през изсъхналите си устни, почервенял от срам. Всички деца на Калафия знаеха тези рими. Имаше и по-изискани начини, по които един юноша би могъл да извика помощ.

Но тях Кипиру едва ли би чул!

С пламнали уши той повтаряше вика си.

Не всички деца на Калафия се разбираха с делфините. Само една четвърт от човешкото население на планетата работеше в постоянна връзка с морето. Но тези юноши бяха изучавали най-добрите начини за работа с делфини. Тошио винаги бе смятал, че ще бъде един от тях.

Сега с това бе свършено. Ако се върнеше на „Стрийкър“, той трябваше да се скрие в каютата си... поне за няколко дни или седмици, докато победителите в битката над Китруп се спуснеха да ги пленят.

На екрана на сонара се задаваше нова размазана линия от заряд. Тошио остави уотърскутера да се спусне още по-дълбоко. Не че имаше значение. Продължаваше да вика, но му се струваше, че плаче.

... къде-къде-къде дете е – къде дете е? –
къде...

Първобитен делфински! Наблизо! Тошио почти забрави срама си. Сграбчи едно от въжетата, които държаха Брукида, и продължи да свири.

Нещо сиво проблясна край него. Тошио сви колена и хвана въжето с двете си ръце. Той знаеше, че Кипиру ще се завърти отдолу и ще се появи от другата страна. Когато съзря задаващата се сива сянка, Тошио скочи от уотърскутера.

Подобното на куршум тяло на делфина се изви в един внезапен панически опит да избегне сблъсъка. Тошио извика, когато опашката на китообразното го удари в гърдите. Но това бе вик по-скоро на радост, отколкото на болка. Беше преценил времето точно!

Докато Кипиру се изви отново, Тошио се отдръпна назад, като остави делфина да мине между него и въжето. Стисна крака около хлъзгавата опашка на делфина и дръпна въжето със силата на удушвач.

– Пипнах те! – извика момчето.

В този миг дойде следващата ударна вълна.

Циклоидът се дърпаше и го теглеше насам-натам. Парчета морски отпадъци го удряха, докато течението подхвърляше тялото му, сякаш беше в съюз с побеснелия, мятан се делфин.

Този път Тошио не изпита страх от вълната. Кипеше от яростно желание за борба. Адреналинът се разнасяше из тялото му като горещ поток. Доставяше му удоволствие да спаси живота на Кипиру, наказвайки го физически за седмиците унижения.

Делфинът се гърчеше от ужас. Когато вълната минаваше край тях, Кипиру изкрещя основния зов за въздух. И отчаяно се насочи към повърхността.

Изскочиха над водата и Тошио се размина на косъм със струята, изскочила от носовата дупка на Кипиру. Делфинът изпълни поредица от скокове, опитвайки се да се освободи от нежелания си ездач.

Всеки път, когато се озоваваха под водата, Тошио се опитваше да извика.

– Ти си разумно същество – задъхваше се той. – По дяволите, Кипиру... ти си... ти си *пилот на космически кораб!*

Знаеше, че трябва да говори на тринар, но нямаше смисъл да се опитва, след като със сетни сили се бореше за живота си.

– Ти, фалически символ... с мозък колкото грахово зърно! – крещеше той, докато водата се разбиваше в тялото му. – Ти, надценена риба! Ще ме убиеш, ти, проклет... Извънземните ще завладеят Калафия само защото вие, тъпи делфини, не можете да си държите езика зад зъбите! Въобще не трябваше да ви взимаме в космоса!

Думите му бяха изпълнени с омраза и презрение. Най-после Кипиру сякаш ги чу. Той изскочи от водата като разярен бик. Тошио усети как хватката му се отпусна.

От четиридесет поколения след ъплифта на делфините бяха познати само осемнадесет случая, когато делфин бе нападнал човек с намерение да го убие. Във всеки от тях делфините-роднини на извършителя биваха лишени от потомство. Но все пак Тошио очакваше да бъде ударен всеки момент. Не му пукаше. Беше осъзнал най-после причината за своята потиснатост. Беше я схванал, докато се бореше с Кипиру.

Не го измъчваше толкова желанието му да си отиде у дома. Имаше нещо друго, за което не си бе позволявал дори да си помисли от битката при Моргран насам.

И-титата... извънземните... галактяните, които преследваха „Стрийкър“... нямаше да се задоволят с пленяването на кораба с делфински екипаж.

Поне една извънземна раса щеше да предположи, че „Стрийкър“ може успешно да се укрие. Или можеше да предположи погрешно, че екипажът бе успял да предаде на Земята тайната на своето откритие. И в двата случая логичната следваща стъпка на някоя от по-порочните галактически раси щеше да е насилието.

Земята може би щеше да успее да се защити. Омнивариум и Хермес вероятно също. Тимбримианците щяха да защитят Канаанските колонии.

Но места като Калафия или Атласт сигурно вече бяха завладени. Семейството му и всички, които познаваше, бяха заложници. И Тошио осъзна, че обвинява делфините за това.

Скоро предстоеше нова ударна вълна. Тошио не се интересуваше от прииждането ѝ.

Наоколо плуваха морски отпадъци. На около километър Тошио съзря металното възвишение. Поне приличаше на онова, което бе видял преди. Не можеше да различи дали на брега има изхвърлени делфини.

Нещо по-голямо се носеше край него. Отне му само миг, за да разпознае Кипиру.

Тошио свали маската си и попита:

– Е, гордееш ли се със себе си?

Кипиру бавно се извъртя на една страна и едно мътно око се взря в Тошио. Издутината на главата му, където човешката намеса бе създавала говорен апарат от предишната носова дупка, издаде продължителен, тих, напевен звук.

Тошио не бе убеден, че това е просто въздишка. Можеше да е извие-ние, произнесено на първобитен делфински. Дори самата възможност бе достатъчна, за да го ядоса.

– Престани с тези глупости! Искам да зная само едно. Необходимо ли е да те изпратя обратно на кораба? Или мислиш, че ще запазиш разу-ма си дотолкова, че да можеш да ми помогнеш? Отговори ми на ан-глийски и се постарай да бъдеш граматически точен!

Кипиру изстена с неподправена мъка. След миг бавно заговори:

– Не ме иззпращай обратно! Те още викат за помощ! Ще направя каквото заповядашшшш!

Тошио се поколеба.

– Добре. Плувай след уотърскутера. Когато го намериш, сложи си акваланг. Не искам да ти пречи липсата на въздух, а и ще ти напомня да не вършиш глупости! После докарай уотърскутера близо до острова, *но не твърде близо!*

Кипиру залюля глава в мощно кимване.

– Сслушам! – извика той. После подскочи и се гмурна във водата. Беше оставил командването в ръцете на момчето.

Делфинът може би щеше да се противопостави, ако бе схванал как-во смяташе да направи Тошио.

Километър до острова. Имаше само един начин да се добере дотам бързо и избягвайки удара в полегатата, грапава метално-коралова суша. Той провери ориентацията си още веднъж и тогава пад в нивото на во-дата му подсказа, че вълната приближава.

Четвъртата вълна изглеждаше най-слабата досега. Той знаеше, че това чувство е измамно. Беше достатъчно навътре в морето, за да я по-чувства като леко поклащане на океана, а не като разбиваща се в брега водна маса. Гмурна се в гребена ѝ и заплува срещу посоката на движе-ние той, преди отново да се издигне към повърхността.

Трябваше да пресметне излизането си съвсем точно. Ако отплува-ше твърде назад, нямаше да достигне острова навреме и щеше да го от-несе връщащата се вода. Ако останеше на гребена, тялото му трябваше да устои на яростното разбиване на вълната в брега, на подводното те-чение и всичко останало.

Всичко ставаше твърде бързо. Той плуваше мощно, но не можеше да прецени дали е преминал връхната точка на вълната. После един бърз поглед му подсказа, че е твърде късно за предпазни мерки. Тошио се извърна с лице към надигащото се, покрито с растителност възвишение.

Вълната започна да се надига на около стотина ярда пред него, но склонът бързо се вряза в нея и дъното превърна водната маса в разпенено чудовище. Върхът се задвижи назад към Тошио, докато вълната се носеше напред към брега.

Момчето стегна мускули и се озова на гребена. Беше готов да погледне в бездната под себе си и да не види нищо повече.

Видя пелена от бяла пяна, а вълната започна да пада. Тошио се провикна, за да запази отворени ушните си канали и започна яростна борба с водата, за да остане на върха на пенещия се прилив, сред който се мятаха останки от предишни и нови наноси.

Изведнъж всичко наоколо стана зелено. Дървета и храсти, които бяха устояли на по-раншните прибои, се разлюляха от новата атака. Някои се откъсваха от корените си, а други устояваха и биеха с клоните си Тошио, докато той се носеше през тях.

Но нито един остър клон не го прониза, нито една по-яка лиана не се уви около него, докато минаваше. В кипящата подхвърляща го бъркотия той най-сетне намери отдих, като прегърна някак дънера на едно голямо дърво. Вълната бушува още известно време и най-сетне утихна.

Като по чудо се крепеше на краката си – първият човек, стъпил на земна почва на Китруп. Той озадачено се вираше в заобикалящата го действителност, без да може да повярва на оцеляването си.

После бързо отвори маската си и стана първият човек, вдишал от въздуха на Китруп.

8. ГАЛАКТЯНИТЕ

– Унищожете ги! – заповяда висшият жрец на Джофур. – Унищожете изолираните Тенаниански бойни кораби в квадрант шест!

Началникът на щаба на Джофур сведе тялото си с дванадесет пръстена пред висшия жрец.

– Тенанианците са в момента наши съюзници! Как бихме могли да се обърнем срещу тях, без първо да сме изпълнили тайните ритуали на предателството? Техните предци няма да са умилостивени!

Висшият жрец на Джофур изду своите шест външни пръстена, по които течаха жизнените сокове. Издигна се високо над подиума си, намиращ се в дъното на командната зала.

– Нямаме време да изпълняваме обичаите! Сега, докато съюзът ни приключва с пречистването на този сектор, докато съюзът ни е най-силен! Сега, докато още бушува тази част от битката. Сега, когато глупавите Тенанианци са ни открили фланговете си. Сега можем да им причиним големи загуби!

Началник щаба на Джофур се тресеше от възбуда, течността във външните му пръстени се бе обезцветила от вълнение.

– Съгласен съм, че можем да променяме съюзниците си както ни изнася. Съгласен съм, че можем да ги предадем. Съгласен съм, че трябва да направим всичко, за да спечелим плячката. Но не трябва да пренебрегваме ритуалите! Ритуалите ни правят подходящи изразители на волята на древните! А ти ще ни снижиш до нивото на еретиците!

Подиумът се разтресе от гнева на висшия жрец.

– Моите пръстени решават! Моите пръстени са жречески! Моите пръстени...

Словото на пирамидалния висш жрец изригна в гейзер от горещ многоцветен жизнен сок. Експлозията разля лепкавата кехлибарена течност по мостика на Джофурския флагман.

– Продължете сражението. – Началник щаба махна на екипажа да продължава работата си. – Повикайте Интенданта по Религиозността. Нека ни изпрати пръстени, за да направим нов жрец. Продължавайте сражението, докато се подготвяме за ритуалите на предателство.

Началник щаба се поклони на втрънените в него ръководители на сектори.

– Ще умилостивим предците на Тенанианците, преди да се обърнем срещу тях. Но помнете – трябва да сме сигурни, че самите Тепанианци не усещат намеренията ни.

9.

ОТ ДНЕВНИКА НА ДЖИЛИЪН БАСКИН

Измина известно време, откакто можах да започна този личен дневник. От Шалоу Клъстър насам ние сякаш сме били в постоянно движение... правейки откритието на хилядолетието, попадайки в засада при Моргран и борейки се за живота си оттогава

насетне. Почти не виждах Том. Той почти непрекъснато е в двигателния или оръжейния сектор. Аз съм или в лабораторията, или помагам в лечебния център.

Корабният лекар Макани е претрупана с проблеми. Делфините винаги са имам склонност към хипохондрия. Една пета от екипажа посреща всеки признак на неразположеност с психосоматични оплаквания. И не можеш просто да им обясниш, че всичко е само в техните фантазии. Затова ги приемаме и им обясняваме колко са храбри и как всичко ще бъде наред.

Мисля, че ако не беше капитан Крейдейки, половината от екипажа вече щеше да е в истерия. За много от тях той изглежда като герой от преданията за Кита-Мечта. Крейдейки обикаля из кораба, наблюдава поправките и изнася малки уроци по Кинийнска логика. Делфините сякаш живват винаги, когато той е наоколо.

Продължават да идват доклади за звездната битка. Вместо да се изостря, тя само става по-напрегната и неясна!

А всички ние ставаме все по-загрижени за отряда на Хикахи.

Джилиън остави писалката си. С изключение на малкия светъл кръг от настолната ѝ лампа, останалата част от лабораторията изглеждаше мрачна и потискаща. Единствената друга светлина идваше от отсрещния край на помещението. На фона на малките лампички се очертаваше един донякъде хуманоиден силует – загадъчна сянка, лежаща в стъклен херметичен ковчег.

– Хикахи – въздъхна тя, – къде, в името на Безкрайността, си?

Това, че разузнавателният отряд на Хикахи не бе изпратил дори импулс като потвърждение за получената заповед, бе най-голямата грижа в момента. „Стрийкър“ не можеше да си позволи да загуби тази част от екипажа. Въпреки непостоянството си, Кипиру беше техният най-добър пилот. А дори и Тошио Ивашика бе доста обещаващ младеж.

Но загубата на Хикахи щеше да е най-страшна. Как би се справил Крейдейки без нея?

Хикахи беше най-добрият приятел-делфин на Джилиън. Бяха поне толкова близки, колкото Том бе с Крейдейки или Тишуут. Джилиън се чудеше защо за помощник-капитан бе избран Таката-Джим, а не Хикахи. Беше нелепо. Предполагаше, че зад това стои голямата политика. Таката-Джим беше *Стенос*. Може би Игнасио Метц имаше пръст в

подбирането на екипажа за тази мисия. На Земята Метц беше върл защитник на определени видове делфини.

Джилиън не записа тези свои размишления. Бяха безсмислени предположения, а тя нямаше време за подобни хипотези.

Време беше да се заеме отново с Хърби.

Тя затвори дневника си и се приближи към ковчега, където една изсушена, съсухрена фигура се поклащаше в херметично затвореното пространство от суспендирано време.

Древният труп ѝ се усмихна през стъклото.

Не беше човек. На Земята не бяха съществували дори многоклетъчни, когато това същество е живяло, дишало и управлявало космически кораби. И все пак по загадъчен начин то приличаше на човек. Имаше прави ръце и крака и много сходни с човешките глава и врат. Устата и очните му ябълки изглеждаха странно, но черепът му все пак имаше типично човешката усмивка на смъртта.

На колко години си, Хърби? – попита тя мислено. – Един билион? Два?

И как твоята флота от древни космически кораби е останала толкова дълго неоткрита от Галактическата цивилизация, чакайки ние да се появим?... Група любознателни хора и наскоро ъплифтирани делфини. Защо точно ние *трябваше да те открием?*

И защо една малка твоя холограма, изпратена на Земята, накара половината от расите-патрони в галактиката да полудеят?

Микробиблиотеката на „Стрийкър“ не можеше да помогне. Отказваше да разпознае Хърби. Може би криеше отговора. Или пък просто разполагаше с твърде скромнен архив, за да помни една странна раса, изчезнала преди толкова време.

Том беше помолил Нис да надникне в нея. Досега саркастичният продукт на тимбримианците не бе успял да измъкне отговор.

Междувременно, освен лечебния център и другите си задължения, Джилиън трябваше да отделя по няколко часа на ден за проучването на тази реликва – без да я повреди – и евентуално да открие какво бе причинило силната реакция от страна на извънземните. Ако тя не го направеше, никой нямаше да го направи.

Все някак щеше да се справи до довечера.

Бедният Том, помисли си Джилиън с усмивка. Ще се върне от своите двигатели измукан, а аз ще съм с настроение за любов. Дяволски добре е, че той е спортен тип.

Тя взе една лазерна микросонда.

Добре, Хърби, да видим дали ще можем да разберем що за мозък си имал.

10. МЕТЦ

– Съжалявам, доктор Метц. Капитанът е с Томас Орли в оръжейния сектор. Ако мога с нещо да ви помогна...

Както винаги, помощник-капитан Таката-Джим беше безкрайно учтив. Английското му произношение, дори когато дишаше оксигена, беше почти перфектно. Игнасио Метц не можеше да не се усмихне одобрително. Той бе особено заинтересуван от Таката-Джим.

– Не, помощник-капитан. Просто спрях на мостика, за да разбера дали разузнавателният отряд не се е обадил.

– Не е. Можем само да чакаме.

Метц цъкна с език. Той вече бе решил, че отрядът на Хикахи е унищожен.

– Е, добре тогава. Предполагам, че още не е имало предложение от галактяните за преговори?

Таката-Джим поклати своята голяма, петнисто-сива глава от ляво на дясно.

– За съжаление не, сър. Те изглежда са по-заинтересовани да се унищожат едни други. На всеки няколко часа нов кораб навлиза в системата Ктсимини, за да се включи в общия бой. Сигурно ще мине още доста време преди някой да започне преговори.

Доктор Метц изсумтя, приемайки с възмущение неразумността на извънземните. Ако бяха по-умни, галактяните щяха да оставят „Стрийкър“ да предостави откритието си на *Библиотеката* и с това всичко да приключи! Тогава всеки би могъл да се ползва от него!

Но галактическата цивилизация бе обединена повече на теория, отколкото на практика. А и твърде много враждуващи видове разполагаха с мощни кораби и оръжия.

И ето ни тук, мислеше си той, в центъра на битката, с нещо, което всички те желаят.

Не може просто да е гигантска флотилия от древни космически кораби. Сигурно има и нещо друго. Джилиън Баскин и Том Орли намериха нещо там, в Шалоу Клъстър. Чудя се какво ли е то?

– Бихте ли имали нещо против да вечеряме заедно тази вечер,

доктор Метц?

Метц премигна. Какъв ден е днес? А, да. Сряда.

– Разбира се, че не, помощник-капитан. Вашата компания и разговорът с вас ще ми доставят удоволствие както винаги. Какво ще кажете за шест часа?

– В деветнадесет часа ще е по-добре, ссър. Тогава се освобождавам от дежурство.

– Чудесно. Тогава довиждане до седем часа.

Таката-Джим кимна. Обърна се и заплува към своя пост.

Метц наблюдаваше делфина със задоволство.

Той е най-добрият от моите Стенос, помисли си специалистът по въплифт. Не знае, че аз съм неговият кръстник... неговият генетичен баща. Но въпреки това се гордея с него.

Всички делфини на борда бяха от породата *Турсионс амикус*. Но някои имаха генни добавки от *Стенос бреданензис*, дълбоководния делфин, който винаги е бил най-близо по разум до бутилконосия.

Дивият *бреданензис* имаше репутацията, че е ненаситно любопитен и пренебрегва с безразсъдна смелост всяка опасност. Метц беше ръководил усилията към генетичния код на неodelфините да се прибави ДНК от този вид. На Земята много от новите *Стенос* се бяха проявили отлично, показвайки качества като инициативност и личен чар.

Но грубият им темперамент напоследък предизвика леко негодувание у бреговите общества на Земята. Метц бе положил големи усилия да убеди Съвета, че е важно неколцина *Стенос* да бъдат избрани на отговорни постове в първия космически кораб с екипаж от делфини.

Таката-Джим беше неговото доказателство. С хладен разум и искрена учтивост, делфинът владееше английски до такава степен, че почти избягваше тринар и изглеждаше безразличен към преданията за Кита-Мечта, които така увличаха по-стари модели като Крейдейки. Таката-Джим бе най-човекоподобният делфин, който Метц някога бе срещал.

Той наблюдаваше как помощник-капитанът ръководи екипажа на мостика без Кийнинкските параболи, които Крейдейки винаги вметваше, а по-скоро с човешка прецизност и краткост. Без нито една излишна дума.

Да, мислеше си той. Този делфин щеше да получи добра оценка, когато се завърнеха.

– Доктор Метц-ссс?

Метц се извърна и видя фигурата на делфина, който тихо се бе приближил към него.

– Ка...? О, Кта-Джон. Изплаши ме. Какво мога да направя за теб?

Огромният делфин му се усмихна. Неговата тъпа муцуна, различно оцветеното му тяло и изпъкналите му очи щяха да кажат на Метц всичко за него... ако вече не го и знаеше.

Фереа атенцата, наслади се той на мисълта си. Толкова красив и толкова див. Моят най-таен проект и никой, дори и ти, Кта-Джон, не знае, че ти си нещо повече от обикновен Стенос.

– Простете, че ви смутих, доктор Метц-ссс, но шимпанзето-учен Чарлзз Дарт-т помоли да поговори с вас. Мисля, че малката маймуна пак исска да се оплаче на някого.

Метц изсумтя. Кта-Джон беше само проект и не се очакваше да е толкова изискан като Таката-Джим. Но все пак имаше ограничения, които се отнасяха дори до скрития произход на гиганта.

Ще трябва да поговоря с този приятел, напомни си той. Подобно отношение не би било от полза.

– Моля съобщи на доктор Дарт, че тръгвам към него – каза той на делфина. – Тук засега нямам повече работа.

11.

КРЕЙДЕЙКИ И ОРЛИ

– Значи отново имаме оръжие – въздъхна с облекчение Крейдейки.
– При това, модерно оръжие.

Томас Орли вдигна поглед от току-що поправените силози за ядрени заряди и кимна.

– Това е почти най-доброто, с което ще разполагаме, Крейдейки. Не очаквахме никакви неприятности, когато попаднахме в сражение при Моргран. Имахме късмет, че се измъкнахме само с такива малки повреди.

Крейдейки се съгласи.

– Така ссси е – въздъхна той. – Но ако бях реагирал по-бързо...

Орли долови състоянието на приятеля си. Той присви устни и изсвири. Дихателната му маска усили звука. Ехото затанцува и заподскача като полудял елф по всички ъгли на изпълненото с оксивода помещение. Работниците в оръжейния сектор вдигнаха своите тесни, чувствителни към звук челюсти, за да проследят подскачащия сонарен образ, докато той препускаше невидим, хихикащ с шегаджийско съчувствие:

Когато някой командва
Всички му завидват –
Но, о! Тези изисквания!

Звукът изчезна, но смехът остана. Екипажът на оръжейния сектор запrikaзва и записука.

Крейдейки изчака веселието да утихне. След това от челото му излезе един мотив от звуци, изпълващи помещението, звуци, които преминаха в мимика, изразяваща събирането на буреносни облаци. Присъстващите в затворената стая чуха дъждовни капки, носени от вятъра. Том затвори очи, за да позволи на звуковия образ на морска буря да го обгърне.

Те стоят на моя път
Лудите, древни, отвратителни твари
Кажете им „махайте се, защото...!“

Орли сведе глава, признавайки поражението си. Никой никога не бе побеждавал Крейдейки в хайку на тринар. Звучите на възхищение, идващи от делфините, само потвърждаваха това.

Разбира се, нищо не се беше променило. Когато Орли и Крейдейки се обърнаха, за да напуснат оръжейния сектор, те знаеха, че само дързостта нямаше да спаси екипажа. Трябваше да има и надежда.

А надеждата бе неясна. Том знаеше, че Крейдейки отчаяно се безпокои за Хикахи, макар че го прикриваше много умело.

Когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуят останалите, капитанът попита:

– Джилийн постигна ли някакъв напредък в изследването на онова нещо, което открихме... причината за всички тези неприятности?

Том поклати глава.

– От два дни не съм се виждал с нея за повече от час, така че не зная. Последното, което разбрах, е, че корабната *микробиблиотека* все още твърди, че създание като Хърби не е съществувало никога.

Крейдейки въздъхна.

– Би било добре да знаем какво *мислят*, че сме намерили Галактяните. Е, добре...

Изненадващо изсвирване зад тях ги спря. Тишуут, четвъртият офицер на кораба, се носеше по коридора сред облак от мехурчета.

– Крейдейки! Том! Сонарът показва, че от иззток се приближава

делфин, очевидно плуващ насам с голяма скорост!

Крейдейки и Орли се спогледаха за миг. После Том кимна на неизказаната команда на капитана:

– Мога ли да взема Тишуут и двадесет делфина?

– Да. Организирай отряда. Но не тръгвай, преди да сме разбрали кой е. Може да се наложи да вземеш повече от двадесет, а може и да е безсмислено въобще да тръгваш.

Том видя мъка в окото на капитана. Следващият час на очакване щеше да бъде тежък.

Орли махна на лейтенант Тишуут да го последва и се насочи с голяма скорост по пълния с вода коридор към външния люк.

12. ГАЛАКТЯНИТЕ

Изпитвайки радостта от патронажа и командването, зороанката Крат наблюдаваше гелоанците, паханците, пиланците – нейните същества – докато те направляваха армадата на Зоро в битката.

– Господарке – докладва един гелоански офицер от разузнаването, – приближаваме се към водната планета с една четвърт от светлинната скорост, следвайки вашите нареждания.

Крат прие съобщението едва с леко помръдване на езика си, но тайно в себе си се радваше. Яйцето ѝ бе здраво. Когато победяха тук, тя щеше да се върна у дома и да се съвзкупи отново. А екипажът на нейния флагман работеше като отлично смазана машина.

– Флотилията е на един пактаар напред от разписанието, господарке – съобщи офицерът от разузнаването.

От всички подчинени раси, дължащи вяност на Зоро, Гелоанците бяха любимци на Крат. Те бяха първата подчинена раса на собствения ѝ вид, ъплифтирани от Зоро преди много време.

На свой ред Гелоанците също бяха станали патрони и бяха присъединили към клана две нови раси. Те бяха гордостта на Зоро. Веригата на ъплифт се разширяваше.

Далеч в миналото бяха останали Прародителите, които бяха създали Галактическите Закони. Оттогава насам една раса помагаше на друга да добие интелект, като получаваше в замяна услуги.

Преди много милиони години древният народ Лубер бе ъплифтирал народа Пубер, или поне така съобщаваше *Библиотеката*. Лубер вече

отдавна бяха изчезнали. Пубер все още съществуваша някъде, макар вече да се намираха в стадий на упадък и деградация.

Но преди своя упадък расата Пубер усъвършенствала расата Хъл, която на свой ред създавала своя подчинена раса от трошачите камъни – предци на Крат. Това била расата Зоро. Скоро след това хълите се оттеглили на своята родна планета и станали философи.

Сега самите зороанци имаха много подчинени раси. Техният най-успешен ъплифт бяха расите Гело, Паха и Пила.

Крат чуваше високия глас на тактика-пиланец Кубер-кабуб, който ръководеше подчинените си в сектора за планиране. Той настояваше да се постараят да получат информацията, която тя бе поискала от корабната *минибиблиотека*. Гласът на Кубер-кабуб издаваше уплаха. Добре. Щеше да се старее повече, ако се боеше от нея.

От всички, намиращи се на борда, пиланците бяха единствените бо-зайници – ниски двукраки същества от планета с голяма гравитация. Те бяха станали могъща раса в много пръснати из галактиките бюрократични организации, включително и в толкова важната *Библиотека*. Пиланците бяха усъвършенствали свои подчинени раси, давайки принос към клана.

И все пак беше твърде жалко, че те вече не бяха зависима подчинена раса. Щеше да е чудесно да се поработи отново над техните гени. Тези малки зли същества се променяха и имаха дразнеща миризма.

Нито една подчинена раса не бе идеална. Само преди двеста години пиланците бяха изцяло объркани от земните хора. Работата бе трудна и скъпа за прикриване. Крат не знаеше подробности, но всичко имаше нещо общо със слънцето на земляните. Оттогава пиланците силно бяха намерили хората.

Челюстите на Крат потръпнаха при мисълта за земляните. Само за триста години те се бяха превърнали в също толкова голяма неприятност, колкото и лицемерните кантенси или дяволските мошеници тимбрианци!

Расата Зоро търпеливо чакаше подходящия случай да изтрие петното върху честта на своя клан. За щастие хората бяха почти трогателно невежи и уязвими. Може би моментът вече бе настъпил!

Колко хубаво би било Хомо Саниенс да бъдат присъединени към Зоро като зависима подчинена раса. И това можеше да стане! Тогава какви промени можеха да бъдат направени! Как можеха да бъдат оформени!

Крат погледна екипажа си и й се прииска да има свободата да

променя, да смесва, да оформя по своя воля дори тези усъвършенствани видове. Толкова неща можеха да бъдат постигнати с тях! Но това изискваше промяна на законите.

Ако ъплифтираните водни бозайници от Земята бяха открили това, което тя предполагаше, тогава законите можеха да бъдат променени... ако Прародителите наистина се бяха завърнали. Каква ирония – точно най-младата овладяла космоса раса трябваше да открие тази изчезнала флотилия! Тя почти прости на делфините факта, че съществуват, че са дали на онези хора статуса на раса-патрон.

– Господарке! – високият Гело докладваше. – Съюзът между Джофур и Тенанин се разпадна. Те се сражават помежду си. Това означава, че вече не са най-силни!

– Запазете бдителност – въздъхна Крат. Гелоанецът не трябваше да вдига толкова шум за едно малко предателство. Това не беше необичайно. Съюзи щяха да се създават и нарушават, докато една от армиите не надделееше. Тя възнамеряваше това да бъде армията на Зоро. Когато битката беше спечелена, тя щеше да събере плячката.

Делфините трябваше да са тук! Когато спечелеше битката, тя щеше да измъкне безръките от тяхното подводно убежище и щеше да ги накара да кажат всичко!

С плавно движение на лявата си лапа тя повика библиотекаря пиланец от неговата ниша.

– Вид информацията за тези водни същества, които преследваме – заповяда му тя. – Искам да знам повече за техните обичаи, за това какво харесват и какво не. Говори се, че връзките им с техните човешки патрони са слаби и нетрайни. Дай ми начин да покваря тези... делфини.

Кубер-кауб се поклонил и се оттегли в сектора на *Библиотеката*, секторът с осветения спирален глиф² над входа си.

Крат почувства съдбата навсякъде около себе си. Това място в космоса бе център на силата. Тя не се нуждаеше от уреди, които да ѝ го кажат.

– Аз ще ги имам! Законите ще бъдат променени!

2. глиф – релефна фигура (бел.прев.)

13. ТОШИО

Тошио откри Сатата до ствола на едно гигантско дърво-сонда. Тя явно е била запокитена към чудовищното растение и смазана от сблъсъка. Бронята ѝ представляваше бъркотия от натрошени парчета.

Тошио се влачеше през изкоренените и натрошени хресталаци, изсвирвайки, когато събереше сили, зов на тринар. Но най-вече се опитваше да се задържи на краката си. Не беше ходил толкова много, откакто бяха напуснали Земята. Конгузиите и гаденето също го притесняваха.

Намери К'Хит да лежи на мека постеля от подобна на трева растителност. Неговата броня бе здрава, но кръвта на делфина-планетолог вече бе изтекла от три дълбоки рани на корема. Той бе мъртъв. Тошио запомни мястото и продължи.

По-близо до брега се натъкна на Сатима. Малката женска кървеше и беше в истерия, но жива. Тошио превърза раните ѝ, после с един голям камък затисна краищата на бронята ѝ към земята. Това беше най-доброто, което можеше да направи, за да я задържи на едно място, когато петата ударна вълна връхлетеше.

Беше по-скоро потоп, а не вълна. Тошио се хвана за едно плаващо дърво и с негова помощ задържа главата си почти над водата.

Веднага щом вълната започна да намалява, той се пусна и заплува към Сатима. Пипнешком потърси камъка, с който я бе задържал, и като го намери, я освободи да се носи в засилващото се обратно течение. Бореше се да се присъедини към отлива и да не изостане зад него.

Мъчеше се да я избута покрай един гъсталак, без да изпусне връщачата се в морето вода, когато долови с поглед някакво бързо движение в едно дърво пред себе си. То не пасваше на всеобщото поклащане наоколо. Той вдигна глава и срещна блясъка на чифт малки, черни очи.

Имаше само миг, за да се взре стреснато и по-внимателно, след което отливът изтласка и него, и Сатима през преградата в едно малко, наскорено образувало се блато. Тошио вече не можеше да погледне назад.

Трябваше да избута Сатима по хлъзгавата морска растителност до водата, внимавайки раните ѝ да не се отворят отново. През последните няколко минути тя като че ли идваше на себе си. Писъците ѝ на делфински ставаха все по-ясни и звучаха като думи на тринар.

Едно изсвирване накара Тошио да вдигне глава. Кипиру бе само на четиридесет метра от брега, бутайки уотърскутера към него. Делфинът

си бе сложил акваланг, но все пак бе успял да сигнализира.

– Сатима! – викна Тошио на ранения делфин. – Плувай към уотърскутера! Плувай към Кипиру!

– Вържи я към някой резервоар за въздух! – заповяда той на Кипиру. – И наблюдавай екрана на сонара! Върни се в открито море, когато видиш, че приближава вълна!

Кипиру кимна с глава. Щом Сатима навлезе на стотина фута, той използва уотърскутера, за да я насочи към по-дълбоки води.

Пет делфина вече бяха налице. Значи оставаха Хист-т и Хикахи.

Тошио се изкатери обратно по водораслите и отново се завлачи сред хрусталаците. Мислите му бяха накъсани, а умът не по-малко опустошен от острова, по който се влачеше. Беше видял прекалено много трупове за един ден – прекалено много мъртви приятели.

И едва сега осъзна, че до този момент не е бил справедлив към делфините.

Беше неправилно да ги вини, че го дразнят. Те не бяха виновни за начина, по който бяха устроени. Въпреки цялото генно инженерство, делфините се бяха отнасяли с човека с добронамерена подигравка, още откакто бяха видели първите хора с лодки в открито море. Този комичен образ е бил достатъчен да създаде отношение, което ъплифтът можеше единствено да промени, но не и да премахне изцяло.

А и защо да го премахва? Тошио сега разбра, че хората, които познаваше на Калафия и които работеха отлично с делфини, бяха по-особени – притежаваха смесица от сериозност, твърдост и чувство за хумор. Никой не работеше дълго с делфини, ако не спечелеше тяхното уважение.

Той забърза към една сивкава фигура, която лежеше сред хрусталаците. Но не. Това бе труптът на Сатата, преместен от последната вълна. Тошио продължи нататък.

Делфините бяха наясно с това, което човечеството бе направило за тях. Ъплифтът беше болезнен процес. Но никой от тях не би се върнал към времето на Кита-Мечта по собствено желание.

Делфините знаеха също, че законите, които направляваха поведението сред галактическите раси – закони, заложили в *Библиотеката* от еони – даваха на човечеството право да изисква подчинение в продължение на сто хиляди години от расите, които бе усъвършенствало. Всички хора бяха отвлечени от тази мисъл. Самият вид *Хомо Сапиенс* едва ли беше на подобна възраст. И ако човечеството *имаше* патрон някъде в пространството – достатъчно могъщ, за да потвърди това свое

право – то той нямаше да получи *Турсионс амикус* като допълнителна прибавка.

Нямаше делфин, който да не е наясно с позицията на Земята. В Съвета на Земните Видове имаше както шимпанзета, така и делфини.

Тошио най-сетне разбра как е наранил Кипиру с думите си преди схватката им в океана. Той съжаляваше най-вече за забележката си относно Калафия. Кипиру с радост щеше да умре хиляда пъти, за да спаси хората от родната планета на Тошио.

По-добре езикът му да се откъснеше, отколкото отново да изрече подобни думи.

Тошио се довлече до някаква просека. Там, в плитък басейн, лежеше един *турсионс*.

– Хикахи!

Тя бе издрана и насинена. Малки кървави следи водеха към нея. Но беше жива. И Тошио вече се бе втурнал към нея, когато тя извика:

– Стой там, Дръпнати очи! Не мърдай! Имаме си компания!

Тошио замръзна на място. Заповедта на Хикахи беше строга. Но все пак бе необходимо да отиде при нея и да ѝ помогне. Раните ѝ не изглеждаха леки. Ако под кожата ѝ бяха влезли метални стружки, те трябваше скоро да бъдат извадени, преди да са отровили кръвта. А и нямаше да е лесно да докара Хикахи до океана.

– Хикахи, скоро ще има нова ударна вълна. Тя може да стигне и до тук. Трябва да бъдем готови да я посрещнем!

– Стой, Тошио. Вълната няма да стигне дотук. Освен това, огледай се наоколо. Вижжж колко по-важно е това!

Тошио за пръв път огледа просеката. Басейнът бе разположен в единия ѝ край, а пресни белези доказваха, че е изкопан наскоро. После той видя, че лостовете в бронята на Хикахи липсват.

Тогава кой е изкопал...? Погледът му се отмести встрани. Съзря някакви руини, пръснати из гъсталаците, и разпозна останките от разрушено селище.

В постоянния блясък на китрупската гора Тошио видя останки от груби, изпокъсани плетени мрежи, разпръснати и повредени тръстикови покриви и парчета остър метал, несръчно, но здраво прикрепени към дървени колове.

В клоните на дърветата той долови бързи движения. После, една след друга, се появиха малки, ципести ръце, последвани от плахо надзъртащи, блестящи черни очички, които гледаха към него изпод ниски зеленикави вежди.

– Ха! – прошепна той. – Аз видях едно подобно по-рано, но после съвсем забравих за него! Изглеждат съвсем разумни същества!

– Да – въздъхна Хикахи. – И това прави необходимостта от секретност по-жизнено важна от всякога. Бързо, Дръпнати очи! Разкажи ми какво се е случило!

Тошио разказа какво бе направил след първата ударна вълна, като пропусна само подробностите от борбата си с Кипиру. Беше трудно да се съсредоточи при наличието на очите зад дърветата, които първо се взираха в него, а после се криеха уплашено, когато той погледнеше към тях. Едва успя да довърши разказа си и връхлетя поредната вълна.

Виждаха се водните маси, които с яростен рев и бяла пяна се носеха нагоре по наклонения бряг. Но очевидно Хикахи бе права. Водата нямаше да се вдигне чак дотук.

– Тошио! – изсвири Хикахи. – Справил си се отлично. Освен нас ти може би си спасил и този малък народ. Брукида ще успее. Той ще доведе помощ. Така че моето спасение не е важно. *Трябва* да направиш това, което ти казвам. Накарай Кипиру да се потопи веднага! Трябва да остане скрит и колкото може по-тих, докато търси тела и останки. Ти трябва да погребеш Сатата и К'Хит и да събереш парчетата от техните брони. Когато дойде помощта, трябва да сме готови да тръгнем бързо!

– Сигурна ли си, че ще издържиш? Раните ти...

– Ще издържа! Моите приятели ми осигуряват влага. Дърветата ме скриват. Наблюдавай небето, Дръпнати очи! Не позволявай да те забележат! Докато свършиш, се надявам да убедя моите приятели тук да ти имат доверие.

Гласът ѝ звучеше уморено. Тошио се разкъсваше. Накрая той въздъхна и се шмугна обратно в гората. Положи усилие и се затича през натрошената растителност, следвайки оттеглящите се към брега води.

Кипиру тъкмо излизаше на повърхността, когато той пристигна. Делфинът бе махнал акваланга и си бе сложил въздушен резервоар вместо него. Съобщи, че е намерил тялото на Фип-пит – делфинът, за който предполагаша, че се е изгубил по-рано при водораслите-убийци. Разкъсаният му и изсмукан труп вероятно е бил освободен но време на връхлиташите цунами.

– Някакви следи от Хист-т? – викна Тошио.

Кипиру отговори отрицателно. Тошио предаде заповедта на Хикахи и се загледа в отново потъващия уостърскутер.

Постоя там още миг, после погледна на запад.

Червеникавото слънце на Китруп залязваше. Няколко звезди

светеха през разпръснатите по небето облаци. На изток те бяха потъмнели и зловещи. През нощта щеше да вали. Тошио реши да не сваля водолазния си костюм, само махна гумената качулка. Вятърът бе хладен, но освежаващ.

Погледна на юг. Ако битката в космоса продължаваше, то той не видя никакви доказателства за това. Въртенето на Китруп около орбита-та ѝ бе скрило от него пламтящите облаци от плазма и метал, които трябваше да дрейфуват сега там.

Не му достигнаха сили да размаха юмрук, но се озъби на южното небе, надявайки се, че галактяните са се унищожили взаимно.

Едва ли бе така. Сигурно имаше победители. И скоро те щяха да се спуснат тук, за да потърсят делфините и хората.

Тошио разкърши рамене и въпреки умората си, пое бавно към гората, под спасителните корони на дърветата.

Откриха младежа и делфина скоро след пристигането си на острова. Дватама се бяха сгушили под един груб подслон, през който топлият дъжд се изливаше на мощни струи. Светкавици погълнаха приглушената жълта светлина на фенерите, които спасителите носеха. При първия проблясък на Томас Орли му се стори, че видя пет-шест малки приклекнали фигурки, скупчени около земянина и калафианеца. Но докато двамата със спътника му се промъкваха през гъсталациите, за да видят по-добре, животинките – или каквито бяха – бяха изчезнали.

Страховете му, че са били същества, хранещи се с мърша, се разсеяха, когато видя, че Тошио помръдва. Все пак задържа ръка на спусъка на бластера си и вдигна фенера нависоко, за да пропусне Ханес Суеси да мине пред него. Внимателно огледа просеката, възприемайки миризмите и звуците, идващи от металното възвишение, и запомняйки подробностите.

– Добре ли са? – попита Орли след няколко секунди.

– Ш-ш-ш, всичко е наред, Тошио. Това съм аз, Ханес – дочу той шепота на инженера. Гласът му звучеше много майчински. – Да, мистър Орли – викна Суеси в отговор. – И двамата са живи, но нямат достатъчно сили, за да говорят.

Томас Орли огледа просеката още веднъж и след това се приближи и сложи фенера на земята до Суеси.

– Тази светкавица ще прикрие всичко – каза той. – Ще наредя да докарат машините, за да отведем и двамата по-бързо оттук.

Той натисна един бутон на ръба на маската си и бързо изсвири на превъзходен тринар. Говореше се, че Томас Орли може да говори и първобитен делфински, макар че нито един човек не го беше чувал.

– Ще бъдат тук след няколко минути. Трябва да прикрият следите си. – Той приклепна до Тошио, който сега бе седнал. Суеси беше отишъл при Хикахи.

– Здравейте, мистър Орли – заговори момчето. – Съжалявам, че ви откъснахме от работата.

– Всичко е наред, синко. И без това исках да огледам наоколо. Това даде на капитана добро извинение да ме изпрати. След като ви отпратим на кораба, Ханес, Тишуут и аз ще отидем да огледаме разбилият се кораб. Как смяташ, ще можеш ли да ни заведеш преди Сатата и К'Хит? Искаме да изчистим този остров преди края на бурята.

Тошио кимна.

– Да, сър. Ще издържа още известно време. Предполагам, че не сте открили Хист-т?

– Не. Опасявахме се от подобно нещо, но не чак толкова, колкото се притеснихме, когато Брукида се върна. Кипиру ни разказа по-голяма част от случилото се. Делфинът говореше за теб с голямо уважение. Свършил си отлична работа тук.

Тошио се извърна, сякаш се засрами от получената похвала.

Орли го погледна с любопитство. Преди не се беше замислял за юнгата. През първата част от пътуването той правеше впечатление на умен, но малко безотговорен младеж. По-късно, след като намериха напуснатата и блуждаеща флотилия, той бе започнал да става все по-мрачен, когато шансовете им за завръщане намаляха.

И ето сега тази нова изява. Беше още рано да се кажат какви ще бъдат резултатите, но това явно беше бойното кръщение на Тошио.

От брега се разнесе бръмчене на мотори. Скоро се появиха две паякообразни машини, управлявани от скрити в брони делфини.

Тошио дрезгаво изстена, докато Орли му помагаше да стане. След това по-възрастният мъж спря, за да вдигне някакъв предмет от земята. Претегли го на ръка.

– Стъргалка, нали? Направено от люспи на метални риби, залепени за дървена дръжка...

– Предполагам, че да.

– Имат ли вече нещо като език?

– Не, сър. Е, само рудименти. Изглежда вече са напреднали в развитието си. Определено са в стадия на ловци-събирачи. Хикахи смята, че

са на около половин милион години.

Орли кимна. Този местен вид изглеждаше на пръв поглед узрял. Една почти разумна раса, намираща се точно в подходящ стадий за ъплифт. Беше просто чудо как някой галактически вид-патрон не ги бе докопал вече за подчинена раса и не ги бе обрекъл на еон робство.

Сега хората и делфините от „Стрийкър“ имаха още едно задължение и секретността бе по-важна отвсякога.

Той пхна предмета в джоба си и сложи ръка на рамото на Тошио.

– Добре, ти ще можеш да ни разкажеш всичко на кораба, синко. Междувременно трябва добре да обмислим някои неща.

– Сър? – Тошио вдигна глава и отправи объркан поглед към Орли.

– Е, не на всеки му се случва да стане кръстник на бъдеща звездна раса. Да знаеш, че делфините ще очакват да измислиш песен за това.

Тошио погледна към по-възрастния мъж, като не бе уверен дали той не се шегува. Но изражението на Том Орли запази обичайната си загадъчност.

Орли погледна нагоре към дъждовните облаци. Докато машините се приближаваха, за да вземат Хикахи, той се отдръпна и се усмихна на завесата, която временно се бе спуснала от небесния театър.

ЧАСТ ВТОРА ТЕЧЕНИЯ

„Защото небето и морето,
и морето и небето
легнали са като бреме върху погледа ми уморен,
а мъртвите лежат в краката пред мен.“

Самюъл Тейлър Колдридж

14. ДЕНИ

Чарлз Дарт се дръпна от поляризиращия микроскоп и изръмжа някакво проклетие. Той бе прекарал половината от живота си в опити да се откаже от този си навик, но сега, без да се замисли, сложи ръце на главата си и дръпна косматите си уши. Това беше маймунски жест, който никой друг на борда не можеше да изимитира с лекота. Ако Чарлз бе забелязал, че го прави, щеше веднага да спре.

От сто и петдесетте члена на екипажа само осем *имаха* даже ръце и... външни уши. Един от тях делеше с него сухата лаборатория.

Държанието на Чарлз Дарт не направи впечатление на Дени Зудман. Тя отдавна бе престанала да забелязва такива неща като отпуснатата му плавна походка, пискливия му смях на шимпанзе или козината, която покриваше почти цялото му тяло.

– Какво има? – попита тя. – Още ли имаш проблеми с онези проби?

Чарли кимна замислено, втръчен в екрана.

– Да-а.

Гласът му беше нисък и дрезгав. Въпреки старанието си, Чарлз Дарт все още говореше като човек с камъчета в устата. Понякога, когато обясняваше нещо сложно, той несъзнателно махаше с ръце, връщайки се към знаковия език на своята младост.

– Не мога да проумея тези изотопни концентрации – изръмжа той. – А и има минерали на най-неочаквани места... сидерофили без метали, сложни кристали на дълбочина, където не би трябвало да се среща подобно съединение... Глупавите забрани на капитан Крейдейки спъват

работата ми! Иска ми се да ми разреши да извърша няколко сеизмични сканирания и да използвам дълбочинния радар. – Той се извъртя на седалката и погледна Дени искрено, като че ли очакваше тя да се съгласи с него.

По високите скули на Дени изгря широка усмивка. Лешниковите ѝ очи весело се присвиха.

– Разбира се, Чарли. Защо пък не? Намираме се в един повреден кораб, скрит в океана на един мъртъв свят, за правото да ни пленят се бият флотилии от десетина арогантни и могъщи раси-патрони, а ти искаш да започнеш да правиш експлозии и да пускаш гравитационни лъчи наоколо. Великолепна идея! Чакай! Имам една още по-добра идея! Защо просто не направим един плакат, на който да пише: „Йухуу, чудовища! Елате и ни изяжте!“ А?

Чарли я погледна косо с една от своите редки, отпуснати, разкривени усмивки.

– О, не е необходимо гравитационните сканирания да бъдат големи. И се нуждае само от няколко тихи, малки взривчета за сеизмографските си проучвания. Мислиш ли, че извънземните биха ги забелязали?

Дени се засмя. Чарли искаше да накара планетата да звъни като звънец, за да проследи последователността на сеизмичните вълни. Тихи, малки взривчета, как ли не! По-скоро експлозии с килотонен обсег! Понякога Чарли изглеждаше толкова егоистичен като планетолог, че това смущаваше Дени. Но този път той явно се шегуваше със себе си.

Той също се захили, издавайки насечени крясъци, които отекваха от големите бели стени на лабораторията, и тупна по масата до себе си.

Усмиввайки се, Дени пхна някакви документи в една папка.

– Както знаеш, Чарли, на известно разстояние оттук има вулкани, които постоянно изригват. Ако имаш късмет, това може да се случи съвсем наблизко.

– Хей, мислиш ли? – Чарли изглеждаше обнадежден.

– Разбира се. А ако извънземните започнат да бомбардират планетата с цел да ни открият, ти ще получиш предостатъчно информация от по-близките попадения. Естествено, в случай, че не бомбардират до такава степен, че да направят геофизическите анализи на Китруп съмнителни. Завиждам на възможностите, които могат да се разкрият пред теб. Междувременно смятам да забравя за това, както и за моето разочароващо проучване и да отида да хапна. Идваш ли?

– М-не. Все пак благодаря. Донесох си храна тук. Смятам да остана и да поработя известно време.

– Както решиш. И все пак трябва да се опиташ да видиш повече от кораба, а не само каютата си и тази лаборатория.

– Разговарям постоянно с Метц и Брукида чрез този екран. Нямам нужда да скитам безцелно из тая измишльотина, която вече не може и да лети.

– И освен това... – прибави тя.

– И освен това – усмихна се Чарли, – мразя да се мокря. *Продължавам* да твърдя, че вие, хората, е трябвало след нас да поработите с магичите си над кучетата. Делфините са свестни – някои от най-добрите ми приятели са делфини. Но те изглеждат комично като пътуваща из космоса раса!

Той поклати глава с изражение на тъжна мъдрост. Очевидно смяташе, че целият процес на ъплифт на Земята би бил по-успешен, ако неговият народ бе ръководил нещата.

– Е, те са превъзходни космически пилоти – подхвърли Дени. – Погледни например какъв страхотен звезден жокей е Кипиру.

– Да, и погледни какъв кретен е същият този делфин, когато *не* пилотира. Честно казано, Дени, това пътуване ме накара да се замисля дали делфините наистина са готови за космически полети. Забелязала ли си как се държат някои от тях, откакто имаме неприятности? Всичкото това напрежение ги обърква, особено някои от по-големите *Стенос* на Метц.

– Не си много благосклонно настроен – отбеляза Дени. – Никой не предполагаше, че тази мисия ще представлява подобен стрес. Виж как Крейдейки ни отърва от капана при Моргран.

Чарли поклати глава.

– Не знам. Въпреки това ми се иска на борда да имаше повече хора и шимпанзета.

Шимпанзетата бяха станали пътуващ в космоса вид само един век преди делфините. Дени си каза, че и след един милион години те щяха да имат покровителствено отношение към делфините.

– Добре, щом няма да идваш, аз изчезвам – каза Дени. Взе голямата си папка и докосна сензора до вратата. – Довиждане, Чарли.

Шимпанзето викна след нея, преди вратата със съскане да се затвори.

– О, между другото, ако срещнеш Ткаат или Сах'от, кажи им да ми се обадят, а? Мисля, че тези задържащи аномалии може да са палеотехнически! Това може да е интересно за един археолог!

Дени затвори вратата, без да отговори. Ако не изпълнеше молбата

на Чарли, можеше по-късно да се престори, че не е разбрала. Нямаше защо да се отклонява от пътя си, за да говори със Сах'от, колкото и важно да беше това за Чарли.

Освен това именно този делфин винаги ѝ губеше времето.

Сухите сектори на „Стрийкър“ бяха просторни, въпреки че обслужваха само осем члена от екипажа. Делфините можеха да посещават сухата част, само ако използваша паякообразните машини.

Имаше някои помещения, които не бяха пълни с пренаситена с кислород вода, нито пък бяха зависими от гравитационните отклонения на централния сектор, когато корабът беше в космоса. Имаше складове, които трябваше да бъдат сухи и машинни отделения, които работеха при гравитация. Имаше също и жилищни помещения за хората и шимпанзето.

Дени спря в пресечната точка на два коридора. Погледна надолу по единия, където бяха повечето от каютите на хората и се замисли дали да не почука на втората врата. Ако Том Орли беше там, това може би бе моментът да поиска съвета му за проблема, който с всеки изминал ден ставаше все по-досаден – как да се справи с необичайното... „внимание“ от страна на Сах'от.

Имаше много малко хора, които можеха да я посъветват по-квалифицирано от Томас Орли относно поведението на не-човешките същества. Официалната му титла беше Консултант по извънземни технологии, но беше очевидно, че той е тук и като психолог, за да помага на д-р Метц и д-р Баскин в оценката за изявата на смесения делфински екипаж. Той познаваше китообразните и сигурно можеше да ѝ обясни какво Сах'от иска от нея.

Том щеше да знае как трябва да се постъпи, но...

Обичайната ѝ нерешителност я обезкуражи. Имаше куп причини да не безпокои Том точно сега. Например фактът, че когато беше буден, той прекарваше всеки миг, търсейки начин да спаси техния живот. Разбира се, същото можеше да се каже и за по-голямата част от екипажа, но опитът и репутацията на Орли предполагаша, че той можеше да открие начин да измъкне „Стрийкър“ и неговия екипаж от Китруп, преди извънземните да го заловят.

Дени въздъхна. Друга причина да го отложи беше смущението ѝ. Не беше лесно за една млада жена да поиска личен съвет от мъж като Орли. Особено когато въпросът беше как да се справи с

попълзновенията на един влюбен делфин.

Какъвто и да беше Том, той щеше да е принуден да се засмее – или поне да подхвърли нещо иронично. Ситуацията, призна си тя, би изглеждала смешна на всекиго, с изключение на обекта на тези интимни домогвания.

Дени ускори крачките си по леко извиващия се коридор, като се насочи към асансьора. *Защо въобще пожелах да летя в космоса?*, запита се тя. *Разбира се, това беше възможност за напредък в кариерата ми. А и личният ми живот на Земята беше пълна каша. Но къде съм сега? Изследването ми за китрупската биология не е стигнало доникъде. Хиляди чудовища с изпъкнали очи кръжат над планетата, опитвайки се да кацнат и да ме хванат, а един превъзбуден делфин ме задиря с предложения, които биха накарали и Екатерина Велика да се изчерви.*

Не беше справедливо, разбира се, но кога ли въобще животът е бил справедлив?

„Стрийкър“ беше построен по подобие на типа изследователски кораби „Снаркхънтър“. Няколко „снарка“ все още бяха в употреба. Докато земляните привикваха с прецизните технологии в *Библиотеката*, те се научиха да съчетават старото и новото – древните галактически проекти и местните земни технологии. Този процес се намирал в доста странна фаза, когато били построени „снарковете“.

Корабът представляваше завършващ с разширения цилиндър, по чието протежение имаше стърчащи шипове в пет обръча по пет. В космоса шиповете придържаха кораба като котва в застой. Сега служеха като подпори за приземяване, докато повреденият „Стрийкър“ лежеше на една страна в мътен каньон на осемдесет метра под повърхността на извънземното море.

Между третия и четвъртия обръч корпусът леко се издуваше, защото там се намираше сухият сектор. В открития космос този сектор се въртеше, осигурявайки примитивна форма на изкуствена гравитация. Хората и техните подопечни раси бяха разбрали как да създават гравитационни полета, но почти всеки земен кораб все още имаше такова колело на принципа на центрофугата. Някоя го приемаха като знак, рекламираш това, което определени приятелски видове бяха посъветвали земляните да не изтъкват, а именно – че трите раси от Слънчевата система са различни от всички други в космоса. . . „сираците“ от Земята.

В колелото на „Стрийкър“ имаше място за четиридесет човека, но в

момента те бяха само седем и едно шимпанзе. Там също се намираха и възстановителни центрове за делфините – басейни за скачане, пляскане и любовна игра по време на почивките.

Но на земя колелото не можеше да се върти. По-голяма част от стаята му бяха наклонени и недостъпни. А просторното централно помещение на кораба бе пълно с вода.

Дени се издигна с асансьора по една от сплиците, които свързваха сухия сектор с твърдия гръбнак на кораба. Гръбнакът поддържаше вътрешността на „Стрийкър“ срещу външното налягане. Дени слезе от асансьора и тръгна по шестоъгълен коридор с врати и изходи по всички ъгли, докато не достигна до люка, водещ към централното помещение, на около петдесет метра от сплиците на колелото.

В безтегловност тя по-скоро би се плъзгала, отколкото да върви по дългия коридор. Гравитацията правеше това помещение зловещо и непознато.

До люка в една стена от прозрачни отделения имаше скафандри и водолазни облекла. Дени взе от своя шкаф един плувен костюм, маска за лице и плавници. При „нормални“ обстоятелства щеше да вземе предпазните мерки – малък колан с реактивен двигател и чифт широки криле за ръцете. Така би могла да скочи в централното помещение и да полети във влажния въздух до което и да е място, като разбира се внимава за въртящите се спици на сухия сектор.

Сега, разбира се, сплиците бяха в покой, а централното помещение съдържаше нещо по-мокро от споменатия въздух.

Тя бързо се съблече и влезе в плувния костюм. После спря пред огледалото и придърпа връзките му, докато не ѝ прилегна идеално. Дени знаеше, че има привлекателно тяло. Поне мъжете, които познаваше, ѝ го бяха казвали достатъчно често. Все пак донякъде широките рамене ѝ даваха извинение за срамежливостта ѝ.

Тя се усмихна на образа си в огледалото. Здравите бели зъби прелестно контрастираха на тъмнокафявите ѝ очи.

Усмивката ѝ се стопи. Трапчинките я правеха да изглежда по-млада – ефект, който трябваше да избягва на всяка цена. Тя въздъхна и внимателно напъха гарвановочерната си коса в гумената плувна шапка.

Провери дали добре е затворила папката си и отвори люка. Когато го затвори от вътрешната страна, съскаща солена вода заизпълва помещението от вентилите по пода.

Дени избягваше да гледа надолу. Пипнешком постави дихателната си маска, намествайки я удобно на лицето си. Прозрачната мембрана

изглеждаше здрава, но пропускаше въздуха свободно. Многобройните гъвкави пластинки по ръба ѝ помагаша да поема достатъчно въздух от наситената с кислород вода. В ъглите си маската бе снабдена с малки сонарни екрани, които компенсираха човешката глухота под водата.

Топла блъбукаща мокрота обгръщаше краката ѝ. Дени донамести маската си няколко пъти. Притисна здраво папката под мишница. Когато течността достигна раменете ѝ, тя потопа глава и вдъхна дълбоко със затворени очи.

Маската работеше. Както винаги, разбира се. Изглеждаше, че дишаш плътна океанска мъгла, но въздухът беше достатъчно. С тьпо упорство в своя изпълнен със страх незначителен ритуал, Дени изчака водата да се издигне над главата ѝ.

Най-сетне вратата се отвори и Дени заплува през широко помещение, където паяци, ходещи машини и друга делфинска екипировка бе прилежно подредена в ниши. На рафтове бяха поставени малки водни реактивни двигатели, които делфините използваша, за да се движат из кораба в безтегловност. Тези машинки правеха възможни невероятни акробатически изпълнения при свободно падане, но сега, на земя, когато по-голямата част от кораба бе пълна с вода, те бяха ненужни.

Обикновено в тази външна съблекалня винаги имаше един-два делфина, които обличаха или сваляха екипировката си. Озадачена от пустотата, Дени се насочи към отвора в далечния край на помещението и погледна в централната част на кораба.

Големият цилиндър беше дълъг само двадесет метра. Гледката не бе кой знае колко впечатляваща. Но винаги, когато влезеше в централното помещение, първото усещане на Дени беше за едно огромно заето пространство. Дълги радиални опори минаваха от гръбнака към стените на цилиндъра, придавайки устойчивост на кораба и на външните му шипове. Между тези колони се намираха работните зони на делфините, оградени от еластични мрежи.

Делфините, дори и от вида *Турсионс амикус*, не обичаха да бъдат ограничавани повече от необходимото. В космоса екипажът работеше в безтегловност, придвижвайки се с реактивните двигатели във влажен въздух. Но Крейдейки бе принуден да приземи повредения си кораб в един океан. И това означаваше, че трябваше и да наводни кораба, за да облекчи работата на подчинените си.

Из залата се носеше лека флуоресценция. Тук-там малки струи от мехурчета се издигаха към извития таван. Водите на Китруп бяха внимателно филтрирани, към тях се прибавяха разтворители и кислород, за

да бъдат превърнати в оксивода. Неоделфините бяха генно пригодени да могат да я дишат, въпреки че не я харесваха кой знае колко.

Дени озадачено се огледа наоколо. Къде бяха всички?

Долови някакво движение. Над централния гръбнак два делфина и два човека бързо плуваха към носа на кораба.

– Хей! – извика тя. – Почакайте ме!

Маската бе предвидена да концентрира и усилва звука от гласа ѝ, но на Дени ѝ се стори, че водата погълна думите ѝ.

Делфините спряха веднага. Извърнаха се към нея в синхрон. Хората продължиха още няколко мига, после спряха и се огледаха. Когато видяха Дени, единият от тях махна с ръка.

– Побързайте, уважаема биоложжжк! – Едър, черносив делфин в тежка работна броня се стрелна край Дени. Другият нетърпеливо обикаляше наоколо.

Дени заплува с всички сили.

– Какво става? Да не е свършила битката в космоса? Да не би някой да ни е открил?

Един як чернокож мъж се усмихна, докато тя приближаваше. Другият човек – висока, величествена блондинка, нетърпеливо се извърна и продължи напред, веднага щом Дени се изравни с тях.

– Но ако извънземните приближаваха, нямаше ли да чуем алармите? – пошегува се негърът, докато плуваха над гръбнака на кораба. Защо Емерсън Д'Анити, въпреки черния си цвят, решаваше понякога да говори гърлено, бе загадка, която Дени все още не бе разгадала.

Тя с облекчение разбра, че не са нападнати, но ако галактяните не ги бяха нападнали, за какво беше цялата суматоха?

– Разузнавателният отряд! – Съдбата на изчезналия патрул се бе изплъзнала от ума ѝ, толкова зает със собствените ѝ проблеми. – Джилиън, върнаха ли се? Тошио и Хикахи прибраха ли се?

Жената плуваше с изящество, на което Дени завиждаше. Ниският ѝ алтов глас някак лесно преминаваше през водата. Изражението на лицето ѝ беше тъжно.

– Да, Дени, върнаха се. Но поне четирима от тях са мъртви.

Дени зина с уста. Трябваше да запази самообладание.

– Мъртви? Но как...? Кой...?

Джилиън Баскин не намали скоростта си. Отвърна през рамо:

– Не знаем точно как... Когато Брукида се върна, спомена за Фипит и Сасиа... и каза на спасителния отряд, че вероятно ще намерят други, изхвърлени на брега или загинали.

– Брукида...?

Емерсън я побутна с лакът.

– А къде си била *ти*? Беше съобщено, когато Брукида пристигна. Още преди часове. Мистър Орли взе стария Ханес и двадесет делфина и отиде да търси Хикахи и останалите.

– Аз... сигурно по това време съм спала. – Дени си помисли, че би убила шимпанзето, ако го видеше в този момент. Защо Чарли не ѝ беше казал, когато отиде на работа? Вероятно бе забравил. Това беше един от дните, в които самовлюбеността на шимпанзето можеше да я предизвика да го удуши!

Доктор Баскин вече се бе откъснала напред с двата делфина. Тя беше почти толкова добър плувец, колкото и Том Орли и никой от останалите петима в екипажа не можеше да се мери с нея, когато бързаше.

Дени се обърна към Д'Анити.

– Разкажи ми всичко!

Емерсън набързо предаде разказа на Брукида – за водораслото-убиец, за горящия падащ звезден кораб и за ужасните вълни, последвали падането му, които предизвикали условния рефлекс на треската за спасяване.

Дени бе удивена от разказа, особено от ролята на младия Тошио. Това въобще не бе присъщо на Тошио Ивашика. Той бе единственият на борда, който изглеждаше по-млад и по-самотен от нея. Тя харесваше юнгата и се надяваше да не е загубил живота си в опита си да бъде герой.

След това Емерсън ѝ разказа най-новите слухове – за спасяването им от острова по време на среднощната буря и за туземните жители, използващи инструменти.

Този път Дени спря.

– *Какво?* Сигурен ли си? Местни същества на крачка от разума? – Тя се втрени в чернокожия инженер.

Бяха само на около десет метра от големия люк, свързващ носа на кораба с централното помещение. През него до слуха им достигаше една какофония от високи писукания и изцвърчавания.

Емерсън потръпна. Движението отдели облак мехурчета от раменете му и от пластинките по ръба на маската.

– Дени, защо не отидем и не разберем? До момента всичко, с което разполагаме, са само слухове. Би трябвало вече да са проверени.

Пред тях се разнесе внезапен високочестотен вой на двигатели; после три бели уотърскутера се подадоха от външния люк. Те

преминаха край Дени и Д'Анити преди някой от тях да успее да помръдне.

За края на всеки от тях, под пластмасовия навес, бе привързан по един ранен делфин. Два от тях имаха ужасяващи рани в перките си, привързани грубо. Дени премигна от изненада, когато видя, че един от тях е Хикахи, третият офицер на „Стрийкър“.

Санитарните уотърскутери минаха под централния гръбнак и се насочиха към един отвор във вътрешната стена на големия цилиндър. Хваната за една дръжка на последния уотърскутер, с тях се придвижваше Джилиън Баскин. Със свободната си ръка тя притискаше диагностициращ монитор до перката на един от ранените делфини.

– Нищо чудно, че Джилиън бързаше толкова. Глупаво беше от моя страна да я бая с въпросите си.

– О, не се безпокой. – Емерсън я потупа по ръката. – Раните не са такива, че да има нужда от човек-лекар. Макани и роботите-доктори могат да се справят с почти всичко.

– И все пак може да има биохимични увреждания... отрови... Мога да бъда от полза.

Тя понечи да тръгне, но ръката на инженера я задържа.

– Ще бъдеш повикана, ако Макани или доктор Баскин не могат да се справят с нещо. А и не мисля, че ще искаш да пропуснеш новините, свързани с твоята специалност.

Дени погледна след линейките, после кимна. Емерсън беше прав. Ако имаше нужда от нея, сигналът по интеркома щеше да я открие навсякъде и уотърскутер щеше да я закара там по-бързо, отколкото би доплувала. Те заплуваха към групата развълнувани китообразни при люка на носа и влязоха в предното помещение сред водовъртеж от стрелкащи се сиви фигури и летящи мехурчета.

Предният люк на носа на „Стрийкър“ беше главната връзка на кораба с пространството отвън. Цилиндричната стена бе покрита с клетки, които съдържаха паяци, уотърскутери и друга екипировка за екипажа. Носът имаше три големи въздушни люка.

Пространствата край левия и десния борд бяха заети от спасителната совалка и разузнавателния кораб. Носа на всеки от двата малки космически кораба почти докосваше шлюза, който щеше да го пусне навън, във вакуум, въздух или вода – както се наложеше.

Кърмата на совалката стигаше почти до края на капака на двадесетметровия външен люк, но задницата на разузнавателния кораб се губеше в един ръкав, който се разширяваше в лабиринт от стаи и коридори в

дебелата цилиндрична обвивка на „Стрийкър“.

Третото легло за спомагателен съд, намиращо се над люка, беше празно. Гигът³ на капитана бе изчезнал при странно произшествие преди няколко седмици, заедно с десет члена на екипажа, в региона, наречен от Крейдейки Шалоу Клъстър. Неговото изчезване по време на изследването на изоставената флотилия беше постоянна тема за разговори.

Дени сграбчи рамото на Д'Анити, когато край тях по-бавно от белите линейки на санитарния център премина друг уотърскутер. За него бяха привързани затворени зелени торби. Бутилкообразно стеснение в единия им край и перковидно плоско разширение в другия издаваха съдържанието им.

„Няма по-малка торба“, помисли си Дени. Означаваше ли това, че Тошио е жив? После съзря един млад човек сред тълпа от делфини.

– Това е Тошио! – извика тя, леко изненадана от облекчението, което изпита. Насили се да говори с малко по-спокоен тон. – Кипиру ли е до него?

Д'Анити кимна.

– Да. Изглежда са добре. По мои изчисления това означава, че Хист-т е загинал. Жалко. Да вървим. – Гърленият му говор напълно бе изчезнал, докато споменаваше загубата на своя приятел.

Той се взря през тълпата.

– Можеш ли да измислиш някаква достатъчно официална причина да се проврем там? Повечето от делфините ще ни направят път по навик, но с Крейдейки е различно. Ще ни скъса задниците, ако реши, че се мотаем без полза. Въобще няма да ни зачете като патрони.

Дени си мислеше за същото.

– Остави това на мен. – Тя го поведе сред развълнуваната тълпа, докосвайки перки и плавници, за да си проправи път. Повечето от делфините се отдръпваха, когато забелязваха двамата човеци.

Дени огледа писукащата цвърчаща тълпа. „Не трябваше ли Том Орли да е тук? – помисли си тя. – Нали той, Ханес и Тишуут бяха в спасителния отряд? Тогава защо не го виждам никъде? Трябва да поговоря с него съвсем скоро.“

Тошио имаше вид на много уморен млад човек. Бавно, машинално сваляше водолазния си костюм, докато говореше с Крейдейки. Скоро

3. гиг – малка бързоходна лодка с гребла и платна. В случая – малък космически кораб.
– бел.прев.

беше почти гол. Петна от синтетична кожа покриваха ръцете, гърлото и лицето му. Кипиру плуваше около него. Изтощеният делфин носеше ак-валанг, вероятно по лекарска заповед.

Изведнъж зрителите, препречващи погледа на Дени, започнаха да се обръщат и да се разотиват във всички посоки.

...групи от нехайни зяпачи –
прекратете празните си занимания!
За да не ги докопат мрежите на Ики –
защото нямат работа и цел!

Внезапното разпръскване на китообразните раздвижи водата, която разлюля Дени и Емерсън. За броени мигове тълпата изчезна.

– Не ме к-карайте да повтарям! – настоя Крейдейки. Гласът му подгони бягащите космонавти. – Всичко тук е свършено. Мислете ясно и си вършете работата!

Дузина делфини останаха близо до капитана и Тошио: персонала, обслужващ външния люк, и придружителите на капитана. Крейдейки се обърна към Тошио:

– Сега, малък убиецо на акули, довърши своя разказ.

Младежът се изчерви, смутен от дадената му титла. С усилие задържа очите си отворени и се опита да запази стойката си в движещото се течение.

– Ъ-ъ, мисля, че това е всичко, сър. Казах ви всичко. Мистър Орли и Тишуут ми казаха за своите планове. Ако останките от извънземния кораб са използвани, те ще изпратят един уотърскутер с доклад. Ако не са, ще се върнат с това, което са спасили, по най-бърз начин.

Крейдейки правеше малки бавни кръгчета с долната си челюст.

– Рисскавано начинание – заключи той. – Ще достигнат до кораба най-малко след ден. А после ще минат още дни без връзка...

От носовата му дупка изскочиха мехурчета.

– Добре тогава. Почини си, после ела да вечеряме заедно. Боя се, че наградата за това, че си спасил Хикахи, а вероятно и всички нас, ще бъде разпит, какъвто не биха ти направили дори и враговете ти.

Тошио уморено се усмихна.

– Разбирам, сър. С радост ще ви позволя да изстискате от мен всичката информация, стига да мога първо да похапна... и да постоя *на сухо* за известно време!

– Разбира се. Тогава, до вечеря! – Капитанът кимна и понечи да се

отдалечи.

Дени тъкмо щеше да извика след него, когато някой друг я изпревари.

– Капитане, извинете! Може ли да поговорим?

Гласът беше музикален. Собственикът му беше голям мъжки делфин с петнистосива окраска. Беше от една от под-породите *Стенос*. Беше в цивилна броня, без стърчащите решетки или тежките манипулатори, носени от обикновения екипаж. Дени изпита силно желание да се скрие зад Емерсън Д'Анити. Не беше забелязала Сах'от в тълпата.

– Преди да си тръгнете, сър – изсвири делфинът с доста небрежен тон, – трябва да ви помоля за разрешение да отида до онзи остров, на който е била изхвърлена Хикахи.

С рязък мах на опашката си Крейдейки се извърна, за да погледне говорещия. След това каза със строг глас:

– Говорителю между видовете, този остров не е плитчина, пълна с риба, където поезията може да изкупи някоя грешка. Защо сега показваш смелост, която никога преди не си проявявал?

Сах'от за миг остана неподвижен. Въпреки че не го харесваше, Дени усети съчувствие към цивилния специалист. Поведението на Сах'от при изоставената флотилия, когато отказа да тръгне с обречения изследователски отряд, не беше достойно за уважение. Беше се държал като примадона.

Но се беше оказал прав. Гигът на капитана и десет отлични члена от екипажа бяха изчезнали безследно заедно с бившия втори командир на „Стрийкър“.

Всичко, което бяха постигнали със саможертвата си, беше един триметров цилиндър, направен от странен метал, надупчен от многото микрометеорити, удряли го през вековете. Той бе покрит отново лично от Томас Орли. Джилиън Баскин бе взела закритата реликва и доколкото Дени знаеше, оттогава никой друг не я беше виждал. Това едва ли струваше загубата, която „Стрийкър“ бе претърпял.

– Капитане – обърна се Сах'от към Крейдейки, – убеден съм, че това е нещо, което дори Томас Орли не е имал време да проучи детайлно. Той е отишъл да изследва потъналия кораб, но островът все пак ни засяга.

Не беше честно! Дени бе готова да се заеме с това! То щеше да е доказателство за професионализъм – за *лична изява*...

– Отговорете ми искрено, капитане – продължи Сах'от, – след дълга ни да се измъкнем от този капан и да служим на клана на Земяните

видове, коя е нашата най-голяма отговорност?

Крейдейки очевидно се разкъсваше. Явно искаше да съдвече тръбната перка на Сах'от за това, че го дразнеше по този начин. От друга страна, Сах'от го бе ударил с двоен харпун... споменавайки думата „дълг“ и свързвайки я със загадката. Капитанът размаха опашката си, издавайки серия от ниски сонарни прещраквания, като цъкането на ръчен часовник. Погледът му беше отсъстващ и мътен.

Дени не можеше да изчака капитанът да реши проблема или пък да хвърли Сах'от в клетка.

– А аборигените?! – извика тя.

Крейдейки се извърна и я погледна. Дени се изчерви, когато почувства покрай себе си полето му от аналитични звуци. Тя знаеше, че вълните проникват дори във вътрешностите ѝ и разкриват всичко – дори това, което беше закусвала. Крейдейки я плашеше. Тя въобще не се чувстваше патрон на могъщия и независим разум зад това широко чело.

Капитанът внезапно се извъртя и доплува до Тошио.

– У теб ли сса все още онези предмети, които Томас Орли е събрал, млади ловецо?

– Да, сър. Аз...

– Ти любезно ще ги предоставиш на биоложката Зудман и говорителя между расите Сах'от, преди да се оттеглиш. Когато си починеш, вземи ги отново, заедно с препоръките на специалистите. Ще ги прегледам лично по време на вечеря.

Тошио кимна. Капитанът се извъртя с лице към Дени.

– Преди да ви разреша, трябва да ми представите план. Ще получите малка материална помощ от мен и ще бъдете отзовани при най-малкия сигнал за опасност. Бихте ли приели подобни условия?

– Д-да... ще ни бъде необходима компютърна връзка с кораба и...

– Уговорете това с Кипиру, преди да отиде да си почива. Той ще ви помогне с някои необходими аксесоари.

– Кипиру? Но аз мислех... – Дени погледна към по-младия делфин и бързо преглътна нетактичното си изявление. Тихо носещи своя акваланг, пилотът изглеждаше по-нешастен отвсякога.

– Имам основания за това, госпожице. Като пилот той не е толкова необходим, докато сме неподвижни. Мога да му позволя да бъде ваша полева връзка... ако одобря вашия план.

Вниманието на капитана накара Кипиру да се изгърби леко и да погледне встрани. Тошио сложи ръка на гладкия му гръб. Това също беше промяна. Преди това двамата не приличаха на първи приятели

според Дени.

Зъбите на Крейдейки пробляснаха под светлината на помещението.

– Има ли и д-други въпроси?

Всички мълчаха.

Крейдейки плясна с опашка и изсвири фразата за край на командите. Изви се и се отдалечи с бързи, мощни движения. Помощниците му го последваха.

Кипиру гледа след него, докато капитанът се изгуби от поглед. После се обърна към Дени и Сах'от:

На вашите услуги ще съм аз –

В моята каюта, плуващ, дишащ –

След като изпратя Тошио да почива...

Тошио се усмихна, когато Дени мимоходом го прегърна. После се обърна и отплува с ръка на гърба на Кипиру, съобразявайки се с бавните движения на делфина.

В този миг един от вътрешните асансьори се отвори и една синьо-жълта фигура излетя като куршум от него. Радостни звуци изпълниха помещението, докато другият юнга на кораба се стрелкаше край Кипиру и момчето. После закръжи около тях в постепенно стесняващи се кръгове, бърборейки развълнувано.

– Мислиш ли, че Тошио ще успее наистина да поспи? – попита Емерсън.

– Не и ако Аки го накара да разкаже цялата случка преди вечерята с капитана. – Завистта на Дени към приятелството на Аки и Тошио беше постоянна и силна като звездно сияние.

Тя гледаше как момчето се смее, докато на шега побутваше своя приятел и се отдалечаваше по коридора.

– Е, сестро – усмихна се Емерсън Д'Анити на Дени. – Изглежда ще получиш научното ръководство. Моите поздравления.

– Още нищо не е решено – отвърна тя. – Освен това Кипиру ще отговаря за всичко.

– Кипиру ще бъде *военен* ръководител. Това ме смущава донякъде. Не зная какво цели Крейдейки, като му възлага тази задача след начина, по който Кипиру се бил държал навън. Предполагам, че така иска да спаси бедното създание от депресията.

Дени трябваше да се съгласи, макар да мислеше, че това е малко жестоко.

Тя изведнъж усети леко докосване от вътрешната страна на лявото си бедро. Тя викна и се извърна с ръка на гърлото си, след това въздъхна, като видя, че това е делфинът-антрополог Сах'от, която я бе погледличкал с лявата си коремна перка. *Степосът* ѝ се усмихна криво. Грубите му зъби светеха ярко.

Сърцето на Дени биеше като лудо.

– Мръсна акула! Глупав стихоплетец! Махай се оттук! – прогърмя гласът ѝ.

Сах'от се отдръпна назад, очите му за миг се облешиха изненадано. Явно не беше очаквал Дени да е толкова напрегната.

– О, Дени – въздъхна той, – аз проссото се опитвах да ти благодаря за намесата ти пред Крейдейки. Очевидно твоят чар е по-убедителен за него, отколкото аргументите, които бих могъл да му посоча. Сссъжляявам, ако съм те уплашил.

Дени изсумтя в отговор на двойното извинение на Сах'от. Все пак реакцията ѝ може би беше малко крайна.

– О... няма нищо. Само не се промъквай до мен повече по този начин!

Без дори да се обръща, тя *усети*, че Емерсън Д'Анити се усмихва зад рамото си. *Мъже*, помисли си тя. Те въобще някога *порастват ли!*

– Дени? – гласът на Сах'от трептеше. – Има нещо, което трябва да обсъдим, ако ще бъдем заедно в експедицията към острова. Дали ще бъдеш толкова неразумна и ще оставиш Крейдейки да избере научния ръководител според някои предразсъдъци? Или ще ми дадеш възможност? Може би бихме могли да се *поборим* за п-п-поста?

Д'Анити се закашля. Обърна се настрана и прочисти гърлото си.

Дени се изчерви.

– Ще оставим на капитана да реши кое е най-доброто. Освен това... не съм сигурна, че и двамата трябва да отиваме. Чарли ми спомена, че изследването на пробите от кората на планетата може да представлява интерес за теб... Има следи от палеотехнологии в по-късните наслагвания. Трябва да отидеш при него веднага.

Очите на Сах'от се свиха.

– Това е интересно. Мислех, че тази планета е твърде елементарна, за да има каквито и да е палеотехнически останки по нея. – В крайна сметка той пак разби надеждите на Дени. – Обач-ч-че копаенето на отдавна опечени боклуци от древни китрупски цивилизации не може да бъде и наполовина по-важно от контакта с почти разумна раса и установяването на вашите права на патрони. Ние, делфините, може би ще

имаме нови братовчеди, още преди неокучетата да са завършени! Небето да е на помощ на бедните създания, ако Танду, Зоро или някой подобен вид ги докопа! Освен това – смекчи той тона си, – това е възможност за нас да се опознаем по-добре един другото... и, разбира се, да обменим професионална информация.

Емерсън Д'Анити отново трябваше да се закашля.

– Зарях възстановителните работи за твърде дълго, деца – каза той. Гърленият му говор отново се бе възвърнал. – Време е да се върна при моите машини и да ви оставя да обсъждате плановете си.

Д'Анити едва сдържаше смеха си. Дени се закле, че ще си отмъсти веднага.

– Емерсън! – изсъска тя.

– Да, лас⁴? – погледна я той невинно.

Тя го стрелна с поглед и каза:

– Обзалагам се, че нямаш и капка келтска кръв във вените си!

Тъмнокожият инженер й се усмихна.

– Но, дете мое, нима не знаеш?! Всички шотландци са инженери и всички инженери са шотландци.

Той махна с ръка и отплува, преди Дени да може да измисли отговор. Запуши ми устата, ядоса се тя, при това с клише!

Когато Д'Анити не можеше вече да ги чуе, Сах'от се приближи до Дени и й заговори на ухо:

– Ще започнем ли да планираме нашата експедиция?

Дени се стресна. Изведнъж забеляза, че всички са си отишли. Сърцето й заби по-бързо и й се стори, че маската не й осигурява достатъчно въздух.

– Не и тук! – Тя се извърна и заплува. – Да отидем в каюткомпанията. Там има чертожни маси и... въздушни резервоари! Човек може да диша там!

Сах'от плуваше неприятно близо до нея.

– О, Дени... – започна той, но не продължи. Вместо това започна да пее ниска, атонална, смесена мелодия на сложен и рядък тринарен диалект.

Въпреки волята й, мелодията увлече Дени. Беше странна и загадъчно хубава и й отне няколко минути, докато разбере, че също е и невероятно цинична.

4. лас (шотл.) – обръщение към мома, девойка, по-малко момиче – бел.прев.

15. СТЕНОС

Моки, Срика-пол и Хакука-джо прекарваха свободното си от дежурство време от седмици по един и същи начин – оплаквайки се.

– Пак дойде в моя сектор, д-днес – промърмори Срика-пол, – пъха си челюстите в работата на всеки. Мисли си, че е много дисскретен, но изпълва пространството със кийнинските си отзвуци!

Моки кимна. Не можеше да има съмнение кой е този „той“.

Викайки, пеейки
Все говори в ритми
Моята група маха с опашка
На неговата логична логика!

Хакука-джо потрепна. Моки вече рядко говореше английски, а неговият тринар съдържаеше твърде много примитивен език в себе си, тъй че трудно можеше да бъде наречен приличен.

Но Срика-пол явно смяташе мнението на Моки за правилно.

– Всички *Турсионссс* боготворят Крейдейки. Подражават му и се опитват да се държат като специалисти по Кийнинк! Дори и половината от нашите *Стенос* изглежда са се поддали на обаянието му!

– Е, ако успее д-да ни измъкне живи отгук, ще му простя дори постоянните проверки – подхвърли Хакука-джо.

Моки тръсна глава.

Живи! Живи!
В дълбоките, богати води!
Последвайте, последвайте
водача с груби зъби!

– Не можеш ли да говориш т-т-тихо? – Хакука-джо бързо се извъртя, за да се вслуша в ехото в зоната за отдых. Няколко делфина се бяха събрали при машините за храна. Не показваха с нищо, че са чули думите на Моки. – Внимавай с лекомислието си! Вече имаш неприятности и без да пееш бунтовни песни! Чух, че доктор Метц е отишъл при Таката-Джим да го пита за теб!

Моки се ухили презрително. Срика-пол се съгласи с безмълвния му коментар и допълни:

– Метц няма да направи нищо. Всесеизвестно е, че половината *Стеноси* на борда са избрани от него. Ние сме негови деца. Сега, когато Орли и Тишуут са навън, а Хикахи е в санаториума, единственият, от когото трябва да се пазим, е самият шеф!

Хакука-джо се огледа уплашено.

– И ти ли? Виж, би ли г-говорил малко по-тихо? Приближава се Кта-Джон!

Другите два делфина погледнаха в показаната посока. Видяха едър неоделфин да изплува от асансьора и да се насочва към тях. Делфините наполовина на неговите размери бързо се отдръпваха от пътя на гиганта.

– И к-какво от това? Той е един от нас! – каза неуверено Срика-пол.

– Но той е нисш офицер! – отвърна разпалено Хакука-джо.

– Той също мрази *Турсионските* умници! – Моки превключи на английски.

– Може би, но го таи в себе си! Той знае как хората се отнасят към расизма!

Моки погледна встрани. Тъмният шарен делфин също като много други свои събратя се отнасяше към расата-патрон със суверен страх. Той тихо се възрази на тринар:

Питай черните хора, –
кафявите и жълтите хора,
питай китове
за човешкия расизъм!

– Това е било преди много време! – извика Хакука-джо, донякъде шокиран. – Освен това хората не са имали патрони, които да ги напътстват!

– Така сссси е... – каза Срика-пол, но като че ли без голяма вътрешна убеденост.

Всички замлъкнаха, когато Кта-Джон се приближи. Хакука-джо усети, че го побиват тръпки при вида на офицера.

Кта-Джон беше гигант, надхвърлящ три метра на дължина и с тяло, което двама души не можеха да обхванат с ръце. Носът му беше тъп и, за разлика от останалите така наречени *Стеноси*, окраската му беше по-остра, а преобладаващо едноцветна. Носеха се слухове, че Кта-Джон е още един от „специалните“ случаи на доктор Метц.

Гигантът доплува при останалите и изпусна шумна струя

мехурчета. Зиналите му челюсти откриваха ужасяващ строй от груби, силни зъби. Другите делфини почти несъзнателно заеха подчинени пози със сведени погледи и затворени усти.

– Чух, че пак е имало побоища – изръмжа Кта-Джон на дълбок подводен английски. – За щастие успях да подкупя старшия офицер Стата с един рядък запис и той се съгласи да не докладва на капитана. Ще очаквам цената на записа да бъде покрита от някой, който... – Моки щеше да заговори, но Кта-Джон го срязва. – Без извинения! Твоят характер е излишен товар за мен. Стата е имал право да те предизвика, след като си го ухапал в г-гръб!

Предизвикай го! Предизвикай го!
Страхливеца Турсиопс!
Предизвикай го...

Моки едва успя да започне, когато Кта-Джон го удари с мощните си перки. Той премина няколко метра във водата преди да успее да спре, свирейки от болка. Кта-Джон се приближи и промърмори тихо:

– *Ти си Турсиопс!* Това е името на целия наш записан в *Библиотеката* вид! Турсиопсес амикусс... „приятелски бутилконос“! Попитай доктор Метц, ако не вярваш! Ако с държанието си на животно продължаваш да смущаваш останалите от нас на борда, които имат гени от *Стенос* – например помощник-капитана Таката-Джим и мен – аз ще ти покажа *как* да станеш приятелски бутилконос! Ще направя от червата ти въжета!

Моки потреперя и се извърна със здраво затворени челюсти.

Кта-Джон изстреля към уплашения делфин презрителна струя от сонара си, после се обърна към другите. Хакука-джо и Срика-пол се поклащаха лениво сред ярките декоративни рибки, на които бе позволено да плуват в централния сектор, без да бъдат обезпокоявани.

– Почивката почти свърши – извика офицерът. – Хайде, пак-к на работа! И си пестете омразата за личното време! – Кта-Джон се извърна и отдалечи, като турбуленцията от мощните му перки почти измести останалите.

Хакука-джо го проследи с поглед, след което изпусна дълга, приглушена въздишка.

Това трябва да свърши работа, мислеше си Кта-Джон, докато бързаше към задълженията си в товарния сектор. *Специално Моки ще бъде*

кротък за известно време. Желателно е да бъде.

Ако има нещо, от което аз и Таката-Джим не се нуждаем, то това са именно изблици на расова омраза и подозрение. Нищо не би обединило разделените човеци повече от това.

А и ще привлече вниманието на Крейдейки. Таката-Джим настоява да дадем на капитана още една възможност да измисли план за спасяването ни.

Добре тогава, аз мога да почакам.

Но ако не успее? Ако продължи да иска саможертви от членовете на екипажа, които никога не са изявявали доброволното желание да стават герои? В такъв случай някой трябва да представи на екипажа нов вариант. Таката-Джим се колебае, но това може да не трае още дълго.

Когато настъпеше часът, те щяха да се нуждаят от човешка подкрепа, а расистките заплахи на Моки можеха да унищожат шансовете за такава. Кта-Джин смяташе да следи отблизо този *Стенос*, за да бъде той добър и покорен.

Макар че беше прекрасно от време на време да се захапва опашката на някой проклет, привързан към брега, лицемерен и всезнаещ *Турсионс!*

16. ГАЛАКТЯНИТЕ

– Ликувайте – пееше четвъртият Брат на Черните Сенки. *– Ликувайте, петата луна на малката мръсна планета е завладяна!*

Братята на Нощта се бяха сражавали яростно за тази опорна точка, от която скоро щяха да излъчат неудържима мощ и да очистят небесата от еретици и богохулници. Тази луна щеше да гарантира, че плячката ще е *тяхна* и само тяхна!

Нито една от останалите луни в системата Ктсимини не притежаваше качеството, с което разполагаше тази: сърцевина от почти един процент ънобтейний. Вече тридесет от корабите на Братята се бяха приземили, за да започнат строежа на Оръжието.

Библиотеката, както винаги, беше ключът към него. Преди много цикли четвъртият брат на Черните Сенки се бе натъкнал на странна бележка за уред, използван някога във войната между две отдавна изчезнали раси. Бе му необходима почти половината от жизнения период, за

да открие подробностите по изработката му, защото *Библиотеката* беше лабиринт. Но сега идваше отплатата!

– *Ликувайте!* – отекваше викът. Това беше пеан за триумф, предназначен да бъде чул и наистина някои от сражаващите се започнаха да забелязват, че нещо странно става в един от ъглите на системата Ктсимино. Докато най-яроствните битки бушуваха около самата планета Китруп, някои врагове започнаха да изпращат разузнавачи, които да разберат какво замислят Братята на Нощта.

– Нека да дойдат и да гледат! Какво значение има?

Един кораб на Зоро ги наблюдаваше от известно време. Можеше ли да разгадае тяхната цел?

– *Никога!* Цитатът беше твърде неясен! Нашето ново оръжие бе останало незабелязано твърде дълго в прашните архиви. Те ще разберат за пръв път, когато тази луна започне да вибрира в петнадесетата вероятностна честота, разпращайки вълни на несигурност, които ще разкъсат техните бойни флотилии! *Тогав*а техните бордови *Библиотеки* без съмнение ще си спомнят, но твърде късно!

Братът на Черните Сенки наблюдаваше от космоса как довършваха резонатора, как приземените кораби го захранваха с енергията си. И сред хиляда различни честоти той можеше да усети как вълната се надига...

– Какво правят *те*?! Какво *правят* извратените зороанци?

Уредите показваха, че Братята на Нощта не бяха единствените на петнадесетата честота! От зороанския кораб долетя един слаб тон, една вариация на пулсациите, излъчвани от малката луна. Едно ехо.

Петнадесетата честота започна да *пулсира*. Беше невъзможно, но тя резонираше с ритъма на Зоро!

Братята, които бяха на земята, се опитаха да заглушат убягващия им сигнал, но вече беше твърде късно! Малката луна се разтресе и най-накрая се разпадна. Огромни скални отломки се пръскаха на части, разрушавайки по пътя си малките кораби.

– *Как са могли да узнаят?! Как са могли...?*

Тогав

Братът на Черните Сенки разбра. Много отдавна, когато бе започнал да търси ново оръжие, имаше един услужлив Библиотекар... пиланец. Пиланецът винаги имаше под ръка полезен съвет или полезна информация. Братът не го подозираше тогава. Библиотекарите трябваше да са услужливи и неутрални, независимо какъв беше произходът им.

– *Но пиланците бяха клиенти на Зоро* – осъзна Братът. – *Крат* е знаела през цялото време! – Той даде заповед на оцелелите сили да се

скрият. – *Това е само едно забавяне. Все пак ние ще сме тези, които ще пленят земляните!*

Зад бягащите останки от флотилията малката луна продължаваше да се разгражда.

17. ТОМ ОРЛИ

Ханес Суеси лежеше на тежкия работен уотърскутер до Томас Орли. Високият оплешивяващ техник посочи към останките пред тях и каза:

– Това е кораб на Тенанин. Доста е повреден, но не може да има съмнение. Няма котви, само статични пластини по главните подпори. Тенанинците се боят от промяната на реалността. Този кораб не е създаден за вероятностни пътувания. Определено е техен или на тяхна подчинена или съюзническа раса.

Делфините бавно се въртяха наоколо, редувайки се при въздушните резервоари под уотърскутера, изпускайки възбудени сонарни звуци при вида на разбили се гигантски изтребител.

– Мисля, че си прав, Ханес – каза Том.

Учудващо беше, че въпреки всичко корабът е останал цял. При връзването си в океана той се бе ударил поне в две малки подводни възвишения, като бе оставил значителни вдлъбнатини по тях и бе изорал дълбока бразда в океанското дъно. Беше се спрял най-накрая в морската тиня, точно преди да се разбие в една могила. Скалният ѝ профил изглеждаше груб и застрашителен. Още един по-значителен сблъсък със сигурност би причинил разпадане, като по този начин щеше напълно да погребеше останките от кораба.

Орли знаеше, че това спиране е било възможно само благодарение на тенанинските статични щитове. Дори и загиващ, един тенанински кораб винаги се държи докрай. В битка те бяха бавни, трудноподвижни – но и толкова трудни за цялостно разрушаване, колкото е и една хлебарка например.

Беше трудно да се преценят всички повреди. Светлината от повърхността тук долу беше със синкав оттенък и твърде слаба. Делфините нямаше да включат своите фенери, докато Тишуут не кажеше, че е безопасно. За щастие, останките се намираха във твърде плитка вода и все пак достатъчно дълбока, за да ги скрие от шпионски очи.

Една „бутилконоса“ с розов корем се приближи до уотърскутера. Поклащаше се замислено.

– Наистина удивително, нали, Том? – попита тя. – Би трябвало да бъде на милиарди парченца.

На тази дълбочина гласът на делфинката бе странно ясен. Струи въздух от носовата ѝ дупка и сонарни щракания се съчетаваха в едно, за да превърнат речта в интригуваща комбинация от телесни функции. За човек, който не е свързан с морето, говорещ под водата неоделфин звучи по-скоро като настройващ се военен оркестър, отколкото като някой, който говори на език, произведен от английски.

– Мислиш ли, че бихме могли да имаме някаква полза от-т него? – попита делфинката.

Орли отново погледна към кораба. Съществуваше възможността в бъркотията на битката никой от онези над Китруп да не е забелязал къде е паднал този кораб. Той вече имаше няколко идеи, една или две от които бяха достатъчно смели и неочаквани – дори идиотски – за да бъдат полезни.

– Нека го огледаме – кимна той. – Предлагам да се разделим на три екипа. Първият ще провери за всякакви излъчвания, особено вероятностни, психични или неутринови радиации, и при наличието на такива, ще неутрализира източника. Членовете му също ще внимават и дали има оцелели от екипажа, макар че това едва ли е възможно. – Суеси изсумтя, докато оглеждаше потъналата развалина. Орли продължи: – Вторият ще се концентрира върху събирането на полезни части. Ще търси пречистени метали, които „Стрийкър“ би могъл да използва. Ако имаме късмет, те могат да открият заместители на детайлите, от които се нуждаем. С твое разрешение, Тишуут, аз ще поема третия екип. Искам да огледам структурата на този кораб и да проуча топографията на района.

Тишуут тракна с челюсти в съгласие.

– Идеята ти е добра, Том. Така и ще направим. Ще оставя Лъки Каа с другия уотърскутер на пост. Осстаналите веднага ще се разпределят по екипи.

Орли хвана тръбната перка на Тишуут, точно когато тя щеше да изсвири нарежданията си.

– А няма ли да е по-добре да използваме акваланги? Тринарът може да не е толкова ефективен, но предпочитам да изоставя сложните разговори на английски, вместо да рискувам всички да се шурат напред-назад за въздух и някой да пострада.

Тишуут се намуси, но даде съответните нареждания. Отрядът се

състоеше от дисциплинирани делфини – най-добрите от екипажа на „Стрийкър“ – така че скоро всички делфини се събраха около уотърскутера, за да получат въздушни маркучи.

Том беше чувал за акваланги, които биха осигурили на делфините достатъчно въздух, без да пречат на речта им. Ако намереше време, той беше скован да се опита да създаде такива с подръчни материали. Говоренето на тринар въобще не беше проблем за него, но той знаеше от опит, че делфините се затрудняват да предават техническа информация на друг език, освен на английски.

Старият Ханес вече мърмореше. Той подаваше аквалангите със зле прикрито недоволство. Главният техник знаеше тринар, но за него троничната логика бе доста трудна. По-общо казано, той беше слаб поет. И очевидно не жадуваше да обсъжда технически въпроси в извивирени рими.

Всичко зависеше само от тях. Повечето от останалите нисши офицери и членове на екипажа, които бяха тръгнали с тях в спасителния отряд, се бяха върнали на кораба, придружавайки Тошио, Хикахи и останалите жертви на ударните вълни. В отряда бе останал само малък брой делфини. Ако се сблъскаха с някаква опасност, щеше да се наложи да разчитат само на себе си. Никаква помощ от „Стрийкър“ нямаше да може да пристигне навреме.

„Би било добре Джилиън да е тук“, мечтаеше си Том. Не че проучването на извънземни рейдъри беше нейната стихия, но тя познаваше делфините и можеше да се оправя в неприятни ситуации.

Но тя имаше задължения на борда на „Стрийкър“. Опитваше се да разреши загадката на древната мумия. А и в случай на опасност, тя беше единствената на борда, с изключение може би на Крейдейки, която знаеше за машината Нис и за нейната стойност.

Том се усмихна, когато се усети, че отново разсъждава рационално.

„Добре, значи има важни и логични причини двамата да не можем да сме заедно в момента. Приеми това и толкова. Свърши си добре работата тук и ще можеш отново да си с нея след няколко дни.“

Никога не бе имало съмнение, още от мига, в който се срещнаха като младежи, че двамата ще бъдат заедно. Понякога той се чудеше дали техните създатели не са знаели отпреди, още при селекцията на гамети от избраните омъжени двойки, че две от растящите зиготи по-късно ще си паснат до такава степен – чак до телепатията, която те двамата споделяха понякога.

Вероятно това беше щастлива случайност. Генетичното планиране

при хората беше твърде ограничено от закони и обичаи. Случайност или не, Том беше благодарен. В мисиите си по поръчение на Съвета на земните видове той бе разбрал, че вселената е опасна и пълна с разочарования. Твърде малко живи същества – дори и подготвените за нея – получаваха достатъчно любов.

Когато аквалангите бяха раздадени, Том използва високоговорителя на уотърскутера, за да усили гласа си:

– Сега всички вие запомнете! Макар всички галактически технологии да се основават на *Библиотеката*, тази колекция от мъдрост е толкова голяма, че в нея може да присъства почти всякакъв вид машина. Приемайте всичко за капан, докато не го идентифицирате и не установите, че е безвредно. Главната цел на екип едно след обезшумяването на кораба е да открие главните бойни компютри. Там може да има запис на началните етапи на битката над нас. Тази информация би била полезна за капитана. И ще ви помоля, всички вас, внимателно да се оглеждате за глифа на *Библиотеката*. Ако откриете този символ някъде, моля отбележете мястото му и ми го съобщете. Бих искал да видя с какъв вид микрочлон разполагат те. – Той кимна към Тишуут. – Това приемливо ли е за вас, лейтенант?

Четвъртият офицер на „Стрийкър“ тракна с челюсти и кимна. Учивостта на Орли бе оценена, а и тя по-скоро щеше да си отхапе опашката, отколкото да отхвърли някое негово предложение. „Стрийкър“ бе първата голяма експедиция, ръководена и извършвана от делфини. От самото начало бе ясно, че ще има и някои човечеци, чийто съвети ще носят белега на патронажа.

Тя извика на тринар:

Екип едно, със мен –
да се разпръсне, слушайки
Екип две, със Суеси –
да изследва за полезни вещи
Екип три, със Орли –
да му помага в проучването
Не оставяйте нищо земно тук,
което да ни издаде
Почистете след себе си,
ако ви се наложи да дефекирате
Мислете преди да действате –

винаги с ясна логика
А сега, стрийкъри, в тишина –
Напред!

Трите екипа се задвижиха в прецизен строй – група, отличаваща се със синхронните си движения. Съобразно заповедите на Тишуут, единственият звук беше бързото щракане на техните сонари.

Орли докара уотърскутера на около четиридесет метра от грамадата. После потупа Ханес по рамото и се насочи встрани.

Каква прекрасна находка беше този кораб! Орли използваше топлинен спектрограф, за да получи бърз анализ на метала по ръбовете на зейналия процеп в стената на космическия съд. Когато установи съотношенията на различните вторично обработени бета-продукти, той подсвирна, което накара делфините около него да го погледнат учудено. Трябваше да се направят допълнителни проверки, но разумните предположения показваха, че този кораб е построен преди поне тридесет милиона години!

Том поклати глава. Факти като този показваха колко път трябваше да извърви човечеството, за да се изравни с галактяните.

„Обичаме да говорим за расите, ползващи *Библиотеката*, като за неизобретателни, неспособни на адаптация, носещи се по утъпкани колзовози“, мислеше си Орли.

Това, изглежда, до голяма степен беше истина. Много често галактическите раси бяха еднообразни и лишени от въображение. Но...

Той погледна към тъмния, извисяващ се боен кораб и се зачуди.

Имаше легенда, че Прародителите са призовали към непрекъснатото търсене на знания, преди да се отправят, преди много еони, към непознати места. Но на практика повечето видове търсеха знания само в *Библиотеката*. И нейният склад нарастваше съвсем бавно.

Какъв беше смисълът да се търси това, което е било откривано хиляди пъти от онези, които са съществували преди? Беше толкова просто да се подберат например по-напредничави схеми на космически кораби от архивите на *Библиотеката* и да бъдат изпълнени сяпко, като се разбира едва малка част от това, което се строи. Земята разполагаше с няколко подобни кораба и те бяха истинско чудо.

Съветът на Земяните видове, който се занимаваше с отношенията между земните раси и галактическото общество, веднъж почти се

поддаде на тази изкушаваща логика. Много хора настояваха да се възприемат галактическите модели, които по-старите раси на свой ред бяха възприели от древните. Те привеждаха за пример Япония, която през деветнадесети век се бе сблъскала с подобен проблем – как да оцелее сред нации, несравнимо по-могъщи от нея. Япония бе концентрирала цялата си енергия в това да се научи да имитира своите съседи и най-накрая бе успяла да стане точно като тях.

Мнозинството в Съвета на Земните видове, включително и почти всички китообразни негови членове, не се бе съгласило. Те смятаха *Библиотеката* за гърне с мед – нещо изкушаващо и вероятно хранително, но също така и ужасен капан.

Те се бояха от синдрома на „Златната ера“... изкушението да „гледаш назад“ – да търсиш мъдрост в най-старите и прашни текстове, вместо в последните издания.

С изключение на няколко раси, като Кантен и Тимбрими, галактическото общество като цяло изглеждаше застинало точно в този тип менталност. *Библиотеката* беше техният пръв и последен изход от всеки проблем. Фактът, че древните записи почти винаги съдържаха нещо полезно, не правеше този подход по-малко противен за много от земните жители, включително за Том, Джилиън и техния наставник, старият Джейкъб Демуа.

Излизайки от затворения кръг на технологичните традиции, Земните лидери бяха убедени, че дори в този късен период на галактическата история има неща, които могат само да спечелят от обновяването си. За раса като човешката, гордостта беше важно нещо.

Сираците често не разполагат с нищо друго.

Но *това* беше доказателство за силата на подхода от Златната ера. Всеки детайл доказваше качествата на този кораб. Дори и като развалина, той имаше изящно проста конструкция, макар че бе отрупан с ненужни украшения. С просто око никъде не се виждаха заварени части. Скобите и свързките винаги бяха подчинени на някаква друга цел. Една например поддържаше статичен диск, но очевидно служеше и като заглушител за избягване предозирането на вероятността. Орли смяташе, че може да открие и други подобрения, които биха могли да се появят само след еони постепенно усъвършенстване на един древен модел.

Той бе изненадан от декадентската пищност на формата – показност, която намираше за доста арогантна и необичайна дори за извънземните.

Една от главните му задачи на борда на „Стрийкър“ беше да

оценява извънземните апаратури – особено свързаните с военната област. Този кораб не бе най-доброто, с което галактяните разполагаха, и все пак го караше да се чувства като древния човекоядец от Нова Гвинея, който се гордее с новия си, зареждащ се през дулото мускет, но с болка осъзнава съществуването на картечници.

Том вдигна глава. Екипът му се събираше. Той включи хидрофона си.

– Всички ли са готови? Добре тогава. Подекип две, насочете се към онзи каньон и проверете дали стига до края на хребета. Би скъсил обратния ни път към „Стрийкър“.

Чу потвърждаващо изсвирване от Карача-джеф, ръководител на подекип две. Отлично. На този делфин можеше да се разчита.

– Бъдете предпазливи – добави той, докато се отдалечаваха. После махна на останалите да го последват в развалината през пробойната в корпуса.

Влязоха в притъмнените коридори на един загадъчно познат интериор. Навсякъде се виждаха следи от всеобщия характер на галактическата култура, над който се наслаждава и идиосинкразиите на една специфична чужда раса. Светлинните табла бяха идентични с тези по корабите на стотици видове, но пространствата между тях бяха украсени с кръщащи на цвят тенанински йероглифи.

Орли внимателно оглеждаше всичко. Но през цялото време търсеше едно нещо, един символ, който можеше да бъде открит навсякъде в Петте Свързани Галактики – сияещата спирала.

Те ще ми съобщят, когато го открият, припомни си той. Делфините знаят, че се интересувам от това.

Но и това се надявам да не подозират колко силно желая да видя този глиф.

18. ДЖИЛИЪН

– О, и защо трябва да го правя? Ха? Не сте особено отзивчива към мен! Искам само да поговоря с Брукида за минутка. Струва ми се, че не искам чак толкова много!

Джалиън Баскин беше уморена и изнервена. Холограмата на шимпанзето-планетолог Чарлз Дарт блестеше пред нея. Беше съвсем лесно да се развика и да го принуди да се оттегли. Но в такъв случай той

вероятно щеше да се оплаче на Игнасио Метц и Метц щеше да ѝ изнесе лекция в смисъл, че „не трябва да нагрубяваме останалите само защото сме техни патрони“.

Глупости. Джилиън не би търпяла от някой човек това, с което се примиряваше при егоистичното малко неошимпанзе!

Тя отмести с ръка кичура тъмноруса коса, който беше паднал над очите ѝ.

– Чарли, казвам ти за последен път, че Брукида спи. Той получи твоето съобщение и ще ти се обади, когато Макани реши, че си е починал достатъчно. Междувременно искам от теб само да направиш списък на изотопите на съдържащите желязо елементи на Китруп. Току-що приключихме с четиричасовата операция на Сатима и се нуждаем от тази информация, за да назначим правилно следоперативно лечение. Искам да отстраня от тялото ѝ всеки милиграм тежък метал колкото е възможно по-бързо. А сега, ако ти се струва много или си прекалено зает в изследването на малките геологически загадки, аз просто ще се свържа с капитана или с Таката-Джим и ще ги помоля да заповядат на някого да слезе долу и да *ти* помогне!

Шимпанзето се намуси. Устните му се отдръпнаха и разкриха едрите му пожълтели зъби. В този момент, с увеличения размер на черепа си, издадената челюст и кривите палци, той приличаше повече на разярена човекоподобна маймуна, отколкото на разумен учен.

– О, добре! – Ръцете му трепереха, а от емоциите се тресеше и цялото му тяло. – Н-но това е важно! Разбирате ли? Смятам, че Китруп е бил населен с технологичен вид преди около тридесет хиляди години! А Галактическият Миграционен Институт я обявява за ненаселена и недокозната през последните сто милиона години!

Джилиън подтисна желанието си да каже: „И какво от това?!“ В историята на Петте Галактики имаше повече изчезнали и забравени видове, отколкото дори *Библиотеката* би могла да изброи.

Чарли вероятно бе прочел всичко по изразу на лицето ѝ и извика:

– Но това е незаконно! Ако е истина, трябва да бъде съобщено на Миграционния Институт! Те може дори да ни бъдат дотолкова благодарни, че да разкарат ония н-ненормалници над нас и да ни оставят да се приберем!

Джилиън изненадано повдигна вежди. Какво беше това? Чарлз Дарт размишляваше за неща извън неговата работа? Значи дори и той мислеше за спасението им от време на време. Аргументите му за законите на миграцията беше наивно, като се вземеше предвид колко често

правилата биваха извъртани и променяни от по-могъщите кланове. Но той все пак заслужаваше благодарност.

– Добре. Това не е лоша идея, Чарли – кимна тя. – Ще вечерям с капитана и ще му спомена за това. Ще попитам и Макани дали не би пустила Брукида малко по-рано. Това достатъчно ли е?

Чарли погледна към нея с подозрение. След това, тъй като не успя да запази за дълго потайното и преходно изражение на лицето си, той се усмихна широко.

– Достатъчно е – изръмжа шимпанзето. – А вие ще имате необходимата ви информация след четири минути. Желая ви добро здраве!

– И аз на теб – отвърна меко Джилиън, докато образът избледняваше.

С лакти на бюрото, с лице, опряно на дланите ѝ тя за дълго се взря в пустия комуникационен екран.

Ифни! Би трябвало далеч по-лесно да се справя с едно ядосано шимпанзе! Какво ми става?

Тя леко разтри очите си. *Е, например това, че не съм мигвала от двадесет и шест часа.*

Продължителният и безрезултатен семантичен спор с проклетата саркастична машина на Том въобще не ѝ беше помогнал. Всичко, което би поискала от Нис, бе само неговата помощ за някои странни забележки в *Библиотеката*. Нис знаеше, че тя се нуждае от помощ, за да различи тайната на Хърби – древният труп, който лежеше под стъкления капак в личната ѝ лаборатория. Но той непрекъснато променяше темата, питайки я за нейното мнение по различни въпроси, като например сексуалните нрави на хората. Когато това приключи, Джилиън бе почти готова да разглоби гнусното творение със собствените си ръце.

Но Том вероятно нямаше да одобри подобна идея, така че тя се въздържа и този път.

Щеше вече да си ляга, когато от външния люк дойде извънредното повикване. Скоро тя усърдно помагаше на Макани и автоматичните лекари в лечението на оцелелите от разузнавателния отряд. Грижата за Хикахи и Сатима премахна всички мисли за сън, докато работата не беше свършена.

Сега, когато изглеждаха във от опасност, Джилиън вече не можеше да подтиска чувството за празнота, което я обземаше в края на деня.

Моментът не е подходящ да се наслаждаваш на самотата си, помисли си тя. Вдигна глава и погледна отражението си в пустия комуникационен екран. Очите ѝ бяха кръвясали. Със сигурност от

преработване, но също и от притесненията ѝ.

Джилиън добре знаеше как да се справи със самотата си, но инстинктът ѝ настояваше за топлина, за някой, когото да прегърне и така да утоли физическата липса.

Тя се запита дали в този миг и Том се чувства по същия начин. О, разбира се; чрез слабата телепатична връзка, която понякога осъществяваха, Джилиън чувстваше, че го познава прекрасно. Те двамата бяха от един и същи тип.

Само понякога ѝ се струваше, че техните създатели са имали по-голям успех с него, отколкото с нея. Всички изглежда я смятаха за невероятно компетентна, но пък направо боготворяха Томас Орли.

В подобни моменти Джилиън се чудеше дали наистина е освободена от неврози, както обещаваха гаранцията на създателя ѝ.

От факса на бюрото ѝ излезе един лист. Това беше списъкът на изопите, обещан от Чарли. Една минута по-рано от разписанието, отбеляза тя. Джилиън прегледа колоните. Чудесно. Имаше малки разлики с датиращия от хилядолетия в Библиотеката доклад за Китруп. Не че бе очаквала такива, но беше длъжна да провери.

Кратко приложение в края на листа предупреждаваше, че тези форми са валидни само на повърхността и в горните части на астеносферата и не важат на повече от два километра под повърхността.

Джилиън се усмихна. Някой ден педантизмът на Чарли можеше да спаси живота им.

Тя излезе от кабинета си и се изправи на парапета, издигащ се над едно просторно помещение. Вода изпълваше централната част на стаята на два метра под парапета. Големи апарати стърчаха над водата. Горната част на помещението, включително и кабинетът на Джилиън, беше недостъпна за делфините, освен ако не бяха в някой „паяк“.

Джилиън не обърна внимание на сгънатата маска, окачена на кола на ѝ. Тя погледна надолу, после се гмурна, минавайки между два реда от тъмни автоматични лекари. Големите правоъгълни контейнери бяха тихи и празни.

Всички водни пространства в санаториума бяха плитки, за да позволяват свободно дишане и лечение на сухо. Тя заплува с дълги, мощни махове, хвана се за ръба на един от апаратите, за да завие и влезе през прозрачната врата в травматичния сектор.

Издигна се на повърхността с отворена уста, пое въздух, залюля се за миг, после заплува към една стена от пооловено стъкло. Два превързани делфина се поклащаха в безтегловност в здраво защитения

гравитационен резервоар.

Единият от тях, свързан към лабиринт от системи, имаше тъпия поглед на намиращ се под силна упойка пациент. Другият изсвири радостно при появата на Джилиън.

– Привет на теб, Спасителко на животи! Твоите лекарства прочистиха вените ми, но този вкус на безтегловност кара ссърцето ми на астронавт да подскача. Благодаря ти!

– Няма за какво, Хикахи. – Джилиън леко се поклащаше във водата, без да обръща внимание на перваза и парапета край гравитационния резервоар. – Само не свиквай с тези удобства. Боя се, че с Макани скоро ще те изритаме оттук като наказание за железния ти организъм.

– За разлика от организъм, наситен с бисмут или к-к-кадмий? – Хикахи се засмя безгрижно.

Джилиън също се усмихна.

– Наистина. И това, че си здрава, е твоят лош късмет. Ще те измъкнем оттук, за да изпускат мехурчета и да се изправяш на опашка пред капитана съвсем скоро.

Хикахи се озъби с малката усмивка на неоделфин.

– Сигурни ли сте, че не е твърде рисковано да включвате този гравитационен резервоар? Не бих желала Сатима и аз да сме отговорни за края на веселбата.

– Успокой се – поклати глава Джилиън. – Проверихме няколко пъти. Детекторите не са засекали нищо. Наслаждавай се и не се тревожи излишно. А освен това чух, че капитанът може да изпрати малък отряд до онзи твой остров, за да проучи съществата, които си намерила. Предполагам, че това би те заинтересувало. Той явно не се опасява от галаксияните поне в близко бъдеще. Битката в космоса може да продължи още дълго, а и ние можем да се крием до безкрайност.

– Безкрайният престой на Китруп не е моята представа за добро прекарване на времето. – Хикахи разтвори уста в иронична усмивка. – Ако това бяха радостни новини, би ли ме предупредила, когато съобщенията ти ще бъдат потискащи?

Джилиън се засмя за пореден път.

– Ще те предупредя. А сега поспи малко. Да изгася ли светлините?

– Да, моля те. И... Джилиън, благодаря ти за новините. Наистина смятам, че трябва да направим нещо за аборигените. Надявам се експедицията да е успешна. Кажете на Крейдейки, че ще бъде отново на поста си, преди да успее да отвори консерва с риба тон.

– Ще му предам. Приятни сънища, скъпа. – Джилиън докосна

бледия ключ и светлините постепенно угаснаха. Хикахи премигна няколко пъти, очевидно приготвяйки се за дрямка.

Джилиън се насочи към външната клиника, където вероятно Макани се разправяше с опашка от оплакващи се делфини. Джилиън щеше да покаже на лекарката формулите, получени от Чарли, след което щеше да се върне да поработи още известно време.

Сънят я мамеше, но тя знаеше, че ще ѝ е необходимо дълго време, за да заспи. При състоянието, в което се намираше, не ѝ се искаше да размишлява в леглото.

Логиката беше благословията и проклятието на нейното съвършенство. Тя знаеше, че Том е там, където трябва – навън, за да търси начини за спасението им. Той също го знаеше. Заминаването му беше спешно и неотложно и просто не бе имало време да я потърси и да ѝ каже довиждане.

Джилиън съзнаваше всички тези подробности. Повтаряше си ги, докато плуваше. Но те само отделяха по-значимите от по-дребните ѝ проблеми и лишаваша от горчиви утешения непривлекателността на празното ѝ легло.

19. КРЕЙДЕЙКИ

– Кинийнк е учение за *взаимоотношенията* – каза той на своите слушатели. – Това идва от нашето делфинско наследство. Кинийнк е също и учение за *точните сравнения*. Тази втора част възприехме от нашите патрони – хората. Кинийнк е синтеза на гледните точки на два свята, каквито донякъде сме и самите ние.

Около тридесет неоделфина се въртяха около него. От носовите им дупки бавно се издигаха мехурчета, а единственият издаван от тях звук беше несъзнателното цъкане на сонарите.

Тъй като наоколо нямаше хора, Крейдейки не бе длъжен да използва твърдите съгласни и дългите гласни на стандартния английски. Но пренесени на хартия, думите му биха удовлетворили всеки английски граматик.

– Вземете например отраженията от океанската повърхност, там, където въздухът се среща с водата – предложи той на учениците си. – Какво ни казват тези отражения?

Видя само озадачени физиономии.

– Чудите за кои отражения става дума? Дали говоря за отраженията, доловени *отдолу*, или пък за онези, видяни *отгоре*? И дали имам предвид отражения на звук или на *светлина*? – Той се обърна към един от изпълнените с очакване делфини. – Уатасети, представи си, че си един от нашите предци. Коя комбинация ти идва наум?

Техникът от двигателния отсек премигна.

– Звукови образи, капитане. Един древен делфин би си помислил за звукови отражения *във* водата, удрящи се в повърхността из отдолу.

Гласът му бе изморен, но Уатасети все още посещаваше тези сбирки с неутолимо желание за самоусъвършенстване. Именно заради характера на делфини като Уатасети капитанът намираще време да продължава тези сбирки, въпреки заетостта си.

Крейдейки кимна.

– Съвсем вярно. А сега, какъв ще бъде първият вид отражение, за който би се сетил един човек?

– Образът на *светлина*, идваща отгоре – отговори бързо С'тат, началникът на кухнята.

– Най-вероятно, макар да знаем, че дори някои от „големите уши“ могат евентуално да се научат да чуват.

Чу се всеобщ смях по адрес на безобидния малък недостатък на расата-патрон. Смехът бе мерило за настроението на екипажа.

Крейдейки забеляза, че Таката-Джим и Кта-Джон са доплували и са се присъединили към групата. Крейдейки отхвърли моментното си притеснение. Таката-Джим би съобщил, ако нещо се бе случило. Изглежда бе дошъл тук само за да послуша.

Ако това беше знак, че помощник-капитанът слага край на своето дълго, необяснимо сърдене, Крейдейки можеше само да се радва. Той бе задържал Таката-Джим на борда, вместо да го прати с Орли и спасителния отряд, защото искаше да го държи под око. Бе започнал без желание да мисли, че може би бе дошло време да се направят някои промени в командния състав.

Изчака смехът да утихне.

– Сега помислете по какво човешките мисли за тези отражения от повърхността на водата са *сходни* с нашите?

Учениците възприеха изражение на пълна концентрация. Това щеше да е предпоследният урок. С многото поправки, за които трябваше да следи, на Крейдейки му се налагаше да прекрати сбирките. А толкова много членове на екипажа му отчаяно искаха да научат Кинийнк!

В началото на пътуването почти всички делфини посещаваха

лекциите, игрите и атлетическите състезания, които помагаша да се преодолее скуката от космическия полет. Но от стряскащия епизод при Шалоу Клъстър, когато десетина члена от екипажа бяха изчезнали, изследвайки страховитата изоставена флотилия, някои бяха започнали да стралят от обществото на кораба, да се обединяват в свои собствени малки групички. Неколцина дори бяха започнали да проявяват странен атавизъм – нарастваха проблемите им с английския и с концентрираната мисъл, необходима за един астронавт.

Крейдейки бе принуден да промени програмата, за да намери нови занимания. Бе дал задача на Таката-Джим да намери работа за отдръпналите се. Задачата изглежда се хареса на помощник-капитана. С помощта на нисшия офицер Кта-Джон той като че ли бе намерил занимание дори и за най-уплашените.

Крейдейки внимателно се вслушваше в плясъка на перките, в бълбукането на белите дробове, в ритъма на сърдечните удари. Таката-Джим и Кта-Джон плуваха тихо и определено внимателно. Но Крейдейки долови у всекиго от тях скрито напрежение.

Той потрепера. Изведнъж в ума му изникна ясен образ – враждебният пронизателен поглед на помощник-капитана и големите остри зъби на офицера. Той го подтисна, обвинявайки се в прекалено свободно въображение. Нямаше нито една разумна причина да се бои от тези два делфина!

– Ние възприемаме отраженията от една преграда между въздуха и водата. – Той набързо съкрати лекцията си. – И хората, и делфините си представят *барьера*, когато мислят за повърхността. От другата страна е област, която е доста неясна, докато не се премине самата бариера. И ето днес модерният човек, със своите машини, не се бои от водата както някога. Неоделфинът, със *своите* пък инструменти, може да живее и да работи във въздуха и да гледа надолу без притеснение. Погледнете как се насочиха вашите собствени мисли, когато зададох първия си въпрос. Идеята за звук, отразен отдолу, първа ви дойде наум. Нашите предци с радост биха спрели до това първо обобщение, но *вие* не спряхте дотук. Вие не обобщихте, без да вземете предвид и другите възможности. Това е обичайният белег на *мислещи* същества. За нас това е нещо ново.

Часовникът на бронята на Крейдейки иззвъня. Ставаше късно. Маркар че беше уморен, на него му предстоеше още едно събрание, а искаше да мине и през мостика, да види дали няма вест от Орли.

– Как едно китообразно, чието наследство, чийто *мозък* е изграден на принципа на интуитивното мислене, се научава да анализира един

комплексен проблем част по част? Понякога ключът към даден *отговор* е в начина, по който формулирате *въпроса*. Ще ви оставя с едно упражнение за свободното ви време. Опитайте се да изясните проблема с отраженията от водната повърхност на тринар... по такъв начин, който изисква не еднозначен отговор или тройна опозиция, а ясен списък на възможните отражения.

Той видя, че няколко делфина изсумтяха недоволно.

Капитанът се усмихна успокояващо.

– Зная, че звучи трудно и не ви карам да рецитирате още днес. Но само за да ви покажа как може да бъде направено, чуйте ехото на този сън.

Тънък слой разделя
небесната от морската звезда
Какво достига до нас
от малък ъгъл?

Викацията, опитващ се да хване звездите октопод

Се отразява!

Звящата нощта, следваща звездите чайка

Се отразява!

Блещукането на звездата в окоето на моята любима

Се отразява!

Слънцето, беззвучно, ярко изпъкващо

Се отразява!

Крейдейки заслужено бе награден от одобрението, излъчвано от ококорените очи на своите слушатели. Когато се обърна, за да се отдалечи, той забеляза, че дори Таката-Джим поклаща бавно глава, сякаш мисли за нещо, което не му е хрумвало никога.

След като сбирката приключи, Кта-Джон настойчиво натърти:

– Видя ли? Чу ли го, Таката-Джим?

– Видях и чух, подофицер. И както обикновено, съм впечатлен. Крейдейки е гений. Така че какво исскаш да ми изтъкнеш?

Кта-Джон изтрака с челюсти, което не бе най-учтивия жест пред един по-старши офицер.

– Но той не казза нищо за галактяните! Нищо за обссадата! Нищо за някакъв план за нашето спасение! Или дори за бит-тка! И междувременно игнорира разрастващото се разцепление сред екипажа!

Таката-Джим изпусна струя мехурчета:

– Разделение, което ти упорито насърчаваш, Кта-Джон. Не, не се опитвай да защитаваш невинността си. Ти си потаен и аз зная, че го правиш, за да подготвиш сигурна почва за мен. Тъй че гледам на това през пръсти. Но не бъде толкова сигурен, че Крейдейки ще е винаги твърде зает, за да не го забелязва! И когато той *забележи*, Кта-Джон, внимавай! Защото аз няма да знам нищо за малките ти номерца!

Кта-Джон тихо издиша, без да се опитва да отговори.

– А що се отнася до плановете на Крейдейки, ще видим. Ще видим дали ще иска да изслуша доктор Метц и мен или ще нассстоява още за мечтата си да занесе тайните си на Земята, без да ги разкрие. – Таката-Джим видя, че гигантският *Стенос* понечва да го прекъсне. – Да, зззная, че имаш предвид още един вариант, нали? Би искал да видиш как се нахвърляме върху галактяните и ги побеждаваме с една ръка, нали, Кта-Джон?

Огромният делфин не отвърна, но очите му блестяха, втречени в помощник-капитана.

Не си ли ти моят Яго?, помисли си Таката-Джим, докато гледаше гигантския мутант. *Сега ми служиш, но в крайна сметка дали аз използвам теб или ти – мен?*

20. ГАЛАКТЯНИТЕ

Битката кипеше навсякъде около флотилията от малки кораби на Ксап.

– Току-що загубихме Кс'ктау и Кс'клену! Това означава, че почти една трета от въоръжената мощ на Ксап вече я няма!

По-възрастният ксапиански лейтенант въздъхна.

– Е, и? Младежо, съобщавай ми новини, а не неща, които вече зная!

– Нашите патрони от Ксатини жертват подчинените си раси и

почти не използват собствените си сили. Виж как стоят отзад, готови да избягат, ако положението стане твърде тежко! А въпреки това изпратиха нас срещу опасността!

– Това е типично за тях – съгласи се другият.

– Но ако флотилията на Ксап бъде унищожена тук, в това безсмислено сражение, кой ще охранява нашите три малки свята и ще защитава правата ни?

– Не са ли за това патроните? – По-възрастният лейтенант знаеше, че в гласа му има ирония. Той нагласи щитовете, за да отрази едно внезапно нападение, без дори да промени тона на гласа си.

Младежът не удостои отговора с внимание, а само изръмжа:

– Какво са ни направили тези земляни? По какъв начин застрашават нашите патрони?

Разриващ лазерен лъч, изстрелян от тандуански рейдър, мина на косъм от лявото крило на малкия ксапиански разузнавателен кораб. Младият лейтенант насочи кораба в отчаяна спасителна маневра. Постарият отговори на въпроса, сякаш нищо не се беше случило:

– От това разбирам, че не вярваш на историята, че Прародителите са се завърнали.

Другият само изсумтя, докато нагласяваше мерника на торпедото.

– Хитро измислено. Аз също смятам, че това е само част от план за унищожаване на земляните. По-старшите раси-патрони виждат в тях заплаха. Те са сираци, без свой патрон, и затова са опасни. Проповядват революционна практика в ъплифта... което ги прави още по-опасни. Съюзници са на Тимбрими, което е една нетърпима обида. И печелят привърженици за своето учение в ъплифта – непростимо предизвикателство.

Разузнавателният кораб се разтресе при изстрелването на торпедото срещу рейдъра на Тапду. Малкият кораб успя ловко да се изплъзне.

– А аз мисля, че трябва да *послушаме* земляните – извика младият лейтенант. – Ако всички подчинени раси в галактиката се вдигнат заедно на бунт...

– Това вече се е случвало – прекъсна го по-старият. – Виж го в записите на *Библиотеката*. Шест пъти в галактическата история. От които два пъти успешно.

– Не! И какво е станало?

– Какво мислиш? Подчинените раси сами ставали патрони на нови видове и се отнасяли с тях по същия начин.

– Не вярвам! Не *мога* да повярвам в това!

– Тогава провери – въздъхна по-старият лейтенант.

– Ще проверя!

Но не прави това. Една незабелязана от детекторите мина лежеше на пътя им. Малкият разузнавателен кораб напусна галактиката по един доста живописен, но смъртоносен начин.

21. ДЕНИ И ТОШИО

Дени провери зарядите още веднъж. В тесния коридор между корените на дървото-сонда бе тъмно и тясно. Лампичката на шлема ѝ оформяше неправилни сенки сред плътния лабиринт от корени.

Тя извика нагоре:

– Свършваш ли, Тошио?

Той залагаше своите експлозиви в по-горната част, близо до повърхността на металното възвишение.

– Да, Дени. Ако си готова, слизай долу. Аз ще дойда след минута.

Тя не можеше да види дори краката му, които бяха някъде над нея. Гласът му звучеше променен в тесния, пълен с вода гъсталак. Позволенията да излезе оттам беше облекчение за нея.

Тя бавно се насочи надолу, борейки се с пристъпите на клаустрофобия. Това не беше работа, която Дени би си избрала някога. Но тя трябваше да бъде свършена, а двата делфина по природа не бяха квалифицирани за нея.

По средата на пътя си надолу, тя се заплете в разклонението на някакво пълзящо растение. Когато се дръпна, не можа да се измъкне. Тегленето само я оплиташе още повече и тя живо си припомни разказа на Тошио за водораслото-убиец. Обзе я паника, но си наложи да спре да рита, да си поеме дълбоко дъх и за огледа капана.

Той беше просто една загнила лиана, която ножът ѝ успя лесно да разреже. Дени продължи спускането си по-внимателно и най-после успя да се измъкне в пещерата под металното възвишение. Кипиру и Сах'от чакаха там. Подобните на маркуч акваланги покриваха носовите им дупки и увиваха телата им. Блясъкът от фаровете на двата уотърскутера се разпръскваше от хилядите малки нишки, които сякаш изпълваха помещението с плаваща мъгла. Бледа светлина се процеждаше през отвора на пещерата, откъдето бяха влезли.

Детонациите, които ще звучат в
тази скална клетка
Не ще са тези на
успешен риболов!

Дени погледна към Сах'от, без да е сигурна, че е разбрала думите му.

– О, да! По-добре е да излезем навън, когато Тошио включи детонаторите. Експлозията ще отекне и тук. Не мисля, че оставането ни ще е много здравословно.

Кипиру кимна в съгласие. По пътя им от кораба дотук военният ръководител през повечето време бе мълчал.

Дени огледа подводната пещера. Подобните на корали микроскопични паразити бяха изградили своя замък върху богатите силикатни скали на едно океанско хълмче. Структурата бе нараствала бавно, но когато възвишението най-после се бе издигнало над океанската повърхност, животът на върха му бе станал възможен. Сред появилата се растителност беше и дървото-сонда.

Това растение по някакъв начин проникваше през металната сърцевина на възвишението и достигаше до органично полезния слой под нея. Минералите биваха изтеглени и доставяни горе. Отдолу се образуваше пещера, която след време вероятно отново щеше да погълне металното възвишение.

Нещо странно в тази организация изненада еколога у Дени. В микроклона на *Библиотеката* на борда на „Стрийкър“ не се споменаваха изобщо за металните възвишения, което бе странно.

Трудно бе да се повярва, че дървото-сонда можеше да се развива постепенно в тази среда, както правеха повечето видове. Защото за дървото да успее да пробие бе въпрос на живот и смърт, изискващ голяма мощ и упорство. Дени се чудеше как бе станало това.

А какво ставаше с възвишенията, когато пропадаха в пригответените от дърветата-сонди пещери? Тя бе видяла някои пропасти, които бяха погълнали своите възвишения. Дълбините им бяха мъгливи и странни и очевидно доста по-дълбоки, отколкото тя би предположила.

Тя освети със своята лампичка подножието на възвишението. Това, което видя, бе доста стряскащо. Дени бе очаквала нещо назъбено и неправилно, а не едно поле от ярки вдлъбнатини по блестящата метална вътрешност.

Тя доплува до една от по-големите вдлъбнатини, като взе и

камерата си. Чарлз Дарт би се радвал да получи снимки и образци от тази експедиция. Тя го познаваше твърде добре, за да очаква благодарности. По-вероятно всяка мъчителна снимка или скала щяха да го накарат отчаяно да въздиша по нейния провал да проследи *очевидни* главни жили.

Дълбоко в една от вдлъбнатините нещо помръдна, извивайки се и обръщайки се бавно. Дени пренасочи своята лампичка и се вгледа отблизо. Беше някакъв вид *корен*. Тя видя как няколко малки плуващи нишки в обсега на висящото пипало бяха хванати и вкарани в пукнатината. Дени взе няколко за сака си с образци.

– Да вървим, Дени! – чу тя вика на Тошио. Долови и бръмчене от минаващия край нея уотърскутер. – Качвай се! Разполагаме само с пет минути!

– Добре, добре. Само минутка. – Професионалното любопитство за миг надделя над останалите й мисли. Дени не можеше да проумее защо едно живо същество ще се крие в неосветената вътрешност на една грамада от почти чист метал. Тя се протегна навътре във вдлъбнатината и сграбчи извиващото се пипало. След това се опря в скалата и дръпна рязко.

В началото пъргавият корен остана непреклонен и дори сякаш я дръпна. Възможността да е попаднала в капан ясно се оформи в ума й.

Изведнъж коренът се откъсна. Дени хвърли бърз поглед на блестящия твърд край, докато слагаше образеца в сака си. Подскочи и се отблъсна от металната повърхност.

Кипиру я погледна с укор, когато тя се хвана за уотърскутера. Той насочи машината към входа на пещерата и към светлината, където ги чакаха Тошио и Сах'от. Секунди по-късно силен трус разпрати бучащи отзвучи през процепите.

Те почакаха един час, после отново влязоха в пещерата. Зарядите бяха разбили ствола на дървото-сонда там, където се връзваше в долния край на металното възвишение. Откъснатият дънер се поклящаше под ъгъл, спускайки се надолу в мрачните дълбини. От процепа в подножието на възвишението все още падаха малки парчета. Пещерата под острова бе изпълнена с въртящи се растителни останки.

Те внимателно се приближиха към образувалия се от взрива процеп.

– По-добре първо да го проверя с робот – каза Тошио. – Може да са

останали нестабилни парчета в ствола на дървото.

Аз ще свърша това, катерачо по стълби
 Роботите ще ги насочва моят присаден сензор

Тошио кимна.

– Да, прав си. Направи го, Кипиру. – Пилотът със своя директен нервно-механичен сензор щеше да насочва сондата много по-успешно от Тошио. От хората на борда само Емерсън Д'Анити и Томас Орли притежаваха подобни киборгски умения. Щеше да мине много време, преди повечето хора да могат да се справят със страничните ефекти от имитацията на механични сензори толкова добре, колкото делфините, които се нуждаеха от тях много повече.

Под ръководството на Кипиру една малка сонда се отдели от края на уотърскутера. Тя се насочи към процепа и изчезна в него.

Тошио не бе очаквал да ги изпратят отново навън с Кипиру толкова скоро, след като, според собственото му мнение, никой от тях не се бе държал особено правилно. Важността на тяхната мисия – да помагат и да пазят двама важни учени – го смущаваше още повече. Защо Крейдейки не бе възложил това на някого друго? На някого, на когото можеше повече да се разчита?

Разбира се, капитанът можеше да ги е изпратил вън от кораба, за да не му пречат. Но това също не звучеше логично.

Тошио реши да не се опитва да проумее логиката на Крейдейки. Изглежда именно в същността ѝ лежеше нейната загадъчност. Може би един капитан трябваше да бъде точно такъв. Тошио знаеше само, че той и Кипиру трябваше да се справят успешно със задачите си в тази мисия.

Като юнга той официално бе с по-висш чин от Кипиру. Но традицията правеше пилотите началници на юнгите, ако нямаше друга заповед от по-висша инстанция. Тошио щеше да помага на Дени и Сах'от в техните проучвания. За проблемите, свързани със сигурността, щеше да отговаря Кипиру.

Тошио все още бе изненадан от факта, че останалите спираха и го слушаха, когато предлагаше нещо. Неговите мнения обикновено биваха приемани. Подобна ситуация изискваше време, за да се свикне с нея.

Екранът показваше картина, изпращана от сондата-робот – кухо цилиндрично пространство, минаващо през порест метал. От опорите, крепящи ствола на дървото-сонда, бяха останали само натрошени отломъци. Пред камерата непрекъснато падаха малки парчета.

Докато роботът се издигаше, светлината, идваща отгоре, постепенно ставаше все по-ярка през бледата омара от мехурчета.

– Мислиш ли, че процепът е достатъчно широк, за да може през него да мине уотърскутер? – попита Тошио. Кипиру извири, съобщавайки че проходите изглежда плавателен.

Роботът достигна до басейн, широк няколко метра. Камерата му обхващаше околностите, предавайки образи на синьо небе и плътна зелена растителност. Високият дънер на дървото-сонда бе рухнал в гората. Стените на басейна пречеха да се видят разрушенията, които падането му бе причинило, но Тошио бе сигурен, че не е паднал в посока към селището на аборигените.

Бяха се притеснявали, че пробиването на път към вътрешността на острова с взривове може да уплаши ловците-събирачи. Поеха риска, защото обичайното акостиране на брега на коварния остров щеше да е опасно и глупаво появяване в обхвата на галактическите шпионски сателити. А случайното падане на едно дърво на острова едва ли щеше да бъде забелязано от някого отгоре.

– О-о! – посочи Тошио.

Дени се приближи към екрана.

– Какво има, Тош? Някакъв проблем ли?

Кипиру спря камерата, която приключваше своя оглед.

– Ей там – каза Тошио. – Онази покращаща се купчина корали, която е надвиснала над басейна. Изглежда ще падне.

– Добре, а не може ли роботът да подложи нещо, с което да спре падането ѝ?

– Не знам. Ти как смяташ, Кипиру?

Има нещо, което би свършило работа,
ако имаме късмет.
Ние ще рискуваме
и ще направим опит

Кипиру се взря в екрана и се концентрира. Тошио знаеше, че пилотът следи звуковите образи, които се предаваха по неговата нервна приставка. По негово нареждане роботът се придвижи към ръба на басейна, механичните му ръце хванаха порестия метал и го избутаха напред. Малък дъжд от камъчета се посипа отгоре, докато той наместваше своеобразната подпора.

– Внимавай! – извика Тошио.

Поклащата се скала се наклони напред. Камерата показва, че тя се люлее застрашително. Дени се дръпна назад от екрана. В този миг скалата се прекатури и се разби в робота.

Образът на екрана заподскача. Дени продължи да гледа в него, но Тошио и Кипиру преместиха погледите си към края на дънера. Изведнъж от процепа се изсипа поток от предмети, които изчезнаха в мрака под тях. Отломките проблясваха на фона на фаровете на уотърскутера, докато пропадаха в пропастта.

След дългото мълчание Кипиру заговори пръв.

Сондата пропадна долу –
двигателите ѝ не работят,
Бях спасен, но тя е
разрушена;
Ала все още свири
с приглушени и измъчени сигнали

Кипиру имаше предвид, че сондата все още му пращаше сигнали от мястото, където някой невидим ръб най-после бе спрял падането ѝ. Нейният малък мозък и предавателят ѝ не бяха повредени и Кипиру не бе получил шока, който едно внезапно прекъсване би предизвикало в свързаната със сондата негова нервна система.

Но двигателите на робота бяха унищожени. Той бе пропаднал, но за добро.

Това сигурно беше последната преграда.
Аз ще тръгна пръв
внимателно
проучвайки.
Дени, уотърскутера вземи и ме охранявай!

Преди Кипиру или Тошио да могат да го спрат, Сах'от скочи от уотърскутера си. Той загребва мощно с перките си и изчезна в процепа. Кипиру и Тошио се спогледаха, споделяйки лошото си мнение за ненормалните цивилни.

„Можеше поне да вземе една камера със себе си“, помисли си Тошио. Но в такъв случай, ако Сах'от бе изчакал, Тошио щеше да има възможност да настоя на съмнителното си право да проучи прохода.

Той погледна към Дени. Тя гледаше екрана на сондата, сякаш той можеше да даде някаква информация за това, което се случва със

Сах'от. Трябваше да я извади от вцепенението и да я подсети да поеме управлението на другия уотърскутер.

Тошио винаги бе мислил за Дени Зудман като за един по-възрастен учен, приятелски настроен, но загадъчен. Сега разбра, че тя не е много по-опитна от него. И макар че имаше славата и положението на истински професионалист, на нея ѝ липсваше изобретателността, която офицерската подготовка даваше на Тошио. Тя никога нямаше да се сблъска с тези хора, неща и ситуации, които той щеше да срещне в своята кариера.

Юнгата отново погледна към прохода. Кипиру нервно изпускате мехурчета. Ако Сах'от не се върнеше, скоро щеше да им се наложи да решат какво да направят.

Сах'от явно беше генетичен експеримент, при който гените предполагат характер, формиран при оптимум изчисления. Ако предвиждането беше успешно, характерът се оказваше типичния за един неододелфин. Този процес имитираше, но в много по-бързи темпове, сегрегацията и смесването, които се осъществяваха в природата.

Но понякога подобни експерименти даваха непредвидени резултати.

Тошио не бе убеден, че има доверие на Сах'от. Странностите му не бяха дълбоки и непроницаеми като загадъчността на Крейдейки.

Делфинът се държеше като някои лицемерни хора, които юнгата бе срещал.

А освен това и любовните закачки на Сах'от към Дени. Не че Тошио бе прекалено предвзет. Подобни занимания не бяха строго забранени, но обикновено създаваха проблеми.

Очевидно Дени дори не се досещаше за несъзнателните си действия, с които окуражаваше Сах'от. Тошио се чудеше дали ще има смелостта да ѝ го каже. Или това въобще не беше негова работа.

Измина още една напрегната минута. Тогава, точно когато Тошио сам щеше да тръгне, Сах'от изскочи от прохода и се спусна към тях.

Пътят е чист – към въздуха ще ви поведе

Кипиру насочи уотърскутера си към делфина-антрополог и изписука нещо с такава висока честота, че Тошио не можа да го схване съвсем, въпреки добития на Калафия усет.

Устата на Сах'от се изви и затвори в неохотен израз на подчинение. Все пак в очите му имаше нещо предизвикателно. Той гледаше към

Дени, даже докато се обръщаше, за да подаде в знак на извинение един от коремните си плавници към устата на Кипиру.

Пилотът го ухапа символично, след което се извърна към останалите.

Пътят е чист –
аз му вярвам.
А сега да вървим –
да хвърлим тези акваланги
Да заговорим като жители земни
за задачите наши
И да срещнем съдбата си
братя-астронавти.

Уотърскутерът се придвижи под прохода в дънера на дървото-сонда, след което се издигна сред облак от мехурчета. Другите го последваха.

22. КРЕЙДЕЙКИ

Съвещанието се проточи твърде дълго.

Крейдейки съжали, че е позволил на Чарлз Дарт да участва посредством холограма. Шимпанзето-планетолог щеше сигурно да е по-малко обстоятелствено, ако се намиреше тук – в циркулиращата оксивода на централния отсек, измокрено и с маска на лицето.

Дарт се излежаваше в собствената си лаборатория, прожектирайки образа си в съвещателната зона на цилиндричния отсек на „Стрийкър“. Той изглежда бе забравил за изпитанието, на което бяха подложени слушателите му. Да диша оксивода в продължение на два часа бе твърде неприятно за всеки неоделфин.

– Естествено, капитане. – Дрезгавият баритон на шимпанзето се предаваше по водата. – Когато вие решихте да се приземим близо до основна тектонична граница, аз бях наистина удовлетворен. Никъде другаде не бих могъл да имам достъп до толкова много информация, събрана на едно място. Но все пак, мисля, успях да ви убедя, че трябва да посетим още шест или седем по-достъпни за изследване местности на Китруп, за да потвърдим някои от крайно интересните открития, които направихме тук!

Крейдейки бе леко изненадан от употребата на първо лице множествено число. Това бяха първите по-скромни думи на Чарли.

Капитанът погледна към Брукида, който се поклащаше наблизко. Металургът работеше с Чарлз Дарт, тъй като в момента уменията му не бяха необходими в екипа, занимаващ се с ремонта. Той бе съвсем мълчалив през последния час, оставяйки шимпанзето да излива порой от технически жаргон, който озадачаваше Крейдейки.

Какво ставаше с Брукида? Да не би да мислеше, че един капитан в обсада няма какво друго да прави?

Хикахи, наскоро освободена от санаториума, се извъртя по гръб, като дишаше наситената с кислород течност и гледаше с едно око холограмата на шимпанзето.

Не трябваше да прави това, помисли си Крейдейки. Така и така ми беше доста трудно да се съсредоточа.

Крейдейки винаги се чувстваше така на проточили се напрегнати съвещания. Усети как кръвта в обвивката на пениса му се раздвижи. *Искаше* му се да доплува до Хикахи и нежно да започне да хапе перките ѝ на многобройни места.

Лудо желание, особено пред публика, но поне беше честен пред себе си.

– Планетолог Дарт – въздъхна той, – полагам големи усилия да проумея какво твърдите, че сте открил. Мисля, че разбрах онази част за различните кристални и изотопни аномалии под повърхността на Китруп. Що се отнася до извадения слой...

– Зоната на изваждане е границата между две повърхностни равнини, където едната преминава под другата, намираща се до нея – прекъсна го Чарли.

Крейдейки пожела да може да изостави достойнството си и да наругае шимпанзето.

– Дотолкова разбирам от планетология, доктор Дарт – заговори внимателно той. – И се радвам, че местонахождението ни близо до една от тези равнинни граници е от полза за вас. Но все пак трябва да раззберете, че изборът на място за приземяване бе направен на базата на тактически съображения. Нуждаем се и от металите, и от убежището, предлагано ни от „кораловите“ възвишения. Приземихме се тук, за да *скрием* и ремонтираме нашия кораб. При наличието на враждебни флотилии над нас не мога дори да си помисля да разреша експедиции до други части на планетата. Всъщност трябва да отхвърля и молбата ви за по-нататъшно сондиране на това място. Сега, когато галактяните са тук,

рискът е твърде голям.

Шимпанзето се намръщи. Ръцете му започнаха да треперят. Но преди то да успее да намери отговор, Крейдейки продължи.

– Освен това какво се споменава за Китруп в микроклона? *Библиотеката* не ви ли помага с нещо в проблемите, с които се сблъсквате?

– *Библиотеката!* – изсумтя Дарт. – Сбирка от лъжи! Тресавище от дезинформация! – Гласът му премина в ръмжене. – Там няма нищо за аномалиите! Металните възвишения дори не са споменати! Последното проучване е извършено преди четиристотин милиона години, когато планетата е била поставена в положение на резерват за Каранк %...

Чарли толкова се измъчи от удължената глотална пауза, че се задави. Очите му се разшириха и той, кашляйки, се заудря по гърдите.

Крейдейки се обърна към Брукида.

– Това вярно ли е? Наистина ли в *Библиотеката* има толкова оскъдни сведения по отношение на тази планета?

– Да – кимна бавно Брукида. – Четиристотин милиона години *са* много време. Когато една планета стане резерват, трябва или да остане на спокойствие, докато нов вид узрее достатъчно за ъплифт, или да се осигури на нея тихо местенце за упадъка на някоя древна разумна раса. Планети се изваждат от границите на галактиката, за да станат детски градини или старчески домове. На Китруп изглежда са се случили и двете. Открихме раса на крачка от разума, която очевидно се е появила след последните проучвания на *Библиотеката* тук. Освен това, Каранк %... – Брукида също имаше трудности с произнасянето на името. – Те също са получили планетата като едно тихо местенце, където да загинат, както явно е и станало. Изглежда вече няма Каранк %-%. тук.

– Но четиристотин милиона години без проучванията да се възобновят...? – Това беше трудно за вярване.

– Да, всяка планета обикновено се включва отново в списъците от Института по Миграциите доста по-рано от този срок. Но Китруп е толкова странен свят... малко видове биха предпочели да живеят тук. Малко ссса и добрите пътища до планетата. Този регион на космоса е рядко посещаем. Това е и една от причините, поради които дойдохме тук.

Чарлз Дарт все още регулираше дишането си. Той отпи глътка вода от висока стъклена чаша. По време на паузата Крейдейки остана неподвижен, потънал в размишления. Въпреки аргументите на Брукида, беше ли наистина Китруп оставен на спокойствие за толкова дълго време в една пренаселена галактика, където всяко парче земя беше желано?

Институтът по Миграциите беше единствената от независимите

галактически бюрокрации, чиято сила и влияние съперничеха дори с тези на *Библиотеката*. По традиция всички раси-патрони се подчиняваха на правилата му за управление на екосферата. Обратното би причинило всегалактическо бедствие. Възможността по-низшите видове някой ден да станат подчинени раси, а след това на свой ред патрони, спомагаше за един силен всегалактически консерватизъм в екологията.

Повечето галактични пренебрегваха историята на човечеството преди Контакта. Пълното изтребление на мамута, гигантския земен ленивец, и на морската крава бяха простени поради факта, че човечеството се намираше в положението на „сирак“. Истинската вина се хвърляше върху предполагаемата раса-патрон на *Хомо Сапиенс* – тайнствената неоткрита раса, която, както всички твърдяха, бе оставила ъплифта на човека наполовина завършен преди хиляди години.

Делфините знаеха колко близо са били самите те до пълно изчезване, но никога не споменаваха за това извън Земята. За добро или за лошо, сега тяхната съдба бе свързана със съдбата на човечеството.

Земята принадлежеше на хората, докато расата им не се преселеше или не изчезнеше. Десетте човешки планети-колонии бяха раздадени за по-малки периоди поради общите планове за екоуправление. Най-краткият срок бе само от шест хиляди години. След изтичането им колонистите на Атласт трябваше да си заминат, оставяйки отново планетата на спокойствие.

– Четиристотин милиона години – размишляваше гласно Крейдейки. – Струва ми се необичайно дълъг срок, за да няма нови изследвания на тази планета.

– Съгласен съм! – извика Чарлз Дарт, вече напълно възстановил се след задавянето си. – А ако ви кажа, че има следи, показващи, че владееща машини цивилизация е живяла на Китруп преди само около тридесет хиляди години? Без абсолютно никакво известие за това в *Библиотеката*?

Хикахи се приближи по-близо.

– И вие смятате, доктор Дарт, че тези ваши повърхностни аномалии може да са останки от една междинна цивилизация, така ли?

– Да! – изкрещя той. – Точно така! Отлично предположение! Всички вие знаете, че много екочувствителни раси строят главните си съоръжения само по границите на повърхностни равнини. По такъв начин, когато по-късно планетата бъде оставена на спокойствие, *всички* следи от обитаемост ще бъдат всмукани в мантията и ще изчезнат. Някои смятат, че това е причината на Земята да няма следи от по-раншно

население.

Хикахи кимна.

– И ако някой вид се настани тук незаконно...

– Представителите му ще строят само на границата на две повърхностни равнини! *Библиотеката* изследва планетите на големи интервали. Доказателството за нашествие ще бъде всмукано под земята за подобен отрязък от време! – Шимпанзето нетърпеливо погледна от екрана.

Крейдейки приемаше това не кой знае колко сериозно. От устата на Чарли всичко звучеше като криминале! Само че в този случай престъпниците бяха цивилизации, следите – цели градове, а килимът, под който бе скрито доказателството – повърхността на една планета. Престъплението беше перфектно извършено! В края на краищата „кварталното ченге“ минава насам на всеки няколко милиона години и в случая явно е закъсняло.

Крейдейки осъзна, че всички метафори, които току-що бе използвал, бяха човешки. Е, добре, това трябваше да се очаква. Имаше мигове, в които аналозите на китообразните бяха по-подходящи. Но когато разсъждаваш над ненормалната политика на галактяните, помага да си изгледал много от старите човешки трилъри и да си прочел томове от шантавата човешка история.

В момента Брукида и Дарт спореха върху някакви технически подробности... и, единственото, за което Крейдейки можеше да мисли, бе ароматът на водата около Хикахи. Страшно му се искаше да я попита дали този аромат наистина означава това, което той смяташе, че означава. Дали е парфюм, който тя си е сложила, или е естествена хормонална миризма?

Той си наложи, макар и с известна трудност, да се върне към разисквания проблем.

При нормални обстоятелства откритието на Чарли и Брукида щеше да е вълнуващо.

Но то с нищо не допринася за спасението на моя кораб и екипаж, нито за доставянето на информацията ни на Съвета на Земяните видове. Дори мисията, на която изпратих Кипиру и Тошио – да помогнат при оценката на степента на умствено развитие на аборигените – е по-неотложна от търсенето на тайнствени следи в древните извънземни скални пластове.

– Извинете ме капитане. Съжалявам, че закъснях. Но от доста време слушам внимателно все пак.

Крейдейки се извърна, за да види приближаващия се доктор Метц.

Високият сивокос психолог бавно пореше водата, като с това несъзнателно компенсираше слабото си умение да плува. Малко коремче нарушаваше правилната форма на гладкия му кафяв водолазен костюм.

Брукида и Дарт продължаваха да спорят – сега вече за степента на разграждане вследствие на радиоактивните елементи, гравитацията и метеоритните удари. Очевидно Хикахи намираще всичко това за много интересно.

– Дори и закъснял, винаги сте добре дошъл, доктор Метц. Радвам се, че успяхте да дойдете.

Крейдейки се удиви, че не е чул приближаването на човека. Метц обикновено вдигаше шум, който можеше да бъде доловен от всяка точка на централния отсек. Понякога той излъчваше двукилохерцово вибриране от дясното си ухо. Сега то бе едва доловимо, но от време на време беше доста дразнещо. Как можеше този човек да бе работил с делфини толкова дълго и все още да не бе отстранил такъв проблем?

Вече започвам да говоря като Чарли Дарт!, укори се капитанът. Не ставай заядлив, Крейдейки!

Той изсвири един куплет, който отекна само в собствения му череп.

Всички, които са живи,
всички вибрират;
всички,
и помагат на света
да пее.

– Капитане, всъщност дойдох по друга причина, но откритието на Дарт и Брукида може да има връзка с това, което имам да ви кажа. Може ли да поговорим насаме?

Крейдейки остана безизразен. Трябваше скоро да си почине и да се поупражнява. Прекомерната работа го изтощаваше, а това можеше да се отрази зле на „Стрийкър“.

Но с този човек се налагаше да се отнася внимателно. Метц не можеше да го командва нито на „Стрийкър“, нито където и да е някъде другаде, но той имаше власт, голяма власт. Крейдейки знаеше, че собственото му право на възпроизвеждане е гарантирано, независимо от това как щеше да завърши тази мисия. И все пак оценката на Метц имаше тежест. Всеки делфин на борда се държеше колкото се може „по-разумно“, когато беше близо до него. Дори и капитанът.

„Може би затова отлагам мига, когато трябва строго да се изправя

пред него“, помисли си Крейдейки. Но въпреки всичко той скоро трябваше да накара доктор Метц да отговори на някои въпроси, засягащи определени членове на екипажа.

– Добре, докторе – отговори той. – Дайте ми само минутка. Мисля, че почти свърших тук.

Хикахи доплува близо до Крейдейки. Тя се усмихна и поздрави Метц с плавниците си.

– Хикахи, моля те, приключи тук вместо мен. Не им давай повече от десет минути, преди да обобщят предложенията ссси. Ще се срещнем след един час във възстановителния басейн 3-А и там ще изслушам твоите препоръки.

Тя му отвърна по същия начин, както и той се бе обърнал към нея – на бърз, високотонален подводен английски:

– Слушам, капитане. Има ли нещо друго?

По дяволите! Крейдейки знаеше, че сонарът на Хикахи ѝ е разкрил сексуалната му възбуда. При мъжките беше лесно да се разбере. А за да получи същата информация за нея той трябваше да извърши подробно звуково сканиране, което нямаше да е учтиво.

Нещата трябва да са били много по-прости в старите времена!

Добре, той щеше да разбере нейното настроение след един час. Една от привилегиите му като капитан бе правото да нареди освобождаването на възстановителния басейн. Дано дотогава не се случеше нещо непредвидено!

– Не, Хикахи. Засега няма нищо друго. Продължавай.

Тя отривисто козирува с ръчката на своята броня. Брукида и Чарли все още спореха, когато Крейдейки се обърна към Метц.

– Какво ще кажете да поговорим по пътя към мостика, докторе? Бих искал да проверя Таката-Джим, преди да се заема с останалите си задължения.

– Чудесно, капитане. Няма да ви отнема много време.

Крейдейки запази лицето си безизразно. Дали Метц се усмихваше на нещо конкретно? Дали не се забавляваше от нещо, което бе видял или чул?

– И всъщност пак ме смущава разположението на вулканите по три хиляди километрова зона, където тези две равнини се срещат – каза Брукида. Той говореше бавно – отчасти за да улесни Чарли и отчасти понеже бе трудно да се говори в оксивога. Въздухът като че ли винаги

недостигаше. – Ако погледнеш изследователските карти, които направихме от орбита, ще видиш, че вулканизмът е слабо разпространен по останалите части на планетата. Но *тук* вулканите са много често и почти всички са с еднакво малки размери.

Чарли сви рамене.

– Не виждам каква е връзката, старче. Мисля, че това е просто голямо *съвпадение*.

– Но не е ли това и единствената област, където се срещат метални възвишения? – подхвърли изведнъж Хикахи. – Не съм експерт, но астронавтът се учи да е подозрителен към двойните съвпадения.

Чарли отвори и затвори уста, сякаш щеше да заговори, но после размисли. Най-накрая каза:

– Това е много добре. Да! Брукида, ти смяташ, че тези коралови същества може би се нуждаят от определен вид храна, която само този тип вулкани осигурява, така ли?

– Възможно е. Експертът ни по екзобиология е Дени Зудман. Сега тя е на един от островите и изследва аборигените.

– Тя трябва да ни донесе образци! – потри доволно ръце Чарли. – Мислиш ли, че ще е прекалено да я помолим да отиде до някой вулкан? Не много далеч, след това, което Крейдейки току-що каза. Някъде съвсем наблизко.

Хикахи отривисто изсвири в смях. Шимпанзето изгаряше от нетърпение! И все пак заразителният му ентузиазъм беше прекрасно разсеиване от грижите. Само ако можеше и тя да си позволи да се скрие от опасната вселена в света на абстракциите, както постъпваше Чарлз Дарт!

– И температурни сондажи! – извика Чарли. – Разбира се, че Дени ще направи това за мен след всичко, което аз съм направил за нея!

Крейдейки кръжеше в широка спирала около плуващия човек, протягайки мускулите си, докато се свиваше и се въртеше.

С команда по нервен път той изпъна главните манипулатори на бронята си като човек, протягащ ръцете си.

– Е, добре, докторе. Какво мога да направя за вас?

Метц плуваше с бавен бруст. Той открито погледна Крейдейки.

– Капитане, мисля, че е време да премислим стратегията си. От идването ни на Китруп нещата се промениха. Необходим ни е нов подход.

– Можете ли да бъдете малко по-ясен?

– Разбира се. Както помните, ние избягахме от Моргран, защото не желяхме да се натъкнем на устроената засада. Вие бързо преценихте, че дори да се предадем на един отряд, това само ще причини нападение над него от страна на останалите извънземни сили и очевидно ще доведе до нашата гибел. Тогава не успях навреме да схвана вашата логика. Сега напълно ѝ се възхищавам. Вашите тактически маневри бяха брилянтни.

– Благодаря ви, доктор Метц. Но вие забравяте и една друга причина за нашето бягство. Имаме заповеди от Съвета на земните видове да доставим нашата информация директно на тях. Нашето залавяне несъмнено щеше да позволи на информацията да попадне у други видове, не смятате ли?

– Разбира се! – съгласи се Метц. – Ситуацията беше такава и когато избягахме на Китруп – един ход, който сега смятам за невероятно проницателен. За мен е просто лош късмет, че това скривалище не можа да ни послужи както планирахме.

Крейдейки се въздържа и не спомена, че те все още са на сигурно място в същото това скривалище. Обкръжени, но не и пленени.

– Продължете – каза той.

– Докато имаше възможност да избегнем пленяването ни, вашата стратегия беше отлична. Но нещата се промениха. Сега възможността за бягство е сведена почти до нулата. Китруп все още е полезен като убежище от битката, но няма да може да ни скрие за дълго, когато над нас някой победи.

– Искате да кажете, че вече не можем да се надяваме да избегнем нашето пленяване?

– Точно така. Мисля, че трябва да преценим най-важните за нас приоритети и да се подготвим за евентуалните неприятни последствия.

– Кои приоритети смятате за важни? – Крейдейки вече знаеше какъв отговор да очаква.

– Ами, оцеляването на този кораб и неговия екипаж, разбира се! И информацията, въз основа на която да им бъде дадена преценка! В края на краищата каква е нашата главна цел, а? – Метц спря да плува и погледна Крейдейки като учител, изпитващ ученик.

Крейдейки можеше да изброи половин дузина задачи, които бяха възложени на „Стрийкър“ – от проверката на истиността на *Библиотеката* до установяването на контакт с възможни съюзници и работата на Томас Орли за военното разузнаване.

Тези задачи бяха важни. Но главната цел на мисията бе да бъде

оценена изявата на един космически кораб, управляван от делфини. „Стрийкър“ и подобните нему бяха експеримент.

Но откакто бяха намерили изоставената флотилия, всичко се бе променило! Той не можеше да действа по приоритетите, зададени му в началото на пътуването. Как можеше да обясни това на човек като Метц?

Преценка, изрецитира Крейдейки, твоето умение избяга при жестоки зверове, а хората загубиха ума си... Понякога мислеше, че поетът сигурно е бил наполовина делфин.

– Разбирам ви, доктор Метц. Но не виждам защо това налага промяна в стратегията. Ние все още ще бъдем изложени на унищожение, ако се подадем от морето на Китруп.

– Само ако го направим, преди в космоса да има едноличен победител! Разбира се, че не трябва да се показваме, докато престрелката не свърши. Но когато бъде излъчен един победител, ще трябва да преговаряме. И ако преговаряме умело, нашата мисия може да има успех!

Крейдейки възобнови плавните си спирали, принуждавайки генния инженер да заплува отново към люка на мостика.

– Имате ли някаква идея какво бихме могли да предложим при преговорите, доктор Метц?

Метц се усмихна.

– Разполагаме например с информацията, до която Брукида и Чарлз Дарт са се добрали. Институтите награждават тези, които докладват за екологически престъпления. Повечето от армиите, сражаващи се над нас, са представители на традиционни консерватори и ще оценят нашето откритие.

Крейдейки едва се стърпя да не покаже възмущението си от наивността на човека.

– Продължете, докторе – сухо каза той. – Как-кво можем още да предложим?

– Добре, капитане. Разполагаме още и с благородството на нашата мисия. Дори ако тези, които ни пленят, решат да задържат „Стрийкър“ за известно време, те сигурно ще проявят разбиране към нашата главна цел. Обучаването на подчинените раси в управляване на космически кораби е една от главните задачи на ъплифта. Вероятно ще ни позволят да изпратим няколко човека и делфина у дома с нашата бихевиористична информация, за да може да продължи бъдещото усъвършенстване на кораби с делфински екипаж. За тях да постъпят обратно би било все едно някой да попречи на развитието на дете заради спор с неговия родител!

А колко човешки деца са били измъчвани и избивани заради греховете на своите родители във вашето собствено Средновековие? На Крейдейки му се искаше да попита и как ще бъдат пратени до Земята пратеници с информацията за ъплифта, докато „Стрийкър“ бъде в плен.

– Доктор Метц, мисля, че подценявате фанатизма на тези, с които си имаме работа. Но все пак имате ли още идеи?

– Разбира се. Запазих най-важното за накрая. – Метц докосна плавника на Крейдейки за по-голяма убедителност. – Трябва да помислим, капитане, дали да не дадем на галактяните това, което искат.

Крейдейки очакваше подобни думи.

– Мислите, че трябва да им дадем координатите на изоставената флотилия?

– Да, както и всички мостри или информация, която сме взели оттам.

Крейдейки запази каменното си изражение. *Какво ли знае той за Хърби, с който се занимава Джилиън? Този труп все пак бе причинил неприятности!*

– Спомнете си, капитане, че единственото кратко съобщение, което получихме от Земята, ни заповядваше да се крием и да запазим информацията в тайна, *ако е възможно!* Те също ни съобщиха, че трябва да преценяваме сами! Дали нашето мълчание наистина ще забави повторното откриване на това Саргасово море със загубени кораби, сега, когато вече се знае, че то съществува? Без съмнение половината от расите-патрони в Петте Галактики са пратили свои разузнавателни кораби, които се опитват да повторят нашето откритие. Те вече знаят, че трябва да търсят в отдалечените, рядко посещавани съзвездия. Въпрос само на време е да се натъкнат на онова съзвездие.

Крейдейки смяташе, че за това може да се поспори. Галактяните не мислят като Земяните и не биха провели търсенето по същия начин. Пример за това беше фактът колко дълго време флотилията бе останала неоткрита. Но все пак Метц вероятно беше прав.

– В такъв случай, докторе, защо просто не предадем местонахождението на *Библиотеката*? Така то ще стане всеобщо достояние и вече няма да е наша работа. Вероятно това важно откритие ще бъде проучено от оторизиран екип учени от Инсститутите?

Крейдейки каза това със сарказъм, но разбра от усмивката на превъзходство на Метц, че човекът приема думите му насериозно.

– Твърде наивен сте, капитане. Фанатиците над нас слабо се интересуват от неясните галактически закони, ако мислят, че вечността е в

ръцете им! Ако всички знаят къде е изоставената флотилия, то битката просто ще се премести там! Онези древни кораби ще бъдат унищожени при престрелката, независимо от мощността на онова странно защитно поле, което ги заобикаля. А галактяните *все пак* ще се опитват да ни заловят, за да се уверят, че не сме излъгали.

Те стигнаха до люка, водещ към мостика. Крейдейки спря там.

– Значи ще бъде по-добре, ако само една от сражавашите се групировки получи информацията и продължи проучването на флотилията самостоятелно?

– Да! В края на краищата какво значение има за нас тази купчина от летящи грамади? Това си е само едно опасно място, където загубихме един разузнавателен кораб и дузина отлични астронавти. Ние не боготворим предците като онези извънземни фанатици, които се бият над нас. Въобще не ни засяга, освен интелектуално, дали изоставената флотилия е останка от дните на Прародителите или дали дори е доказателство за завръщането на самите Прародители! Със сигурност не си заслужава *да загинем* заради това. Ако сме научили нещо през последните двеста години, то това е, че един малък новодошъл клан като нас, земните жители, трябва да се дръпне от пътя, когато по него са поели такива юначаги като зороанци или губруанци! – Сребрият коса на Метц се вееше, докато той тресеше глава, изразявайки чувствата си. Сред кичурите се образуваха съскач ореол от мехурчета.

Крейдейки не смяташе да взима на сериозно Игнасио Метц, но почти изпита съчувствие, когато човекът се развълнува дотолкова, че свали обичайната си маска на хладнокръвие.

За съжаление Метц грешеше съществено в разсъжденията си.

Часовникът в бронята на Крейдейки извънтя. Капитанът с уплаха осъзна колко късно бе станало.

– Предложенията ви са интересни, доктор Метц. В момента не разполагам с повече време, за да продължим нашия разговор. Но нищо няма да се реши преди цялостно обсъждане от страна на корабния съвет. Това устройва ли ви?

– Да, мисля, че да, въпреки че...

– И като стана дума за битката над Китруп, трябва да отида и да проверя какво ще докладва Таката-Джим. – Той не бе мислил да прекара с Метц толкова време. Не искаше да пропусне отдавна отлагания период за упражнението.

Но Метц изглежда не искаше да го остави да си тръгне.

– Между впрочем, споменаването на Таката-Джим ми напомни за

нещо друго, което бих искал да споделя, капитане. Обезпокоен съм от настроенията на обществена изолация, изразявани от някои делфини, от различни експериментални подвидове. Те се оплакват от остракизъм и, струва ми се, са прекалено натоварени.

– Предполагам, наемките за някои от вида *Стенос*.

Метц видимо се почувства неудобно.

– Разговорен термин, който изглежда се е утвърдил, въпреки че в таксономията всички неоделфини са *Турсиопс амикус*...

– Дълга положението под контрол, доктор Метц. – Крейдейки вече не се притесняваше да прекъсва човека. – Това е въпрос на деликатна групов динамичка и аз прилагам мерки, които смятам за ефективни, за да запазя единството на екипажа.

Само дузина от *Стеносите* показваха отчужденост. Крейдейки подозираше, че се касае за вълна от атавизъм, породена от стреса, упадък на разума под влияние на страха и напрежението. А предполагаемият експерт доктор Метц, изглежда, смяташе, че мнозинството от екипажа на „Стрийкър“ упражнява расова дискриминация. – Да не искате да кажете, че и Таката-Джим също има проблеми? – попита Крейдейки.

– Разбира се, че не. Той е един забележителен офицер. Името му ми напомни за това, просто защото... – Метц млъкна.

Защото е Стенос, довърши мислено вместо него Крейдейки. Дали да кажа на Метц, че смятам да направя Хикахи помощник-капитан? Въпреки всички способности на Таката-Джим, неговата изолация влияе разлагащо на морала на екипажа. Не мога да допусна това да продължава.

На Крейдейки болезнено му липсваше лейтенант Ячапа-Джийн, която бе загинала при Шалю Клъстър.

– Доктор Метц, след като започнахте темата, ще ви известя, че забелязах противоречие между направените преди полета психобиологични профили на някои от членовете на екипажа и тяхното по-сетнешно поведение, дори и преди откриването на изоставената флотилия. Не съм делфински психолог, но в някои от тези случаи съм убеден, че споменатите делфини не би трябвало въобще да присъстват на кораба. Имате ли да кажете нещо по този въпрос?

Лицето на Метц побледня.

– Не съм сигурен, че разбирам за какво говорите, капитане.

Бронята на Крейдейки изскърца, докато едната от ръчките се изви, за да почеше някакъв сърбеж над дясното му око.

– Имам да направя още някои проучвания, но мисля, че скоро ще

употребя правото си на командир и ще поискам да прегледам вашите бележки. Съвсем неофициално, разбира се. Моля, подгответе ги за...

Извънвяване прекъсна Крейдейки. То идваше от предавателя в бронята му.

– Да, говорете! – нареди той. Слуша известно време бучащия по уредбата глас, след което заповяда: – Изчакайте. Веднага идвам. Край.

Той съсредоточи сонара върху сензора до люка. Вратата бавно се отвори.

– Съобщението беше от мостика – каза той на Метц. – Върнал се е пратеник с доклад от Тишуут и Томас Орли. Присъствието ми там е необходимо, но ние сскоро пак ще обсъдим темата, докторе.

С два мощни маха на опашния си плавник Крейдейки мина през люка и се насочи към мостика.

Игнасио Метц проследи капитана с поглед.

Крейдейки подозира, мислеше си той. Подозира моите специални проучвания. Трябва да направя нещо. Но какво?

Тези условия на обсадно напрежение осигуряваха фантастична информация, особено за делфините, които Метц бе внедрил в екипажа на „Стрийкър“. Но сега нещата започваха да отиват по дяволите. Някои от обектите му показваха симптоми на стрес, които въобще не бе очаквал.

Сега, в добавка към притесненията, пораждани от извънземните фанатици, той трябваше да се оправя и с подозренията на Крейдейки. Нямаше да е лесно да го отклони от следата. Метц оценяваше гения, когато го видеше, особено у един ъплифтиран делфин.

Само да беше един от моите, размишляваше той. Само да беше моя заслугата за създаването му.

23. ДЖИЛИЪН

Корабите се поклащаха в космоса като подредени редици от развърляни легла, неясно отразявайки бледото сияние на Млечния път. Най-близките звезди бяха тъмните червеникави „старци“ на едно малко кълбовидно съзвездие – търпеливи останки от първата епоха на звездно формиране, когато още не бе имало планети или метали.

Джалиън съзерцаваше фотографията, една от шестте, които „Стрийкър“ бе изпратил у дома от мястото, което бе изглеждало като един тъмен и безинтересен гравитационен басейн, намиращ се далеч от

утъпканите космически пътеки.

Загадъчна, мълчалива армада, която не бе откликнала на нито едно тяхно повикване; земяните бяха изпаднали в почуда от вида ѝ. Флотилията от изоставени кораби нямаше място в подредената структура на Петте Галактики.

Колко ли дълго са се носили незабелязани?

Джилиън остави холограмата настрана и взе друга. Тя показваше един от грамадните изоставени кораби в едър план. Огромен колкото луна, надупчен и дъвен, той блещукаше сред кръг от бледа светлина – защитно поле, притежаващо неподозирани свойства. То пречееше на всякакви анализи. Можаша само да разберат, че се намира под постоянно напрежение.

В опита си да се доближи до един от изоставените кораби, някъде по границите на обхвата на полето, екипажът на гига на „Стрийкър“ бе задействал някаква верижна реакция. Ярка светкавица проблесна между древния гигант и малкия разузнавателен кораб. Лейтенант Ячапа-Джийн бе докладвала, че всички делфини получили непрестанни видения и халуцинации. Тя се бе опитала да се откопчи, но в своята дезориентираност бе навлязла в странното защитно поле. Експлозията, станала в резултат на това, разкъса на парчета и дребния земен кораб, и огромния ветеран.

Джилиън остави снимката и огледа лабораторията. Хърби все още лежеше оплетен в своята паяжина от статично напрежение – един силует, неоткрит стотици милиони години и сам на възраст билиони.

След нещастиято Том Орли бе излязъл навън съвсем сам и бе донесъл загадъчната мумия тайно през един от страничните люкове на „Стрийкър“.

Плячка, получена на висока цена, мислеше си Джилиън, докато гледаше трупа. Платихме доста добре за теб, Хърб. Само да знаех точно какво сме купили.

Хърб беше загадка, достойна за всеобщо проучване от страна на големите Институти, а не от тази на една жена на обсаден космически кораб далеч от своя дом.

Беше изнервящо, но някой трябваше да положи тези усилия. Някой трябваше да се опита да разбере защо се бяха превърнали в преследван дивеч. След като Том бе навън, а Крейдейки бе зает с командването на кораба и екипажа, това задължение беше нейно. Ако тя не го направеше, значи нямаше да бъде направено.

Постепенно и бавно тя научи едно-две неща за Хърби...

достатъчни, за да потвърдят, че има скелета на ходещо, планетообитаващо същество и че *микробиблиотеката* все още твърди, че подобно създаване никога не е съществувало.

Тя вдигна крака върху бюрото и взе нова снимка от купчината. Снимката ясно показваше през блещукащото защитно поле редица от символи, вдълбани в корпуса на грамаден кораб.

– Да се включи *Библиотеката* – произнесе тя. Един от четирите хо-лоекрана на бюрото ѝ, този най-вляво със спираловидния глиф над него, се включи. – Файл Саргасо – обяснение и списък на символите. Покажи промените на дисплея.

В отговор на стената вляво от Джилиън се появи сбита колона текст. Списъкът бе удивително кратък.

– Поддиректория: Библиотечен справочник – каза тя. Схемата оста-на прожектирана на стената. До нея трептящ образ се стабилизира във форма на лъчиста спирала. Прозвуча нисък спокоен глас:

– Програма Библиотечен справочник, мога ли да ви помогна?

– Това ли е всичко, което откри относно символите по стената на онзи изоставен кораб?

– Потвърждавам. – Гласът бе хладен. – Претърсих моята памет за корелати на тези символи. Разбира се, вие добре съзнавате, че аз съм само един много малък микроклон и че тези символи са безкрайно променливи във времето. Схемата показва всички възможни съотнасяния, които открих със заложените от вас параметри.

Джилиън погледна краткия списък. Бе трудно за вярване. Въпреки че бе много по-малка в сравнение с планетарните или регионалните клонове, корабната *Библиотека* съдържаше еквивалент на всички книги, публикувани на Земята до края на двадесет и първия век. Със сигурност трябваше да има повече корелации от тази!

– Ифни! – въздъхна тя. – Нещо е накарало половината от фанатиците в галактиката да се размърдат. Може би това е онази снимка на Хърби, която пратихме на Земята. Може би са тези знаци. Кое ли е?

– Не съм програмиран да предполагам – отвърна програмата.

– Въпросът беше реторичен и не беше към теб. Виждам, че показваш тридесетпроцентна корелация на пет символа с религиозните глифове на съюза „Абдикатор“. Дай ми общ преглед на Абдикаторите.

– Програма за културни обобщения... – Гласът смени тона си. – Абдикатор е термин, избран от английския език, за да представя една от главните философски групировки в Галактическото общество. Вратата в Абдикатор датира от митичния вид Тарзеу през петнадесети еон,

приблизително преди шест милиона години, време на насилие, когато Галактическите Институтути едва оцелели поради амбициите на три могъщи раси-патрони (заведени под номера 97АкГФ109т, 97АкГ136т и 97 АкГ986с). Два от тези видове са сред най-мощните и агресивни военни сили в историята на петте свързани галактики. На третия вид се дължи навлизането на няколко нови технологии в космическото корабостроене, включително и стандартният сега.

Библиотеката затъна в специфичен технически коментар за хардуерни и производствени методики. Макар че беше интересно, това едва ли имаше връзка с темата. Джилиън докосна с крак бутона за превъртане и разказът прескочи по-напред...

– Завоевателите възпрели название, което може да се преведе като „Лъвовете“. Те успели да завладеят повечето пунктове за прехвърляне и центрове на власт, както и всички големи *Библиотеки*. За двадесет милиона години тяхното владичество било непоклатимо. Лъвовете започнали нерегулирана експанзия на население и колонизация, в резултат на което по това време изчезнали осем от десетте почти узрели за ъплифт раси в Петте Галактики.

Тарзеу помогнали да се сложи край на тази тирания, като свикали съюз на шест древни вида, смятани за изчезнали. Тези шест обединили силите си с Тарзеу за успешно връщане на Галактическата култура. След това, когато Институтите били възстановени, Тарзеу придружили загадъчните защитници в една странна забрава...

Джилиън прекъсна потока от думи.

– Откъде са дошли шестте вида, които помогнали на бунтовниците? Не каза ли, че са били изчезнали?

Мониторният глас се върна.

– Според записите от онова време, те са били смятани за изчезнали. Искате ли техните номера?

– Не. Продължавай.

– Днес повечето разумни раси считат, че шестте са били расови останки, които не са завършили прехода си в по-късен стадий на еволюция. По този начин шестте може да не са били изчезнали напълно, а просто да са се развивали съвсем отделено. Те все още били способни да се интересуват от ежедневието, особено когато нещата станали прекалено жестоки. Искате ли да ви покажа статии за естествените еволюционни преходи на видовете?

– Не. Продължавай. Какво казват Абдикаторите, че е станало?

– Абдикаторите вярват, че съществуват някои етерни, безплътни

раси, които могат да приемат физически форми от време на време и да приличат на същества в нормален стадий на ъплифт. Тези „Велики духове“ са минали през стадия на подчинени раси, за да станат на свой ред патрони, без изобщо да разкрият истинската си природа. Обаче в критични ситуации тези супервидове могат бързо да се намесят пряко в делата на смъртните.

Смята се, че Прародителите са най-древните, най-отдалечените и най-могъщите сред тези „Велики духове“.

Естествено, това е твърде различно от обичайната легенда за Прародителите – че Най-старите са напуснали Родната Галактика много отдавна, обещавайки да се върнат някой ден...

– Спри! – *Библиотеката* веднага замлъкна. Джилиън сви вежди след фразата „Естествено, това е твърде различно...“

Глупости! Религията на Абдикатор беше просто един вариант на същата основна догма, различавайки се съвсем слабо от другите хилядолетни легенди за „завръщането“ на Прародителите. Този спор ѝ напомни за древните религиозни конфликти на Земята, когато привържениците на една или друга идея бяха давали налудничави тълкувания за природата на светата троица или за броя на ангелите, които могат да танцуват на върха на една карфица.

Специално това ожесточение относно несъществени положения в доктрината щеше да бъде едва ли не смешно, ако битката не се водеше точно сега, само на няколко хиляди километра над тях.

Тя надраска една бележка, която да ѝ напомни по-късно да се опита да съотнесе вярата в Абдикатор с превъплъщаването на боговете в религията на индуизма. Сходството я накара да се учуди защо *Библиотеката* не бе направила връзката дори само като аналогия.

Стига толкова.

– Нис! – извика тя.

Екранът най-вдясно се включи. Един абстрактен образ от светещи точки се появи в строго определена зона точно над екрана.

– Както знаете, Джилиън Баскин, за предпочитане е *Библиотеката* да не знае за присъствието ми на този кораб. Позволих си да я екранирам, за да не може да наблюдава нашия разговор. Искате да ме попитате нещо, така ли?

– Да, определено. Изслуша ли доклада отпреди малко?

– Аз прослушвам всичко, което този корабен микроклон казва. Това е главната ми функция тук. Томас Орли не ви ли обясни този факт?

Джилиън едва се сдържа. Кракът ѝ бе твърде близо до бутона,

който щеше да открие *Библиотеката*. Тя го смъкна на пода, за да избегне изкушението.

– Нис – попита тя с равен глас, – защо микроклонът на *Библиотеката* говори глупости?

Тимбримианската машина въздъхна по човешки.

– Доктор Баскин, всъщност всички дишащи кислород раси с изключение на Човечеството са възпитани в семантика, която съдържа в себе си връзките между подчинена раса и патрон, под влиянието на *Библиотеката*. Земните езици са странни и хаотични според Галактическите стандарти. Проблемите за предаването на Галактическите архиви чрез вашия нешаблонен синтаксис са огромни.

– Зная това! Извънземните искаха да научим галактически още по времето на контакта. Казахме им да си заврат тази идея... знаеш къде.

– По-точно – отзад. Вместо това човечеството положи неимоверни усилия да накара земния клон на *Библиотеката* да използва английски, наемайки кантенски, тимбримиански и други консултанти. Но все още съществуват проблеми, нали?

Джилиън разтърка очи. Така нямаше да стигнат доникъде. *Защо* Том си беше въобразил, че тази саркастична машина ще е полезна? Винаги когато тя поискаше просто отговор, Нис започваше да задава въпроси.

– Езиковият проблем е тяхното извинение вече повече от два века! – каза тя. – Докога? От контакта ние изучаваме *езика* така, както не е бил изучаван от милиони години! Ние се заехме с тънкостите на английския, японския и други човешки езици и научихме делфините и шимпанзетата да ги говорят. Дори постигнахме напредък в общуването с онези странни същества соларианците от Земното слънце! И въпреки това *Институтът на Библиотеката* продължава да твърди, че нашият език е виновен за всички лоши връзки, за всички неясно предадени сведения! По дяволите, Том и аз знаем по четири-пет Галактически езика. Проблемът не е в езиковите различия. Има нещо странно в *информацията*, която получаваме!

Нис побръмча мълчаливо известно време. Светещите точки се събираха и разкъсваха като две не можещи да се слоят течности, които се смесват и разделят на капчици.

– Доктор Баскин, не обяснихте ли току-що главната причина за съществуването на кораби като този, които се носят из космоса в търсене на неточности в записите на *Библиотеката*? И главната цел на моето съществуване – да се опитам да хвана *Библиотеката* в лъжа, да се

опитам да разбере дали най-могъщите патрони не „зарибяват“, както вие бихте казали, по-младите разумни раси – като хората или тимбримианците?

– Тогава защо не ми *помогнеш*? – Сърцето на Джилиън препускаше. Тя сграбчи ръба на бюрото и изведнъж осъзна, че гневът за малко щеше да надделее в съзнанието ѝ.

– Защо човешкият поглед към нещата ме очарова до такава степен, доктор Баскин? – попита Нис. Гласът му се промени и изпълни със съчувствие. – Моите тимбримиански господари са необичайно способни. Тяхната способност за адаптация им позволява да оцелеят в една опасна галактика. Но и те също са в капана на галактическият тип мислене. А вие, Земяните, със своята необременена гледна точка, можете да забележите това, което те не могат. Броят на различните видове поведение и вярвания сред дишащите кислород е огромен, но все пак човешкият опит е уникален. Внимателно ъплифтираните подчинени раси никога не са страдали от грешките, правени от вашите човешки нации отпреди контакта. Тези грешки са ви направили различни.

Джилиън знаеше, че това е истина. Древните мъже и жени бяха извършвали големи глупости; а това не би било допуснато от вид, запознат със законите на природата. Отчаяни суеверия са се ширели по време на дивашките векове. Били са изпитвани в изобилие различни стилове на управление, интриги и философии. Като че ли осиротялата Земя е била планетарна лаборатория, в която са се извършвали многобройни безсмислени и ексцентрични експерименти.

Колкото и нелогичен и срамен да изглежда ретроспективно, този натрупан опит е обогатил модерния човек. Малко раси са допускали толкова много грешки за толкова кратко време или са опитвали толкова много несигурни решения на безнадеждни проблеми.

Земните артисти са търсени от много преситени извънземни и им се плаща добре, за да разказват истории, които нито един галактянин не може да си представи. Специално тимбримианците харесваха човешките приказки с много дракони, великани и магии – колкото повече, толкова по-добре. Те ги намираха за ужасяващо гротескни и в същото време много живи.

– Аз не се отчайвам, когато се дразните от *Библиотеката* – продължи Нис. – Аз се *радвам*. Аз се уча от нашето дразнение! Вие поставяте под съмнение неща, които цялото Галактическо общество приема за аксиоми. Моята втора задача е да съм тук, за да ви помагам, мисис Орли. Но на първо място съм тук, за да ви наблюдавам как страдате.

Джилиън премигна. Това, че машината употреби старинното обръщение, трябва да беше нарочно – както беше умишлен и очевидният опит на Нис да я ядоса. Тя се отпусна на стола и се замисли над противоречивите си чувства.

– Това не води доникъде – каза най-сетне Джилиън. – И ме влудява. Чувствам се съвсем объркана.

Нис блещукаше, без да отговаря. Джилиън наблюдаваше въртящите се и танцуващи светлинки.

– Предлагаш да изчакаме малко, така ли? – попита тя.

– Може би. И тимбримианците, и хората притежават подсъзнание. Може би трябва да оставим тези проблеми в тъмнина за известно време и да дадем шанс на скритите си възможности да разнищат нещата.

Джилиън кимна.

– Ще помоля Крейдейки да ме изпрати на острова на Хикахи. Аборигените също са важни. Смятам, че след нашето бягство, те са най-важното нещо.

– Нормално, морално разбиране от галактическа гледна точка и именно затова безинтересно за мен. – Нис вече звучеше леко отегчен. Мигацият дисплей се покри с тъмни въртящи се линии. Те се сляха в една малка точка и изчезнаха.

На Джилиън й се стори, че е чула слабо изпукване при оттеглянето на Нис.

Когато се свърза с Крейдейки чрез холограма, капитанът я изгледа учудено:

– Джилиън, да не би телепатията ти да действа постоянно? Точно се опитвах да те намеря!

Тя се изправи на стола.

– Да нямаш известие от Том?

– Да. Той е добре. И ме помоли да ти възложа едно поръчение. Можеш ли да слезеш веднага тук долу?

– Тръгвам, Крейдейки.

Тя заключи вратата на лабораторията и забърза към мостика.

24. ГАЛАКТЯНИТЕ

Бей Кохуан можеше само да ръмжи, удивена от мащабите на битката. Как бяха успели фанатиците да съберат такива сили за толкова

кратко време?

Малкият синтиански разузнавателен кораб на Бей се носеше по древно скалисто реактивно корито, оставено от отдавна загинала комета. Системата Ктсимини бе осветявана от ярки светкавици. Екраните показваха как бойните флотилии се сливаха във въртящи се възли навсякъде около нея, как се сблъскваха, унищожаваша и разделяха отново. Съюзите се създаваха и разпадаха, веднага щом страните усетеха някакво преимущество. В противоречие със законите на Института за Цивилизовани Военни Действия, за победените нямаше никаква пощада.

Бей беше опитен шпионин на синтианския Енклав, но никога не бе виждала нещо подобно.

– Бях наблюдател при Паклатутл, когато Дж'81ек отхвърлиха статута си на подчинена раса на бойното поле. Видях как Съюзът на Обейър се среща с Абдикаторите в религиозна война. Но никога не съм виждала подобно безумно клане! Те нямат ли достойнство? Не уважават ли военното изкуство?

Докато гледаше, Бей видя как най-силният от съюзите се разпадна след вероломно предателство.

Бей изсумтя с отвращение и промърмори:

– Лишени от вяра фанатици!

От рафта вляво от нея се разнесе цвърчене. Редица от малки розови очички гледаха към нея.

– Кой от вас каза това? – Тя погледна към малките, подобни на лемури узуни, всеки от които надничаше от входа на собствения си малък разузнавателен глобус. Очичките им премигнаха, а те цвърчаха от удоволствие, но никой не й отговори директно.

Бей подсмръкна.

– Е, да, прави сте, разбира се. Фанатиците имат бързи реакции. Те не спират и не мислят, а направо се хвърлят, докато ние, умерените, трябва да поразмислим преди да действаме.

Особено винаги предпазливите синтианци, помисли си тя. Земяните се мислят за наши съюзници, но ние спокойно си разговаряме и размишляваме, протестираме срещу безсилните Институты и изпращаме разузнавачи, които могат да бъдат пожертвани, да шпионират фанатиците.

Узунът изцвърча нещо като предупреждение.

– Зная! – рязко отвърна тя. – Не смяташ ли, че си знам работата?! Пред нас има вражеска наблюдателна сонда. Някой от вас да се погрижи за нея и да не ме занимава повече с това! Не виждате ли, че съм заета?!

Очичките отново премигнаха. Чифт от тях изчезна, когато един узун се пхна обратно в своя малък кораб и затвори вратата. За секунда разузнавачката потрепера, когато узунът потегли.

Желя ти късмет, малки узуне, верни поданико, помисли тя. Симулирайки равнодушие, Бей наблюдаваше как малкият кораб танцува сред планетоидните останки, промъквайки се към наблюдателната сонда, която лежеше на пътя ѝ.

„Разузнавач, който можеше да бъде жертван – горчиво си помисли тя. – Тимбримианците се сражават за своя живот. Земята е обсадена, половината от колониите ѝ са превзети, а ние, синтианците, все още изчакваме и наблюдаваме, наблюдаваме и изчакваме, изпращайки само мен и моя екип като наблюдатели.“

Малък пламък внезапно избухна, хвърляйки неясни сенки из полето от астероиди. Узуните изпуснаха нисък оплаквателен вопъл, спирайки бързо, когато Бей погледна към тях.

– Не крийте чувствата си от мен, мои храбри узунци – промърмори тя. – Вие сте подчинена раса и храбри воители, а не робове. Оплачете своя другар, който загина за нас.

Тя се замисли за своя собствен хладнокръвен, предпазлив народ, сред който се чувстваше като чужденец.

– Съчувствайте! – настоя тя, изненадана от собствения си плам. – Няма нищо срамно в *съчувствието*, мои малки узунци. С него вие може би ще сте по-велики от своята раса-патрон, когато пораснете и станете самостоятелни!

Бей насочи кораба по-близо до водната планета, около която бушуваше битката, чувствайки се по-близка със своите малки другари от подчинената раса, отколкото със своя собствен вечно предпазлив народ.

25. ТОМАС ОРЛИ

Томас Орли погледна надолу към своето съкровище – нещо, което бе търсил от дванадесет години. Изглеждаше непокътнато, първото подобно, което попадеше в човешки ръце.

Само два пъти за последните двеста години на човешки екипажи им се бе удало да отмъкнат микроклонове на Библиотеката от победени в сражения чуждопланетни кораби. И в двата случая съдържанието им бе увредено. Опитите за изследването им носеха информация, но една

или друга грешка винаги принуждаваше полуинтелигентните уреди да се саморазрушат.

Това бе първото цяло нещо, някога измъквано от боен кораб на мъгъца галактическа раса-патрон. И първото, откакто тимбримианците се бяха включили в това тайно проучване.

То представляваше една бежова кутия, три на два на един метра, с обикновени оптични отвори за достъп. По средата на една от страните имаше лъчева спирала – символът на *Библиотеката*.

Кутията бе привързана за един товарен уостърскутер заедно с друга плячка, включително три неповредени вероятностни амбреажа, които бяха незаменими. Ханес Суеси щеше да тръгне обратно към „Стрийкър“, пазейки ги много внимателно. Само когато ги видеше на сигурно място в ръцете на Емерсън Д'Анити, той щеше да се върне отново тук.

Том даде пътните инструкции. С известен късмет връщачият се на „Стрийкър“ екип щеше да предаде микроклон на Крейдейки или Джилиън, без да привлича особено внимание. Той намести калъфа така, че да скрива глифа на *Библиотеката*.

Не че интересът му към заловения микроклон беше особено секретен. Отрядът тук му бе помогнал да го измъкне от тенанианския кораб. Но колкото по-малко знаеха подробностите, толкова по-добре. Особено в случай, че попаднеха в плен. Ако спазваха инструкциите му, предметът щеше да бъде поставен в интеркома в собствената му кабина, изглеждайки като обикновен комуникационен екран.

Той си представи колко впечатлен щеше да бъде Нис. Том искаше да може да е там, когато произведението на тимбримианците изведнъж разбереше до какво има достъп. Самодоволната Машина сигурно щеше да онемее поне за половин ден.

Надяваше се, че Нис няма да е прекалено смаян. Искаше веднага да започне да действа.

Суеси вече беше заспал, долепен до своите безценни придобивки. Том се увери, че инструкциите му са спазени, след което отплува към високата скала, която гледаше към падналия извънземен космически кораб.

Неоделфини плуваха около грамадата, като детайлно я измерваха отвън и отвътре. При нареждане от Крейдейки щеше да започне един процес, който щеше да превърне вътрешността на гигантския боен кораб в празна кухня.

До този миг пратеникът, когото бяха изпратили обратно, трябваше

да е достигнал „Стрийкър“ и уостърскутерът вече трябваше да се връща по новия пряк път, който бяха открили. Той трябваше да се срещне в средата на пътя със спасителния уостърскутер.

Всичко това предполагаше, че техния кораб е все още на предишното си място. Том предполагаше, че битката над Китруп все още продължава. Войната в космоса бе нещо бавно, особено по начина, по който се практикуваше от галактяните. Те можеха да продължат да се сражават още година или две, въпреки че той се съмняваше в това. Това щеше да позволи на нови сили да се присъединяват и битката щеше да се превърне във война на изтощаване. Едва ли фанатиците щяха да оставят нещата да стигнат дотам.

Във всеки случай екипажът на „Стрийкър“ трябваше да действа така, сякаш войната щеше да приключи утре. Докато горе цареше объркване, те все още имаха шанс.

Том отново се върна на своя план и дойде до същото заключение. Нямахме друг избор.

Имаше три възможни изхода от капана, в който се намираха – спасител, преговори и хитрост.

Появата на спасител беше чудесен изход. Но сама Земята не разполагаше с възможност да дойде и да ги освободи. А и заедно със своите съюзници тя едва ли можеше да се сравни дори с *една* от псевдорелигиозните групировки в битката над Китруп.

Галактическите Институти можеха да се намесят. Техните закони изискваха „Стрийкър“ да докладва директно на тях. Проблемът беше, че самите Институти не разполагаха със значителни сили. Като немощните версии на световно управление, от които Земята за малко не загина през Двдесети век, те разчитаха на общественото мнение и на доброволни армии. Множеството „умерени“ може би най-накрая щеше да реши, че откритието на „Стрийкър“ принадлежи на всички, но Том знаеше, че за да се формират необходимите съюзи, щяха да са нужни години.

Преговорите също даваха много бледа надежда. При всички случаи Крейдейки разполагаше с Джилиън, Хикахи и Метц, които да му помагат, ако се стигнеше до преговори с евентуалния победител в космическото сражение. Те не се нуждаеха от Том за подобно нещо.

Значи оставаха само хитрите планове и подмолните действия... като начин да бъде спрян врагът.

А това е моя задача, помисли си Том.

Тук океанът бе по-дълбок и по-тъмен, отколкото в региона, отстоящ само на петдесет километра на изток, където над повърхността на

планетата се издигаха метални възвишения. В областта, където бяха спасили отряда на Хикахи, водата бе обогатена с метал от верига полу-активни вулкани.

В тази местност нямаше истински метални възвишения, а отдавна угасналите вулканични острови бяха почти изравнени с водната повърхност.

Когато погледна встрани от повредения тенаниански кораб и следи-те от разрушения, които бе оставил, преди да се спре, Том намери глед-ката за отморяваща, а красотата ѝ – за успокояваща. Полюляващи се тъмножълти филизи от лианоподобни растения, разклащани като воал от водата, му напомниха за цвета на косата на Джилиън.

Орли си затананика мелодия, която много малко други хора биха се опитали да изсвирят. Малките присадени синуси завибрираха в черепа му, разпращайки един тих рефрен във водата наоколо.

Насън, твоята милувка
ме докосва там,
където, събуждайки се, не бих я позволил.
От разстояние аз
ще те повикам
И ще те докосна в твой сън.

Естествено, Джилиън не можеше да чуе посветената на нея поема. Собствените му телепатични способности бяха съвсем скромни. И все пак тя можеше да долови нещо. Често го беше изненаждала с далеч по-сложни неща.

Ескортът от делфини се бе събрал около уостъскутера. Суеси се бе събудил и заедно с лейтенант Тишуут проверяваше прикрепващите въжета.

Том се насочи към групата. Тишуут го видя и бързо пое въздух от резервоара, преди да отплува, за да го посрещне.

– Бих исскала да промениш решението си – помоли го тя, когато се срещнаха. – Ще бъде откровена. Твоето присъствие допринася за морала на екипажа. Ако те ззагубим, ще бъде тежък удар за нас.

Том се усмихна и сложи ръка на плавника ѝ. Той вече бе преценил слабите шансове за своето връщане.

– Не виждам друг начин, Тишуут. Всички останали етапи от моя план могат да бъдат изпълнени от други, но аз съм единственият, който може да бъде добра примамка. Знаеш това. Освен това – усмихна се

отново той, – Крейдейки има още една възможност да ме отзове обратно, ако планът не му хареса. Помолих го да изпрати Джилиън да се срещне с мен на острова на Хикахи, за да ми достави хидроплана и другите необходими провизии. Ако тя ми каже, че отговорът му е „не“, аз ще се върна на кораба още преди теб.

Тишуут отклони поглед.

– Сс съмнявам се, че ще каже „не“ – изсвири тя ниско и почти нечуто.

– Хмм... Какво искаш да кажеш?

Тишуут отвърна уклончиво на тринар:

Крейдейки ни ръководи –
той е нашият водач;
и все пак ние се досещаме
за тайните нареждания

Том въздъхна. Ето го отново подозрението, че Земята никога не би изпратила първия командван от делфини кораб без скрито човешко ръководство. Естествено, повечето от слуховете се въртяха около самия него. Това схващане беше потискащо, защото Крейдейки бе отличен капитан. Също така то пречеше на една от целите на мисията – да бъде демонстрация, която да даде на неоделфините увереност за поколенията.

Тогава с моето напускане
научи един урок:
на борда на „Стрийкър“ –
е вашият капитан.

Въздухът, който Тишуут бе поела от резервоара на уостърскутера, вероятно се изчерпваше. От носовата ѝ дупка непрекъснато изскачаха мехурчета. Все пак тя го погледна примирено и заговори на английски.

– Д-добре. След като Суеси тръгне, ти ще поемеш по своя път. Ние ще продължим работата си тук, докато получим нареждания от Крейдейки.

– Отлично – кимна Том. – Нали все още одобряваш останалата част от плана?

Тишуут се извърна с помътнели очи.

Логиката и Кийнинк
заедно потвърждават

неговата правота.

Планът е единственото, което се изпречва между нас
и нашата съдба
Ще Нии изпълним своята част от него

Том се протегна и я прегърна.

– Зная, че можем да разчитаме на теб, сладка ловджийке на риби. Убеден съм, че ще се справиш отлично. Сега нека да се сбогуваме с Ханес, за да мога да тръгвам. Не искам Джим да стигне до острова преди мен.

Той се гмурна към уостърскутера, но Тишуут за миг остана зад него. Въпреки че въздухът в дробовете ѝ бе на изчерпване, тя постоя на място, наблюдавайки го как се отдалечава.

Цъканията на нейния сонар го обгърнаха, докато се спускаше надолу. Тя го целуна със своите сензори и запя тих рквием.

Те хвърлят своите мрежи, за да ни пленят
онези от Ики,
Ала ти си там
за да разкъсаш мрежите.

О, най-достойни от двукраките,
Ти винаги
Разкъсваш мрежите

Макар че те ще вземат
за отплата
живота твой...

26. КРЕЙДЕЙКИ

И най-официалният английски, говорен внимателно от един неолдфин, би бил неясен за човек, отгледан само в човешка англоговоряща среда. Синтаксисът и много от корените на думите бяха същите, но един лондончанин от епохата преди космическите полети би намерил звуците за толкова странни, колкото и гласовете, които ги изговаряха.

Модифицираната носова дупка на делфина позволяваше произнасянето на изсвирвания, крясъци, гласни и някои съгласни. Сонарните цъкания и много други звуци идваха от резонантните кухини в черепа.

В речта тези отделни подобрения понякога помагаша, но понякога не. Дори и в най-добрите случаи имаше проточване на съскащи съгласни, заекване при „т“-тата и удължаване на гласни. Речта беше изкуство.

Тринарът бе за отмора, за въображението и за лични неща. Той бе заменил и почти заличил първобитния делфински. Но английският свързваше неоделфините с реалния свят.

Англическият беше език на компромиса между вокалните умения на две раси – между свързания с ръцете и огъня свят на Човека и плаващите легенди на Кита-Мечта. Говорейки го, един делфин можеше да бъде равен на повечето хора в аналитичното мислене – да преценява миналото и бъдещето, да прави планове, да използва инструменти и да води войни.

Някои човешки философи се питаха дали в края на краищата даването на английския на китообразните бе било наистина голяма услуга.

Два неоделфина насаме можеха да говорят английски за по-голяма концентрация, но без да ги е грижа дали *звучите* наподобяват английските думи. Те биха употребявали честоти далеч отвъд слуховите възможности на човека и съгласните всъщност биха изчезнали.

Кинийнк позволяваше това. Важното беше семантиката. Ако граматиката, двойствената логика и времевата ориентация бяха английски, то всичко, което имаше значение, бяха практическите резултати.

Когато Крейдейки приемаше доклада на Хикахи, той нарочно говореше на много освободена форма на делфински английски. По този начин искаше да покаже, че това, което става, е личен въпрос.

Той я слушаше, като същевременно премахваше умората и схванатостта от тялото си, гмуркайки се и стрелкайки се напред-назад в басейна за упражнения. Хикахи предаваше доклада си за планетоложката среща, като се наслаждаваше на сладкия аромат на истински въздух в дробовете си. От време на време спираше и се стрелваше заедно с него в отпусащо плуване.

В момента думите ѝ изобщо не звучаха като човешка реч, но един много добър специалист можеше да ги преведе.

– ... Той е много запален, капитане. Всъщност Чарли предлага да оставим тук малък проучвателен екип с един от помощните космически

кораби, дори ако „Стрийкър“ се опита да избяга. Даже и Брукида се изкушава от тази идея. Бях донякъде изненадана.

Крейдейки мина пред нея и изстреля бърз въпрос:

– А какво ще правят, ако ги оставим тук, а после попаднем в плен?

Той отново се гмурна под водата и се насочи към далечната стена.

– Чарли смята, че той и прикрепеният към него екип могат да бъдат обявени за цивилни, както и групата на Зудман и Сах'от на острова. Той казва, че има подобни прецеденти. По този начин независимо дали ще се измъкнем или не, част от мисията ще е изпълнена.

Помещението за упражнения се намираше в центрофугалния пръстен на „Стрийкър“. Стените бяха скосени и Крейдейки трябваше да внимава за плитчини край левия борд. Край десния се полюляваха няколко топки, пояси и други играчки.

Крейдейки бързо се гмурна под няколко топки и изскочи от водата. Извъртя се във въздуха и приводни по гръб с плясък. Преобърна се под водата, след това се издигна на повърхността, стоейки на опашка. Дишашц тежко, той погледна с едно око към Хикахи.

– Вече обмислях тази идея – каза той. – Можем да оставим също и Метц, и неговите бележки. Да го разкараме далеч от опашките ни си струва загубата на тридесет херинги и десерт от аншоа. – Той се отпусна обратно във водата. – Жалко, че това решение е неморално и непрактично.

Хикахи придоби озадачен вид, докато се опитваше да проумее думите му.

Крейдейки се чувстваше много по-добре. Чувството му за безпомощност, достигнало върха си, когато слушаше съобщението на Том Орли, сега бе намаляло. Можеше за известно време да забрави депресията, която почувства, когато се съгласи с плана на човека.

Оставаше само официалното съгласие на корабния съвет. Молеше се те да измислят нещо по-добро, но се съмняваше, че ще успеят.

– Трябва да отчетеш – каза той на своя лейтенант, – че все пак обявяването им за цивилни може да свърши работа, ако бъдем убити или пленени, но ако успеем да *избягаме* и нашите извънземни „приятели“ се върнат след нас?

Челюстта на Хикахи леко се отвори – един заимстван от хората жест.

– Разбира се. Ктсимини е много изолирана система. Има само няколко пътя дотук. Помощният кораб вероятно няма да успее сам да се добере обратно до цивилизацията.

– Което означава какво?

– Че те ще са изгнаници на една далечна планета, разполагайки с минимални медицински удобства. Извини ме за моята недосетливост.

Тя леко се извърна, подавайки лявата си коремна перка. Това бе облагородена версия на древния жест, показващ покорност. По подобен начин сред хората ученик скромно навежда глава пред учителя си.

Ако имаха късмет, Хикахи един ден щеше да командва кораби, много по-големи и по-важни от „Стрийкър“. И капитанът и учителят у него бяха доволни от съчетаните у нея скромност и досетливост. Но друга част от него имаше по-непосредствено отношение към нея.

– Добре, ще имаме предвид тази идея. В случай, че трябва бързо да осъществим подобен план, погрижи се спомагателният кораб да е зареден с провизии. Но постави и стража на него.

И двамата знаеха, че е лош знак, когато трябва да се вземат предпазни мерки не само отвън, но и *вътре*.

Един ярко оцветен гумен пояс плуваше край тях. Крейдейки изпита нужда да го подгони... така както искаше да притисне Хикахи в някой ъгъл и да я гали, докато... Той се отърси от това усещане.

– А колкото до по-нататъшни тектонични проучвания, това е недопустимо. Джилиън Баскин тръгна за твоя остров, за да занесе необходимото на Томас Орли и да помогне на Дени Зудман в проучването на аборигените. Когато се върне, може да донесе на Чарли скални мостри. Той трябва да се задоволи с това. Ние, останалите, ще бъдем много заети, щом Суеси се върне с откачените от извънземния кораб части.

– Суеси убеден ли е, че е намерил това, което ни е необходимо?

– Почти напълно.

– Този нов план означава, че трябва да преместим „Стрийкър“. Пускането на двигателите може да ни издаде. Но предполагам, че нямаме друг избор. Ще се заема с плана за преместването на кораба.

Крейдейки осъзна, че така нямаше да стигне доникъде. Оставаха най-много няколко часа до пристигането на Суеси, а той говореше с Хикахи на английски... карайки я със собствения си пример да мисли строго и внимателно! Нищо чудно, че не долавяше никакъв намек, никакъв телесен език, никакво предположение дали настъплението от негова страна щеше да бъде прието или отхвърлено.

Той ѝ отговори на тринар:

Ние местим кораба

само под вода
Към катастрофиралия рейдър
пуст и чакаш.
Скоро, докато сражения
Все още бушуват в мрака
Изпълвайки пространството
със трясък, сходен с този на сепията,
в мига, когато
Орли, готов на саможертва,
далеч от нас
разсейва враговете,
далеч от нас
Знаещият
Истината
примамва акулите,
за да сме в безопасност ние.

Хикахи се втренчи в него. Сега тя за първи път чуваше за тази част от плана на Орли. Като повечето женски същества на борда, и тя изпитваше платоническа страст към Томас Орли.

Трябваше да съобщя новините по-внимателно или дори да изчакам до по-късно!

Очите ѝ премигнаха веднъж, два пъти, после се затвориха. Тя бавно се потопа, а от муцуната ѝ се разнесе глухо скимтене.

Крейдейки завидя на хората за техните ръце, с които можеха да прегръщат. Той се приближи до нея и я докосна нежно с върха на своя бутилкоподобен нос.

Недей тъгува
за летеца с остър поглед;
песента за Орли –
От китовете ще се пее

Хикахи тъжно отвърна:

Аз, Хикахи,
уважавам Орли
уважавам капитана,
екипажа уважавам
Всичко решено е, но все пак
Скъря за едного –

за Джил Баскин –
спасителката Мила на животи,
за нейната загуба
и за мъката на тялото ѝ.

Засрамен, Крейдейки почувства как го завладява всепоглъщаща меланхолия. Той затвори очи и водите донесоха до него отзвук на една споделена тъга.

Те дълго лежаха един до друг, издигайки се да поемат глътка въздух, след което отново потъваха.

Мислите на Крейдейки бяха много далеч, когато той най-накрая усети, че Хикахи се отдалечава. Но после тя внезапно се върна, потървайки се леко в него, след което нежно го захапа с острите си малки зъби.

Крейдейки почувства как ентузиазмът му започва да се връща почти против волята му. Той се отпусна настрана и изпусна дълга въздишка от мехурчета, докато нейните ухапвания ставаха все по-възбуждащи.

Във водата започна да става по-весело, когато Хикахи затананика една позната песен, взета от един от най-старите първобитни сигнали. Тя сякаш казваше освен другото и: „Животът трябва да продължава“.

27. ОСТРОВЪТ

Нощта бе тиха.

Многобройните малки луни на Китруп раздвижиха леките приливи по посока на металните скали, отстоящи на около стотина метра. Вечните ветрове, носещи се, без да срещат никаква преграда по планетата-океан, поклащаха дърветата и шумоляха в растителността.

И все пак, сравнено с това, на което бяха свикнали от месеци, тишината бе невероятна. Нямаше ги непрестанните машинни звуци, които ги следваха навсякъде, откакто напуснаха Земята – непрестанното бръмчене и цъкане, типично за механичните функции или случайното пукане при редките аварии в апаратурата.

Не се чуваше и пискливият стенещ монотонен разговор на делфини. Нямаше ги дори Кипиру и Сах'от. През нощта двата делфина придружаваха китрунските аборигени в техния нощен лов.

Повърхността на металното възвишение бе почти тиха. Само

няколко звука я нарушаваха, но те сякаш бяха вечни. Морето, далечният тътен на някой вулкан...

В нощта се чу нежно стенание, последвано от много тихи, задъхани викове.

– Пак започнаха – въздъхна Дени, без особено да се интересува дали Тошио ще я чуе.

Звучите идваха от сечището в южния край на острова. Том и Джилиън бяха потърсили уединение, възможно най-далеч от селището на аборигените и басейна над тунела. На Дени ѝ се искаше да бяха отишли дори още по-далеч.

Чу се смях – тих, но ясен.

– Никога не съм чувала подобно нещо – въздъхна отново тя.

Тошио се изчерви и пъкна един клон в огъня. Двойката в съседното сечище заслужаваше своето уединение. Той мислеше дали да не обясни това на Дени.

– Дявол да го вземе, като зайците са! – каза Дени, опитвайки се да бъде саркастична и шеговито завистлива. Но думите ѝ прозвучаха малко горчиво.

Тошио забеляза това. Той каза, донякъде против волята си:

– Дени, всички знаем, че хората са сред половите атлети на галактиката, въпреки че някои от нашите подчинени раси ни съперничат доста активно.

Той мушна още един клон в огъня. Изказването му беше доста безочливо. Нощта му даваше смелост да пофлиртува, а и изпитваше желание да разчупи напрежението край огъня.

– Какво искаш да кажеш? – Дени го погледна остро.

Тошио си играеше с клона.

– Е-е-е, има един ред в една стара пиеса... „Защо ли твоят *делфин* не бе по-страстен!“ Шекспир не е първият, който е сравнил двата най-чукащи се вида бозайници. Не смятам, че някой се е занимавал с подобни изследвания, но не бих се учудил, ако това е предпоставка за интелигентност. Естествено това е само една от възможностите. Ако се вземе предвид това, което галактяните казват за ъплифта...

Той продължи да дрънка глупости, подтикван леко от възбудата си и забелязвайки, че Дени бе на крачка от избухване. След това се извърна и погледна встрани.

Направи го! Изигра един рунд и го спечели! Това бе една малка победа в игра, която той се бе чудил дали въобще някога ще може да играе.

Изкуството на свалките винаги бе било нещо неясно за Тошио и той винаги се беше чувствал неудобно в подобни ситуации. Да обърка и смути една привлекателна и по-възрастна жена с помощта на разговор и собствената си проникателност беше истинско постижение.

Той не мислеше, че е жесток, макар че една умерена жестокост изглежда влизаше в играта. Всичко, което знаеше със сигурност, беше че това е начин да накара Дени Зудман да не го третира съвсем като дете. Все пак щеше да е жалко, ако част от взаимната симпатия, която споделяха преди, пострадеше от това.

Колкото и да не го интересуваеше Сах'от, Тошио бе доволен, че делфинът му осигури лоста, от който се нуждаеше, за да пробие дупка в дупшевната броня на Дени.

Тъкмо щеше да опита ново остроумие, когато Дени го прекъсна:

– Съжалявам, Тош. Бих искала да чуя останалото, но ще си лягам. Утре ни чака тежък ден – да пуснем хидроплана на Том, да покажем Киките на Джилиън и да експериментираме с оная проклетата сонда заради Чарли. Мисля, че няма да е зле и ти да поспиш малко.

Тя се обърна, за да се увие в спалния си чувал в далечния край на лагера, близо до постове-роботи.

– Да – каза Тошио, може би прекалено сърдечно. – Ще легна след малко, Дени. Лека нощ. Приятни сънища.

С гръб към слабото сияние от огъня, тя не отговори. Тошио не бе сигурен дали вече спи или е още будна.

Иска ми се хората да бяха по-добри в телепатията, помисли си той. Казват, че телепатията си има своите недостатъци, но сигурно би било чудесно да знаеш понякога какво става в главата на някого другого. Желанието ми би се поуталожило до някаква степен, ако знаех какво си мисли тя... дори и да разбере, че ме смята просто за едно възбудено хлапе.

Той погледна нагоре към смраченото небе над тях. През неравните пролуки между облаците можеше да види звездите.

На две места в небето имаше светлини, които не бяха там миналата нощ – знак, че битката още бушуваше. Малките фалшиви съзвездия блестяха във всички видими цветове и вероятно в други гами освен светлинните.

Тошио загреба с шепя от металосиликатната почва и я остави да изтече между пръстите му върху жаравата. Падащите искрици метал просветваха пред него като нажежени конфети, като блещукащи звезди.

Той изтупа ръце и пропълзя в собствения си спален чувал. Лежеше

там със затворени очи, без да има желание да наблюдава звездите или да обсъжда плюсовете и минусите на собственото си поведение.

Вместо това се вслуша в звуците на нощта. Те бяха ритмични и успокояващи, подобно на приспивна песен, довяна от родните му морета.

С изключение на една кратка пауза, на него му се струваше, че пак долавя пшкране и тих смях, идващи от юг. Това бяха звуци на пълно щастие, които го изпълваха с тъжно желание.

– Пак започнаха – въздъхна той сам на себе си. – Кълна се, че никога не съм чувал нещо подобно.

Влажният въздух караше потта да лепне по телата им.

Джилиън облиза капчиците пот от горната си устна. По същия начин Том изсмука лъскавите капчици по гърдите ѝ. Мокротата на устните му приятно охлади зърната ѝ.

Тя простена и сграбчи вълнистата коса на тила му. Той отговори със качливо ухапване, което я накара да настръхне.

Джилиън се притисна с пета зад коляното му и повдигна таза си към неговия. Той вдигна глава и срещна погледа ѝ.

– Мисля, че преиграваш – прошепна леко дрезгаво Том. Демонстративно обърса челото си. – Трябва да ме предупреждаваш, когато премина границата на възможностите си и започна да обещавам неща, които не мога да направя. – Той взе ръката ѝ и целуна дланта и вътрешността на китката ѝ.

Джилиън прокара пръсти по бузата му и докосна леко неговата брадичка, врата и рамото му. Хвана снопче от космите по гърдите му и игриво го подръпна.

Тя измърка, но не като котка, а като тигрица:

– Когато си готов, люби ме. Мога да почакам. Може би си незаконен резултат от тест за оплождане, но те познавам по-добре от твоите създатели. Имаш заложби, които те никога не са предполагали.

Том щеше да каже, че създатели или не, той беше съвсем законен син на Брус и Мей Орли от щата Минесота в Конфедерацията на Земята... , но тогава забеляза, че очите ѝ са изпълнени с влага. Думите ѝ бяха груби и закачливи, но ръката ѝ стисна по-силно гърдите му, докато самата тя вдигаше поглед към лицето му с блуждаещи очи, сякаш предсвтавяйки си неясното бъдеще.

Том изведнъж се почувства объркан. Искеше да бъде близо до Джилиън в последната им нощ заедно. Как можеха да бъдат по-близо,

отколкото бяха сега? Тялото му се притискаше в нейното, а топлият ѝ дъх го опиваше. Той отмести очи встрани, изпитвайки чувството, че по някакъв начин я предава.

Тогава го усети – едно нежно трептене, което сякаш се бореше срещу силните чувства, затворени в главата му. Това беше напрежение, което нямаше да го напусне. Той осъзна, че нещото, което се бореше с него, беше другото му аз.

Заминавам утре, помисли си Том. Двамата бяха спорили за това кой трябва да тръгне и той бе спечелил. Но имаше нещо горчиво в заминаването му.

Той затвори очи. *Аз я откъсвам от мен! Може никога да не се върна и отделям себе си от най-силните си чувства.*

Изведнъж се почувства много странно. Сякаш бе попаднал на опасно място, точно пред духовната бариера между тези, които го обичаха, и ужасните му врагове. Не супергерой, а просто низвергнат мъж, на когото предстоеше да заложи всичко, което притежава.

Той отвори очи, почувствал нежно докосване по лицето си.

Притисна бузата си о нейната ръка. В очите ѝ все още имаше сълзи, но също и усмивка.

– Глупчо – заговори тя, – ти никога не можеш да ме изоставиш. Не си ли го разбрал досега? Аз ще бъда с теб и ти ще се върнеш при мен.

Той удивено поклати глава.

– Джил, аз... – започна той, но тя го придърпа и жадно го целуна. Устните ѝ бяха горещи и нежни. Пръстите на дясната ѝ ръка обхождаха тялото му.

Нейният опияняващ сладък аромат го накара да осъзнае, че тя отново бе права. За пореден път.

ЧАСТ ТРЕТА ДИСОНАНС

Животните са оформени от природните сили. Те не разбират нещата. В техните умове няма понятие за минало или бъдеще. Съществува само вечното настояще на едно-единствено поколение, неговите пътеки в гората, неговите скрити пътища във въздуха и във водата.

Във Вселената няма нищо по-самотно от Човека. Той е навлязъл в странния свят на историята...

Лорин Айсли

28. САХ'ОТ

Беше ги следвал през цялата нощ. С приближаването на сутринта Сах'от почувства, че започва да ги разбира.

На зазоряване киките напуснаха своите нощни ловни полета и заплуваха към безопасността, която им осигуряваше техният остров. Те прибраха своите плетени мрежи и капани в скрити коралови пещери, взеха примитивните си копия и забързаха сред увеличаващата се светлина. С настъпването на деня щяха да се активизират водораслите-убийци, както и други опасности. През деня киките можеха да обикалят горите по върховете на металните възвишения, търсейки черупкови плодове и малки животни в гъстата растителност.

Под вода киките приличаха на издути зелени риби с къси, ципести ръце и крака, подобни на плавници. Чифт почти хващателни коремни перки им помагаша да маневрират. Мощните махове, които правеха с крака, позволяваха на ръцете им да носят товари. Около главите им се полюляваше перкоподобен гребен от много тънки камшичета, които събираха разтворения кислород за еластичния им въздушен мехур.

Ловците-събирачи теглеха две мрежи, пълни с ярки ракоподобни същества, които приличаха на многоцветни метални скулптури. Киките пееша някаква песен, състояща се от пърпорения, крясъци и изскимтявания.

Сах'от слушаше как си писукат един на другото, използвайки ограничени си речник, съдържащ само вокализирани сигнали, които

координираха техните движения. Всеки път, когато няколко кики се издигаха на повърхността за въздух, това тяхно действие биваше съпроводено от поредица сложни чуруликания.

Местните не обръщаха особено внимание на чуждопланетните същества, които ги придружаваха. Сах'от спазваше дистанция, като внимаваше да не им пречи. Разбира се, те знаеха, че той е там. От време на време някой по-млад кикиу пращаше подозрителни звукови сигнали към него. Колкото и странно да беше, изглежда старите ловци го приемаха напълно.

Сах'от погледна нагоре към настъпващата светлина. Въпреки тъмнината, той бе държал своя собствен сонар на минимум през цялата нощ, за да не смуцава местните. Беше се чувствал почти сляп и го обземаше паника, когато почти се блъскаше в нещо... или нещо почти се блъскаше в него.

Но все пак си бе заслужавало.

Сега вече доста добре схващаше техния език. Сигналната му структура, подобно на първобитния делфински, се базираше на йерархичното стадо и на темповете на цикъла на вдишване и издишване. Причинно-следствената му логика бе малко по-сложна от тази на първобитния делфински и без съмнение това се дължеше на наличието на ръце и употребата на инструменти.

:?: Виж, ние добре половувахме половувахме

– половувахме-добре

:?: Внимателно, внимателно

С късмет

:?: Ще ядем, ЯДЕМ добре, ще ядем –

– без да бъдем изядени Не!

:?: Ще умрем във водата, не във...

Ако се погледнеха само семантичните им способности, тези същества изглеждаха по-незрели за ъплифт, отколкото са били древните земни делфини. Но от друга страна, ако се погледнеше способността им за употреба на инструменти, те бяха по-напред.

Разбира се, фактът, че имаха ръце, вероятно означаваше, че никога нямаше да бъдат особено добри поети. И все пак някои от техните настоящи самохвалства имаха определен чар.

Коланите на бронята на Сах'от го ожулиха, когато се издигна да поеме въздух. Въпреки лекотата ѝ и хидродинамичната ѝ форма, на него

му се искаше да я махне от себе си.

Но, разбира се, тези води бяха опасни и той можеше да има нужда от бронята си. А и Кипиру беше някъде наоколо – плуваше встрани от пътя, както беше желателно, но въпреки това подслушваше. Кипиру щеше да съдвече опашката на Сах'от чак до гръбнака, ако го хванеше без броня.

За разлика от ултратехничните делфини от екипажа на „Стрийкър“, Сах'от се чувстваше неудобно от разните апарати. Той нямаше нищо против компютрите, някои от които можеха да говорят и му помагаша да разговаря с други раси. Но му се искаше приспособленията за преместване, оформяне или убиване на различни обекти да не са необходими.

Той ненавиждаше двата груби израстъка на върха на всяка от гръдните си перки, за които твърдяха, че един ден ще се превърнат в истински ръце за неговия вид. Те не бяха естетични. Той също така намираще за ненужни промените в белите дробове на делфините, които ги правеха по-устойчиви на земните болести и ги привикваха към дишане на оксигенна вода. Обикновените *Стенос бреданензис* и *Турсиопс трукатус*, оставени недокоснати от гениите инженери, можеха да надплуват почти всеки от породата „амикус“.

Подобно бе отношението му и към увеличената визуална способност, постигната за сметка на отговарящото за звука сиво мозъчно вещество.

Сах'от отново се издигна, за да поеме въздух, после се потопи, поддържайки темпото на аборигените.

Собственото му мнение бе, че трябва да се набляга на *езиковите* способности, а не на употребата на инструменти. Това му се струваше по-естествено развитие за природата на делфина, отколкото целия този шум около космическите кораби с делфини, опитващи се да бъдат астронавти и инженери.

Това бе и една от причините той да откаже да се качи в гига на капитана и да помогне в изследването на изоставената флотилия в Шалю Клъстър. Дори и да имаше нещо или някой, с когото да разговаря там – а за това нямаше никакви доказателства – той нямаше намерение „да се хвърля в огъня“, подкрепян само от група неопитни подопечни! Опитът на „Стрийкър“ сам да се справи с изоставената флотилия приличаше на играта на група деца с истинска бомба.

Неговите действия му бяха спечелили презрението на екипажа, макар че бе оправдан от трагичната загуба на капитанския гиг.

Тяхното презрение не бе от значение, припомни си Сах'от. Той

беше цивилен. Докато изпълняваше задълженията си, не дължеше обяснение никому.

Не го смушаваше и неодобрението по повод свалките му с Дени Зудман. Дълго преди ъплифта мъжките делфини си бяха падали по жени-изследователки. Сах'от приемаше, че това е *една древна традиция*. Това, което е добро за влюбчивия стар Делфин, е добро и за интелигентния му наследник.

Едно от нещата, които мразеше в човешкия начин на мислене, бе тази необходимост от самооправдание. Хората винаги питаха: „Защо?“. Какво *значение* имаше защо? Освен човешкият начин за възприемане на нещата съществуваха и други. Всяко китообразно би потвърдило това.

Киките цвърчаха развълнувано, докато приближаваха източния край на острова, готвейки се да издигнат плячката си през един процеп в подветрената дига.

Сах'от долови сонарна вълна, подобна на обикалящ прожектор. Кипиру се приближаваше от север, за да го придружи до лагера на земяните.

Сах'от изскочи на повърхността. Повдигна глава и погледна към новия ден. Слънцето се издигаше на изток над мъгла от изпарения, а вятърът носеше шепота на приближаващ дъжд.

Металният привкус на въздуха напомняше на делфина за положението, в което се намираха.

Без съмнение Крейдейки и неговите „инженери“ се опитваха да измъдруват как да се измъкнат от кашата, в която бяха попаднали. И без съмнение техният план щеше да бъде ужасно смел и умен... и щеше да доведе до всеобщата им смърт.

Не беше ли очевидно, че новациите в играта на измъкване и завладяване нямаше да успеят да заблудят галактяните, които я играеха от еони?

Разбира се, той беше предан на човеците. Но знаеше истинската им същност – недосялани хищници, борещи се да оцелеят в една враждебно настроена галактика.

Имаше стара делфинска поговорка, която гласеше следното: „Всички човеци са механици и всички механици са човеци.“ Беше доста оригинална, но очевидно невярна.

Кипиру изскочи на повърхността край него. Сах'от полека издиша, дъхът му бавно се превърна в пара. Той лежеше, наблюдавайки изгрева, докато търпението на Кипиру се изчерпа.

– Вечче е ден, Сах'от. Не бива да сме на открито. Трябва да

докладваме, а аз се нуждая от малко храна и почивка!

Сах'от влезе в ролята на заваян учен. Подскочи, сякаш бе сепнат в размишления, по-дълбоки, отколкото Кипиру би могъл да си представи.

– Какво? О, да. Разбира се, пилоте. Съвсем прав сте. Имам интересна информация. Знаете ли, мисля, че схванах езика им.

– Колко хубаво. – Отговорът на Кипиру бе семантично английски, а фонетично – просто писък. Той се гмурна и се насочи към входа на пещерата.

Сах'от потрепна от сарказма на пилота.

Може би имам време да измисля няколко закачливи стихчета, които да вмъкна в своя доклад пред Дени, помисли си той. Жалко, че тя остава на брега и не идва с мен във водата. Но може би днес ще бъде благосклонна.

Делфинът започна да съчинява неприлична поезия, докато се гмурна подир Кипиру в непрогледната тъмнина под тях.

Когато стигнаха до края на бившия дънер на дървото-сонда, осветен сега от малък фосфорен фенер, Сах'от забеляза, че някой е изкарал двата уостърскутера от прохода и ги е закотвил в пещерата отдолу. Но поне единият трябваше да е в басейна, ако на Дени и Тошио им се наложеше бързо бягство! Той забърза след Кипиру нагоре по тесния вертикален тунел.

В басейна на върха имаше още два уостърскутера. Сах'от осъзна, че през нощта трябва да е пристигнал някой от кораба.

Тошио и Дени вече бяха край водата и разговаряха с Кипиру. Сах'от погледна Дени закачливо, но реши да не започва веднага.

Довечера ще се опитам да я накарам да дойде с мен във водата, реши той. Ще измисля някакъв претекст, може би нещо, свързано с устройството на корените на дървото-сонда. Вероятно няма да стане, но опитът ще бъде забавен.

Сах'от любопитно подскочи, трептейки с опашка, за да се издигне и да огледа сечището край басейна. Чудеше се кой ли от „Стрийкър“ е дошъл.

Гъстите храсти на юг се разтвориха и двама души, мъж и жена, се зададоха оттам.

Джалилн Баскин коленичи на брега и изсвири поздрав на тринар:

Твърди Кипиру,
здрав като скала,
победителю на косатки,

хамелеоне Сах'от,
винаги приспособяващ се,
винаги приличащ на човек,

и сред мрачни бури бих
Познала двама ви...
Щом ви видя!

Кипиру отвърна на английски, твърде тривиално:

– Радвам се да те видя, Джилиън. И теб също, Т-том.

Сах'от се смурна във водата, осъзнавайки с неудоволствие, че още е достигнал определена репутация. За разлика от Кипирлу, той трябваше да отвърне с приветствие, което подобава на това на Джилиън.

По-скоро му се искаше да отиде някъде и да осмисли забележката на Джилиън, особено онази част за приликата с човек... Комплимент ли беше това или в горния регистър на Джилиън имаше нотка на съжаление, когато го изсвири?

Томас Орли стоеше мълчаливо до Джилиън. Сах'от имаше чувството, че мъжът сякаш вижда през него.

Сах'от си пое дъх.

Виж ти!
Едно моногамно
чудо!

Двойка влюбени,
чиито силуети се очертават –
На небесния фон!

Джилиън плесна с ръце и се засмя.

Том Орли само леко се усмихна. Но очевидно бе потънал в мисли.

– Радвам се, че вие двамата се върнахте – каза той. – Джилиън и аз пристигнахме тази нощ, тя от „Стрийкър“, а аз от мястото, където е потънал корабът, видян от Тошио. Джил ви донесе връзка със „Стрийкър“. Няколко дни ще работи заедно с вас по жизненоважния проблем за Киките. Освен това, както разбирам, на кораба има някои приятели, които биха ви помолили да съберете известни сведения за тях. Така ли е, Джилиън?

Русокосата жена кимна. Споменаването на изискванията на Чарли Дарт не очарова особено Тошио и Дени.

Орли продължи:

– Другата цел на идването на Джил тук бе да ми достави известна екипировка. Тази сутрин трябва да замина. Ще използвам соларен хидроплан.

Кипиру си пое дъх. Започна да възразява, но Орли вдигна ръка.

– Зная, че е рисковано. Но трябва да направя един експеримент, за да проверя дали разработеният от нас план за бягство ще бъде успешен. И тъй като вие сте единствените, с които разполагам, ще ви помоля за вашата помощ.

Опашката на Сах'от се тресеше под водата. Той се гмурна, за да скрие чувствата си, но това беше трудно. Твърде трудно!

Значи те наистина щяха да се опитат да избягат!

Беше очаквал нещо по-добро от Орли и Баскин. Те бяха интелигентните и опитни, почти митични служители на Съвета на земните видове. Винаги оцеляващите.

А сега говореха налудничави неща и очакваха от него да им *помогне*! Не осъзнаваха ли срещу какво се възправят?!

Той се доближи до Кипиру с маската на учтив, верен поданик. Но вътре в него бушуваше негодувание, докато слушаше лудия план, който уж трябваше да ги спаси от чудовищата с изпъкнали очи.

29.

ТАКАТА-ДЖИМ

– Сбирката на корабния съвет беше истинско бедствие. Положението е по-лошо, отколкото си мислех – въздъхна помощник-капитанът.

Те планират. Измама
за да излъжат измамници,
и воали,
с които китове да скрият!

Кта-Джон тръсна голямата си тъпоноса глава в знак на съгласие и каза:

– Чух, че кодовото название на тоззи проект е „Троянското морско конче“. Какво означава това?

– Това е литературна алюзия – отвърна Таката-Джим. Той се чудеше къде ли низшият офицер бе ходил на училище. – Ще ти обясня някой

друг път. Сега трябва да помисля. Трябва да има и друг начин, освен този самоубийствен план, който Крейдейки и Орли са измислили. Надявах се Крейдейки да прояви здрав разум. Но сега просто не знам.

– Той не ви ли изслуша?

– О, беше *много* учтив!

– Онзи глупак Метц плуваше точно в моя килватер, а Крейдейки беше толкова мил да изслуша и двама ни. Сбирката продължи четири часа! Но въпреки всичко капитанът реши да следва плана на Орли! Онази женска Баскин вече тръгна с необходимата му екипировка.

Двата *Стеноса* дълго помълчаха. Кта-Джон изчакваше думите на помощник-капитана.

Опашката на Таката-Джим плясна във водата.

– Защо Крейдейки дори не обмисли излъчването на местонахождението на нашата находка и не го опита! Вместо това той и Орли искат да излъжат разумни същества, които си поставят капани едни на други вече милиони години! Ще бъдем направо опечени! Сравнена с този план, дори твоята идея за внезапен опит да пробием обкръжението, е по-добра. Поне ще имаме възможност да маневрираме!

– Аз само предлагам една славна алтернатива пред неговия налудничав опит – каза Кта-Джон. – Но ще последвам вашия план. Питам се, ако *ние* намерим начин да спасим кораба и екипажа, дали облагите за нас няма да надхвърлят ззапазването на живота ни?

Таката-Джим поклати глава.

– Ако аз бях капитан, можеше би. Но нас ни командва този луд, предан на дълга си гений, който ще ни доведе само до гибел.

Той се извърна, потънал в мислите си, и заплува мълчаливо надолу по коридора.

Очите на Кта-Джон се стесниха, докато го проследяваше с поглед. Мехурчетата от носовата му дупка излизаха на малки, равномерни интервали.

30. АКИ

Не беше честно! Почти на всички, на които имаха доверие, им беше разрешено да тръгнат с Хикахи или да се присъединят към екипа, който работеше по останките на тенанинския кораб. Поправките на „Стрийкър“ бяха почти завършени, а той все още висеше тук, където не

се случваше нищо важно!

Аки плуваше в своето учебно помещение под един въздушен резервоар близо до горния край на централния отсек. Мехурчета безпрепятствено се издигаха през страниците на холотекста, изложен пред него.

Най-тъпата от всички идеи! Да го карат да учи астронавигация, докато корабът стои на дъното на океана!

Той се опита да се съсредоточи върху тънкостите на навигацията, но умът му се рееше. Замисли се за Тошио. Колко време бе изминало, откакто не бяха имали възможност да направят някоя сваятна лудория? Сигурно имаше повече от месец, откакто бяха откраднали очилата на Брукида и ги бяха подменили с лещи с друг диоптър.

„Надявам се, че Тошио е добре. Но той поне върши нещо. *Защо* Крейдейки настоява да остана тук, когато при останките от падналия кораб е необходим всеки добър механик“?

Аки отново се опита да се концентрира върху текста, но някакъв шум отвлече вниманието му. Той погледна надолу към шумната кавга до едно от отделенията за хранене. Два делфина се удряха с плавниците си, докато няколко други ги наблюдаваха.

Аки се дръпна от въздушния резервоар и се гмурна към карашите се.

– Прессстанете! – извика той. – Спрете веднага! – Той плясна със собствените си плавници, за да раздели Ст'ата и Срика-джо.

Наблюдателите се отдръпнаха малко назад, но биещите се не му обърнаха внимание. Те продължаваха да се блъскат и хапят. Една перка удари Аки в гърдите и го завъртя.

Той преглътна, за да оправи дишането си. Как намираха енергия да се бият в оксивода?

Той доплува до един от зрителите.

– Пика'тоу... Пика'тоу! – Аки захапа делфина за плавника и зае повелително положение, докато Пика'тоу ядосано се извъръщаше. Не бе лесно да се изправи срещу него. Аки се чувстваше много млад. Но Крейдейки го бе научил какво да прави. Когато един делфин се върне към дивото си състояние, накарай го да фокусира погледа си.

– Пика'тоу! Престани да ги слушаш и използвай *очите* си! Погледни ме! Като корабен офицер аз ти *заповядвам* да ми помогнеш да прекратим този бой!

Замаяното изражение напусна лицето на Пика'тоу. Той кимна.

– Слушам, сссър. – Аки бе удивен от неговата тъпота.

Капки кръв се превръщаха в розови петна, докато биещите се

забавиха ударите си, а дробовете им отчаяно пхътяха за въздух. Аки събра още три делфина, удрайки ги и викайки им да фокусират погледа си, след което се намеси. Раздели най-после *Стеноса* и готвача и ги поведе под стража към санаториума. Доктор Макани можеше да ги държи изолирани един от друг, докато той докладва за случилото се на капитана.

Аки вдигна поглед и забеляза наблизко да минава нисшия офицер Кта-Джон. Гигантът дори не предложи помощта си. „Той вероятно е наблюдавал цялата сцена“, помисли си Аки с горчивина. Кта-Джон не би имал нужда от помощта на зяпачите. Би могъл да спре побойниците само с едно изръмжаване.

Кта-Джон бързо се носеше с напрегнато изражение към външния люк.

Аки въздъхна.

Добре, може би Крейдейки си има причини да ме държи тук в края на краищата. Сега, когато Хикахи тръгна с механиците, той се нуждае от помощ, за да се грижи за останалите на борда.

Той перна Срика-джо по носа, за да го накара да продължи. *Стеносът* изквича една ругатня на почти примален език, но се подчини.

Поне намерих извинение да не уча астронавигация, помисли си Аки с ирония.

31. СУЕСИ

– Не! Спрете! Върнете се назад и опитайте отново – този път по-внимателно!

Ханес Суеси скептично наблюдаваше как делфините-механици обръщат своите тежки уотърскутери и отново издърпват от помещението напречната греда.

Това беше третият им опит да наместят една подпора в зейналия отвор в опасната част на потъналия тенаниански кораб. Бяха близо до правилното ѝ поставяне, но този път водещият уотърскутер отново се бе забавил и почти бе оставил краят ѝ да бъде ударен във вътрешната стена на бойния съд.

– Хей, Олело, ето как да избегнеш това. – Той се обърна към пилота на водещия уотърскутер. Гласът му бе усилен от хидрофоните на водния апарат. – Когато стигнеш до оня йероглиф, който прилича на

двуглав чакал, вдигни носа ето така! – И показа с движение на ръцете си.

Делфинът за миг го погледна неразбиращо, след което енергично закима.

Речено-сторено!

Суеси се намръщи в отговор на несериозността. Но те нямаше да са делфини, ако не се шегуваха през половината от времето и не бяха изпълнени с енергия през другата половина. Освен това наистина работеха здравата.

Въпреки всичко, работата под вода беше шибано занимание. В сравнение с него конструирането в безтегловност беше истинско удоволствие.

От двадесет и първи век насам хората бяха научили много за строенето в космоса. Бяха намерили решения на проблемите с инерцията и ротацията, каквито нямаше дори и в *Библиотеката*. На същества, които разполагаха с антигравитацията от билиони години, не им бе необходимо да ги откриват.

През последните триста години беше натрупан много по-малък опит в строителните работи под вода, дори и в земните делфински общества, и съвсем никакъв в поправянето или плячкосването на космически кораби на дъното на океана.

Ако безтегловната инерция създаваше проблеми в орбита, то какво оставаше за почти непредвидимата плаваемост на потопените материали? Силата, необходима за преместването на масивен обект, варираше в съответствие със скоростта, с която той вече пътуваше, както и с пречките, с които се сблъскваше във всеки един момент. В космоса не съществуваха подобни усложнения.

Докато делфините пренасочваха подпората, Суеси погледна във вътрешността на кораба, за да види как върви останалата работа. Блясъкът на лазерни триони, ярки като хелиеви прожектори, осветяваше бавното разчленяване на централното помещение на тенанианския рейдър. Постепенно се оформяше една голяма цилиндрична празнина.

Лейтенант Тишуут ръководеше тази част от работата. Работниците ѝ действаха по уникалния неodelфински маниер. Всеки делфин използваше очите си или инструменти за по-близка работа. Но когато приближаваше до някакъв предмет, главата на всеки работник се задвижваше в циркулярно въртене, разпращайки малки звукови импулси от

закръгления „пъпеш“, който придаваше на *Турсионса* типичния за тази порода интелигентен вид. Чувствителният към звук край на долната му челюст леко се поклащаше, за да изгради един стереоскопичен образ.

Помещението бе изпълнено с пискливи звуци. Суеси винаги се удивляваше как делфините успяват да разберат въобще нещо от подобна какофония.

Те бяха шумни момчета и на него му се искаше да разполага с повече като тях.

Суеси се надяваше Хикахи вече да е тук с другите делфини. Тя трябваше да докара със себе си някой от спомагателните кораби, осигурявайки му сухо местенце, а на останалите – възможност да си починат на чист въздух. Ако собствената му група скоро не бъдеше облекчена, можеше да се стигне и до нещастни случаи.

Планът, предложен от Орли, беше направо дяволски. Суеси се бе надявал, че Крейдейки и корабният съвет ще измислят някаква алтернатива, но тези, които се бяха противопоставили на плана, не бяха успели да предложат нещо по-добро. „Стрийкър“ щеше да бъде преместен, веднага щом дойдеше сигналът от Томас Орли.

Очевидно Крейдейки бе решил, че почти нямат какво да губят.

Във водата се разнесе стържещ звук. Суеси трепна и се огледа. Краят на една тенанианска квантова спирачка висеше свободно, счупен точно при свързката в края на подпората, нагласяна от Олело. Обикновено безразличният делфин гледаше към него с очевидно смущение.

– Ами сега, момчета и момичета – простена Суеси, – как ще успеем да придадем на тази черупка сносен вид? Ние причиняваме повече повреди, отколкото врагът, свалил този кораб в битката. Кой ще повярва, че той може да лети с всички тези дупки по него?

Опашката на Олело биеше водата. Той издаваше тъжни стонове.

Суеси въздъхна. И след триста години все още човек трябваше да се отнася по-нежно с делфините. Критиката направо ги смазваше. Позитивното окуражаване вършеше много по-добра работа.

– Е, добре. Да опитаме отново, а? Внимателно. Последният път бяхте съвсем близко.

Суеси поклати глава и се зачуди какъв ли пристъп на лунатизъм го бе подтикнал да стане инженер.

32. ГАЛАКТИЯНИТЕ

Битката се бе отдалечила от тази част на космоса; флотилията на Танду отново бе оцеляла.

Групата на Птака се бе обединила със силите на Тенананин и Губру, а и голяма част от силите на Зоро оставаше опасна. Братята на Ноцта бяха почти унищожени.

Акцепторът се настани в центъра на мрежата си и внимателно разтвори щитовете си, както беше обучен. Бяха необходими хилядолетия на господарите му тандуанци, за да научат неговата раса изобщо да използва умствени щитове – до такава степен те мразеха да оставят нещо да не бъде забелязано.

Когато пречките бяха отстранени, акцепторът нетърпеливо сондира околния космос, милвайки облаците звезден прах и носещите се останки от кораби. Леко се плъзна над незадействаните телепатични капани и полета от неотстранена вероятност. Битките бяха прекрасни за гледане, но и много опасни.

Откриването на опасности беше друго нещо, на което тандуанците ги бяха обучили. Тайно в себе си видът на акцепторите не приемаше това много сериозно. Можеше ли нещо, което всъщност *съществува*, да бъде опасно? Еписпархът възприемаше нещата по този начин и се виждаше колко е откачен.

Акцепторът забеляза нещо, на което иначе не би обърнал внимание. Ако имаше свободата да опипва корабите, планетите и снарядите, той щеше да е твърде разсеян, за да забележи подобен дребен нюанс – мислите на един отделен, дисциплиниран разум.

Очарован, акцепторът осъзна, че източникът е синтианец! Тук имаше *синтианец* и той се опитваше да се свърже със земляните!

Това беше аномалия и именно поради това беше прекрасна. Акцепторът никога преди не беше срещал решителен синтианец.

Пък и синтианците не бяха известни със своите психически умения; но този имаше значителен успех в промъкването си между хилядите телепатични детектори, които всички страни в битката бяха пръснали в околното пространство.

Това значително постижение беше прекрасно в своята неочакваност... още едно доказателство за превъзходството на обективната реалност. *Изненадата* беше квинтесенцията на живота.

Акцепторът знаеше, че ще бъде наказан, ако продължи да се възхищава на тази случка, вместо да съобщи за нея.

Това също беше източник на удивление, „наказанието“, с което тандуанците успяваха да накарат народа на акцептора да избере едно вместо друго. То ги удивляваше от 40 000 години насам. Някой ден трябваше да направят нещо по този въпрос. Но не бързаха. Да идването на този ден може би те самите щяха да станат патрони. Лесно беше да изчакат още само шейсет хиляди години.

Сигналът от синтианския шпионин се загуби. Очевидно яростта на битката го отдалечаваше от Ктсимини.

Акцепторът го потърси наоколо, леко съжалявайки за загубата. Но сега пред него се разкри величието на битката. Нетърпелив пред богатството от възбуждащи вълнения, което го очакваше, акцепторът реши да докладва за синтианеца по-късно... ако си спомнеше.

33. ТОМАС ОРЛИ

Том хвърли поглед през рамо към събиращите се облаци. Беше още твърде рано да знае дали бурята ще го настигне. Имаше да прелети още доста преди да разбере.

Соларният хидроплан бръмчеше на четиристотин фута от повърхността; малкият летателен уред не бе създаден за чупене на рекорди. Беше твърде недоразвит върху тесния си скелет. Пропелерът се задвижваше от слънчевата светлина, падаща върху широкото прозрачно крило.

Том летеше на североизток, оставяйки на попътните ветрове да вършат по-голямата част от работата. Същите тези ветрове щяха да направят обратното пътуване – ако въобще имаше такова – бавно и рисковано.

Над него мрачни облаци, тласкани на изток от по-бързи ветрове, го преследваха.

Той летеше почти на сляпо, използвайки единствено оранжевото слънце на Китруп за груба ориентация. Компас би бил безполезен, защото богатата на метали планета беше покрита с най-различни магнитни аномалии.

Вятърът свистеше покрай малкия коничен предпазен калъф, покриващ носа на хидроплана. Легнал по корем на тясната платформа, той почти не усещаше бриза край себе си.

На Том му се искаше да има поне още една възглавница. Лактите му се ожулиха, а врътът му започваше да се схваща. Беше преправял много пъти списъка с необходимите му неща, докато накрая се оказа, че трябва да избира между още една телепатична бомба и воден дистилатор, който да му позволи да оцелее, когато стигне до целта си. Цялата му екипировка бе прикрепена към платформата под дюшека, на който лежеше. Издатините правеха удобното лежане почти невъзможно.

Пътуването беше безкрайно и еднообразно – само море и небе.

На два пъти забеляза ята от летящи същества в далечината. Това беше първият знак, че някакви животни летят над Китруп. Можеше ли да са произлезли от летящи риби? Той бе леко изненадан да открие летящи същества на една почти лишена от суша планета.

„Разбира се, може тези създания да са възпроизведени от някой от древните галактически наематели на Китруп“, помисли си той. „Където природата не успява, разумните същества могат да се справят. Виждал съм и по-странни генетично създадени видове от летящи животни на водна планета.“

Том си спомни времето, когато той и Джилиън бяха придружили стария Джейк Демуа до университетската планета на тимбримите – Катренлин. Между научните сборки двамата с Джил бяха обиколили един огромен континентален резерват, където видяха големи стада от вида Клидеу да пасат по тревистите равнини в абсолютно прецизни и сложни геометрични фигури. Поддръжанията на стадото се променяха спонтанно без никакво явно общуване между индивидите. Тимбримите им обясниха, че древна галактическа раса, която обитавала Катренлин преди векове, програмираше вида Клидеу да създава тези геометрични фигури подобно на мозайка. Оттогава насам никой не бил успял да дешифрира ребуса, заложен у животните. Ако въобще съществуваше ребус.

Джилиън предположи, че фигурите може да са възприети от вида Клидеу за негово собствено удобство. Но обичащите ребуси тимбрими предпочитаха да мислят другоаче.

Том се усмихна, спомняйки си това пътуване, тяхната първа мисия като двойка. Оттогава той и Джилиън бяха видели повече чудеса, отколкото можеха да изброят.

Тя вече му липсваше.

Местните птици, или каквото и да бе това, се рееха надалеч от нарастващата преграда облаци. Орли ги наблюдаваше, докато изчезнаха от погледа му. В посоката, в която летеше, не се виждаше и най-малък помен от земя.

Хидропланът развиваше почти двеста възела. Което означаваше, че след около два часа трябваше да стигне до североизточната верига вулканични острови, която Том търсеше. Употребата на радио– или сателитно ориентиране, както и на радар, беше забранен лукс. Единственото упътване за Том беше прикрепената към предното стъкло карта.

Щеше да му бъде по-лесно на връщане. Джилиън настоя той да вземе вътрешен рекордер, за да запише пътя. Рекордерът щеше да го доведе обратно на острова на Хикахи с точност до няколко метра.

Стига да възникнеше такава възможност.

Преследващите го облаци бавно се събираха над и зад него. Ураганните въздушни течения над Китруп бяха наистина опасни. Том си призна, че не би имал нищо против да намери място за кацане, преди бурята да го догони.

Докато следобедът постепенно отминаваше, той забеляза още едно ято летящи същества и на два пъти зърна някакво движение във водата под него – нещо огромно и змиеподобно. И двата пъти съществото изчезна, преди да може да го разгледа по-добре.

По вълните се носеха пръснати водорасли. На места се събираха заедно, образувайки отделни островчета от морска растителност. „Може би летящите твари кацат по тях“, помисли си Том разсеяно. Той се бореше със сукката и разви дълбока омраза към ръбестия предмет, който лежеше точно под левия му бърбек.

Облаците бяха само на няколко мили зад него, когато видя на хоризонта на север нещо – неясни изпарения, открояващи се на сивеещото небе.

Той увеличи мощността на машината и се насочи към изпаренията. Скоро успя да различи, че това е димен стълб. Виейки се и къдрейки се на североизток, пушекът приличаше на знаме от сажди върху небесния фон.

Том набра височина, въпреки че облаците се скупчваха пред следобедното слънце, хвърляйки сянка върху соларните колектори на хидроплана. Тръсна гръм и светкавици осветиха за кратко морския пейзаж.

Когато започна да вали, стрелката на амперметъра се премести към червено. Малкият мотор започна да работи.

Да. Ето го! Остров! Но възвишението изглеждаше все още доста далеч. Беше частично скрито от дим.

Той би предпочел да кацне на тих остров, някой, чийто вулкан не беше толкова активен. Орли се усмихна при мисълта, че въпреки положението, в което беше, все още поставяше изисквания. Ако се

наложеше, щеше да кацне и в морето. Малкият хидроплан бе снабден с понтони.

Светлината чезнеше. В нарастващия сумрак Том забеляза, че повърхността на океана е сменила цвета си. Нещо в нея го накара да изсумти от изненада, но не можеше да каже точно в какво се състоеше разликата.

Скоро не му остана много време за наблюдения, защото трябваше да се бори с люшкащия се летателен апарат, сражавайки се за всеки фут височина.

С надеждата, че ще остане достатъчно светло, докато намери място за кацане, той насочваше крехкия хидроплан през поройния дъжд към тлеещия вулкан.

34. КРЕЙДЕЙКИ

Досега не съзнаваше, че корабът изглежда толкова зле.

Крейдейки беше проверявал състоянието на всеки повреден мотор и инструмент. Докато се извършваха поправките, той или Таката-Джим дискретно проверяваха всичко по два или три пъти. Повечето от повредите, които можеха да бъдат отстранени, бяха отстранени.

Но като господар на кораба той трябваше да се грижи и за външния му вид. Някой трябваше да обръща внимание и на естетиката, независимо колко маловажна бе тя. А колкото и успешни да бяха функционалните поправки, „Стрийкър“ вече не беше красив.

Това беше първото излизане на капитана навън. Той носеше аква-ланг и плуваше над разранения корпус, оглеждайки го внимателно.

Статичните фланци и основните гравитационни подпори щяха да работят. Таката-Джим и Емерсън Д'Анители бяха потвърдили това, а и той сам ги беше проверил. Един от реактивните двигатели беше унищожен от антиматериален лъч при Моргран. Останалата дюза още беше използвана.

Но макар че корпусът беше сигурен и здрав, в него вече липсваше предишното очарование. Външната обвивка беше срязана на две места, там, където лъчите бяха проникнали през щитовете.

Брукида му беше казал, че има една малка зона, където даже металът се бе видоизменил. Структурната цялост на кораба беше запазена, но това означаваше, че някой ги беше уцелил много опасно с

вероятностен деформатор. Това парче от „Стрийкър“ бе било разменено с друго от един подобен, но малко по-различен кораб, съдържащ подобни, но малко по-различни бегълци в някаква хипотетична паралелна вселена.

Според *Библиотеката* никой никога не бе успял да се научи да контролира междувселенските вероятностни деформатори достатъчно добре, за да ги използва за нещо друго, освен за оръжие, макар да се носеха слухове, че някои от древните видове, които съществуваха „отделно“ от Галактическата цивилизация, от време на време разкривали тайната и я използвали, за да напуснат тази реалност през странична вратичка.

Схващането за безкрайните паралелни вселени бе познато на делфините дълго преди хората да овладеят огъня. То беше основно в мита за Кита-Мечта. Големите морски млекопитаещи пееха с наслада за един безкрайно променящ се свят. Сега, когато вече можеха да използват инструменти, делфините от вида *амикус* бяха загубили приликата си с тях. Сега те разбираха философията на китовете съвсем малко по-добре от хората.

По-усвоен вариант на вероятностния деформатор беше един от дюзината начини, чрез които галактяните надхитряха скоростта на светлината, но предпазливите видове го избягваха. Случваше се, кораби използващи вероятностни скокове, *да изчезнат*.

Крейдейки си представи, че би могъл да се озове сред група „Стрийкър“-и – всички от различни вселени, всички с капитани, които биха били просто слабо променени варианти на самия него. Китове може би щяха да могат да приемат философски благодушно подобна ситуация. Но той не бе съвсем сигурен за себе си.

Освен това китовете, въпреки философските си дарби, бяха истински невежи по отношение на космическите кораби и машини. Те биха разпознали флотилия от кораби дотолкова, доколкото куче би разпознало отражението си във водата.

Само преди по-малко от два месеца Крейдейки се бе натъкнал на изоставена флотилия от кораби с големината на луни и на възраст, по-голяма от тази на суперновите звезди. Там той бе загубил десетина способни делфина, а оттогава насам бягаше, преследван от армади вражески космически кораби.

Имаше моменти, когато му се искаше по подобие на китовете да бъде по животински сляп за някои неща. Или поне толкова философски настроен.

Крейдейки доплува до един хребет, от който можеше да огледа целия кораб. Ярки хелиеви прожектори хвърляха дълги сенки в прозрачната вода. Екипите под него завършваха инсталирането на тези елементи, които Суеси беше взел от тенанианския кораб. Оставаше само да се вдигнат подпорите за приземяване, за да стане възможно придвижването.

Хикахи бе тръгнала преди няколко часа с отбран екипаж и със скифа – единият от спомагателните по-малки кораби. Крейдейки искаше да може да отдели още помощници за Суеси, но екипажът на „Стрийкър“ и без това вече беше доста по-малък от желания минимум.

Той все още не виждаше алтернатива на плана на Томас Орли. Метц и Таката-Джим не можаха да измислят нищо по-добро от незабавно предаване на победителя в битката над тях, а това беше нещо, което Крейдейки никога нямаше да допусне. Не и докато съществуваше някакъв шанс.

Пасивните сензори показваха, че яростта на битката в космоса расте. След дни тя може би щеше да достигне кулминацията си и пред тях щеше да се представи последната възможност за бягство, замаскирано сред объркването.

Надявам се, че Том е пристигнал и че неговият експеримент е успешен.

Водата отрази звука от изпробването на двигателите. Крейдейки сам бе преценил допустимото ниво на шум. Имаше толкова много неща, по които можеха да ги забележат – неутринови излъчвания от силовия агрегат, гравитационни смущения от статичния екран, телепатични вълни от всекиго на борда. Звукът беше неговата последна грижа.

Докато плуваше, Крейдейки чу нещо зад себе си. Насочи вниманието си към повърхността.

Един неоделфин плуваше близо до шамандурите-детектори, работейки по тях с манипулаторите на бронята си. Крейдейки се приближи.

Има ли тук проблем някакъв,
та изоставил си
задълженията си корабни?

Той разпозна гигантския *Стенос* К'та-Джон. Нисшият офицер се стресна. Очите му се разшириха и за момент Крейдейки можа да види бялото около плоските, подобни на лодки зеници.

К'та-Джон бързо възвърна самообладанието си. Устата му се разтвори в усмивка.

Шум някакъв смущава
неутриновия приемник
И да чува не може той
отгласа от битката

Сега всичко е наред –
статичното напрежение го няма вече
и връщам се аз
към задълженията свои.

Това беше сериозен проблем. Беше жизнено важно командният пулт на „Стрийкър“ да знае какво става в небето и да може да приема известия за мисията на Орли.

Таката-Джим бе трябвало да изпрати някого другого да свърши тази работа. Екипажът на мостика носеше отговорност за състоянието на шамандурите. И все пак, след като Хикахи, Тишуут и повечето от елитния екипаж на мостика не бяха тук, може би К'та-Джон бе единственият нисш офицер, който не бе толкова необходим.

Добре си сторил,
Ездачо на големи вълни;
сега бързай обратно
при онези, които те чакат.

К'та-Джон кимна. Манипулаторите на бронята му се прибраха. Без да каже нищо повече, той изпусна малък облак мехурчета и се гмурна към светлото отвърстие на люка на „Стрийкър“.

Крейдейки го проследи с поглед.

Погледнато най-общо, изглеждаше, че К'та-Джон бе реагирал в затрудненото положение на „Стрийкър“ по-правилно от повечето други делфини. Всъщност той като че ли дори бе харесал сражението при Моргран и бе ръководил с истински ентузиазъм своята батарея. Беше наистина способен нисш командир.

Тогава защо настръхвам винаги, когато съм близо до него? Да не би да е някой от експериментите на Метц?

Трябва да накарам доктор Метц да престане да упорства и да ми покаже записките си! Ако е необходимо, ще разбия ключалките му –

етикетът да върви по дяволите!

К'та-Джон бе станал постоянен спътник на лейтенант Таката-Джим. Тримата с Метц бяха главните противници на плана на Том Орли. Но имаше и нещо по-лошо. Таката-Джим бе станал по-затворен и мълчалив от всякога.

Помощник-капитанът се превръщаше в истински проблем. Крейдейки изпитваше съчувствие към лейтенанта. Не беше негова вината, че това експериментално пътешествие се бе превърнало в тежко изпитание. Но съжалението нямаше да попречи на Крейдейки да повиши Хикахи на по-висок пост от Таката-Джим, веднага щом екипажът отново се събереше на кораба.

Таката-Джим изглежда се досещаше какво предстои. Досещаше се и за доклада, който капитанът трябваше да представи на Центъра по Ъплифт за всеки от своите офицери. Правото на Таката-Джим да има поомство можеше да бъде поставено под съмнение.

Крейдейки си представяше как се чувства помощник-капитанът. Имаше мигове, когато даже и *самият той* бе подтиснат от нарастващата инвазия на ъплифта; когато почти му се искаше да изквичи на първобитен делфински: „*Кой ви дава това право?!*“ И сладката хипноза на мита за Кита-Мечта го зовеше да се върне и да прегърне Старите Богове.

Подобни моменти винаги отминаваха и той си спомняше, че в цялата вселена няма нищо, което да желае повече от управлението на космически кораб, от събирането на записи с космически песни и от изследването на теченията сред звездите.

Край него премина ято местни риби. Те донякъде приличаха на барбуни, доста странни барбуни с ярки, метални люспи.

Той изпита внезапно желание да ги *подгони*, да призове своя здравата работещ екипаж да го придружи в лова!

Представи си как неговите инженери и техници хвърлят броните си, събират се в чуруликаща глутница и яростно погват бедните създания, ловейки ги във въздуха, когато паниката ги принуди да изскачат над повърхността.

Дори ако някои делфини се увлекат и погълнат малко метал, щеше да си струва за повдигане на настроението.

Вали дъждът на пролетта
и тогава, във потайна доба,
яздейки вълна, Луната...

Това бе стих, изпълнен със съжаление.

Нямаше време за ловни забавления, не и докато самите те бяха преследван дивеч.

Сигналният часовник в бронята му извести, че му остава въздух само за още тридесет минути. Той тръсна глава. Ако медитацията му се задълбочеше, можеше да се появи и Нукапаи. Пимеричната богиня щеше да го възбуди. Нежният ѝ глас щеше да му напомни за отсъствието на Хикахи.

Наблюдателните шамандури подскачаха наблизко, поклащани от леките подводни течения. Той доплува по-близо до гладкия червенобял овоид, над който бе работил Кта-Джон, и забеляза, че капакът е оставен отворен.

Сонарният му приемник изпраща. По нервната връзка до него достигна един усилен от устройството глас.

– *Капитане, говори Таката-Джим. Приключихме с иззпробването на двигателите и статичните генератори. Работят по новите параметри, които вие постановихте. Освен това Суеси се обади да каже, че работата по... „Троянския морски кон“ напредва. Хикахи е пристигнала и изпраща поззздравии.*

– Добре. – Крейдейки изпрати думите си направо по нервната връзка. – Има ли някакви съобщения от Орли?

– *Не, сър. А и става късно. Сигурен ли сте, че още държите на този ваш план? Ами ако той не успее да изпрати съобщение до нас чрез пси-бомба?*

– Вече обсъдихме всички възможни варианти.

– *Значи въпреки всичко ще преместим кораба? Смятам, че трябва да обсъдим това още веднъж.*

Крейдейки почувства как го обхваща гняв.

– Няма да обсъждаме плановете си по открит канал, помощник. А и вече всичко е решено. Ще се върна след малко. Междувременно проверете още веднъж дали всичко е наред. Трябва да сме готови, когато Том се обади.

– *Слушам, сър.* – Гласът на Таката-Джим въобще не звучеше извинително.

Крейдейки вече не помнеше колко пъти го бяха питали за този план. Ако му нямаша доверие, понеже е „само един делфин“, то трябваше да обърнат внимание, че идеята все пак е на Томас Орли! Освен това той, Крейдейки, беше капитанът. Той беше отговорен за спасяването на техните животи и честта им.

Когато бе служил на борда на изследователския кораб „Джеймс Кук“, никога не се беше сблъсквал с подобно отношение към неговия началник, капитан Алварес.

Той заудря водата с опашка, докато се поуспокои. Броеше ударите, докато успокояващото учение на Кинийнк го завладя.

Реши да не обръща внимание. По-голямата част от екипажа не го разпитваше, а и останалите се подчиняваха на нарежданията му. Това вероятно бе нормално за един експериментален екипаж, намиращ се в състояние на невиджан стрес.

„Където има разум, там винаги има изход“, учеше Кинийнк. Всички проблеми съдържаха елементите на своите решения.

Той подаде команда на своите манипулатори да се протегнат и да хванат капака на шамандурата.

Ако тя беше в изправност, той щеше да намери начин да възнагради Таката-Джим. Това щеше да е ключът към лейтенанта, начинът да го върне отново в корабното общество и да прекъсне порочната му изолация. „Където има разум...“

Бяха му необходими само няколко минути, за да разбере дали шамандурата е в ред. Пъхна един извод от своя нервен център в компютъра на шамандурата. Заповяда на машината да съобщи своето състояние.

Ярка електрическа дъга проблесна пред него. Крейдейки изпищя, когато токовият удар разби двигателите на бронята му и разряза кожата около нервната му приставка.

Задействала се е защитата от проникване, осъзна той в странна вкочаненост. *Но как...?*

Той усещаше всичко като на забавен кадър. Токът се бореше със защитните диоди на неговия нервен амплификатор. Главната му електрическа верига бе извадена от строя, но изолиращата почти незабавно се включи на засечка.

Парализиран, Крейдейки сякаш чу някакъв глас сред туптящите, борещи се електрически полета, един глас, който му се подиграваше:

Където има разум – има разум,
има също и измама
Измама има, има там

Сред надигания се в тялото му писък на агония, Крейдейки нададе един недисциплиниран вик на първобитен делфински, първият в живота му на възрастен. После обърна корем нагоре, за да отплува в тъмнина,

по-дълбока от нощта.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА ЛЕВИАТАН

Хей, баща ми на фара в Едисоун
беше пазач,
преспа със русалка веднъж той
по здрач.
Появиха се трима от тоя съюз,
риба, делфин, а и аз.
Хей, за живота в бурното море!

Стара песен

35. ДЖИЛИЪН

„Подобно на повечето видове, произлезли от изцяло хищни предци, Тандуанците са били трудна за подчиняване раса. Те имали канибалистични наклонности, а в началото на техния ъплифт са известни случаи на нападения срещу представители на расата им патрон – видът Нгхтб.

Тандуанците притежават значително по-слаба телепатия от останалите разумни видове. Те са членове на псевдорелигиозна секта, чийто основен принцип е унищожаването на видове, преценени като «безполезни». Въпреки че спазват законите на Галактическите Институти, тандуанците не крият желанието си за по-слабо населена вселена, както и очакванията си за времето, когато всички закони ще бъдат отхвърлени от една «по-висша власт».

Според последователите на тяхната секта, наречена «Наследник», това ще се случи, когато Прародителите се завърнат в Петте Галактики. Тандуанците смятат, че те ще бъдат избрани, за да унищожат безполезните.

Докато чакат идването на тази ера, тандуанците се подготвят чрез участия в многобройни дребни схватки и битки за чест. Те се включват във всяка война, обявена от Галактическите Институти, независимо от каузата, и често са порицавани за употреба на

излишна сила. На тях се приписва «случайното изчезване» на поне три овладели звездите раси.

Въпреки че видът им има твърде малки телепатични способности за положението си на раса-патрон, тандуанците са майстори в изкуството на ъплифта. Още в прединтелигентния си период на собствената си планета те вече били опитомили няколко местни вида и ги използвали като ловни животни – еквивалент на ловните кучета на Земята. Откакто са се освободили от задълженията си като подчинена раса, тандуанците са овладели и приспособили два от най-могъщите медиуми сред последните подчинени раси. Тандуанците се занимават с дългосрочни изследвания за цялостна генетична манипулация, целяща да превърне гореспоменатите два вида (вж. бележки: ЕПИСИАРХ – подч. –82ф49; АКСЕПТОР – подч. – 82ф50) в изцяло зависими оръжия на тяхната любов към лова...“

Мили същества са тези тандуанци, помисли си Джилиън.

Тя остави плоската плака, от която четеше, до дървото, под което бе седнала. Беше си отделила един час за четене тази сутрин. Той беше вече на свършване. Беше прегледала около двеста хиляди думи.

Тази справка за Танду беше изпратена снощи по връзката със „Стрийкър“. Очевидно Нис вече извличаше сведения от *минибиблиотеката*, която Том бе измъкнал от тенанинския кораб. Този доклад се четеше твърде ясно и прекалено точно предаваше същността на информацията, за да идва направо от софтуерния английски превод на жалкия дребен микроклон на „Стрийкър“.

Разбира се, Джилиън вече знаеше някои неща за тандуанците. Всички служители на Съвета на Земяните видове знаеха за тези потайни, брутални врагове на човечеството.

Справката само засили усещането ѝ, че има нещо ужасно неправилно в една вселена, в която живеят подобни чудовища. Джилиън веднъж бе прекарала едно лято в четене на древна научна фантастика от времето преди Контактa. Колко открити и приятелски изглеждаха онези измислени вселени! Дори и най-песимистичните не приличаха много на затворената, ограничена и опасна реалност.

Размислите за тандуанците я наведоха на мелодраматичната мисъл да носи със себе си кама и да я използва като жените в древността, ако някога попадне в ръцете на тези смъртоносни същества.

Плътната органична миризма на хумус надделяваше над металния

привкус, просмукващ се от водата. Въздухът беше свеж след снощната буря. Леко се поклащаха покрити със зеленина клони, люляни от неп-рестанните китрупски ветрове.

Досега Том трябва вече да е намерил своя остров, мислеше си тя, и да е започнал подготовката за своя експеримент.

Ако все още е между живите.

За първи път тази сутрин тя изпита безпокойство. Беше толкова сигурна, че ще разбере, ако той загине, независимо къде и кога се случеше това. А сега се чувстваше объркана. Съзнанието ѝ беше замъглено и единственото, за което бе сигурна, беше, че през нощта са се случили ужасни неща.

Първо, по залез в разума ѝ бе пропъзляло предчувствието, че нещо се е случило с Том. Тя не можа да осъзнае това усещане, но то я обърка.

После, късно през нощта, тя бе сънувала поредица странни неща.

В съня ѝ имаше лица. Лица на галактияни, космати и пернати и люс-пести, озъбени и със зинали човки. Те ръмжаха и виеха, но тя, въпреки значителната си подготовка, не можа да разбере нито една дума или знак. Бе разпознала някои от лицата – двама ксапиански астронавти, ко-ито умираха, докато корабът им се пръскаше на парчета, един джофури-анец, който скимтеше от болка при вида на кръвта, изтичаща от отрязаната му ръка, една синтианка, заслушана в песни на китове, докато не-търпеливо чакаше зад някакъв метеоритен поток в студен вакуум.

Джилиън не можа да ги пропъди от съня си.

Беше се събудила внезапно, посред нощ от тръпки, докоснали гър-ба ѝ като опъната тетива. Дишаша тежко в мрака, тя долови с предела на възможностите си една средно съзнание, гърчещо се в агония. Въпреки разстоянието Джилиън почувства нещо смесено в убягващия телепати-чен сигнал. Той беше твърде човешки, за да е само от делфин и твърде делфински, за да е просто от човек.

После усещането изчезна. Телепатичният пристъп бе свършил.

Тя не знаеше какво да мисли за всичко това. Каква беше ползата от пси-способностите, след като нейните съобщения бяха смътни, за да бъ-дат разбрани? Генетично засилената ѝ интуиция сега приличаше на жес-тока заблуда. Беше по-лошо, отколкото ако изобщо не я притежаваше.

От часа, отделен за четене, ѝ оставаха още няколко минути. Тя ги прекара със затворени очи, заслушана в усилващите се и отслабващи звуци, които идваха от безспирната борба на вълните с брега. Вятърът

поклащаше клоните на дърветата и шумолеше в тях.

Заедно с шумовете на дънери и клони Джилиън можеше да чуе и високите цвърчащи звуци на пресапиентните аборигени – кикуйте. От време на време долавяше гласа на Дени Зудман, която говореше посредством един апарат, превеждащ думите ѝ на високочестотния диалект на кикуйте.

Въпреки че иначе работеше по дванадесет часа на ден, помагайки на Дени с кикуйте, Джилиън се почувства виновна, че си почива. Припомни си, че малките туземци са особено важни, а тя току-що се бе замислила за кораба.

Но през цялата сутрин Джилиън непрекъснато виждаше едно от лицата в съня си. Само преди половин час бе осъзнала, че това е собствената ѝ подсъзнателна представа за това как Хърби, древният труп, причинил всички тези неприятности, вероятно бе изглеждал, когато бе бил жив.

В съня ѝ, малко преди да долови предчувствията за нещастие, удълженото хуманоидно лице на мумията ѝ се бе усмихнало и бавно ѝ бе намигнало.

– Джилиън! Доктор Баскин! Време е!

Тя отвори очи. Вдигна ръка и погледна часовника си. Все едно, че бе задействан от гласа на Тошио. „Имай доверие на юнгата“, припомни си тя. „Каж ми да те извести след един час и той ще го направи с точност до секундата“. По-рано по време на пътуването им ѝ се беше наложило да вземе строги мерки, за да го накара да я нарича „сър“ или с анахроничното „госпожо“ само веднъж на три думи, а не след всяка дума.

– Идвам, Тошио! Само минутка! – Тя се изправи на крака и се протегна. Почивката ѝ беше от полза. Умът ѝ бе толкова объркан, че само спокойствието бе успяло да го успокои.

Надяваше се да свърши тук и да се върне на „Стрийкър“ след три дни, по времето, когато Крейдейки планираше да премести кораба. Дотогава тя и Дени доста трябваше да се потрудат и да изучат нуждите на кикуйте, за да могат да отведат малка група от тях в Центъра по Ъплифт на Земята. Ако „Стрийкър“ се измъкнеше, разбира се, и ако човечеството първо ги поискаше за подчинена раса, кикуйте можеха да избегнат една доста по-лоша съдба.

По пътя си между дърветата Джилиън успя да зърне океана през

пролука в растителността на североизток.

Ще мога ли да почувствам тук, когато Том се обади? Нис каза, че сигналът му ще бъде доловим по цялата планета.

Със сигурност всички извънземни ще го чуят.

Тя внимателно съдържаше цялата си психична енергия, както Том бе настоял. Но оформи с уста една старомодна молитва и я изпрати на север, над вълните.

– Обзалагам се, че това ще достави удоволствие на доктор Дарт – каза Тошио. – Разбира се, сензорите може да не са точно от искания от него тип. Но все пак роботът-сонда действа.

Джилиън провери малкия, свързан с робота екран. Тя не беше специалист по роботика или планетология, но знаеше основните принципи.

– Мисля, че си прав, Тошио. Рентгеновият спектрометър работи. А също и лазерният сензор, и магнетометърът. Роботът може ли да се движи?

– Като малък скален рак! Единственото, което не може, е да доплува обратно. Плавателните му двигатели бяха повредени, когато парчето корали рухна върху него.

– Къде се намира сега?

– На един скален ръб, около деветдесет метра под нас. – Тошио натисна клавиша и пред екрана се появи холосхема. – Показва ми сонарна карта на тази дълбочина. Няма да го спускам по-надолу, преди да говоря с доктор Дарт. Можем само да го спускаме надолу. Когато роботът напусне дадено място, вече не може да се върне назад.

Схемата показваше една леко наклонена цилиндрична пукнатина, стигаща до богатата на метали силикатна скала, каквато представляваше тънкият повърхностен слой на Китруп. Стените бяха насечени от издатини и ръбове, подобни на този, на който сега стоеше повредената сонда.

СOLIDНА колона се издигаше в голямата пукнатина, леко наклонена под ъгъл. Това беше коренът на дървото-сонда, който Тошио и Дени бяха взривили преди няколко дни. Горният му край бе подпрян в стената на издълбаната от самия него подводна пещера. Долният му край се губеше в непозната територия под очертаната от схемата област.

– Мисля, че си прав, Тошио. – Джилиън се усмихна и го потупа по рамото. – Чарли ще е доволен. Може би това ще отърве Крейдейки от него. Искаш ли да му съобщиш новините?

Тошио очевидно бе поласкан от комплимента, но и смутен от предложението на Джилиън.

– Ъ-ъ-ъ, не, благодаря, сър. Искам да кажа, не можете ли просто да вмъкнете това във вашия доклад до кораба днес? Убеден съм, че доктор Дарт ще има въпроси, за които нямам необходимата квалификация...

Джилиън не можеше да вини Тошио. Да съобщиш добри новини на Чарлз Дарт едва ли беше по-приятно, отколкото да съобщиш лоши на някого друго. Но рано или късно Тошио трябваше да се срещне с шимпанзето-планетолог. Най-добре щеше да е ако свикнеше с този проблем още в началото.

– Съжалявам, Тошио. Доктор Дарт е изцяло твоя грижа. Не забравяй, че аз ще си тръгна оттук след няколко дни. Ти ще си този, който ще трябва да... удовлетвори Чарли, когато той помоли да превключваш работа-сонда на всеки тридесет часа.

Тошио кимна сериозно, приемайки съдържано съвета. Джилиън се усмихна и той не можа да не се изчерви и да не се засмее.

36. АКИ

Бързайки да стигне до мостика преди смяната на вахтата, Аки мина за по-пряко през изходния отсек на кораба. В бързината той прекоси половината от широкото помещение, преди да забележи, че тук става нещо особено.

Направи салто през глава, за да спре. Дробовете му се издуха и той се изруга, че е такъв идиот – да бърза и да прави сложни маневри, когато няма достатъчно кислород!

Аки се огледа. Никога не беше виждал изходния отсек по-празен.

Гигът на капитана беше изчезнал при Шалоу Клъстър. Товарните уотърскутери и много екипировка бяха преместени при останките от тенанианския кораб, а предишния ден лейтенант Хикахи бе взела и скифа.

Около последния и най-големия от спомагателните кораби на „Стрийкър“ кипеше оживена дейност. Няколко делфина използваша механическите паяци, за да натоварят някакви касети в малкия космически кораб. Аки забрави, че бързаше за дежурство и се понесе в мързелива спирала към тях.

Той доплува до един от делфините, яздеци паяци. Тази машина пренасяше голяма кутия в своите „ръце“.

– Хей, Сап-пех, какво става тук? – Аки внимаваше изреченията му да са кратки и прости. Вече говореше по-добре английски в оксивода, но ако един *калафианец* не можеше да говори правилно, какво щяха да си помислят останалите?

Другият делфин погледна нагоре.

– О, здравейте, мистър Аки. Имаме нови заповеди. П-проверяваме летателното състояние на спомагателния кораб. Беше ни наредено също и да натоварим тези касети.

– Каккво... ъ-ъ, какво има в кутиите?

– Струва ми сссе, бележките на доктор Метц. – Третото механично пипало на паяка се изви към купчината непроницаеми картони. – Представете си само, всичките ни предци и внуци са тук, върху микрочипове. Създава усещане за *континуитет* и *приемственост*, нали?

Суи-пех беше от южноатлантическата общност, един клан, който се гордееше със старинната си реч. Аки се запита дали това наистина е ексцентричност или по-скоро е обикновена неграмотност. Той каза:

– Мислех, че си в снабдителните екипи, пренасящи провизии на тенанианския кораб. – На Суи-пех обикновено се възлагаха задачи, изискващи минимални финес и схватливост.

– Така си беше, мистър Аки. Но т-т-тези пътувания са прекратени. Корабът е затворен, не сте ли чули? Всички се мотаем т-тук, докато съзнанието на капитана не сстане по-ясно.

– *Кккакво?! – Аки се задави. – ... Капитанът?!...*

– Пострадал е при проверка извън кораба. Ударил го е ток, доколкото разбрах. Намерили са го в последния момент преди аквалангът му да се изчерпи. През цялото време е в безсъзнание. Таката-Джим е поел командването.

Аки беше шокиран. Беше прекалено вцепенен, за да обърне внимание, че Суи-пех внезапно се обърна и забърза обратно към задълженията си при приближаването на една доста голяма тъмна фигура.

– Мога ли да ви помогна, *мистър* Аки? – тонът на гигантския делфин беше почти саркастичен.

– К'та-Джон – сепна се Аки, – какво се е случило с капитана?

Нещо в реакцията на К'та-Джон го смрази. И това не беше само минималното изискване за уважение към ранга на Аки. К'та-Джон издаде бърз писък на тринар:

Идва ми наум

как би могъл да разбереш повече –
иди и попитай твоя предводител,
който те чака на брега.

С почти арогантен замах на единия си плавник, К'та-Джон се извъртя и отплува към работещите делфини. Вълната, породена от мощните му перки, отхвърли Аки два метра назад. Той разбра, че е по-добре да не го вика обратно. Нещо в тринарното стихче на К'та-Джон му подсказа, че това ще бъде безсмислено. Той реши да го приеме като предупреждение и се извъртя, за да забърза към водещия до мостика асансьор.

Изведнъж осъзна, че по-голяма част от най-добрите делфини в екипажа на „Стрийкър“ не бяха на борда. Тишуут, Хикахи, Каркаит, С'тат и Лъки Коа се намираха при останките на тенанианския кораб. Това означаваше, че К'та-Джон беше най-старшият от останалите нисши офицери!

Дори и Кипиру не беше на борда. Аки не вярваше на слуховете, които се носеха за пилота. Той винаги бе смятал, че Кипиру, освен най-бързият плувец, е и най-смелият сред екипажа. А му се искаше и Кипиру, и Тошио да са тук в момента. Биха му помогнали да разбере какво става!

Близко до асансьора срещна група от четири *Турсионса*, скупчени в ъгъла на изходния отсек, без да правят нещо. Израженията им бяха доста тъжни, а и лежаха почти неподвижно.

– Сус'та, какво става тук? – попита Аки. – Вие нямате ли никаква работа?

Делфинът вдигна поглед и изви опашката си в жест, равняващ се на човешкото повдигане на рамене.

– Какъв смисъл има, мистър Аки?

– Смисълът е, че т-трябва да изпълняваме задълженията си! Хайде, каква е причината за тази ваша депресия?

– К-капитанът... – започна един от останалите.

Аки го прекъсна:

– Капитанът на първо място би искал да сте на своя пост! – и премина на тринар:

Съсредоточете се на далечните
хоризонти –
към Земята!
Където ние сме необходими...

Суc'та премигна и се опита да промени отчаяния си вид. Другите последваха примера му.

– Разбрано, ссър, мистър Аки! Ще се опитаме!

Аки кимна.

– Добре тогава. Продължавайте в духа на Кинийнк.

Той влезе в асансьора и шифъра, водещ към мостика. Докато вратата се затваряше, видя как делфините отплуваха, вероятно към своите работни места.

Ифни! Беше твърде трудно да изглежда и да действа уверено, когато единственото му желание беше да изстиска от останалите повече информация. Но за да изглежда *уверен*, той трябваше да има вид, че е понаясно от тях!

„По дяволите! Колко ли лошо е състоянието на капитана? Какви са шансовете ни, ако Крейдейки не е сред нас?“

Той реши да е колкото може по-невъзмутим и уверен... поне дока-то не разбереше точно какво всъщност става. Знаеше, че един юнга винаги е под прицел – с офицерски задължения и никакви права.

Освен това юнгата винаги е последният, който разбира какво точно става.

37. СУЕСИ

Опразването беше вече на привършване. Тенанианският боен кораб бе изпразнен и постегнат. Скоро щяха да могат да напълнят цилиндричната му вътрешност с желания товар и да тръгнат.

Ханес Суеси не можеше повече да чака. Беше му писнало от работа под вода. Честно казано, почти му бе писнало и от делфини.

Божичко, какви истории щеше да разказва, като се върнеше у дома! Той беше ръководил строителни екипи на дъното на замърсените морета на планетата Титан. Бе помагал при преминаването на най-гъстата мъглявина – Суун Небюла. Бе работил дори с ония ненормални амероиндианци и израелци, които се опитваха да направят Венера годна за живот. Но никога нито една работа не го бе измъчвала като тази!

Почти всички материали, с които им се налагаше да работят, бяха извънземно производство, със странна еластичност и още по-особена проводимост. Той трябваше лично да проверява псионичния импеданс на почти всяка свързка, но въпреки скритите им достойнства те

вероятно щяха да пропускат телекинетично напрежение в космоса, когато тръгнаха!

А делфините! Те бяха отчайващи! Безукорно изпълняваха най-деликатните операции, но започваха да кръжат из водата, пищевойки неразбираемо на примален делфински, всеки път когато отварянето на някой люк разпратеше по-особени сонарни отражения.

И всеки път, когато завършеха нещо, викаха стария Суеси. „Провери това, Ханес, молеха го те. За да сме сигурни, че е добре направено.“

Стараеха се, полагаха дяволски усилия. Не можеха да не се чувстват като полузавършени поданици на своите патрони в една невероятно враждебна галактика, особено когато това беше чистата истина.

Суеси си призна, че се оплаква, без да има реално някаква особено съществена причина за това. „Стрийкър“-ите бяха свършили работата; това беше единственото, което действително имаше значение. И той се гордеше с тях.

Все пак нещата вървяха много по-добре, откакто бе дошла Хикахи. Тя даваше пример на останалите и използвайки параболи от Кийнинк, им помагаше да се съсредоточат.

Суеси се подпря на лакът. Тесният му нар се намираще само на метър под тавана. Хоризонталният люк на подобното на ковчег спално помещение беше на инчове от рамото му.

Почивах достатъчно, помисли си той, въпреки че се усещаше сякаш с пясък в очите, а и ръцете все още го боляха. Нямаше смисъл да се опитва наново да заспи. Щеше само да се върти неспокойно в леглото.

Суеси отвори тесния люк. Закри с ръка очите си от идващата от коридора светлина и спусна крака. Те цопнаха.

Вода. С изключение на около метър под тавана, скифът бе пълен с вода.

Тялото му изглеждаше бледо на силната светлина от коридора. „Чудя се кога ли е програмирано да умра“, помисли си той, спускайки се във водата със затворени очи. Потопи се изцяло и затвори вратата зад себе си.

Малко по-късно той влезе в контролната зала на малкия космически кораб. Вътре Хикахи и Тишуут се суетяха около пулта за свързка. Спореха на бърз, писклив английски, който той не можеше да разбира.

– Уа! – извика той. – Ако искате да ме изолирате, чудесно! Но ако мога с нещо да ви помогна, е добре да превключите на трийсет и три

оборота. Аз не съм Том Орли. Не мога да дешифрирам подобни брътвежи.

Двата делфина подадоха глави над водата, докато Суеси се хвана за една дръжка на близката стена. Очите на Хикахи се издадоха напред, за да се пренастроят за надводно бинокулярно виждане.

– Не сме сигурни, че има някакъв проблем, Ханес, но изглежда за-
губихме връзка с кораба.

– Със „Стрийкър“? – Гъстите вежди на Суеси се вдигнаха нагоре. –
Нападнати ли са?

Тишуут леко поклати горната част от тялото си от ляво на дясно.

– Не вярвам. Бях тук и чаках сигнала, който те ще получат от Орли,
за да преместят кораба. Не внимавах много, но внезапно чух оператора
да казва „готови за включване“... и после нищо!

– Кога стана това?

– Преди няколко часа. Изчаках да се смени вахтата, надявайки се,
че се касае за някаква техническа неизправност на кораба, след което
повиках Хикахи.

– И оттогава се въртим в затворен кръг – довърши по-старшият
офицер.

Суеси доплува до пулта, за да го огледа. Разбира се, най-добре бе-
ше да го отвори и да провери всичко сам. Но електрониката бе покрита,
за да е защитена от влагата.

*Ех, ако бяхме в открития космос, така че делфините да можеха
да работят без всичката тази проклета вода наоколо!...*

– Е, добре – въздъхна той. – С твое позволение, Хикахи, ще помоля
вас двете, офицери и същевременно почитаеми дами, да се омитате от-
тук, за да мога да прегледам пулта. Недейте да безпокоите почиващите в
трюма делфини.

Хикахи кимна.

– Ще изпратя екип да провери дали кабелът не е прекъснат някъде.

– Добра идея. И не се притеснявайте. Сигурен съм, че не е нищо
страшно. Вероятно някаква дребна авария.

38.

ЧАРЛЗ ДАРТ

– Опасявам се, че са спуснали проклетия робот само още осемдесет
метра надолу. Онова хлапе Тошио е работило над него само няколко

часа и през цялото време е било и на разположение и на Дени и Джилиън – да помага да пускат аборигените в лабиринти, да ги карат да берат банани с пръчка или нещо подобно. Казвам ти, това е просто отчайващо! Скапаната малка полуразбита сонда не разполага с добри инструменти за геоложка работа. Представяш ли си колко ще е неприятно, когато стигне до наистина значима дълбочина?

Холографският образ на металурга Брукида за миг сякаш гледаше встрани от Чарлз Дарт. Очевидно делфинският учен наблюдаваше собствения си дисплей. Очите му бяха покрити с изпъкнали лещи, които помагаха срещу астигматизъм при четене. Той се извърна и погледна своя колега шимпанзе.

– Чарли, говориш така убедено за спускането на този робот по дълбоко в земната кора на Китруп. Оплакваш се, че е слязла „само“ на петстотин метра. Съзнаваш ли, че т-това е половин километър?!

Чарли почеса косматата си челюст.

– Да. И какво? Процепът надолу почти не се стеснява, така че тя спокойно може да се спусне поне още толкова. Това е една чудесна минералогична лаборатория! Вече се натъквам на много сведения за зоната под повърхността на планетата!

– Чарли – въздъхна Брукида, – а не те ли интересува защо пещерата под острова на Тошио се простира надолу в протежение на цели *сссто* метра?

– Хммм, какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че така нареченото „дърво-сонда“, което е причината за този процеп, не би копало толкова надълбоко в търссене само на карбонови или силикатни хранителни вещества. То не б-би...

– Откъде знаеш? Да не си еколог? – Чарли бързо и остро се изсмя. – Честно, Брукида, на какво се базират твоите предположения? Понякога ме изненадваш!

Брукида търпеливо изчака шимпанзето да спре да се смее.

– Базирам се на знанията на един добре информиран за основните закони на природата дилетант за природата, както и върху схващането на Окам⁵ за бръснача. Помисли си само за количеството отстранен материал! Какво е сстанало с него? Хрумвало ли ти е, че в тази местност има десетки хиляди подобни метални възвишения, на повечето от които се срещат подобни дървета-сонди? И че в последната геологическа епоха може би са издълбани милиони такива дълбоки процеци?

5. Окам – английски философ-материалист (бел.прев.)

Дарт започна да хихика, но спря. Взря се за миг в образа на китообразния си колега, след което откровено се засмя и заудря бюрото си с лапа.

– Туш! Добре, сър! Ще добавим „Защо тези дупки?“ в списъка на нашите въпроси! За щастие, аз възпитавах един еколог в лабораторията през последните няколко месеца. Правил съм й неизброими услуги и за късмет точно тя е на мястото, откъдето идват нашите затруднения! Ще помоля Дени веднага да се заеме с това! Бъди спокоен, скоро ще узнаем към какво се стремят тези дървета-сонди!

Брукида не отговори. Само изпусна лека въздишка.

– Сега, когато това е уредено – продължи Чарли, – можем ли да се върнем към наистина важните неща? Можеш ли да ми помогнеш да убедя капитана да ме пусне да отида лично там и да взема със себе си истински дълбочинен робот-сонда, който да замени онова окаяно малко апаратче, спасено от Тошио?

Очите на Брукида се разшириха. Той се поколеба, но накрая каза:

– К-капитанът все още е в безсъзнание. Макани го оперира вече два пъти. Според последните съобщения перспективите си остават мрачни.

Шимпанзето замлъкна за известно време. После заговори, избягвайки да гледа холограмата на делфина:

– О, да. Забравих. Е, тогава може би Таката-Джим ще ни позволи. В края на краищата последният спомагателен кораб си стои неупотребяем. Ще помоля Метц да поговори с него. Ще ми помогнеш ли?

Погледът на Брукида беше помръкнал.

– Ще проуча информацията от спектрометъра – отговори равно той.
– Ще ти се обадя, щом имам някакви резултати. Ссега трябва да приключвам, Чарлз Дарт.

Образът изчезна. Чарли отново бе сам.

„Брукида бе ужасно груб накрая“, помисли си той. „Обидих ли го с нещо?“

Чарли знаеше, че е доста язвителен. Не можеше да преодолее това. Дори други шимпанзета го смятаха за недоद्याн и егоцентричен. Казваха, че неосимианзета като него създават лоша репутация на расата.

Е, аз се опитвах, каза си той. А когато си се опитвал толкова и винаги си се провалял, когато опитите за галантност се превръщат в погрешни ходове, когато постоянно забравяш имената на другите, е, в такъв случай може би просто трябва да се откажеш. Другите също винаги печелят награди за мило отношение с мен.

Чарлз Дарт сви рамене. Нямахше значение. Какъв бе смисълът в

гонитбата на едно вечно убягващо му поведение? Нали съществуваше неговият собствен свят от скали, магма и живи планети!

Все пак, смятах, че поне Брукида ми е приятел...

Той насочи мисълта си другаде.

Трябва да се свържа с Метц. Той ще ми осигури това, което искам. Ще им покажа, че тази планета е толкова уникална, че те... те ще я прекръстят на мое име! Има подобни прецеденти. Той се изкикоти, докато теглеше ухото си с едната си ръка, а с другата набираше кода.

Докато чакаше компютърът да открие Игнасио Метц, му хрумна една странична мисъл. *Не чакаха ли всички вест от Томас Орли? Всички говореха само за това преди известно време.*

Тогава си спомни, че докладът на Орли трябваше да пристигне вчера, горе-долу по времето, когато бе пострадал Крейдейки.

А! Значи Том вероятно бе успял в начинанието си и никой не се бе постарал да му го съобщи. Или може би някой го бе направил, а той не му бе обърнал внимание.

Както и да е, убеден бе, че Том беше оправил целия проблем с проклетите извънземни. Крайно време беше. Доста неприятно е да те преследват из цялата галактика и да те карат да пълниш кораба с вода...

Номерът на Метц се появи на интеркома. Звънеше.

Жалко за Крейдейки. Той бе ужасно строг и сериозен за делфин и не винаги разумен..., но Чарли не се радваше от липсата му. Всъщност винаги когато си помислеше, че капитанът е отстранен, изпитваше някакво странно усещане в стомаха си.

Тогава недей да мислиш за това! За Бога! Каква полза има от притесненията?

– А, доктор Метц! Май ви хванах точно когато излизахте? Интересувам се дали е възможно да си поговорим скоро? По-късно днес следобед? Чудесно! Да, искам да ви помоля за една много, много дребна услуга...

39.

МАКАНИ

Един лекар трябва да бъде наполовина учен и наполовина алхимик, наполовина изследовател и наполовина шаман, мислеше си Макани.

Но в медицинското училище не й бяха казали, че може да й се наложи да бъде също така и войник, и политик.

Макани трудно запазваше достойното си поведение. Всъщност се чувстваше на ръба на неподчинението. Опашката ѝ биеше водната повърхност, разпръсквайки пенливи пръски по стените на санаториума.

– Казвам ви, че не мога да оперирам сама! Помощниците ми не разполагат с умението да ми асистират! Не съм убедена, че ще се справя, дори и ако те се справят! Т-трябва да се посъветвам с Джилиън Баскин!

С мързеливо вдигнато над водата око, опрял се на една от ръчките на бронята си, Таката-Джим погледна към Игнасио Метц. Човекът си възвърна изражението на крайна търпеливост. Бяха очаквали подобна реакция от корабния лекар.

– Убеден съм, че подценявате собственото си умение, докторе – подхвърли Таката-Джим.

– Вие да не сте хирург? Да съм поискала вашето мнение? П-позволете ми да говоря с Джилиън Баскин!

– Докторе – заговори Метц успокояващо, – лейтенант Таката-Джим току-що ви обясни, че по причини за сигурност, комуникациите са частично прекъснати. Информация от шамандурите-детектори показва, че вероятно има изтичане на психична енергия в радиус около сто километра. Отговорни за това са Хикахи и Суеси или групата на острова. Докато не открием източника на изтичане...

– И вие действате въз основа на информация от шамандура? Точно една дефектна шамандура за малко не п-п-погуби К-к-крейдейки!

Метц се намръщи. Не бе свикнал да бъде прекъсван от делфини. Забеляза, че Макани е доста нервнирана. Прекалено нервнирана, за да говори с дикцията, която трябваше да употребява делфин с нейното положение. Това бе важна информация за неговите досиета... както и нейното войнствено поведение.

– Това е друга шамандура, доктор Макани. Ако си спомняте, имаме три на разположение. Освен това не твърдим, че изтичането е обезателно действително, просто трябва да го *приемем* за действително, докато не бъде доказано противното.

– Но прекъсването на връзките не е цялостно! Чух, че онова шимпанзе все още получава проклетата си информация от-т сондата! Тогава защо не ме оставите да разговарям с доктор Баскин?

На Метц му се прииска да изругае. Беше помолил Чарлз Дарт да си мълчи за това. Проклетата да е необходимостта за предразполагане на шимпанзето!

– Елиминираме възможностите една по една – опита се Таката-Джим да успокои Макани. В същото време зае и поза с глава, наведена

напред – поза, която на телесен език изразяваше превъзходство и увереност. – Веднага щом намиращите се във връзка с Чарлз Дарт – Ивашика, Дени Зудман и поетът Сах'от – бъдат елиминирани като вероятни източници на психичното изтичане, ние ще се свържем с доктор Баскин. Сигурно разбирате, че за нея е по-малко вероятно безгрижно да излъчва психична енергия, отколкото за останалите, и затова ние трябва да проверим първо тях.

Веждите на Метц леко се повдигнаха. Браво! Разбира се, това извинение не би устояло на един по-критичен поглед. Но то съдържаше в себе си *внушение* за логичност! А те се нуждаеха само от малко време! Щеше да е достатъчно, ако успокоеше Макани за още един-два дни.

Таката-Джим явно забеляза одобрението на Метц. Окуражен, той стана още по-убедителен:

– А сега, стига сте отлагали, докторе! Слязохме тук, за да разберем какво е състоянието на капитана. Ако той не може да изпълнява задълженията си, трябва бъде иззбран нов командващ офицер. В критично положение сме и не можем да си позволим никакво отлагане!

Ако това бе предвидено като успокоение, то имаше точно обратния ефект. Макани плясна с опашка. Главата ѝ се издигна над водата. Тя обърна едното си присвито око към мъжкия делфин и заговори в саркастична поезия:

А аз мислех, че ти
си забравил своите задължения.

Колко се радвам да видя,
че съм сгрешила
относно твоят поведение.

Няма ли да поемеш в
тази неочаквана беда
капитанските задължения?

Устата на Таката-Джим се отвори, оголвайки две V-образни редици от груби бели зъби. На Метц за миг му се стори, че той ще нападне дребната женска.

Но Макани реагира първа, изскачайки от водата и приводнявайки се с плясък, като по този начин покри с вода Метц и Таката-Джим. С вик човекът се подхлъзна в нишата в стената и цопна във водата.

Макани се изви и изчезна зад редица от тъмни животоподдържащи

камери. Таката-Джим се гмурна, като издаваше бързи сонарни изщраквания, търсейки я. Метц го сграбчи за тръбната перка, преди да успее да се впусне след нея.

– Ах... ахъм! – Той сграбчи една дръжка в стената. – Не можем ли да прекратим това лошо отношение един към друг, делфини? Доктор Макани? Бихте ли се върнала, моля ви? Достатъчно лошо е, че цялата вселена се стреми да ни залови. Не бива да се караме помежду си!

Таката-Джим вдигна поглед и видя, че Метц е искрен. Лейтенантът още дишаше тежко.

– Моля ви, Макани! – отново извика Метц. – Нека да поговорим като цивилизовани същества!

Те почакаха и след малко главата на Макани се подаде между два автоматични робота-лекари. Изражението ѝ вече не беше предизвикателно, а просто уморено. Лекарската ѝ броня издаваше тихи, звънящи звуци. Прецизните инструменти леко се тресяха, сякаш ги държаха треперещи ръце.

Тя се издигна дотолкова, че само носовата ѝ дупка се подаде над повърхността.

– Извинете – избоботи тя. – Зная, че Таката-Джим няма да получи пълното командване, без за това да е гласувал корабният съвет.

– Разбира се, че няма! Това не е военен кораб. Задълженията на изпълнителния офицер на борда на един изследователски кораб са най-вече административни, следователно встъпването му на поста командир трябва да бъде одобрено от корабния съвет, веднага щом настъпи подходящ момент за събирането му. Таката-Джим е напълно наясно с тези правила, нали, лейтенант?

– Разбира сесе.

– Но до събирането на съвета, ние трябва да приемем властта на Таката-Джим, иначе ще настъпи хаос! Междувременно „Стрийкър“ трябва да има съответното ръководство. Това няма да е окончателно, докато вие не потвърдите, че капитан Крейдейки е неспособен да изпълнява задълженията си.

Макани затвори очи, дишайки тежко.

– Крейдейки вероятно няма да дойде в съзнание без по-нататъшна хирургическа намеса. Дори и в такъв случай, вероятността за успех е много малка. Шокът е достигнал до мозъка по нервната му приставка. Повечето от увредените места са в Новите Зони на мозъчната кора..., където основното мозъчно вещество на *Турсиоптссса* е силно модифицирано посредством ъплифта. Има поражения в централните, контролиращи

зрението и речта. Нарушен е мостът между двете мозъчни полукуълба...

Очите на Макани се отвориха, но тя изглежда не гледаше към тях.

Метц кимна.

– Благодаря ви, докторе – каза той. – Съобщихте ни това, което ни интересуваше. Съжалявам, че ви отнехме твърде много време. Вярвам, че правите всичко, на което сте способна.

Тя не отговори и човекът сложи маската на лицето си, за да се плъзне във водата. Махна на Таката-Джим и се насочи към изхода.

Мъжкият делфин сигнализира на Макани още миг, но след като тя не помръдна, той се извъртя и последва Метц.

През нея премина някаква тръпка, когато двамата стигнаха изхода. Тя вдигна глава и извика след тях:

– Не забравяйте, когато свиквате корабния съвет, че аз съм негов член! А също и Хикахи, и Джилиън, и Том Орли! – Люкът се затваряше със съскане зад тях и не можеше да е сигурна, че са я чули.

Макани се отпусна във водата с въздишка. *И Том Орли*, помисли си тя. *Не го забравяйте, подли копелета! Той няма да ви позволи да успеете!*

Макани тръсна глава, знаейки, че разсъждава ирационално. Подозренията ѝ не се базираха на факти. А дори и да бяха верни, Том Орли не можеше да протегне ръка през две хиляди километра, за да оправи нещата. Носеха се слухове, че той вече е загинал.

Метц и Таката-Джим напълно я бяха объркали. Имаше вътрешното усещане, че ѝ бяха поднесли коктейл от истини, полуистини и чисти лъжи, а тя не знаеше как да разбере кое какво е.

Мислят, че могат да ме заблудят просто защото съм женска и стара, а и две ъплифтирани поколения по-несъвършена от всеки друг на борда, като се изключи Брукида. Но аз се досещам защо оказват специално внимание на единственото шимпанзе в корабния съвет. В момента тук те разполагат с мнозинство за всяко свое решение. Не е странно, че не изгарят от нетърпение да върнат Хикахи или Джилиън на борда!

Може би трябваше да ги излъжа..., да им кажа, че Крейдейки може да дойде в съзнание всяка минута.

Но в такъв случай какво ли щяха да предприемат в отчаянието си? И беше ли нещастният случай с шамандурата действително нещастен? Можеше да са излъгали, за да прикрият незнанието си – или за да прикрият заговора си. Ще мога ли да защитя Крейдейки с помощта само на две женски?

Макани тихо простена. Подобни неща не бяха по нейната специалност. Понякога ѝ се искаше фактът, че е делфински лекар, като в старите времена да означава просто, че трябва да вдигнеш с челото си този, когото се опитваш да спасиш и да държиш главата му над водата, докато се възстанови или докато не ти изневерят собствените сили.

Тя се насочи към интензивното отделение. Помещението бе затъмнено с изключение на светлината, която грееше върху един голям сив неоделфин, поставен в защитен гравитационен резервоар. Макани провери данните, отчитащи състоянието на пациента, и установи, че са стабилни.

Крейдейки премигваше неவிждащо, а еднократно и една тръпка бързо пробяга по дължината на тялото му.

Макани въздъхна и се обърна. Заплува към близкия пулт за комуникации и се реши.

„Метц и Таката-Джим не може вече да са се върнали на мостика“, помисли си тя. Издаде сонарния код, който задействаше пулта. Почти веднага пред нея се появи лицето на млад, синкав делфин.

– Комуникации. Мога ли д-да ви помогна?

– Аки? Да, синко, доктор Макани е. Имаш ли някакви планове за обед? Знаеш ли, мисля, че имам още от онзи захаросан октопод. Свободен ли си? Колко хубаво. Тогава скоро ще сссе видим. О, и нека срещата ни да си остане наша малка тайна, о'кей? Ти ссси добро момче.

Тя напусна интензивното отделение, а в главата ѝ вече започваше да се оформя един план.

40. КРЕЙДЕЙКИ

В безметежната сивота на гравитационния резервоар се разнесе тих стон:

От ветрове бурни и сиви подмятат
и с вой:
„Потъвам! Потъвам!“
отчаян плува той.

41. ТОМ ОРЛИ

Земната издатина ръмжеше сред разпененото море.

Бе спряло да вали преди известно време. Вулканът боботеше и кашляше огън към ниско надвиснали облаци, хвърляйки по тях оранжеви отблясъци. Сажди се носеха из небето. Топлата пепел не падаше в чистата морска вода, а се приземяваше в кален слой върху килим от сивкави лиани, които изглеждаха вечни.

Томас Орли се задави от влажния, изпълнен със сажди въздух. Той плъзеше по едно малко възвишение от хлъзгави, заплетени водорасли. Тежестта на грубо направената от самия него шейна опъваше въжето, увито около лявата му ръка. С дясната си ръка се бе хванал за якото разклонение близо до върха на водорасловата могила.

Краката му постоянно се пързаяха. Дори когато успяваше да ги вклини в пролуки сред хлъзгавата материя, те често потъваха в процепите между водораслите. Като успееше да ги измъкне, лепкавата маса го пускаше неохотно с неприятен мяскащ звук.

Понякога заедно с краката му излизаха и парчета, увиди се около тях, които после отново се плъзваха в отвратителната каша.

Здраво увитото въже се връзваше в ръката му, докато теглеше шейната с всичко останало от хидроплана и екипировката му. Беше направо чудо, че успя да спаси дори и това от катастрофата.

Вулканът разпрати искрици над водораслите. Малки частици метален прах покриваха растителността във всички посоки. Бе късен следобед, почти цял китрупски ден бе изтекъл откакто бе насочил хидроплана си към острова в търсене на сигурно място за кацане.

Той вдигна глава, за да огледа с мътен поглед равнината от водорасли. Всичките му планове бяха разбити от тази равнина от яки лепкави морски растения.

Беше се надявал да намери подслон на остров зад вулкана или, ако това не беше възможно, да кацне в морето и да превърне хидроплана в широка и устойчива платформа, върху която да изпълни своя експеримент.

Трябваше да предвидя и тази вероятност. Катастрофата, онези шеметни безумни минути, когато се бе гмуркал след екипировката и бе строил примитивната шейна, докато бурята го блъскаше, и последвалите часове на плъзене през плетеницата от водорасли към едно самотно

възвишение от растителност – всичко това можеше да бъде избегнато.

Той се опита да продължи, но треморът в дясната му ръка заплашваше да се превърне в болка. Тя беше лошо изкълчена при катастрофата, когато крилото на хидроплана се откъсна и корпусът се понесе по лепкавата маса, падайки накрая в изолиран басейн от открита вода.

Една рана през лявата страна на лицето му за малко не го изпрати в безсъзнание в онези първи критични моменти. Започваше от челюстта му и стигаше почти до нервната присадка над лявото му ухо. Пластичното капаче, което пазеше деликатното нервно окончание, бе изчезнало безследно в нощта.

Но в момента инфекцията бе последната му грижа.

Треперенето на ръката му се усилваше. Той се опита да го тушира, като легна по лице върху твърдите водорасли. Всеки път, когато се закашляше, втвърдената кал дращеше челото и дясната му буза.

Трябваше отнякъде да намери сили. Нямаше време за тънкостите на самохипнозата, за да накара тялото си отново да се труди. С усилия на волята си той нареди на изтощените си мускули да направят едно последно усилие. Не можеше да направи много срещу силите на природата, но, *по дяволите*, след трийсет часа борба, на метри от целта си, той не можеше да приеме бунта на тялото си!

Кашляне отново продра гърлото му. Тялото му се разтресе, а спазъмът отслаби хватката му върху изсъхналия корен. Точно когато мислеше, че дробовете му няма да издържат повече, пристъпът премина. Том лежеше в калта, целия измокрен, със затворени очи.

Добродетелите на движението кои са?
На първо място тука
е отсъствието на скука...

Не му достигна дъх да изсвири стихчето, но то се въртеше в ума му и той отдели енергия за една бегла усмивка с напуканите си, покрити с кал устни.

Отнякъде намери резерви за още едно усилие. Стисна зъби и отново се напрегна. Дясната му ръка почти се откъсна, но издържа, докато главата му се показа над върха на малкото хълмче.

С мигане Том отстрани саждите от очите си и се огледа. Пред него лежаха още водорасли. Докъдето стигаше погледа – само водорасли.

Якото разклонение на едно наскоро изсъхнало увивно растение стърчеше над билото на дребното възвишение. Том изтегли шейната

достатъчно нависоко, за да омотае въжето ѝ около корена.

В изтръпналата си лява ръка отново усети болка. Отпусна се по гръб на могилката, дишайки тежко и на пресекулки.

Болките отново се усилиха. Искаше му се да се откъсне от хилядите зъби, които се забиваха в ръцете и краката му, но нямаше никакви сили. Лежеше свит.

По някакъв начин логическата част от ума на Том остана отделена от мъките. Тя все още размишляваше, планираше и определяше времеви граници. В края на краищата бе стигнал дотук в името на нещо. Трябваше да има някаква причина за всичко, което бе преживял... Само ако можеше да си спомни защо лежеше тук, обгърнат от болка и мръсотия...

Спокойствието, към което се стремеше, все още не идваше. Усети, че започва да губи съзнание.

Изведнъж през присвитите си от болката очи, той видя пред себе си лика на Джилиън.

Около нея се полюляваха нежни зелени филизи. Сивите ѝ очи гледаха към него, сякаш търсеха нещо, което беше извън обсега му. Преминана край него на два пъти, докато той се тресеше, безсилен да помръдне. И тогава най-последно очите ѝ се срещнаха с неговите и тя се усмихна!

Породеното от болката напрежение заплашваше да заглуши въображаемите ѝ думи.

Изпратих... за добро..., макар че ти... скептичен, любов моя... макар че всичко... трябваше да слушаш.

Той се напрегна да долови съобщението, което най-вероятно беше чиста халюцинация. Не му пукаше какво е всъщност. То беше една надежда. И той се хвана за нея, докато сухожилията му като тетиви се опъваха от болките.

Усмивката ѝ изразяваше съчувствие.

На какво... заприличал! Човекът,... обичам е... и безразличен! Дали аз щях... по-добре?

Съзнанието на Орли не го одобри. Ако това наистина беше съобщение от Джилиън, тя поемаше ужасен риск. „И аз те обичам“, заговори той наум, „но, по дяволите, би ли млъкнала преди извънземните да са те чули?“

Телепатичният образ – или халюцинацията – се размаза, когато го връхлетя нов пристъп на кашлица. Той кашля, докато не почувства дробовите си като изсъхнали и продрани люспи. Най-накрая се отпусна назад с въздишка.

Съзнанието му се предаде.

Да!

Той се хвърли в мрака пред очите си, викайки след нейния разсейващ се образ.

Да, любов моя. Моля те, върни се и ми помогни...

Лицето на Джилиън сякаш се разсейваше във всички посоки, подобно на сноп лунни лъчи, обединяващи вулканичния прах в небето. Независимо дали беше истинско съобщение или родена от делириум илюзия, изображението изчезна като портрет, сътворен от дим.

И все пак на него му се стори, че долавя някаква следа от вътрешния глас на Джилиън...

... е, това е, това е...

и лечението идва, в съня...

Той слушаше, забравил за времето, и лека-полека треперенето му се успокои. Свитото му като зародиш тяло постепенно се отпусна.

Вулканът ръмжеше и осветяваше небето. Земята под Том нежно се люлееше и го унасяше в лека дрямка.

42.

ТОШИО

– Не, доктор Дарт. Примесите са нещо, за което не съм сигурен. Смущенията в дейността на робота бяха много силни, когато получих тези данни. Ако искате, мога веднага да ги проверя отново.

Клепачите на Тошио бяха натежали от досада. Бе загубил представа за времето, което бе прекарал в натискане на бутони и четене на информация по нареждане на Чарлз Дарт. Шимпанзето-планетолог постоянно беше недоволен! Независимо колко точно и бързо отговаряше Тошио, никога не бе напълно достатъчно.

– Не, не, нямаме време – грубо отвърна Чарли от холограмата в края на басейна. – Виж дали не би могъл да го направиш сам, след като прекъснем връзката. Ще бъде едно добро упражнение за теб, Тошио. Някои от тези скали са съвсем уникални. Ако направиш цялостно проучване на минералите в този процеп, аз с радост ще ти помогна при написването му. Представи си ползата от това! Една солидна публикация не би навредила на кариерата ти.

Тошио много добре си го представяше. Наистина той научаваше много, работейки за доктор Дарт. Бе научил нещо, което щеше добре да

му послужи, ако някога продължеше образованието си – да бъде много внимателен при избора на своя научен ръководител.

Но завършването му беше доста съмнително с тези извънземни над тях, готвещи се да ги пленят.

За хиляден път Тошио се насили да не мисли за битката в космоса. Това само го подтискаше.

– Благодаря, доктор Дарт, но...

– Няма защо! – излая Чарли с дрезгаво благоволение. – Но ако нямаш нищо против, ще обсъдим подробностите на твоето проучване по-късно. А сега нека видим къде е сондата.

Тошио поклати глава, удивен от егоизма на това същество. Боеше се, че ако нещата продължат така, ще изпусне нервите си пред шимпанзето, било то по-старши научен сътрудник или не.

– Ъ-ъ... – Тошио провери уредите си. – Роботът се е спуснал на малко повече от километър, доктор Дарт. Процепът става по-тесен и погладък при слизането ни надолу към по-късното сондиране на дървото-сонда, поради което аз закрепвам робота към стената при всяко спиране.

Тошио погледна през рамо на североизток, надявайки се, че Дени или Джилиън ще се покажат и ще разсеят шимпанзето. Но Дени беше с нейните кикии, а той бе видял Джилиън за последен път седнала в положение лотус в едно сечище, гледаща към океана, забравила за света.

Джилиън се бе много притеснила преди това, когато Таката-Джим ѝ бе казал, че всички на кораба са много заети в подготовката за преместването на „Стрийкър“, за да разговарят с нея. Дори въпросите ѝ за Том Орли биваха отклонявани с безцеремонна учтивост. Щели да ѝ се обадят, когато научели нещо, бе казал Таката-Джим, преди да прекъсне връзката.

Тошио бе видял как лицето ѝ се намръщи, когато всеки неин опит за връзка биваше отклоняван. Нов офицер-свързочник бе сменил Аки. Делфинът бе казал на Джилиън, че всички, които тя търси, не са на разположение. Единственият член на екипажа, с когото можеше да разговаря, бе Чарлз Дарт, явно защото уменията му не бяха необходими в момента. А шимпанзето отказваше да разговаря за нещо друго, освен за своята работа.

Тя незабавно бе започнала да се готви за връщане на кораба. Но тогава дойдоха нареждания от „Стрийкър“, директно от Таката-Джим. Тя трябваше да остане за неопределен срок на острова и да помогне на Дени Зудман в изготвянето на доклад за кикиите.

Този път Джилиън бе приела новините с безразличие. Без да

коментира, тя се бе оттеглила в джунглата, за да бъде сама.

– ... още от онези на Дени. – Чарлз Дарт бе говорил, докато умът на Тошио се рееше. Момчето се изправи и насочи вниманието си към думите на шимпанзето.

– ... Най-вълнуващи са изотопните профили на йода и калия. Те доказват моята хипотеза, че в последно геологическо време някаква разумна раса е заравяла останки в тази зона на изваждане на планетата! Това е от огромна важност, Тошио. В тези скали има доказателства за наслагването на външни материали от многобройни поколения и бързата им преработка, причинена от близките вулкани. Изглежда, че в това е имало някаква последователност – на приливи и отливи. Нещо ужасно съмнително е ставало тук дълго време! Би трябвало Китруп да е ненаселена от времето, когато тук са живели древните Каранк %. Но все пак някой е криел високо усъвършенствани технологии в кората на тази планета до много скоро!

Тошио за малко не прояви грубост. „Много скоро“, наистина! Прочуванията на Дарт бяха в геологическо време. Някой от следващите дни извънземните щяха да се хвърлят върху тях, а той третираше предполагаемото заравяне на индустриални отпадъци преди хиляди години като последната мистерия на Скотланд Ярд!

– Да, сър. Веднага ще се заема с това. – Тошио дори не беше сигурен точно какво бе поискал Дарт, но се престори, че е разбрал. – И не се притеснявайте, сър. Роботът ще бъде наблюдаван денонощно. Кипиру и Сах'от имат заповеди от Таката-Джим да бъдат във връзка с него на смеи, когато аз не съм на разположение. Те ще ме повикат или събудят, ако в състоянието му настъпи някаква промяна.

Това щеше ли да удовлетвори шимпанзето? Делфините съвсем не бяха приели с радост нареждането на изпълнителния офицер на „Стрийкър“, но щяха да се подчинят, въпреки че това щеше да забави работата на Сах'от с киките.

Чудо на чудесата, Чарли изглежда бе съгласен!

– Да-а, много мило от тяхна страна – промърмори той. – Благодарим от мое име. И още нещо! Може би, докато Кипиру е свързан, той ще може да проучи тези непрекъснати смущения, които получаваме от сондата? Не ми харесват, а и стават все по-силни.

– Да, сър, ще го помоля.

Шимпанзето потри лявото си око с гърба на косматата си ръка и се прозя.

– Слушай, Тошио. Съжалявам, но наистина се нуждая от почивка.

Имаш ли нещо против да довършим разговора си малко по-късно? Ще се свържа отново с теб след вечеря и тогава ще отговоря на всичките ти въпроси, а? О'кей, тогава чао засега! – Чарли се протегна напред и холограмата изчезна.

Леко озадачен Тошио гледа още миг в празното пространство. Нещо против? Дали имам нещо против? О, не, сър, не мисля, че имам изобщо нещо против! Просто ще чакам търпеливо, докато вие ми се обадите отново или докато небесата не рухнат върху главата ми!

Той изсумтя. „Имал ли съм нещо против...“

Тошио се изправи. Ставите му изпукаха, понеже бе седял твърде дълго с кръстосани крака.

„Мислех, че съм твърде млад за това. Е, добре. Един юнга трябва да изпита всичко.“

Той погледна към гората. Дени имаше много работа с кикуйте. „Чудя се дали да обезпокоя Джилиън? Тя вероятно се притеснява за Том и кой би могъл да я вине за това? Трябваше да получим съобщение от него още вчера.“

Но може би тя има нужда от компания.

Напоследък той бе започнал да си фантазира за Джилиън. Разбира се, това беше естествено. Тя беше една красива по-възрастна жена – поне тридесетгодишна и според повечето вкусове малко по-привлекателна от Дени.

Не че Дени не беше привлекателна по свой собствен начин, но Тошио не искаше да мисли повече за Дени. Нейният мълчалив отказ, като просто не му обърна внимание, когато двамата бяха сами и чувствата им толкова си приличаха, беше болезнен.

Дени не бе казала или направила нищо обидно, но по-късно бе станала доста мрачна. Тошио подозираше, че тя долавя влечението му към нея и му отвърща със студеното си отношение спрямо него. Той си казваше, че това е незрял отговор от нейна страна. Но това не намаляваше болката му.

Фантазиите относно Джилиън бяха нещо друго. Той имаше срамни, но много съблазнителни мечти да бъде там, когато тя има нужда от мъж, помагайки ѝ да преодолее загубата...

Тя вероятно знаеше чувствата му, но не позволяваше това да промени ни най-малко поведението ѝ спрямо него. Това беше едно успокояващо снизхождение и я превръщаше в обект на полутайно обожание.

Разбира се, може би просто съм много объркан, мислеше си Тошио. Опитвам се да разсъждавам логично в една област, където

почти нямам опит, а чувствата ми непрекъснато ме объркват.

Ще ми се да не съм просто едно особено дете, а да приличам повече на мистър Орли.

Неравен електронен сигнал прекъсна фантазиите му – пултът за свързка отново бе оживял.

– О, не! – простена Тошио. – Не толкова скоро!

Пултът прашеше от смущения, докато тунерът търсеше подходящата настройка. Тошио изпита силното желание да изтича и да ритне апарата в бездънната тъмнина на дънера на дървото-сонда.

Изведнъж сред пукот и свирене се разнесе:

Ако /пращене/ юнгите
сме винаги заедно,
кой би могъл да ни спре?
И сред юнгите
кой може да се носи
като калафианците?

– Аки! – Тошио побърза да коленичи пред пулта.

Самият той,
партньоре в гмурканията.
Помниш ли как
ловяхме раци преди време?

– Дали помня? Ифни! Аз си мечтая да сме в къщи и да правим точно това! Какво става? Да нямате проблеми с апаратурата на мостика? Не получавам образ, а и в звука има много смущения. Мислех, че не си дежурен на свързочния пулт. И защо говориш на тринар?

Необходимостта е
причината /пращене/ за всичко.
Аз пращам това
чрез нервната си присадка.
С нетърпение търся
нежния Голям Шеф
спешно,
за да предам /пращене/ предупреждение.

Устните на Тошио се мърдаха, докато мълчаливо си повтаряше съобщението: „... нежния Голям Шеф“. Малко хора получаваха подобни

титли от делфини. В момента тук на острова имаше само един кандидат за такива.

– Искаш да говориш с Джилиън?

Спешно,
за да предам предупреждение.

Тошио премигна, после каза:

– Ще я доведе веднага, Аки! Ти остани във връзка!

Той се обърна и се втурна към гората, викайки името на Джилиън с всички сили.

43. АКИ

Едножичният кабел бе почти невидим сред камъните и тинята по морското дъно. Дори на светлината на фенера от бронята на Аки той издаваше слабо сияние като от паяжина тук-там сред скалите и седиментите, минаващи по билото на този подводен хребет.

Кабелът бе създаден така, че да е труден за откриване; той беше единственият сигурен начин за свързка на „Стрийкър“ с двата работещи отвън екипа, без да се издава местонахождението на кораба. На Аки му се бе наложило да търси в продължение на повече от час, използвайки най-добрите инструменти и знаейки горе-долу къде, преди да открие линията за свързка с острова. По времето, когато включи своята нервна присадка в кабела, повече от половината кислород в акваланга му бе изразходван.

Много време му бе отнело самото измъкване от кораба. А Аки дори не бе сигурен дали тръгването му е останало незабелязано. Мълчаливият отговорник за екипировката не бе трябвало да пита за съответна заповед, когато Аки бе поискал акваланг. Друг делфин, който работеше в двигателния отсек, но явно не беше на вахта, го бе последвал, когато излезе от залата с екипировка и Аки трябваше да се измъкне през външния люк, за да се отърве от *Стеноса*.

За по-малко от два дни сред екипажа на „Стрийкър“ бе настъпила подмолна промяна. Беше се извършило ново разпределение на властта. Членове на екипажа, които преди това имаха слабо влияние, сега си пробиваха път към началото на хранителните ленти и заемаха властни

пози, докато други изпълняваха задълженията си с наведен поглед и отпуснати перки.

Рангът и официалното положение нямаша връзка с това. Подобни неща не бяха от значение на „Стрийкър“. Делфините бяха по-склонни да обръщат внимание на промените по отношение на действителното доминиране, отколкото на формалната власт.

Сега дори расизмът изглежда бе станал фактор. Голям брой от новите фигури на властта бяха от подвида *Стенос*.

Това наподобяваше неофициален преврат. Официално Таката-Джим заемаше мястото на Крейдейки до събирането на корабния съвет. Но във водите на „Стрийкър“ се усащаше, че стадото има нов водач. Приближените на стария водач бяха низвергнати, а тези на новия плуваха в авангард.

Аки намираще всичко това за твърде нелогично и донякъде възмутително. То го караше да мисли, че дори внимателно подобрите делфини от екипажа на „Стрийкър“ при стресова ситуация се подчиняваха на древния модел на поведение. Сега разбираше какво имаха предвид галактяните, когато казваха, че триста години на ъплифт са твърде кратко време, за да бъде една раса готова за космически кораби.

Това беше грубата реалност, която принуждаваше Аки да се чувства *член на подчинена раса* повече отколкото преди – в смесената егалитарна колония на Калафия.

Но откритието все пак му помогна донякъде. Донесе му примитивно задоволство от собствения му бунтовен акт. Според закона той извършваше сериозно престъпление, напускайки кораба, за да се свърже с Джилиън Баскин, въпреки точно определените заповеди на действащия капитан.

Но сега Аки имаше чувството, че знае истината. Той бе член на екипаж от недействителни астронавти. И нямаше никакъв начин, като се изключеше едно евентуално магическо възстановяване на Крейдейки, да се измъкнат от тази каша без намесата на техните патрони.

А по този въпрос той не се доверяваше на Игнасио Метц или на Емерсън Д'Анити, дори и на Тошио. Беше съгласен с Макани, че тяхната единствена надежда бе в завръщането на Джилиън Баскин или на мистър Орли.

Той вече бе приел, че Орли е загинал. Останалите от екипажа също вярваха в това, което беше и още една причина за рухването на дисциплината и морала след инцидента с Крейдейки.

Комуникационният кабел тихо изпрати един тон директно в

статоакустичния му нерв, докато Аки нетърпеливо чакаше Тошио да се върне с Джилиън. Сега, когато Чарлз Дарт не беше във връзка, тази линия не се използваше за нищо друго, но с всяка изминала секунда рискът резонансът от присадката на Аки да бъде доловен, се увеличаваше. Той бе направил така, че да не могат да засекат разговора му, но дори един тъп делфин-оператор не би могъл по някое време да не обърне внимание на страничните ефекти.

Къде ли са те? – чудеше се той. – Със сигурност знаят, че не разполагам с много въздух. А и тази метална вода така дразни кожата!

Аки дишаше бавно, за да се успокои. През ума му пребяга едно учебно стихче от Кинийнк.

„Минало“ е това, което някога е било –
останка, наричана спомен...
В него лежат причините
за това, което е сега.

„Бъдеще“ е това, което ще бъде –
въображаемо, рядко разбирано...
В него лежат резултатите
на това, което е сега.

„Настояще“ е тази кратка реалност –
отминаваща, винаги тлееща...,
доказателство за шегата
в понятието „сега“.

Минало, бъдеще и настояще бяха сред най-трудните за обяснение идеи, особено на тринар. Стихчето имаше за цел да обясни причинната връзка по начина, по който я виждаха човешките патрони и повечето от останалите разумни раси, като в същото време запазваше основните положения в разбиранията на китообразните за живота.

Всичко това изглеждаше съвсем просто за Аки. От време на време се чудеше защо някои от тези земни делфини имат толкова големи проблеми с подобни идеи. Мислиш, представяш си действията и последиците от тях, преценяваш какви ще бъдат различните резултати и после действаш! Ако бъдещето е неясно, правиш всичко, на което си способен и се надяваш.

Така хората бяха оцелели през годините на своето ужасяващо сирашко невежество. Аки не разбираше защо това бе толкова трудно за

неговия народ, особено когато пътят беше посочен.

– Аки? Тук е Тошио. Джилиън идва. Трябваше да прекъсне нещо важно, затова аз изтичах напред. Добре ли си?

Аки въздъхна.

В дълбините
със сърбяща дупка носова
Стоя аз и чакам
когато дългът ми го изисква,

докато вълната
се надига...

– Чакай – извика Тошио, прекъсвайки стиховете. Аки се намръщи. Тошио никога нямаше да развие чувство за стил.

– Ето я Джилиън – завърши Тошио. – Пази се, Аки!

По линията отново изпраща.

Ти също,
партньоре в гмурканията
.....наши.

– Аки? – Това беше гласът на Джилиън Баскин, добил метално звучене от лошата връзка. – Какво има, скъпи? Можеш ли да ми обясниш какво става на кораба? Защо Крейдейки не може да разговаря с мен?

Аки не мислеше, че тя ще попита първо за това. Беше очаквал главната ѝ грижа да е Том Орли. Е, не той бе този, който трябваше да повдига въпроса, щом тя не го бе направила.

Макани –
Търпеливата учителка
Ме изпрати тук.
с предупреждение за опасност

Ням и неподвижен
лежи Крейдейки,
„Стрийкър“ е заплашен
От участ нерадна,

а привкусът
на атавизъм

разваля водите...

На другия край настъпи мълчание. Без съмнение Джилиън формулираше следващия си въпрос по начин, който би му позволил да отговори на тринар, без да се замисли. Това беше нещо, което за съжаление понякога убягваше на Тошио.

Аки внезапно вдигна глава. Какъв беше този звук? Идваше не от връзката, а от тъмните води, които го заобикаляха.

– Аки – започна Джилиън, – ще ти задавам въпроси, които изискват троични отговори. Моля те да пренебрегнеш поетичното си изкуство за сметка на краткостта на отговорите.

С удоволствие, стига да мога, помисли си Аки. Той често се бе питал защо е толкова трудно да водиш конкретен разговор на тринар, без да се отвлечаш в поетически алюзии. Беше му също толкова роден език, колкото и английския и все пак понякога отвлечеността му го ядосваше.

– Аки, Крейдейки пренебрегва ли Рибите-на-Мечтите, преследва ли ги или просто ги храни?

Джилиън питаше дали Крейдейки е способен да използва инструменти, дали е тежко ранен или е мъртъв. Тя някак бе успяла да стигне до същността на проблема. Аки имаше възможност да отговори с впечатляваща простота.

Преследва сепии
в най-дълбоки води.

Ето, отново онзи звук! Бързо щракане, идващо от не много далеч. Защо, по дяволите, нервната му присадка бе свързана със смущенията по линията! Звучите идваха от прекалено близо, за да има някакво съмнение. Някой го дебнеше.

– Добре, Аки, следващият въпрос: дали Хикахи успокоява всички със своите рими на Кинийнк, дали отразява подчинението на групата си или пее в абсолютно мълчание?

Сонарът на делфина е съвсем директен. Аки почувства, че краят на един звуков сигнал минава точно над него, без да го докосне. Той се долепи колкото се може по-плътно до дъното и направи усилие да насочи собствените си нервни сигнали в мекия пясък. Искаше му се да протегне една от ръчките на бронята си и да се хване за някакъв камък за по-голяма устойчивост, но се боеше, че жуженето на двигателите може да бъде

чуто.

Абсолютно мълчание
изличава спомена
за Хикахи

Абсолютно мълчание
идва и от Тишуут
и Суеси

Искаше му се да не е тук, а на спокойното си работно място в „Стрийкър“.

– Добре, това мълчание означава ли, че са пленени? Или изчакват, опасявайки се от нападение? Или е мълчанието на хранеци се риби?

Аки тъкмо щеше да отговори, когато изведнъж попадна в центъра на мощен звуков сигнал, дошъл директно към него от ляво. Почувства се като внезапно осветен от ярка светлина. Без съмнение, делфинът над него го беше открил.

Таката-Джим
прекъсва връзките

Моите задължения
вече не са мои

Неговите делфини вярват
на лъжливите му песни

Аки се ядоса, че част от думите му се получиха по-скоро като звук, отколкото като импулси, изпратени по кабела. Вече нямаше смисъл да се крие. Пригответи се да прекъсне връзката и да се обърне към нападателя. Изстреля звуков сигнал, с който се надяваше да го вцепени поне за момент.

Отзвукът от сигнала се върна с отчетлив образ. Това беше един шумен звук, подсказващ, че край него плува много едър делфин.

К'та-Джон! Аки разчете отзвука веднага.

– Аки, какво става? В сражение ли влизаш? Ако е необходимо, прекъсни връзката. Връщам се на кораба колкото мога по-бързо...

Дългът бе изпълнен; Аки прекъсна връзката и отскочи встрани.

Направи го тъкмо навреме. Синьозелен лъч от лазерен бластер

изсвистя на мястото, където бе стоял само преди секунди.

„Значи така, – помисли той, докато се спускаше към каньона близо до океанския хребет. – Чукоглавият е решил да ме пречука, без да спазва никакви условности.“

Той бързо се превъртя надясно и се стрелна надолу към сенките.

Делфините бяха известни с нежеланието си да убиват каквото и да е същество, дишащо въздух, но това не означаваше, че бяха тесногръда раса. Дори преди ъплифта хора бяха ставали свидетели на случаи, когато един делфин убива друг. При превръщането им в пътуваща в космоса раса, хората ги бяха направили и по-решителни в тази област.

Ярък лъч просъска само на метър пред Аки. Той стисна челюсти и се гмурна. Още един изстрел за малко не удари тръбните му перки. Той изви и се шумгна в сянката на една издадена скала.

Лазерната пушка на К'та-Джон можеше да убива от разстояние, докато електрическият оксиген в бронята на Аки, както и всички добавъчни инструменти, бе годен само за близка употреба. Очевидно единствената му надежда беше в бягството или в хитростта.

Тук долу беше много тъмно. Червеникавите оттеници бяха изчезнали. От дневната светлина достигаха само сини и зелени отблясъци, осветяващи изпълнения със сенки пейзаж. Аки използва преимуществото на неравния терен и се вмъкна в тесния процеп между две остри скали. След това спря и се послуша.

Отзвучите, които долавяше, му разкриха само, че К'та-Джон е някъде наблизо. Аки се надяваше собственото му дишане да не е толкова шумно, колкото му се струваше, че е.

Той запита бронята си по нервен път. Микрокомпютърът в нейната рамка му извести, че в акваланга му остава въздух за по-малко от половин час. Това определено ограничаваше възможността му да чака.

Челюстите на Аки изскърцаха. Искеше му се да стисне мощния гръбнак на К'та-Джон в зъбите си, макар да знаеше, че не може да мери сили с гигантския *Стенос*.

Нямаше начин да разбере дали К'та-Джон го преследва на своя глава или изпълнява заповед на Таката-Джим. Но ако съществуваше някакъв заговор на *Стеностите*, то те щяха да убият безпомощния Крейдейки незабавно. Каквито бяха неразумни, можеше да им хрумне, че могат да нападнат и Джилиън, ако тя не се окажеше особено внимателна при връщането си на кораба. От самата мисъл, че някой делфин би могъл да

участва в подобно престъпление, на Аки му се догади.

Трябва да се върна и да помогна на Макани да защити Крейдейки до завръщането на Джилиън! Това е най-важното в момента.

Той се измъкна от процепа и заплува на зигзаг по дъното към един малък каньон на югоизток. Тази посока на водеше нито към „Стрийкър“, нито към острова на Тошио и останките от тенанианския кораб. Това беше посоката, която К'та-Джон едва ли щеше да наблюдава.

Аки чуваше как гигантът го търси със звукови сигнали. Мощните излъчвания засега не го засичаха. Имаше големи шансове да получи добра преднина преди да бъде открит.

И все пак това не бе толкова приятно, колкото наладата, която щеше да изпита, ако успееше да изненада К'та-Джон, впивайки челюст в гениталиите му!

Джилиън се извърна от комуникационния пулт и видя безпокойство в очите на Тошио. То го правеше да изглежда много млад. Изразението на силния и опитен мъж бе изчезнало. Сега Тошио бе просто един юнга, който току-що бе разбрал, че капитанът му е парализиран. И сега най-добрият му приятел вероятно се сражаваше за живота си. Той гледаше към нея, надявайки се, че ще получи уверение за оправянето на всичко.

Джилиън хвана ръката на младежа и го придърпа в прегръдките си. Задържа го въпреки протестите му, докато раменете му се отпуснаха и той зарови лице в рамото ѝ, притискайки я силно.

Когато най-сетне се отдръпна, Тошио не я погледна, а се извърна и обърса очи с опакото на ръката си.

– Ще взема Кипиру с мен – каза му Джилиън. – Мислиш ли, че ти, Сах'от и Дени можете да справите без него?

Тошио кимна. Гласът му бе разтреперан, но той скоро успя да го овладее.

– Да, сър. Сах'от може да създаде малки проблеми, когато му прехвърля някои от задълженията на Кипиру. Но аз наблюдавах начина, по който вие се справяте с него. Мисля, че ще мога да се справя.

– Чудесно. Опитай се също да отърваваш Дени от него. Сега ти ще бъдеш военният ръководител. Сигурна съм, че ще се справиш отлично.

Джилиън се насочи към лагера край езерцето, за да събере екипировката си. Тошио се приближи до брега и включи хидрофонния

високоговорител, за да съобщи на двата делфина, че са необходими. Сах'от и Кипиру бяха тръгнали преди около час, за да са готови за вечерния излаз на аборигените.

– Ако е необходимо, ще дойда с вас, Джилиън.

Тя поклати глава, докато събираше записките и инструментите си.

– Не, Тошио. Работата на Дени с кикуйте е много важна. Ти си този, който трябва да внимава тя да не подпали гората с някоя клечка в прекалената си заетост. Освен това искам да поддържаш илюзията, че съм още на острова. Мислиш ли, че можеш да направиш това за мен? – Джилиън закопча непремокаемата си раница и започна да съблича ризата и шортите си. Отначало Тошио се извърна и се изчерви.

После забеляза, че Джилиън не обръща внимание на това дали я гледа. *Може да не я видя никога повече*, помисли си той. *Чудя се дали знае какво прави за мен?*

– Да, сър – каза той. Устата му бе почти пресъхнала. – Ще се държа измъчено и нетърпеливо с доктор Дарт, както винаги. А ако Таката-Джим ви потърси, ще... ще кажа, че сте се оттеглила някъде, въ-тъгувайки.

Джилиън тъкмо се готвеше да облече водолазния си костюм. Вдигна поглед към него, изненадана от болката в думите му. После се засмя.

С две широки крачки се хвърли към него и го притисна в нова прегръдка. Без да се замисли, Тошио обгърна с ръце гладката кожа на кръста ѝ.

– Ти си добър човек, Тош – каза тя, целувайки го по бузата. – И, знаеш ли, станал си доста по-висок от мен. Излъжеш ли Таката-Джим, от теб за нула време ще стане *отличен* заговорник.

Тошио кимна и затвори очи.

– Да, госпожо – каза той, притискайки я още по-силно.

44.

КРЕЙДЕЙКИ

Кожата го сърбеше. *Винаги* го бе сърбяла, откакто бе отминало оно-ва далечно време, когато бе плувал до майка си – тогава, когато за пръв път бе усетил докосванията при сучене и нежните ухапвания, с които тя го подсещаше да се вдигне за въздух.

По-късно бе научил, че съществуват и други видове докосвания. Имаше скали, растения, както и стените на всички постройки в

селището при Подводна Каталина; съществуваша удряния, блъскания и – да! – игривите ухапвания на връстниците му; съществуваше и нежно-то, о, толкова приятно разнообразно докосване на мъжете и жените – човечите – които плуваха като неопитни делфинчета, като тюлени, смейки се и играейки на гоненица с него под и над водата.

Съществуваше съприкосновението с водата. Различните видове съприкосновения с нея.

Плясъкът и сблъскването при падането в нея! Гладкият галещ допир, когато се стрелваш през нея по-бързо от всички останали! Нежните ѝ ласки точно под носовата ти дупка, когато си почиваш.

О, как го сърбеше!

Още много отдавна се бе научил да се трие в различни неща и бе открил ефекта от подобни действия. Оттогава насетне бе мастурбирал винаги, когато бе чувствал нужда от това, точно както и всеки друг здрав делфин би правил...

Крейдейки искаше да се почеше. Искаше да мастурбира.

Само че наоколо нямаше стена, в която да се отърка. Изглежда не можеше да се движи или дори да отвори очи, за да види какво го заобикаля.

Поклащаше се във въздух, тялото му не се крепеше на нищо..., на една позната магия..., антигравитацията. Думата, както и споменът му за многобройните му престои в безтегловност преди, по някаква причина на му изглеждаше чужда, почти безсмислена.

Той се чудеше на отпадналостта си. Защо не можеше да отвори очи и да погледне? Защо не можеше да изпусне звуков сигнал и да усети формата на това място, както и материала, от който е изградено?

През равни интервали усещаше струя влага, която поддържаше кожата му мокра. Сякаш идваше от всички страни.

Той се замисли и стигна до заключението, че нещо много неприятно трябва да му се е случило. Вероятно беше болен.

Неволна въздишка го накара да разбере, че все пак е способен на известни звуци. Потърси правилните механизми, опита няколко пъти и успя да повтори този звук.

„Сигурно се грижат за възстановяването ми“, помисли си той. „Вероятно съм пострадал. Въпреки че не усещам никаква болка, чувствам някаква празнота. Лишен съм от нещо. Инструмент? Умение? Каквото и да е, хората вероятно се опитват да го възстановят.“

„Имам доверие на хората“, помисли си радостно той. И ъгълчетата на устата му се извиха в лека усмивка.

!!!!

*Ъгълчетата на устата му направиха какво?
О, да, усмивка. Онова ново нещо.
Ново нещо? Правил съм го през целия си живот!
Защо?
То е изразително! Добавя изтънченост в поведението!
То е... То е богатство.*

Крейдейки нададе слаб, приглушен вик на смущение.

В светлината
На слънцето
Се появяват отговори
на ята, като риби

Сега си спомни някои неща. Беше сънувал. Нещо ужасно се бе случило и той бе хвърлен в един объркан кошмар. Сенки бяха идвали към него и се бяха отдалечавали, и той бе почувствал, че древни песни приемат нови, странни форми.

Осъзна, че вероятно още сънува – едновременно и с двете полусфери на мозъка си. Това обясняваше защо не може да се движи. Опита да се събуди с песен.

Има дълбини,
познати само на кашалотите

Кит, който ловува
в лоното на сънищата,

за да се изправи срещу сепията,
чиито клюнове са като хълмове в морето

и чиито гигантски пипала
обръщат океани...

Това не бяха успокояващи стихове. Те съдържаха в себе си тъмнина, която го караше да иска да побегне в ужас. Крейдейки се опита да ги спре, бойки се от това, което песента можеше да предизвика. Но успя да прекъсне веригата от създавани от него звукови образи.

Спусни се в дълбините –
в мрака,

където твоята вълна
никога не стига,

където всяка музика
най-после затихва

и на пластове събира
воя на песни за бури древни

и урагани,
които никога не спират...

Крейдейки почувства до себе си нечие присъствие. Една голяма, едра фигура се появи отстрани, създадена сякаш от песента му. Крейдейки долови звуковите импулси, които изпълваха малкото помещение... помещение, което всъщност не можеше да побере гиганта, очертаващ се в него.

Нукапаи?

Звуци от земетресения,
Складирани от векове,

звуци от отдавна стопени
праисторически скали...

Звуковото същество ставаше все по-осезаемо с всеки отминал стих. В присъствието му се усещаше мускулна сила. Бавните мощни махове на плавниците му заплашваха да преобърнат Крейдейки. Когато То издишаше, дъхът му звучеше като буря, разбиваща се в скалист бряг.

Страхът най-сетне му даде сили да отвори очи. Влажна слуз потече по очните му ябълки, докато се мъчеше да отвори клепачите си. Те бяха съвсем отслабнали и му отне време, докато ги настрои за въздушно виждане.

В началото видя само лечебния резервоар, малък и ограничен. Беше сам.

Но звукът му казваше, че е в открито море и до него плува левиатан! Можеше да *почувства* огромната му сила!

Той премигна и изведнъж гледката се смени. Тя прие рамката, очертана от звуковите образи. Стаята изчезна и той го *видя!*

!!!!!!!

Съществува до него не можеше да живее в океаните, които той познаваше. Крейдейки почти се задави в съня си.

То се движеше с мощта на цунами, с неудържимостта на приливите.

То бе създание на мрак и дълбините.

То беше бог.

К-К-Кн-крый!!

Това беше име, което Крейдейки не предполагаше, че знае. То изскочи отнякъде като чудовище в кошмар.

Едно тъмно око гледаше Крейдейки с пронизващ поглед. Той искаше да се обърне, да се скрие или да умре.

Тогава Той му заговори.

Той пренебрегна тринарния език, както Крейдейки и очакваше. Отхвърли прималния, презирайки го като недостоен за умни животни език. Запя песен, която се удряше в ранения делфин с физическа сила, обгръщаше го и го изпълваше с ужасяващи познания.

: Ти Отплува От Нас, Крейдейки: Бе Започнал Да Се Учиш: После Твоят Разум Отплува: Но Ние Не Сме Свършили: Още:

: Дълго Чакахме Някой Като Теб: Сега Ти Се Нуждаеш От Нас Така Както И Ние Се Нуждаем От Теб: Няма Връщане Назад:

: В Състоянието В Което Си: Ти Ще Бъдеш Една Развалина: Жив Мъртвец: Пустота Без Песен: Никога Вече Мечтател Или Използуващ Огън:

: Безполезен Крейдейки: Нито Капитан: Нито Делфин: Ненужно месо:

: За Теб Има Само Един Път: През Същността На Съня На Кита: Там Ти Може Да Откриеш Път: Един Труден Път: Но Път Да Изпълниш Дълга Си: Там Може Да Намериш Път Да Спасиш Живота Си:

Крейдейки простена. Леко се тресе и зовеше Нукапаи. И тогава

си спомни. Тя беше *една* от тях. Тя чакаше там долу, заедно с другите негови мъчители, някои от които бяха стари богове от сказанията, а за други не бе чувал дори от големите китове.

К-К-Кп-Крий бе дошъл да го върне обратно.

Въпреки че английският бе загубен за него, Крейдейки изказа молба на език, който не знаеше, че владее.

:Аз съм увреден!: Аз съм развалина!: Аз трябва да умра!: Загубил съм речта си! Загубил съм думите!: Остави ме да умра!:

Той отговори с носово ръмжене, което сякаш идваше изпод земята. Изпод тинята.

:Мина През Съня На Кита: Където Твоите Братовчеди Никога Не Са Били: Дори Когато Са Играели Като Животни И Почти Не Са Познавали Хората: Отиди По-Дълбоко От Кашалотите: В Тяхната Пасивна Медитация: По-Дълбоко От Кита: В Неговия Дяволски Лов: По-Дълбоко От Самия Мрак...:

:Там Вече Можеш Да Решиш Да Умреш, Ако Истината Не Може Да Се Роди...:

Стените на малкото помещение изчезнаха, когато неговият мъчител започна да се насочва към нова реалност. Той имаше голямото чело и светлите зъби на кашалот, но очите му грееха като маяци, а перките му бяха изпъстрени с блестящо сребро. Всичко около него светеше като ореол... като светещите защитни полета около космически кораб...

Стаята напълно изчезна. Изведнъж Крейдейки се оказа сред необятно открито море от безтегловност. Старият бог заплува напред с мощни махове. Крейдейки, стенойки тихо, нямаше сили да устои на течението, породено от перките на гиганта, което го повлече напред. Те се движеха все по-бързо... по-бързо...

Въпреки липсата на посока, делфинът по някакъв начин знаеше, че се спускат НАДОЛУ.

– Чу ли това?

Помощничката на Макани погледна към резервоара, където лежеше капитанът. Блед прожектор в гравитационния резервоар осветяваше белезите от неколнократната хирургическа намеса. На всеки няколко

секунди определени кранчета обливаха с пречистена вода намиращия се в безсъзнание делфин.

Макани проследи погледа на асистенткага си.

– Можже би. Стори ми се, че преди малко чух нещо като въздишка. Ти какво чу?

Помощничката поклати неуверено глава.

– Не съм сигурна. Стори ми се, че разговаря с някого – само че не на английски. Изглеждаше като вид тринар, а после... после се превърна в нещо друго. Звучеше много странно! – Тя потрепера. – Мислиш ли, че може би мечтае?

Макани погледна към Крейдейки и въздъхна:

– Не зная. Не зная дори дали в неговото състояние мечтите са нещо, което да му пожелаем, или трябва отчаяно да се молим да не го връхлетят.

45. ТОМ ОРЛИ

От запад го облъхна хладен морски бриз. Той потрепера, очите му се отвориха в мрака, взирайки се в нищото.

Не помнеше къде се намира.

Изчакай малко, каза си. Ще се сетии.

Беше сънувал планетата Гарт, където моретата бяха малки, а реките – много. Бе живял там известно време сред колония от хора и шимпанзета – богата и удивителна колония, подобна на Калафия, която хора и делфини обитаваха заедно.

Гарт бе приятелски настроен свят, въпреки че бе доста далеч от други поселища на земни същества.

В неговия сън Гарт бе нападнат. Гигантски бойни кораби се спускаха над градовете му и пръскаха облаци от газ над плодородните му долини, принуждавайки колонистите панически да бягат. Небето бе изпълнено с ярки светлини.

Беше му трудно да отдели съня от действителността. Том се взираше в кристалния купол на китрупската нощ. Тялото му бе свито – краката му сгънати към гърдите, ръцете му обгръщаха раменете – колкото от изтощаващо вцепенение, толкова и от студ. Бавно започна да разпуска мускулите си. Сухожилията му се опъваха, ставите пукаха, докато наново се учеше как да се движи.

Вулканът на север се бе смалил до бледа червеникава светлинка. В облаците над него имаше дълги неравни процеци. През тях Том можеше да види блестящите в небето точки.

Замисли се за звездите. За умствено фокусиране използва астрономията.

Червената светлина означаваше, че вече са изстинали. Тази червена звезда там може би беше звезда-джудже, при това много стара – или пък далечен великан, намиращ се на прага на гибелта си. А онази ярката там вероятно беше син свръхгигант. Много рядко срещана. Имаше ли такава звезда в тази част на космоса?

Трябваше да си спомни.

Том премигна. Синята звезда се движеше.

Наблюдаваше я как се носи, докато не пресече друга ярка точка, този път смарагденозелена. Когато двете малки светлилки се срещнаха, избухна експлозия. След което синята продължи движението си, а зелената беше изчезнала.

Какъв късмет, че видях това! Че гледах точно на това място точно в този момент! Явно битката още е в разгара си. Не е свършила.

Том се опита да се надигне, но тялото му се отпусна обратно върху водораслите.

Добре, опитай отново.

Той се извъртя на лакът, спря, за да събере силите си и се надигна.

Малките бледи китрупски луни не се виждаха, но от звездите идваше достатъчно светлина, за да огледа странния пейзаж от водорасли. Водата се процеждаше през движещото се блато. Чуваха се бълбукания и пляскания. Веднъж дори долови тих сподавен писък – малка жертва, която внезапно бе намерила смъртта си, предположи той.

Беше благодарен на упорството, което го бе довело до тази малка височинка. Дори два метра бяха от значение. Нямаше да преживее нощта, ако бе останал долу в лепкавата маса.

Обърна се сковано и започна да рови в оскъдната си екипировка. Най-важно бе да се стопли. Той издърпа горницето на водолазния си костюм от купчината върху грубата шейна и внимателно се напъха в него.

Том знаеше, че трябва да се погрижи за раните си, но те можеха да изчакат още известно време. Както и доброто похапване – бе спасил достатъчно провизии за няколко хапвания.

Дъвчейки пръчка синтетична храна и отпивайки пестеливо от манерката, Том оглеждаше малкия куп екипировка. В момента най-

важното в него бяха трите пси-бомби.

Той погледна към небето. С изключение на бледото мораво сияние близо до една ярка звезда, други доказателства за битката нямаше. Но един поглед беше достатъчен. Том вече знаеше коя бомба да взриви.

Джилиън беше прекарала няколко часа с Нис, преди да се срещне с него на острова на Тошио. Бе свързала тимбримианското изделие с тенанинския микроклон на *Библиотеката*, който той бе спасил. После тя и Нис бяха заложили в бомбите подходящи сигнали.

Най-важен бе тенанинският сигнал за помощ. С благоволенieto на Ифни той щеше да позволи на Том да изпълни своя отчаян експеримент и да разбере дали Планът ще се задейства.

Целият труд на Суеси, Тишуут и останалите щеше да отиде по дяволите, ако тенанианците не бяха оцелели след битката. Какъв беше смисълът „Стрийкър“ да се пъха в изпразнения тенанински кораб и да се издига в космоса маскиран, ако всички сражаващи се щяха да започнат да стрелят по останката от една вече загубила бойна групировка?

Том вдигна една от пси-бомбите. Тя беше сферична и стоеше в ръката му като топка. На върха ѝ са намираха ключът и часовникът. Джилиън прецизно бе надписала всяка бомба. На тази тя бе добавила размазания си подпис и малко сърчице, пронизано от стрела.

Том се усмихна и целуна сърчицето.

Беше се чувствал виновен, че бе настоявал той да е този, който да тръгне, а тя да остане. Сега знаеше, че е бил прав. Колкото и силна и компетентна да беше Джилиън, тя не бе толкова добър пилот, колкото него, и вероятно би загинала при катастрофата. И със сигурност не би имала физическите сили да издърпа шейната дотук.

По дяволите, помисли си той. Аз съм щастлив, че тя е в безопасност сред приятели, които ще я защитят. Това е достатъчна причина. Тя може да има сили да се справи с десет питона с една ръка, но все пак тя е моето момиче и няма да допусна нещо да ѝ навреди, ако мога да го предотвратя.

Том дояде протеиновата пръчка, претегли бомбата в ръка и премисли стратегията си. Първият му план бе да се приземи близо до вулкана, да изчака, докато хидропланът се зареди за отлитане, след което да заложи бомбата и да отлети, преди тя да е избухнала. Така би могъл да намери друг остров, от който да наблюдава резултатите от своя експеримент.

При липса на друг остров, той все пак би могъл да се отдалечи достатъчно, да кацне в океана и да наблюдава всичко с телескопа си.

Това беше добър план, провален от бурята и неочакваната джунгла

водорасли. Телескопът му се беше присъединил към металните залежи по дъното на Китрупското море, заедно с по-голяма част от останките на хидроплана.

Том предпазливо се изправи на крака. Храната и топлината му бяха дали малко сили.

Ровейки в скромните си принадлежности, той откъсна дълга тясна ивица от жалките останки на спалния чувал. Лентата от еластична материя изглеждаше подходяща.

Психичната бомба бе тежка и плътна в ръката му. Трудно бе човек да си представи, че тази сфера е натъпкана с мощни халюцинации – един свръхмощен апарат, готов да избухне при команда.

Той нагласи часовника на два часа и включи взривателния механизъм.

После внимателно постави бомбата в самоделната си прашка. Знаеше, че преиграва. Разстоянието нямаше особено да му помогне. Когато тя избухнеше, щеше да се почувства навсякъде в системата на Китруп. Със същия успех можеше да я заложи и в краката си.

Все пак, човек никога не знае. Щеше да я запрати колкото се може по-далеч.

Разлюля прашката няколко пъти, за да я почувства по-добре, след което започна да я върти. Започна да набира инерция, в началото побавно, докато някакво странно усещане за сила не се разля от гърдите към ръцете и краката му. Умората и изтощението сякаш изчезнаха. Той започна да пее:

Хей, татко беше пещерен човек
и ходеше облечен в кожи.
Мечтаеше за звездите и небето,
Докато дълбаеше в пръстта.

А вие, извънземни, и вашите звезди...

Хей, татко беше славен воин
и убиваше братовчеди свои.
Мечтаеше за вселенски мир,
а загина от копие най-подир.

А вие, извънземни, и вашите звезди...

Хей, татко беше любовник

и все пак биеше жена си.
Мечтаеше за ум по-богат,
жалейки целия си живот.

А вие, извънземни, и вашите звезди...

Хей, татко беше вожд,
мечтаеше, ала изричаше лъжи.
И принуди уплашените хора
да пускат бомби в небесата.

А вие, извънземни, и вашите звезди...

Хей, татко бе неук,
но винаги се бе старал.
Презираше невежеството си проклето
и бореше се с гордостта си клета...

Тогаз попадна във капан
и безнадеждно изрева.
Нещастният сирак ми завеща
ум и сърце, след туй умря.

Тъй че, корете ме за хищната ми същност,
гаврете се със моята сирашка външност,
ала кажете ми, момчета – КАКВО Е ВАШЕТО ИЗВИНЕНИЕ?
Вие, извънземни, и вашите звезди?

Вие, извънземни, и вашите звезди!

Раменете на Том се изпънаха, докато направи крачка напред. Ръката му замахна и той пусна прашката. Бомбата излетя високо в мрака, въртейки се като бейзболна топка. Сферата се мерна за миг, извисявайки се нагоре, след което изчезна от погледа. Той се ослуша, но не чу падането ѝ.

Том остана вцепенен за известно време, дишайки тежко.

Е, помисли си най-сетне, това поне ми повиши апетита.

Имаше два часа, през които да хапне, да се погрижи за раните си и да си направи подслон. *Всеки даден ми миг след това, о, Господи, ще бъде приет със смирена благодарност.*

ЧАСТ ПЕТА СБЛЪСЪК

„В свят по-стар и по-сложен от нашия, те се движат завършени и цялостни, надарени със сетива, които ние сме загубили или никога не сме притежавали, живеещи със звуци, които ние никога няма да чуем... Те са други същества, хванати заедно с нас в мрежата на живота и времето...“

Хенри Бейтсън

46. САХ'ОТ

Беше вечер и кикuite тръгнаха към своите ловни полета. Сах'от ги чу как писукат развълнувано, докато се събираха в сечището на запад от поваленото дърво-сонда. Ловците минаха недалеч от басейна по пътя си към скалите по южния бряг на острова, цвърчейки и дишайки с удоволствие.

Сах'от ги слуша, докато тръгнаха. След което се потопи на около метър под повърхността и въздъхна потиснато. Нищо не вървеше както трябва.

Дени се бе променила, а на него това не му харесваше. Вместо обичайното ѝ очарователно кокетство, тя просто не му обръщаше внимание. Бе изслушала две от най-добрите му неприлични стихчета и бе реагирала със сериозност, пренебрегвайки ловките намеци и двусмислици.

Въпреки важноста на изследванията ѝ върху кикuite, Таката-Джим ѝ бе заповядал да анализира за Чарлз Дарт и екосистемата на дървото-сонда. На два пъти беше слизала под водата да взема проби под металното възвишение. И беше пренебрегнала изцяло закачливите ухапвания на Сах'от, и дори нещо още по-смуцаващо – бе го потупала разсеяно в отговор.

Сах'от разбра, че въпреки всичките си предишни усилия да я свали, всъщност не бе искал тя да се променя. Поне не *по този начин*.

Заплува нещастен, докато въжето, свързано към един от уотърскутерите, не го придърпа. Новата му задача го задържаше вързан към тази електрическа гадост, изнервен и затворен в малкия басейн, докато

истинската му работа беше там, в открито море с аборигените!

Когато Джилиън и Кипиру тръгнаха, той бе предположил, че тяхното отсъствие ще му позволи да прави каквото си иска. Ха! Пилотът и човекът-доктор едва бяха заминали, когато Тошио – именно *Тошио* – пое командването.

Би трябвало да мога да го правя луд. Как, в името на Петте Галактики, момчето бе успяло да получи по-високия пост?

Беше трудно да се разбере как. Но ето къде беше той – вързан да наблюдава един проклет робот за онова надутото, егоцентрично шимпанзе, което се интересува само от скали! Скапаният малък робот нямаше дори мозък, с който да може да се РАЗГОВАРЯ! Не можеш да разговаряш с микропроцесори. Казваш им какво да направят и след това безпомощно наблюдаваш последствията от това, че те приемат всичко буквално!

Бронята му даде сигнал. Бе време за проверка на сондата. Сах'от отвърна саркастично:

Да, мой неприятен
Господар и повелител!
Метален тъпанар
и бедствие за мен!
Свирни отново,
ще работя по-скоро!

Сах'от премести лявото си око на едно ниво с екрана на уотърскутера. Изпрати кодиран импулс към робота и получи в отговор поток от информация.

Роботът най-накрая бе обработил и последните скални образци. Делфинът заповяда малката памет на сондата да се прехвърли в информационните регистри на уотърскутера. Тошио го бе карал да се упражнява толкова пъти, че Сах'от можеше да контролира робота почти несъзнателно.

Той накара сондата да прикрепи кабела към здравата скала, след което да се спусне на нови петдесет метра.

Старото обяснение за дупката под металното възвишение бе изоставено. Не бе необходимо дървото-сонда да копае тунел, дълбок един километър, за да получава хранителни вещества.

Не би трябвало да *може* да пробие кората на такова разстояние. Масата на корена на дървото-сонда определено бе твърде голяма, за да

бъде задвижвана от скромното дърво, което се бе извисявало на повърхността на острова.

Количеството на изкопания материал не би се побрало и на десет метални възвишения. Бяха го открили като седимент, насложен навсякъде по високия подводен хребет, върху който стоеше възвишението.

Тези загадки не бяха привлекателни за Сах'от. Те само доказваха за пореден път, че вселената е странна и че може би човеците, делфините и шимпанзетата трябва да изчакат известно време, преди да предизвикат най-големите ѝ тайни.

Роботът приключи спускането си. Сах'от му нареди да се хване за стената на процепа с диамантените си щипци, след което изтегли въжето му отгоре.

Така постепенно сондата щеше да се спуска надолу. За този малък апарат вече нямаше да има издигане. Самият Сах'от понякога се чувстваше по сходен начин, особено откакто бяха пристигнали на Китруп. Той всъщност не вярваше, че някога ще напусне този мъртъв свят.

За щастие, изследователската програма на сондата беше напълно автоматична след първото задействане. Дори Чарлз Дарт не би имал съществени причини да се оплаква. Освен ако...

Сах'от изруга. Ето ги отново – смущенията, които пречеа на сондата, откакто се бе спуснала под половин километър. Тошио и Кипиру се бяха занимавали с това, но не успяха да открият първопричината.

Пращането не приличаше на нито едно друго смущение, което Сах'от някога бе чувал... е, не че беше специалист по смущенията. В него имаше някаква ритмичност и изразителност, които всъщност не бяха изцяло неприятни за слушане. Сах'от бе чувал, че някои хора обичат да слушат ритмични шумове. Със сигурност нищо не бе по-невзискателно.

Часовникът в бронята му заглъхна. Сах'от слушаше смущенията и си мислеше за превратностите, за любовта и самотата.

Аз плувам –
в кръгове – като останалите
и научавам
с тъга, че
невидимо
въздишам в самота.

Постепенно Сах'от осъзна, че е възприел ритъма на шума отдолу. Той разтърси глава. Но когато се вслуша отново, той беше още там.

Песен. Това беше песен!

Сах'от се съсредоточи. Приличаше на опит да следваш всички части на една fuga едновременно. Нивата на песента се преплитаха с невероятна сложност.

Нищо чудно, че всички я приемаха за шум! Дори *той* едва я беше доловил!

Часовникът в бронята му заизпуска сигнали, но Сах'от дори не забеляза това. Бе твърде зает да слуша песента на планетата.

47. „СТРИЙКЪР“

Моки и Хаоке доброволно пожелаха да дежурят като стражи, но по различни причини.

И на двамата им харесваше за разнообразие от време на време да бъдат във от кораба. И никой от тях нямаше нищо против да стои прикачен в шейната за часове, втренчен в тъмните тихи води.

Но по всичко останало причините за желанието им се различаваха. Хаоке бе поел дежурството с мисълта, че това е необходимо. А Моки се надяваше, че стоенето на стража ще му даде възможност да убие някого.

– Исскаше ми се Таката-Джим да изпрати мен след Аки, а не К'та-Джон – каза Моки раздразнено. – Бих могъл да проследя малкия хитрец също толкова успешно.

Уотърскутерът на Моки бе спрял на около двадесет ярда от този на Хаоке, над високия подводен хълм, гледащ към кораба. Прожектори все още осветяваха корпуса на „Стрийкър“, но сега мястото бе пусто, забранено за всички с изключение на неколцината определени от помощник-капитана.

Моки погледна към Хаоке през прозрачния въздушен купол на уотърскутера си. Той, както обикновено, бе мълчалив. Напълно бе пренебрегнал бележката на Моки.

Арогантен отрок на воняща сепия! Хаоке беше още един умник-*Турсиопс* като Крейдейки и онова надутото юнкерче Аки.

Моки изгради малка скулптура от звуци в ума си. Тя представляваше образ на удряния и разкъсвания. Преди той бе поставял Крейдейки в ролята на жертвата. Капитанът, който толкова често го хващаше, че кръшка и го притесняваше, поправяйки английската му граматика, най-накрая си бе получил заслуженото. Моки бе доволен, но сега се

нуждаеше от друга мишена за фантазиите си. Беше безинтересно да си представя каквото и да е, ако вътре нямаше изкормване на някой определен обект.

Калафианецът, Аки, ставаше за целта, когато стана ясно, че младият юнга е предал помощник-капитана. Моки се бе надявал да бъде изпратен след Аки, но Таката-Джим бе наредил това да бъде К'та-Джо, обяснявайки, че задачата е Аки да бъде върнат обратно и наказан, а не убит.

Гигантът изглежда не бе доловил този малък нюанс и бе потеглил натам, въоръжен с мощна лазерна пушка. Може би Таката-Джим имаше по-несъвършен контрол над К'та-Джон и го бе изпратил навън заради своята собствена сигурност. След блясъка, който видя в окото на К'та-Джон, Моки не завиждаше на калафианеца, когато той бъдеше открит.

Нека К'та-Джон *се разправи* с Аки! Едно изгубено малко удоволствие не можеше да помрачи пълната радост на Моки.

Беше хубаво да получиш ВЛАСТ за разнообразие! В свободното му от дежурство време, всички се отдръпваха от пътя му, като че ли бе водач на стадо. Моки вече бе хвърлил око на една-две от онези готини малки женски в отделението на Макани. Някои от по-младите мъжки също не изглеждаха зле... Моки не беше тесногръд.

Всички те скоро щяха да почнат да се въртят наоколо, щом видеха накъде тегли течението! За кратко се съпротивляваше на нуждата да извика триумфално на примитивен език, но накрая не успя да се въздържи:

Слава! има, има Слава!
Ухапване има, и Слава!
Женски, покорете се!
Нов водач има! Има!

Той видя, че Хаоке най-после реагира: леко се помръдна и вдигна глава към Моки. Но остана мълчалив въпреки предизвикателния поглед на Моки. Моки изпрати фокусиран звуков импулс директно към Хаоке, за да му покаже, че и той *го* слуша!

Надута воняща сения! Хаоке щеше да си получи заслуженото, когато Таката-Джим овладееше положението. А хората от Земята нямаше да възразят, защото Големият Човек Метц беше на страната на Таката-Джим, като се съгласяваше с всичко.

Моки нададе още един писък на примален език, вкувайки

забранения атавизъм с наслада. Той събуждаше нещо дълбоко в него. Всеки допир с първобитното пораждаше още по-голям глад за него.

Нека Хаоке цъка с отвращение! Моки предизвикваше дори галактяните да се изправят срещу него и новия му капитан!

Хаоке стоически понасяше животинските викове на Моки. Но това го подсещаше, че се е свързал с банда от кретени и простаци.

За съжаление, кретените и простациите бяха *прави*, а най-добрите от екипажа на „Стрийкър“ бяха попаднали в ужасна беда.

Хаоке отчаяно тъгуваше за Крейдейки. Капитанът определено бе сред най-добрите индивиди, които породата можеше да създаде. Но злополуката с него бе направила възможна една мирна и съвсем легална промяна в плановете им, за което Хаоке не можеше да съжاليا. Таката-Джим поне съзнаваше глупостта на отчаяния проект за Троянския морски кон.

Дори ако „Стрийкър“ *бъдеше* преместен тихо при тенанинските останки, дори ако екипът на Тишуут бе успял с помощта на чудо да направи възможно „Стрийкър“ да нахлузи корпуса на галактическия кораб като гигантска маскировка – и да излети при тези условия – какво щеше да им спечели това?

Дори ако Том Орли бе съобщил, че тенанинаците все още се държат в космическата битка, оставаше проблемът със заблуждаването на онези тенанианци, които щяха да пристигнат да спасяват считания за загубен боен кораб и да го ескортират до ариегарда на армията си. Вероятността беше съмнителна.

Орли очевидно бе мъртъв. От няколко дни нямаше никакво известие от него и сега хазартът за успеха на начинанието му се бе превърнал в отчаяно желание.

„Защо просто да не дадем на трижди проклетите галактяни това, което *искат*? Защо са тези романтични глупости за запазването на информацията само за Съвета на Земните видове? Какво значение има за нас тази група от опасни, отдавна изчезнали гигантски кораби? Очевидно не е наша работа, щом галактяните желаят да се сражават за изоставената флотилия. Дори аборигените на Китруп не заслужават да загинем за тях.“

На Хаоке всичко това му изглеждаше съвсем просто. Несъмнено беше ясно и за Таката-Джим, чийто интелект Хаоке уважаваше.

Но ако всичко беше толкова очевидно, защо личности като

Крейдейки, Орли и Хикахи не се съгласяваха с това?

Именно тази му недосетливост не бе позволила на Хаоке да стане подофицер или офицер, каквато възможност сочеха и резултатите от тестовете му, а го бе ограничила да битува като нисш чин в двигателния отсек.

Моки просташки изкрещя ново самохвалство на първичен делфински. Този път дори по-силно. *Стеносът* се опитваше да го ядоса.

Хаоке въздъхна. Мнозина от екипажа бяха започнали да се държат по този начин, не толкова лошо като Моки, но достатъчно лошо. И те не бяха само *Стеноси*. Някои от *Стеносите* се държаха по-добре дори от някои *Турсионси*. С изчезването на морала изчезваше и мотивацията им да поддържат Кинийнк, да водят ежедневната си битка с животинската страна на съзнанието, която винаги искаше да се изяви. Едва ли някой бе могъл да предскаже преди седмици кой щеше да се окаже най-податлив на атавизма.

Разбира се, най-добрите от екипажа бяха тръгнали със Суеси и Хикахи.

И то за *щастие*, помисли си Хаоке. Той размишляваше над иронията, че доброто ставаше лошо и че правилното произлизаше от грешното. Поне Таката-Джим, изглежда, разбираше как се чувства и не се държеше зле с него. Помощник-капитанът бе приел подкрепата му с благодарност.

Хаоке чуваше ударите на опашката на Моки, но преди войнственият малък *Стенос* да нададе нов дразнещ крясък, високоговорителите в техните уотърскутери се задействаха:

– Хаоке и Моки. Говори свързочник Хурка-пийт... Пот-твърдете връзката!

Повикването беше от корабния оператор за свързка и наблюдение. Самият факт, че двете длъжности бяха слети в една, показваше колко лошо беше положението.

– Прието, тук Хаоке. Моки в момента не е на себе си. Какво сстава?

Той чу, че Моки изкашля нещо като протест. Но беше ясно, че ще му е необходимо известно време, за да пренастрои ума си на английски.

– Зсякохме обект на изток, Хаоке... Звучи като уостърскутер. Ако е враждебен, да се унищожи. Ако е някой от острова, дда се върне обратно. Ако откажат, стреляйте, за да повредите уотърскутера!

– Разбрано. Хаоке и Моки тръгват. Край на връзката. – След което

Хаоке се обърна към занемелия Моки и му се ухили ехидно. – Добре, дърдорко. Хайде да проверим какво състава. И внимавай със спусъка! Само ще подсилим карантината. Няма да стреляме по членове на екипажа, освен ако не е крайно наложително!

С нервен импулс той включи двигателя на уотърскутера си. Без да поглежда назад, се издигна от тинестото възвишение и бавно набра скорост, движейки се на изток.

Моки проследи с поглед тръгването на Хаоке, преди да насочи уотърскутера си след него.

Искушен, изкушен... Моки, е, е, е,
Искушението сладко е-е-е!

Уотърскутерите един след друг се потопиха в мрака. На пасивния хидролокаторен екран те бяха малки неясни точки, които бавно се носеха в сянката на подводния хребет, след което изчезнаха зад него.

Кипиру разтвори десния манипулатор на бронята си и пусна портативния радар. Той се понесе надолу към меката тиня. Делфинът се обърна към Джилиън:

Готово е всичко –
те подгониха нашите сенки
и не ще им хареса –
да хванат фалшива плячка!

Джилиън бе очаквала стражи. Няколко километра по-назад те бяха включили уотърскутера на забавен автопилот и се бяха отдалечили на северозапад. По времето, когато уотърскутерът отново бе тръгнал, те вече се намираха на няколкостотин ярда западно от главния люк на „СТрийкър“.

Джилиън докосна плавника на Кипиру. Чувствителната кожа трепна под ръката ѝ.

– Нали помниш плана, Кипиру?

Нужно ли е да питате?

Джилиън изненадано вдигна вежди. Тройно издигнато трептене и

въпросителен импулс? Това бе необичайно кратък и пряк отговор за тринар. Кипиру явно притежаваше по-големи способности, отколкото тя бе предполагала.

– Разбира се, че не, скъпи ездачо на вълни. Извинявай. Ще се заема с моята част от плана и нито за миг не ще се усъмня, че ти ще изпълниш своята.

Кипиру я погледна така, сякаш аквалангът, който носеше, му пречи. Сякаш искаше да ѝ заговори на *нейния* роден език. Джилигън долови част от това посредством нежен телепатичен допир.

Тя прегърна гладкото му сиво тяло.

– Пази се, Кипиру. Помни, че ти се възхищавам и те обичам. Много, много...

Пилотът кимна с глава.

Ще плувам или
ще се бия,
ще предупреждавам или
ще спасявам,
за да оправдая вашето
доверие.

Те се спуснаха по склона на възвишението и бързо заплуваха към външния люк на кораба.

48. ТАКАТА-ДЖИМ

Беше невъзможно да се почива.

Таката-Джим завиждаше на хората за абсолютното безсъзнание, което те наричаха сън. Когато един човек си легне, неговата осезаемост към света изчезва, а мускулите му се разпускат. И *ако* сънува, той обикновено не участва *физически* в съня си.

А дори един неопделфин не можеше да се самоизключи по такъв начин. Едната или другата полусфера на мозъка му винаги караулеше, за да контролира дишането му. Сънят за делфина беше едновременно както по-умерено, така и по-сериозно занимание.

Той се въртеше из кабината на капитана, терзан от желанието да се върне в собствената си по-малка каюта. Но символизмът бе важен за

екипажа, наследен от него. Последователите му се нуждаеха от нещо повече от закон, за да приемат неговото командване. Беше им необходимо да видят в него Новия Водач. А това означаваше да живее като предишния водач на стадото.

Той си пое дълбоко дъх на повърхността и излъчи прищраквания, които да му покажат стаята в звукови образи.

Крейдейки очевидно бе имал разнородни вкусове. Само Ифни знаеше какви неща бе притежавал, но бе оставил преди влагата на Китруп да ги погълне, капитанът. Но дори и останалата тук колекция бе стряскаща.

Произведения на изкуството на артисти от дузина разумни раси лежаха под стъклени похлупаци. Поддаващи се на сонарно възприятие фотографии на странни светове и звезди украсяваха стените.

Музикалната сбирка на Крейдейки беше впечатляваща. Той притежаваше хиляди записи на песни и загадъчни... *неща*, които караха Таката-Джим да извива гръбнака си, когато ги слушаше. Колекцията от китови балади беше невероятно ценна, а голяма част от тях изглежда бе събирана лично от капитана.

До комуникационния пулт на бюрото имаше снимка на Крейдейки с офицери от „Джеймс Кук“. Капитан Хелена Алварес лично я беше подписала. Прочутата изследователка беше сложила ръка през широкия гладък гръб на делфина – неин помощник-капитан – докато двамата с Крейдейки правеха гримаси пред апарата.

Таката-Джим беше служил на важни кораби – товарни съдове, снабдяващи с провизии колониите Атласт и Калафия – но никога не беше участвал в експедиции като тези на легендарния „Кук“. Никога не беше виждал подобни гледки, нито беше чувал подобни звуци.

Никога преди Шалоу Клъстър... преди деня, в който откриха мъртви кораби с размери колкото луни...

Той ядосано размаха опашката си. Перките му болезнено се удариха в тавана. Дишането му стана тежко.

Нямаше значение. Нищо, което той направеше, не би имало значение, ако успееше! Ако измъкнеше „Стрийкър“ и неговия екипаж невредими от Китруп! Ако го направеше, щеше да има своя снимка. И ръката на гръба му щеше да е тази на президента на Земната Конфедерация.

Вдясно от него се появиха светещи малки точки. Те се сляха в холографски образ само на няколко инча от окоето му.

– Да, какво има? – отривисто попита той.

Един развълнуван делфин, който сгъваше и разгъваше

манипулаторите на бронята си, нервно кимна. Това беше домакинът на кораба, Супех.

– Сссър! Случи се нещо странно. Не бяхме сссигурни дали трябва да ви б-будим, но...

Таката-Джим си даде сметка, че подводният английски на делфина е почти неразбираем. Горният регистър на Супех се менеше неконтролируемо.

– Успокой се и говори бавно! – остро заповяда той. Делфинът се стресна и направи усилие да се подчини.

– Аз... аз бях близо до външния люк-к. И чух някой да казва, че имало т-тревога. Хурка-пийт изпрати Хаоке и Моки да проверят сигнала от уотърскутер...

– Защо не ме информирахте?

Супех се отдръпна ужасен. За момент изглеждаше твърде уплашен, за да говори. Таката-Джим въздъхна и запази гласа си спокоен.

– Нищо. Вината не е твоя. Продължавай.

Видимо успокоен, Супех продължи:

– Няколко минути по-късно светлината на люка за персонала се ф-включи. Уатасети отиде да провери, а аз не обърнах внимание. Но кога-то влязоха Спасителката на Живот и Пилота...

Таката-Джим побесня. Само крайната необходимост да чуе незабавно разказа на Супех го възпираше да не се втурне, удряйки из стаята в яростта си!

– ... опитах се да ги спра в съответствие с вашите заповеди, но Уатасети и Хисс-каа, правейки гръбни премятания радост, се втурнаха да ги посрещнат!

– Къде са те сега? – запитва Таката-Джим.

– Бассскин влезе в централния отсек заедно с Уатасети. Хисс-каа се носи насам-натам, разпространявайки новините иззз кораба. А Кипиру взе един уотърскутер, няколко акваланга и замина!

– Къде замина?

– Об-братно навън! – простена Супех. Владеенето му на английският му бързо се разпаднаше. Таката-Джим се възползва от безпокойството, завзело домакина.

– Кажй на Хурка-пийт да събуди доктор Метц. Метц да ме пресрещне при санаториума с трима стражи. Ти отиди до съблекалнята пред сухия отсек заедно със Сотуут и не п-пускай никого да влиза! Разбрано?

Супех енергично кимна и образът му изчезна.

Таката-Джим се молеше Хурка-пийт да се сети да повика Моки и

Хаоке и да ги изпрати по следите на Кипиру. Дватама заедно, с комбинацията от ума на Хаоке и дивашката грубост на Моки, може би щяха да успеят да спрат пилота, преди той да достигнеш останките от тенанинския кораб.

Защо К'та-Джон все още не се е върнал? Пратих го да преследва онзи юнга, за да го отстраня от кораба за известно време. Боях се, че става опасен дори за мен. Нуждаех се от известно време, за да организирам нещата тук без него. Но сега тази Баскин се е върнала по-рано, отколкото очаквах. Може би трябваше да оставя К'та-Джон тук. Способностите на гиганта можеха да бъдат от полза в момента.

Таката-Джим сигнализира на вратата да се отвори и заплува по коридора. Предстоеше му конфронтация, която се бе надявал да забави поне с още четиридесет часа, ако не и повече.

Не трябваше ли да видя сметката на Крейдейки преди това? Щеше да е лесно... повреда на мощностите в гравитационния резервоар, откачен катетър... Метц не би одобрил, но вече има много неща, за които Метц не знае.

За повечето от тях Таката-Джим сам не искаше да знае.

Бързо заплува към вътрешния асансьор.

А може би няма да имам нужда от К'та-Джон, за да се справя с Джилиън Баскин, размишляваше той. В края на краищата какво толкова би могла да направи една човешка женска?

49.

ПСИ-БОМБАТА

Купчината от частично изсъхнали водорасли образуваше възвишение сред морето от увивни растения. Том беше издигнал нисък навес с непотребните части от шейната, създавайки си по този начин едно грубо убежище. Той седеше на входа в очакване сред предутринната мрачина и дъвчеше една протеинова пръчка.

Раните му бяха почистени по-възможно най-добрия начин и покрити с втвърдени ленти от медицинска пяна. С храна в стомаха си и с успокояването на част от болките той почти се почувства отново човек.

Провери малкия си осмотичен дестилатор. Горната му част, една чиста торбичка с филтриран отвор в единия край, съдържаше дебел слой солена вода и утайка. Една от манерките под филтъра беше почти пълна.

Том погледна часовника си. Останаха само пет минути. Нямаше време да напълни дестилатора с нов запас пенлива вода. Дори нямаше да успее да почисти филтрите преди избухването на бомбата.

Той вдигна манерката, затегна здраво капачката ѝ и я сложи в джоба на бедрото си. Измъкна филтъра и отстрани по-голяма част от утайката, преди да затвори дестилатора и да го напъха под колана си. Филтърът вероятно не отстраняваше всички разтворени във водата метални соли. Не беше пригоден за условията на Китруп. И въпреки това малкият пакет вероятно бе най-ценното му имущество в момента.

Светещите цифри на часовника му показваха, че остават три минути.

Том вдигна поглед към небето. На изток бе слабо просветляло, а звездите бяха започнали да избледняват. Предстоеше една ясна и затова и много студена сутрин. Той потрепера и закопча плътно водолазния си костюм. Присви колене.

Една минута.

Когато експлозията се осъществеше, тя щеше да прилича на най-мощния звук, който той някога бе чувал. На най-ярката светлина. Нямаше как да се предпази.

Искаше му се да закрие уши и очи, като че ли предстоеше истински взрив. Вместо това той се взря в една точка на хоризонта и започна да брой в такт с всеки свой дъх. Свободно си позволи да изпадне в транс.

– ... седем... осем... девет... десет... – Някаква лекота изпълни гърдите му. Усещането се разпростря по цялото му тяло, притъпяващо и облекчаващо.

Светлината от малкото звезди на запад се пречупваше и създаваше лъчиста паяжина пред полуспуснатите му клепащи, докато той очакваше беззвучната експлозия.

– Сах'от, казах, че съм готов да те сменя сега!

Сах'от се извъртя и погледна Тошио.

– Само още няколко минути, о'кей? Слушшшам нещо!

Тошио се намръщи. Не беше очаквал това от Сах'от! Бе дошъл да смени делфина-лингвист по-рано, защото Сах'от *мразеше* да работи с робота-сонда!

– Какво става, Тош? – Дени се изправи в спалния си чувал, потри очи и се взря в утринния сумрак.

– Не зная, Дени. Предложих да поема работата, за да не се налага

на Сах'от да се разправа с Чарли Дарт, когато се обади. Но той отказва.

Дени сви рамене.

– В такъв случай негова си работа. На теб какво ти пука?

Тошио почувства, че към устните му намира рязък отговор, но успя да го задържи. Нямаше да обръща внимание на Дени, докато тя не се събудеше напълно и не започнеше да се държи цивилизовано.

Дени го бе изненадала след заминаването на Джилиън Баскин и Кипиру, приемайки неговото командване без възражения. През последните два дни тя изглеждаше заинтересувана само от своите микроскопи и проби, като пренебрегваше дори похотливите закачки на Сах'от и отговаряше едносрично на всички въпроси.

Тошио коленичи до комуникационния пулт, свързан с чрез кабел с уотърскутера на Сах'от. Изписа на монитора един въпрос и се намръщи при вида на резултата.

– Сах'от! – каза ядосано той. – Ела тук!

– След сссек... – гласът на делфина звучеше разсеяно.

Тошио присви устни.

ВЕДНАГА ТУК

ще се покажеш

или набързо ще прекъсне ЦЯЛОТО

ти по-нататъшно слушане!

Чу как Дени ахна зад него. Тя вероятно не бе разбрала избухването му на тринар в детайли, но бе схванала основната идея. Тошио се почувства оправдан. Това беше тест. Той не бе способен да е спокоен като Джилиън Баскин, но трябваше да си осигури подчинение, иначе щеше да е безполезен като офицер.

Сах'от гледаше към него, мигайки озадачено. След което въздъхна и се приближи към брега на басейна.

– Сах'от, ти не си отбелязал никаква геологическа информация от четири часа насам! А за същото време си спуснал сондата с двеста метра по-надолу! Какво ти става?

*Стеност*т неуверено се въртеше от една страна на друга. Накрая заговори плахо:

– Чувам някаква п-песен...

Последната дума заглъхна, преди Тошио да се увери в нея. Той погледна към неопделфина, неспособен да повярва на ушите си.

– Ти чуваш *какво*?

– Пессенен...

Тошио вдигна ръце, после ги отпусна. *Окончателно се е побъркал*, помисли си той. *Първо Дени, сега и Сах'от. Отговарям за двама психично болни!*

Усети, че Дени се приближава към басейна.

– Слушай, Сах'от – започна Тошио. – Доктор Дарт скоро ще се обади. Как мислиш, че ще реагира, когато...

– Аз ще се заема с него, когато се обади – каза тихо Дени.

– Ти? – Дени беше прекарала последните четиридесет часа, проклинайки дървото-сонда и проблема, възложен ѝ от Таката-Джим по молба на Чарлз Дарт. Това почти напълно бе преустановило нейната работа с Кикуйте. Тошио не можеше да допусне, че тя *иска* да говори с шимпанзето.

– Да, аз. Това, което имам да му кажа, може да го накара напълно да забрави за работата, така че просто освободи Сах'от. Щом твърди, че е чул пеене, може пък и да е истина.

Тошио се втреничи в нея, после сви рамене. *Добре. Моята задача е да защитавам тези двамата, а не да поправам научните им заблуждения. Само се надявам Джилиън да оправи положението на кораба, за да мога да докладвам какво става тук.*

Дени клекна край водата, за да поговори със Сах'от. Тя започна бавно и сериозно, търпеливо приемайки бавния му английско-резултат от продължителния му сеанс с работата.

Дени искаше да се гмурне и да изследва сърцевината на металното възвишение. Сах'от склони да я придружи, ако тя изчакаше, докато транскрибира още малко от неговата „музика“. Дени се съгласи, явно напълно необезпокоена от влизането във водата заедно с делфина.

Тошио седна и зачака неизбежното позвъняване от кораба. Спътниците му се бяха променили за една нощ, а той нямаше и най-бегла представа защо!

Очите му го дразнеха. Разтърка ги, но това не му помогна.

Премигна и се опита да погледне към Дени и Сах'от. Ставаше му все по-трудно да фокусира погледа си. Между него и басейна се разстла мъгла. Внезапно почувства усещане за нещо ужасно. То предстоеше да се случи. То сякаш пулсиращо се движеше от тила му към една точка между плешките му.

Сложи ръце на ушите си.

– Дени? Сах'от? Долавяте ли... – той извика последните думи, но едва успя да чуе собствения си глас.

Те погледнаха към него. Дени се изправи и с озадачен вид направи крачка в негова посока.

След миг очите ѝ се разшириха от изненада. Тошио видя неясно раздвижване в ъглите на зрителното си поле. После в гората си появиха кикую, носещи се към тях през храстите!

Тошио се опита да извади бластера си, знаейки, че вече е твърде късно. Аборигените вече връхлитаха върху тях, размахвайки късите си ръце и пищейки с тънки високи гласчета. Три се блъснаха в него, а две се хвърлиха срещу Дени. Като се бореше с тях, той падна на земята, опитвайки се да държи далеч от лицето си острите им нокти, докато стържещият шум в ума му се засилваше.

И тогава кикуюте в миг изчезнаха!

Въпреки дращещия шум в главата си, Тошио се напрегна да се изправи и огледа.

Дени се мятеше напред-назад по земята, стенойки. Тошио се опасяваше да не е наранена от ноктите на кикуюте, но когато се търкулна към него, той видя по нея само повърхностни одрасквания.

С треперещи ръце извади бластера си. Неколцината кикую, които се виждаха наоколо, не се движеха към тях, а пищяха, бързаха към басейна и скачаха в него.

Това не е тяхно дело, помисли си Тошио.

Все едно, че хиляди нокти дращеха по огромна черна учебна дъска.

Телепатична атака! Трябва да се скрием! Трябва да приглушим удара! Трябва да се гмурнем, както постъпиха аборигените!

Главата му бучеше, докато запълзя към басейна. Скоро се спря.

„Не мога да довлека Дени дотук, а и няма да успеем да си сложим акваланги, след като се тресем по такъв начин!“

Промени посоката на пълзенето си и се добра до едно растящо край басейна дърво. Седна и опря гърба си на дънера. Опита се да се концентрира, въпреки пращането в ума му.

Спомни си на какво те учеше мистър Орли, юнга! Мисли за ума си и влез в него. РАЗБЕРИ илюзиите на врага... Слушай небрежно лъжите му... Използвай философията на Ин и Янг... логиката и вярата, за да устоиш...

Дени стенеше и се търкаляше в прахта на няколко метра от него. Тошио пусна бластера в скута си, за да е готов, когато врагът се приближеше. Той повика Дени, надвиквайки крещящия шум.

– Дени! Вслушай се в своя пулс! Във всеки свой дъх! Те са истински звуци! Това не е!

Той видя, че тя леко се извързва към него. В очите ѝ личеше агония, докато притискаше побелелите си обезкървени ръце към ушите си. Писането се усилваше.

– Брой ударите на сърцето си, Дени! Те са... те са като *океана*, като приборя! Дени! – извика той. – Чувала ли си някога звук, по-могътен от приборя? Може ли нещо или *някой* да изкрещи толкова силно, че да загуши прилива?

Тя се взираше в него, опитвайки се да изпълни съветите му. Той я виждаше как вдишва дълбоко, като леко отваряше уста, броейки.

– Да! Брой, Дени! Вдишванията и ударите на сърцето си! Има ли звук, който приливът на сърцето ти да не може да надвие?

Тя прикова поглед в очите му, а той – в нейните.

Постепенно, докато воят в главата му достигна до кресчендо, Тошио видя как тя леко му кимна и благодарно му се усмихна.

Сах'от почувства същото. Още когато го връхлетя психичната вълна, басейнът се изпълни с ужасени кикую. Сах'от беше зaleyн от най-разнообразни шумове, идващи отвън и отвътре. Беше по-заслепяващо от прожектор.

Прииска му се да се гмурне далеч от какофонията. Отблъсквайки завладяващата го паника, той се насили да остане спокоен.

Опита се да отдели шумовете, мислейки на първо място за човеците. Дени и Тошио изглеждаха по-зле от него. Може би бяха по-чувствителни спрямо телепатичната атака. Нямаше как да им помогне!

Кикуюте бяха ужасени; пицяха, докато се хвърляха в басейна.

:?: Бягай! Далеч...
от нещастните големи същества
:?: Някой да помогне...
на нещастните големи същества!

Това се носеше от устите на малките създания... Когато се съсредоточи, му се стори, че психичната атака *прилича* на вик за помощ. Усещането беше невероятно болезнено, но той го посрещна и се опита да го проумее.

Мислеше, че осъществява напредък – вероятно вече го преодоляваше – когато се добави *още един* глас, който той чу по нервната си свръзка със сондата! Песента отдолу, която се бе опитвал да дешифрира през цялата нощ, се бе будила отново. Тя долиташе от дълбините на Китруп. Простотата ѝ *предполагаше* разбиране.

+ КОЙ ВИКА? –
– КОЙ ДРЪЗВА ДА НИ БЕЗПОКОИ +

Сах'от изстена, прекъсвайки връзката си със сондата. Три крещящи шума, идващи от различни нива на интелект, бяха предостатъчно. Още един и щеше да полудее!

Тенанианецът Буолт се страхуваше, въпреки че един офицер в служба на Великите Духове не трябваше да се бои от смъртта или от живи врагове.

Совалката се измъкна от люка на неговия флагман „Куегсфайър“. Гигантските врати, масивни и устойчиви, се затвориха зад тях. Пилотът на совалката пое курс към флагмана на Танду.

Танду.

Гребенът на Буолт се изправи с увереност. Щеше да изгуби енергия при престоя си във ледената атмосфера на тандуанския кораб, но беше абсолютно необходимо да запази достолепието си.

Може би един съюз със Зоро щеше да бъде по-малко неприятен. Зороанците поне приличаха повече на тенанианците, отколкото студенокръвните тандуанците и живееха при нормална температура. Освен това, подчинените на Зоро раси бяха от твърде интересни видове, които народът на Буолт сам би желал да ъплифтира.

Щеше да е по-добре за тях, ако беше така, помисли си той. Защото ние не сме жестоки патрони.

Ако косматите зороанци бяха груби и нагли, то тандуанците бяха ужасяващи създания. Техните подопечни раси бяха странни същества, само от мисълта за които опашката на Буолт настръхваше.

Буолт се намръщи от отвращение. Политиката водеше към странни съюзи. Зоранците бяха най-могъщи сред оцелелите. Тенанианците бяха най-слаби от главните сили. И макар че философията на Танду бе най-отблъскващата сред тези на противниците на Учението на Абдикатора, в момента те бяха единствените, които стояха на пътя на Зороанския триумф. Тенанианците трябваше да се съюзят с тях поне засега.

Ако тандуанците започнеха да вземат надмощие, тенанианците щяха да имат още една възможност да сменят съюзниците си. Това бе ставало вече няколко пъти и щеше да се случи отново.

Буолт се настройваше за предстоящата среща. Беше твърдо решен

да не разкрива ужаса си от факта, че стъпва на тандуански кораб!

На Танду изглежда не им пукаше какво рискуват със своите налудничави, слабо овладени вероятностни пътувания. Откачените манипулации с реалността на техните поданици от расата Еписпарх често им позволяваха да се придвижват по-бързо от своите съперници. Но понякога резултатът от измененията в космическото време бе поглъщането на цели групи кораби и безвъзвратното изхвърляне на тандуанците и техните врагове от вселената! Това беше лудост!

Само дано не използват извращения си начин за пътуване, докато аз съм на борда, сподавено се обадиха молитвените органи на Буолт. Нека начертаем бойните си планове и да свършваме.

Корабите на Танду се появиха в полезрението – шантави, подобни на кокили конструкции, които пренебрегваха всякакви защитни приспособления за сметка на невероятната си бързина и мощ.

Разбира се, дори тези необикновени кораби бяха просто вариации на древни модели от *Библиотеката*. Танду бяха дръзки, но сред техните престъпления не фигурираше стремежът към оригиналност.

Земните същества в много отношения бяха доста по-оригинални от тандуанците. Техните небрежни технологии бяха просташки навик, произлезъл от оскъдно ъплифтиране.

Буолт се чудеше какво ли правят „делфините“ в момента. Жалко за бедните същества, ако ги докопаха тандуанците или дори зороанците! Даже тези примитивни морски бозайници, подопечни на една груба и космата хищна раса, заслужаваха да бъдат защитени, ако бе възможно.

Разбира се, съществуваха и по-важни неща. Не трябваше да им се позволи да скрият информацията, която притежаваха!

Буолт забеляза, че във възбудата му ноктите на пръстите му са изскочили. Той ги прибра обратно и се замисли, докато совалката се приближаваше към ескадрилата на Танду.

Мислите му бяха прекъснати от внезапен хлад, който накара гърдите му да потреперят... някакво смущение на психично ниво.

– Оператор! – викна той. – Свържете се с флагмана! Вижте дали потвърждават този зов!

– Незабавно, Генерал-Протекторе!

Буолт овладя вълнението си. Телепатичната енергия, която беше доловил, можеше да бъде вража уловка. Все пак я бе почувствал като истинска. Носеше образа на „Крондорсфайър“, който никога вече не се надяваше да види отново!

Изпълни го решителност. В предстоящите преговори щеше да

поиска още една услуга. Тандуанците трябваше да осигурят още малко сътрудничество в замяна на помощта на тенанинците.

– Потвърден е, сър. Това е бойният кораб „Крондорсфайър“ – каза пилотът с тръпнеж от радост глас. Гребенът на Буолт се изпъна одобрително. Той втренчено гледеше нарастващите метални очертания пред него и се подготвяше за конфронтацията, за преговорите и за очакването.

Бей Кухуан слушаше китови песни – редки и скъпи записи, които ѝ струваха месечната заплата преди време – когато детекторите засякоха сигнала. Тя неохотно свали слушалките си и отбеляза посоката и интензитета. Имаше толкова много сигнали... бомби, изстрели и капани. Един от малките уазуни ѝ посочи, че точно този сигнал беше излъчен от самата водна планета.

Бей среса мустачките си и се замисли.

– Мисля, че това променя нещата, малки мои. Дали да не напуснем този пръстен от метеорити и да се приближим до мястото на действието? Не е ли време да известим на земляните, че тук, в космоса, има и някой, който им е приятел?

Уазуните изцвърчаха в отговор, че стратегията е нейна работа. Според законите на съюза, те бяха шпиони, а не стратежи.

Бей одобри техния сарказъм. Беше много приятен.

– Много добре – каза тя. – Нека тогава се опитаме да се приближим до планетата.

Хикахи припряно се допита до бойния компютър на скифа.

– Това е някакъв вид телепатично оръжие – обяви тя по хидрофона на екипажа, работещ в извънземната развалина. Англическият ѝ беше уверен и прецизен, акцентиран със спокойните обертонове на Кинийнк. – Не откривам други белези на нападение, поради което считам, че долавяме отзвук от битката в космоса. Усещали ссме и други преди, макар и не толкова силни. Намираме се дълбоко под водата и сме частично защитени от психичните вълни. Стиснете зъби, стрийкъри! Опитайте се да не обръщате внимание на удара. Върнете се към задълженията си с ясен разсъдък.

Тя изключи говорителите. Хикахи знаеше, че Тишуут дори и в момента се движи сред работниците, шегувайки се и поддържайки висок духа им.

Телепатичният шум приличаше на дразнещ сърбеж, но сърбеж със странен ритъм. Пулсираше като някакъв код, който тя не можеше добре да схване.

Хикахи погледна към Ханес Суеси, който седеше наблизко с уморен вид. Той щеше да се оттегли за неколкочасова почивка, но явно псионичният удар влияеше по-тежко на него, отколкото на делфините. Бе го оприличил на дращенето на нокти по черна дъска.

– Сещам се за две възможности, Хикахи. Едната означава добри новини. А другата е най-лошото, което може да ни се случи.

Тя кимна с гладката си глава.

– Ние постоянно проверяваме комуникационната система, изпратихме трима куриери със съобщения и въпреки всичко от кораба идва само мълчание. Трябва да предположа най-лошото.

– Че „Стрийкър“ е превзет. – Суеси затвори очи.

– Да. Пссихичната атака идва от повърхността на планетата. Може би галактяните и в момента се бият около кораба – или около това, което е останало от него. – Хикахи взе решение. – Ще се върна на „Стрийкър“ със скифа. Ще изчакам, докато оборудваш помещения за работния екип в тенанинския кораб. Ти се нуждаеш от мощността на скифа, за да презаредиш акумулаторите на тази черупка.

Суеси кимна. Хикахи явно изгаряше от нетърпение да тръгне по-скоро.

– Тогава ще се върна навън да помогна.

– Но ти току-що се освободи от дежурство. Не мога да ти разреша това.

Суеси поклати глава.

– Виж, Хикахи, когато ние организираме убежището си в бойния кораб, ще можем да изпомпаме вътре пречистена оксигена за делфините и те ще могат да си почиват пълноценно. Освен това, тенанинският рейдър е добре защитен срещу телепатичния кръсък. И най-важното, аз ще имам свое собствено помещение, което ще е сухо, без тълпа от писукащи, шегуващи се деца, които ме хапят в гръб, веднага щом се обърна на другата страна! – Погледът му беше леко ироничен.

Хикахи меко се усмихна.

– В такъв случай почакай минутка, Създателю на Чудни Играчки. Аз също ще изляза навън и ще ти помогна. Работата ще ни разссее от дращенето на извънземните нокти.

Зороанката Крат не почувства неприятни трептения. Корабът ѝ бе защитен срещу психични дразнения. Тя научи за смущенията от екипажа. Взе с умерен интерес информационния бюлетин от пиланеца Кулабера.

Бяха засекали много подобни сигнали в течение на битката. Но никой не беше дошъл от планетата. В непосредствена близост до Китруп бяха станали само няколко незначителни схватки.

При нормални обстоятелства тя просто щеше да заповяда изстрелването на самонасочващо се торпедо и да забрави за произшествието. Очакваният танду-генаниски съюз се формираше наблизко и тя трябваше да планира противодействие. Но нещо, свързано с този сигнал, я заинтригува.

– Определете точния произход на този сигнал върху планетарната карта – нареди тя на пиланеца. – Отбележете и местата на всички известни падания на вражески кораби върху Китруп.

– До момента те сигурно наброяват десетки и местоположенията им са доста неопределени – излая пиланският статистик. Гласът му бе висок и остър. Устата му се разтваряше за всяка сричка, а косматите му мигли се вееха над малките му черни очи.

Крат не го удостои и с поглед. Само изсъска:

– Намесата на зороанците за прекратяване подчинението на Пила към Киза не ви е направила Старша раса. Смяташ ли, че е нужно да поставяш под въпрос заповедите ми? Както едно глезено шимпанзе прави с човек?

Кулабера се разтрепера и бързо се поклони. Якият Пиланец се отдалечи към информационния център.

Крат измърка доволно. Да, пиланците бяха *толкова* близо до перфектното. Арогантни и властни спрямо собствените си подопечни и съседи, те припваха да изпълнят всеки каприз на зороанците. Колко хубаво е да си от Старша раса!

За това тя дължеше нещо на хората. За няколко века те почти бяха изместили тимбримите като същества, даващи независимост на подчинените си раси. Те символизираха всичко грешно в ъплифт-либерализма. Когато Земята бъдеше най-сетне покорена и на хората бъдеше даден статус на подопечни, трябваше да ги замести нечий друг лош пример.

Крат включи една лична комуникационна линия. Екранът се освети от образа на зороанката Притил, младата командирка на един от корабите във флотилията на Крат.

– Да, флотска майко. – Притил се поклони бавно и демонстративно.

– Слушам ви.

Езиците на Крат потрепераха от нагlostта на младата женска.

– Кораб номер шестнадесет се забави в последната битка, Притил.

– Аз не мисля така. – Притил оглеждаше нокътя си. Тя го почистваше пред екрана – нетактичност, предвидена да покаже безразличие.

Младите женски рядко съзнаваха, че истинската обида трябва да бъде прикрита и на жертвата да е необходимо време, за да я открие. Крат реши, че трябва да предаде на Притил този урок.

– Необходима ти е почивка за поправки. В следващата битка кораб номер шестнадесет ще бъде почти неизползваем. Все пак има един начин да спечелим чест и евентуално плячка.

Притил вдигна поглед, изразяващ нарастващ интерес.

– Да, флотска майко?

– Прихванахме сигнал, който звучи като от враг, молец за помощ. Аз подозирам, че може да означава нещо друго.

Вкусът на загадката очевидно изкушаваше Притил.

– Слушам ви внимателно, групова майко.

Крат се усмихна пред тази предопределеност. Тя знаеше, че по-младите командирки тайно вярват на всички легенди за предчувствията на Крат. Тя знаеше, че Притил ще прояви интерес.

Трябва още много да се учиш, мислеше си Крат, преди да ме свалиш и да заемеш моя пост, Притил. Още много белези трябва да покрият младата ти козина. Ще ми бъде приятно да те обучавам, докато настъпни този ден, дъще моя.

Джилиън и Макани вдигнаха глави, когато Таката-Джим и Игнасио Метц влязоха в корабния санаториум, придружени от три яки, солидно екипирани и мрачни *Стеноса*.

Уатасети нададе неразбираем вик на възмущение и се изправи пред тях. Асистентките на Макани зацвърчаха зад гърба на корабния лекар.

Джилиън срещна погледа на Макани. Мигът на конфронтацията бе настъпил. Сега щяха да разберат дали Макани само си е въобразявала. Джилиън все още таеше надежда, че Таката-Джим и Метц имат приемливи причини за действията си и че случилото се с Крейдейки е наистина случайно.

Макани вече си имаше определено мнение. Аки, младият юнкер от Калафия, още не се бе завърнал. Докторът гледаше към Таката-Джим като към тигрова акула. Изражението на лицето на мъжкия делфин

почти с нищо не опровергаваше този образ.

Джилиън разполагаше с тайно оръжие, но се бе заклела никога да не го използва, освен при непосредствена опасност. *Нека те действат първи*, помисли си тя. *Нека си разкрият картите докрай, преди ние да извадим последния си коз.*

Началото можеше да бъде опасно. Тя бе имала време само да се свърже за кратко с Нис от кабинета си, преди да се добере до санаториума. Положението ѝ можеше да стане много тежко, ако не бе преценила точно степента на обхваналия „Стрийкър“ атавизъм. Може би трябваше да остави Кипиру при себе си.

– Доктор Баскин! – Игнасио Метц се бе хванал за една доста отдадена дръжка в стената и бе оставил на един въоръжен *Стенос* да мине пред него. – Радвам се да ви видя отново, но защо не известихте за пристигането си?

– Това е грубо нарушение на правилата за безопасност, докторе – добави Таката-Джим.

Значи играта е такава, помисли си Джилиън. И те ще се опитат да използват това, за да ме натикат в клетка.

– Ами, аз дойдох за сбирката на корабния съвет, уважаеми делфин и човек. Получих известие от доктор Макани, която ме повика за него. Съжалявам, ако вашите свързочници не са доловили моя отговор. Чух, че повечето от тях са нови и неопитни в тази работа.

Таката-Джим се намръщи. Беше напълно възможно тя *наистина* да бе изпратила такъв сигнал, който да се бе загубил в суматохата на мостика.

– Съобщението на Макани всъщност е в противоречие със заповедите! А вашето връщане е против моите особени инструкции!

Джилиън си придаде удивен израз.

– Нима тя просто не е предавала вашия сигнал за свикване на корабния съвет? Правилата са ясни. Вие трябва да свикате корабен съвет двадесет и четири часа след смъртта на капитана или неспособността му да изпълнява функциите си.

– Приготовленията за това бяха в ход! Но при извънредно положение действащият капитан може да изчака със свикването на съвета. Когато се сблъскам с явно неподчинение на заповеди, аз съм в правото сси да...

Джилиън се напрегна. Подготовката ѝ нямаше да е от полза, ако Таката-Джим се проявеше ирационално. Можеше да ѝ се наложи да скочи над редицата автоматични лекари към парапета отгоре. Кабинетът ѝ

беше само на няколко крачки.

– ... да наредя да бъдете задържани под-д стража и изслушани едва след премахването на извънредното положение.

Джилиън се вгледа в израженията на стражите. Дали наистина щяха да склонят да навредят на един човек? Реши, че може би наистина е така.

Устата ѝ беше пресъхнала, но тя с нищо не издаде чувствата си.

– Надценили сте законния си статус, лейтенант – отговори внимателно тя. – Мисля, че малцина от делфините на борда ще бъдат изненадани да научат, че...

Думите заседнаха в гърлото ѝ. Джилиън почувства как по гърба ѝ пробягаха ледени тръпки, докато въздухът сякаш се завъртя около нея. След това, когато се хвана за една дръжка в стената, един дълбок ръмжащ звук започна да се надига във *вътрешността* на главата ѝ.

Другите я гледаха втрещено, озадачени от поведението ѝ. След миг и те го почувстваха.

Таката-Джим се извъртя и извика:

– Псионично оръжие! Макани, свържи ме с мостика! Ние сме нападнати!

Делфинът-лекар се дръпна встрани, удивена от бързината на Таката-Джим, който се стрелна край нея. Джилиън притисна ръце към ушите си и видя, че Метц прави същото, докато стържещият звук се усилваше. Стражите бяха смутени, и уплашено удряха наоколо с могощите си перки.

„Дали да не побягна сега?“, опита се да се замисли Джилиън. Но ако това е нападение, ние трябва да изоставим разправията и да обединим силите си.

– Невежжжи! – викаше Таката-Джим в комуникационния пулт. – Какво означава само на около хиляда мили оттук?! Определете го т-точно!... Защо не включите активните сензори?

– Чакайте! – изкрещя Джилиън. Тя плясна с ръце. Сред мъглата от надигаща се в нея радост тя започна да се смее.

Таката-Джим продължи да се кара на екипажа на мостика, но всички останали се извърнаха изненадано към нея.

Джилиън се смееше. Тя пляскаше във водата, пръскаше близкия автомат, дори хвана Уатасети за извиващата му се опашка. Тогава и Таката-Джим замлъкна, удивен от явно невротичния ѝ изблик на радост. Той се втренчи в нея, нехаещ за бесните кръсъци, идващи от мостика.

– Том! – извика тя на глас. – Аз *ти* казах, че не можеш да умреш!

По дяволите, аз те обичам, копеле такава!... О, ако аз бях заминала, щял вече да съм се върнала *обратно!*

Делфините я гледаха и очите им непрекъснато се разширяваха, докато осъзнаваха за какво говори тя.

Тя се смееше, а по лицето ѝ се стичаха сълзи.

– Том – говореше тя нежно, – *казах* ти, че не можеш да умреш! – И сляпо прегръщаше всеки около себе си.

Някакви звуци достигнаха до Крейдейки, докато лежеше в безтегловност.

Приличаше на слушане на Бетовен или на опит наистина да *разбереш* песен на кашалот.

Някой бе оставил радиовръзката включена в случай, че той издаде нови звуци. Никой не се бе сетил, че връзката се осъществява и в двете посоки. Думите от външното помещение проникваха в гравитационния резервоар.

Звучите бяха мъчителни като духовете на значението в една велика симфония – намекващи, че композиторът е доловил нещо, което нотите могат само бегло да отразят, а думите никога няма дори да доближат.

Таката-Джим викаше и порицаваше. Заплашителният му тон бе ясно доловим. Както и предпазливостта в гласа на Джилиън Баскин. Само ако можеше да разбира думите! Но английският бе загубен за него.

Крейдейки знаеше, че корабът му е в опасност и че той не може да помогне с нищо. Старите богове не бяха свършили с него и нямаше да му позволят да мръдне. Имаха да му показват още много, преди да станеше готов да служи на целите им.

Той се бе примирил с периодичните епизоди на ужас – като потопяването за бой с гигантски октопод, последвано от издигане за почивка преди новото спускане в хаоса. Когато дойде да го отведат ДОЛУ, той отново щеше да попадне във водовъртежа на въображаеми символи, пулсиращи сънища, които удряха като с чук инженерния му ум с настоячивите импресии на отвъдното.

Това не би било възможно, ако не бяха увредени говорните му центрове. Крейдейки скърбеше за загубата на речта. Той слушаше звуците от говор, идващи от външния свят, концентрирайки се с всички сили върху тайнствената им музикалност, която му беше така близка.

„Не *всичко* е загубено“, реши той след известно време. Бе успял да разпознае няколко откъслечни думи. Прости думи, най-вече имена на

предмети или същества или прости действия, свързани с тях.

На това бяха способни и далечните му прадеди.

Но той не можеше да запомни повече от три или четири думи поред, така че беше невъзможно да схване един разговор. Успяваше с много усилия да разгадае някое изречение, само за да го забрави напълно, когато се заловеше със следващото. Беше мъчително трудно и най-накрая си наложи да прекрати напразните си опити.

„Това не е начинът“, реши той.

Трябваше да се опита да открие модела, каза си. Да използва триковете, които старите богове бяха използвали спрямо *него*. Да обобщава. Да усвоява... подобно на опита да разбере какво е чувствал Бетовен, потпявайки се в загадката на Концерта за цигулка.

Сърдитите звуци на ядосани разумни същества се носеха по микрофона. Шумовете се удряха в стените на помещението и се пръскаха като малки капчици. След ужасяващата красота на онова ДОЛУ, той се чувстваше отвратен. Насили се да слуша, да търси начин – някакъв скромнен начин да помогне на „Стрийкър“ и неговия екипаж.

Желанието се надигаше в него, докато той се концентрираше. Търсеше център, фокус в хаотичните звуци.

Омраза
неясна
у мен се надига
Да пренебрегваш акулите
е смъртоносно...
Да предизвикаш
акулите!
е глупав опортюнизм...

Въпреки волята си, той почувства, че започва да пее на глас. Опитва се да спре, знаейки до какво ще доведе това, но звуците неволно се излъчваха от челото му, последвани скоро от поредица тихи стонове.

Звуците от спора в санаториума се отдалечаваха, докато собствена-та му песен оплиташе все по-плътна и по-плътна паяжина около него. Бучащите, пращящи отзвуци караха стените да изчезват и наоколо се създаваше една нова реалност. Нечие тъмно присъствие се формираше край него.

Без думи той му каза да се маха.

: Не: Ние Се Върнахме: Имаш Още Какво Да Учиш:

Доколкото зная, вие сте само един мой делириум! Никой от вас не

може да издаде свой собствен звук! Винаги говорите само с отражения от моя сонар!

: Твоите Сигнали Били Ли Са Някога Толкова Сложни?:

Кой знае на какво е способно моето подсъзнание? В спомените ми има повече странни звуци, отколкото някога е чувало друго китообразно! Бил съм на места, където живи облаци свирят на укротени урагани! Чувал съм пулсациите на черни дупки и съм слушал песните на звезди.

: Това Са Само Допълнителни Доказателства, Че Ти Си Този, Който Ни Трябва: Който Ни Е Необходим:

Аз съм необходим тук!

: Нанстина. Ела, Крейдейки:

Старият бог К-К-Ки-Крий се приближи по-близо. Звуково прозрачната му фигура блестеше. Острите му зъби просветваха. Фантазия или не, гигантското същество започна да се движи, водейки го както преди със себе си, а той бе безсилен да се съпротивлява.

: ДОЛУ:

Тогава, точно когато примирението започна да завладява Крейдейки, той чу един звук. Чудно как не идваше от него, отразен в откачения му сън. Звукът идваше отнякъде другаде, мощен и настойчив!

: Не Обръщай Внимание: Ела:

Умът на Крейдейки се хвърли след него, сякаш звукът беше ято от барбуни, въпреки че шумът се усили до оглушителни децибели.

: Ти Си Чувствителен: Притежаваш Телепатия, Която Не Си Познавал Досега: Още Не Знаеш Ползата От Нея: Откажи Се От Бързите Успехи: Тръгни По Трудния Път:

Крейдейки се засмя и открито прие външния шум. Той избухна в него, разбивайки светещата чернота на стария бог на звукови частици, които тлееха и постепенно изчезваха.

: Този Път Е Загубен За Теб:

: Крейдейки:

След което богът с голямото чело изчезна. Крейдейки се засмя на избавлението си от жестоката илюзия, благодарен за новия звук, който го бе освободил.

Но шумът продължаваше да нараства. Победата се превърна в паника, докато звукът се усилваше и се превръщаше в налягане в главата му, притискащо стените на черепа му, блъскащо настойчиво, за да излезе навън.

Крейдейки нададе бълбукащ писък на отчаяние, докато се опитваше да яхне бучащия прилив.

50. „СТРИЙКЪР“

Вълните на псевдозвука най-сетне отшумяха.

– Крейдейки! – извика Макани и се спусна към капитанския резервоар. Останалите също се извърнаха натам, забелязвайки едва сега страданията на ранения делфин.

– Какво му е? – попита Джилиън, доплувала до Макани. Тя виждаше как капитанът немощно се мятва, издавайки бавни, заглъхващи стенания.

– Не зная. Никой не го наблюдаваше, докато телепатичната експлозия не започна да отшумява. Едва сега забелязах, че е обезпокоен.

Едрата тъмносива фигура в резервоара сега изглеждаше поуспокоена. Мускулите по гърба на Крейдейки бавно се отпускаха, а самият той нададе тих бълбукащ вик.

Игнасио Мети доплува до Джилиън.

– Между впрочем, Джилиън... – започна той, – бих желал да знаете, че много се радвам, че Том е жив, въпреки че това забавяне не веща добро. Аз все още залагам живота си, че този негов план за Троянския морски кон е зле скроен.

– Тогава ще обсъдим това на корабния съвет, нали, доктор Метц? – каза спокойно тя.

Метц се прокашля.

– Не съм убеден, че действащият капитан ще позволи... – Той замлъкна под втренчения ѝ поглед и сведе очи.

Тя се обърна към Таката-Джим. Ако той направеше нещо прибързано, това можеше окончателно да разруши морала на „Стрийкър“. Джилиън трябваше да го убеди, че ще загуби, ако започне борба срещу нея. Трябваше да му предложи и изход, в противен случай на борда можеше да избухне междуособна война.

Таката-Джим също я погледна с една смесица от чиста враждебност и пресметливост в очите си. Тя видя как чувствителният връх на челостта му се насочи поред към всеки от делфините, преценявайки тяхната реакция. Новината, че Томас Орли е все още жив, щеше да се разнесе из кораба като с тръба. Един от въоръжените стражи, предвидливо и грижливо подбрани от капитана, вече изглеждаше предателски радостен и обнадеждено разговаряше с Уатасети.

„Трябва да действам бързо, – осъзна Джилиън. – Той е отчаян.“

Тя усмихнато се приближи до Таката-Джим. Той се отдръпна, а един от верните му *Стеноси* внимателно я наблюдаваше отстрани.

Джалиън заговори тихо, така че останалите да не могат да я чуват.

– Дори не си мисли за това, Таката-Джим. Делфините на борда си спомниха за Том Орли. Ако си допуснал преди това, че можеш да ме нападнеш, то сега положението се промени.

Очите на Таката-Джим се разшириха и Джалиън разбра, че е попаднала в целта, спекулирайки с легендата за телепатичните си способности.

– Освен това ще стоя близо до Игнасио Метц. Той е доста наивен, но ако види, че съм нападната, ще го загубиш. А ти имаш нужда от човешка подкрепа, нали? Без подкрепа от страна поне на едного, дори и твоите *Стеноси* ще се отдръпнат от теб.

Таката-Джим шумно хлопна челюсти.

– Не се опитвайте да ме заплашвате! Не е необходимо да ви *нападам*. Аз представлявам законната власт на този кораб. Ще ви оставя под домашен аресст!

Джалиън разглеждаше ноктите си.

– Не бъди толкова сигурен.

– Да не би да тласнете екипажа към неподчинение на законния господар на кораба? – Таката-Джим изглеждаше наистина шокиран. Сигурно знаеше, че вероятно повечето *Турсионси* щяха да я последват, независими от законите. Но това щеше да означава бунт, който щеше да разкъса екипажа на две. – Законът е на моя страна! – изсъска той.

Джалиън въздъхна. Трябваше да изиграе последния си коз, независимо от вредите, които щеше да причини, ако делфините на Земята научеха за това. Тя прошепна двете думи, които не бе желала да изрича гласно:

– Тайни заповеди.

Таката-Джим се втренчи в нея, след това нададе тъжен вик. Вдигна се на опашката си и скочи назад, докато неговият страж премигваше объркано. Джалиън се обърна и видя Метц и Уатасети да ги гледат удивено.

– Не ви вярвам! – изкрещя Таката-Джим, пръскайки вода във всички посоки. – На Земята ни бе обещано! „Стрийкър“ е *наш*!

Джалиън сви рамене.

– Попитай екипажа си на мостика дали работят бойните компютри – предложи му тя. – Накарай някого да се опита да излезе през външния люк. Опитай се да отвориш вратата към оръжейното отделение.

Таката-Джим се изви и се понесе към комуникационния пулт в далечния край на помещението. Стражът му изгледа Джилиън за миг, след което го последва. Погледът му издаваше неувереност.

Джилиън знаеше, че не всички от екипажа щяха да приемат това по този начин. По-голямата част щяха да бъдат доволни. Но всичко щеше да доведе до определено последствие. Една от главните цели на експедицията на „Стрийкър“ – да се създаде у неоделфините чувство на независимост и самоувереност – бе провалена.

Нямах ли никакъв избор? Нямах ли нещо, което бих могла да опитам преди това?

Тя поклати глава; искаше ѝ се Том да бе тук. Том би могъл да оправя всичко с едно малко саркастично стихче, което да засрами всички.

О, Том, помисли си тя. Трябваше аз да тръгна вместо теб.

– Джилиън!

Перките на Макани биеха водата и бронята ѝ се тресеше със звън. С единия си метален манипулатор тя сочеше към ранения делфин, намиращ се в гравитационния резервоар.

Крейдейки гледаше към нея!

– Господи, но вие казахте, че мостът между мозъчните му полукълба е увреден! – ахна Метц.

Цялото тяло на Крейдейки издаваше пределна концентрация. Той издиша тежко и отчаяно извика:

– *Навън!*

– Не е възможно! – прошепна Макани. – Говорните му щцентрове...

Крейдейки се смръщи от усилие:

Навън:

Крейдейки!

Да плува:

Крейдейки!

Това беше детински изказ на тринар, но примесен с някакъв странен тон. А тъмните му очи издаваха интелект. Телепатията на Джилиън се задейства.

– *Навън!* – Той се гърчеше из резервоара и блъскаше стъклото с мощните си перки. Повтори английската дума. Намаляващата сила на звука го правеше да звучи като фраза на първобитен език.

– *Навън-н-н!*

– Помогнете му да излезе – нареди Макани на асистентките си. – Внимателно! Бързо!

Таката-Джим се отдръпна от пулта за свързка и се понесе обратно с голяма скорост. По лицето му се четеше гняв. Но при резервоара внезапно спря и се втренчи в ясните очи на капитана.

Това беше последният удар.

Той започна да се върти напред-назад, сякаш не можеше да избере подходящ телесен език. Таката-Джим се извърна към Джилиън.

– Правех това, което смятах за най-добро за интересите на кораба, екипажа и мисията ни. Мога да се защита отлично на Земята.

Джалиън сви рамене.

– Да се надяваме, че ще имате тази възможност.

Таката-Джим сухо се изсмя.

– Добре, ще проведем този митичен корабен съвет. Ще го свикам след един час. Но нека ви предупредя – не прекалявайте, доктор Баскин. Все още имам ссили. Трябва да намерим компромис. Опитайте се да ме опозорите и ще разцепите екипажа на две. И т-тогава аз ще се бия с вас – добави тихо той.

Джалиън кимна. Бе постигнала необходимото. Дори Таката-Джим да бе извършил най-големите подлости, в които го подозираше Макани, нямаше доказателства и наистина беше въпрос на компромис или на междусобна война на кораба. На Първия офицер трябваше да му се намери изход.

– Ще запомня това, Таката-Джим. Ще се видим след час. Ще бъда там.

Таката-Джим се извърна да си върви, последван от преданите си стражи.

Джалиън видя Игнасио Метц да се взира след делфина-лейтенант.

– Загубихте контрол, нали? – попита тя сухо, минавайки край него.

Главата на генния инженер трепна.

– Какво, Джилиън? Какво искате да кажете? – Но лицето му го издаваше. Като мнозина други, така и Метц бе склонен да надценява телепатичните й способности. Сега вероятно се чудеше дали е прочела мислите му.

– Няма значение. – Джилиън леко се усмихна. – Да вървим да видим това чудо.

И тя заплува към мястото, където Макани нетърпеливо чакаше подаващия се от резервоара Крейдейки. Метц я погледна неуверено, преди да я последва.

51. ТОМАС ОРЛИ

С треперещи ръце отстрани водораслите от входа на убежището си. Изпълзя изпод навеса и премигна в мъгливата утрин.

Беше се събрал плътен слой ниска облачност. Все още не се виждаха извънземни кораби и това беше добре. Той се опасяваше, че те ще пристигнат докато е безпомощен, борейки се с последствията от психичната бомба.

Не му беше леко. В първите минути психичните удари бяха надвили хипнотичните му защиты, изпълвайки ума му с извънземен вой. Два часа – бяха му се сторили цяла вечност – той се бе борил с влудяващи образи, пулсиращи, разтърсващи нервите светлини и звуци. Том още трепереше, реагирайки на експлозията.

Надявам се, че там има още тенанинци и че те ще се спуснат за кораба си. Иначе не би си струвало.

Според Джилиън Нис бе убеден, че е намерил правилните кодове в *Библиотеката*, взета от тенанинския кораб. Ако все още имаше тенанинци в системата, те трябваше да се опитат да отговорят. Би трябвало експлозията да е почувствана на милиони мили във всички посоки.

Той отстрани с ръка мръсотията от пролуката във водораслите. Мътна морска вода се плискаше в дупката. Друга пролука вероятно лежеше само на няколко метра отвъд следващата могилка – килимът от водорасли непрестанно се променяше и движеше – но Том се нуждаеше от вход във водата, който да му е под ръка.

Той разчисти лигавата маса, доколкото можа, след което изми ръцете си и се разположи удобно, наблюдавайки небето от своя подслон. В скута си разположи останалите телепатични бомби.

За щастие, те не бяха толкова мощни, колкото предишната, съдържаща тенанинския зов за помощ. Те представляваха просто предварително записани съобщения, създадени да пренесат един кратък код на няколко хиляди километра.

Бе спасил само три съдържащи съобщения сфери от потъващия хидроплан, поради което можеше да предаде само ограничен брой факти. В зависимост от това коя бомба взривеше, Джилиън и Крейдейки щяха да разберат какви извънземни са успели да проучат зова за помощ.

Разбира се, можеше да се случи и нещо, което да не пасне на нито един от начертаните сценарии. В такъв случай той трябваше да реши

дали да изпрати едно двусмислено съобщение или да изчака.

Може би щеше да е по-добре, ако бях взел радио, помисли си той. Но всеки боен кораб в околността можеше мигновено да прехване едно радиопредаване и да взриви местонахождението му, преди да е изрекъл и няколко думи. А една бомба, съдържаща известие, щеше да изпълни целта си за една-две секунди и беше много по-трудна за откриване.

Том се замисли за „Стрийкър“. Струваше му се, че е изминала цяла вечност, откакто бе напуснал кораба. Всичко, което жадуваше, бе там – храна, сън, топъл душ и неговата жена.

Той се усмихна на реда, по който нуждите се бяха появили в мислите му. Е, Джил щеше да го разбере.

Можеше да се наложи „Стрийкър“ да го изостави, ако неговият експеримент осигуреше малка надежда за бягства от Китруп. Това щеше да бъде една достойна смърт.

Той не се боеше от това да умре, а от възможността да не успее да направи всичко, което би могъл, и да не успее да се изсмее на смъртта когато тя дойде за него. Този последен жест бе важен.

Представи си нещо друго, доста по-неприятно – „Стрийкър“ вече пленен, битката в космоса – приключила, всичките му усилия – безполезни.

Том потрепера. По-добре бе да си представя, че се жертва *в името* на нещо.

* * *

Силен бриз караше облаците да се движат. Те се сливаха и разделяха в плътни влажни групи. Том заслони очите си от блясъка от изток. Около един радиан южно от обвитото в изпарения утринно слънце му се стори, че вижда някакво движение в небето. Свря се по-дълбоко в самоделната си пещера.

От една от източните облачни групи бавно се спускаше някакъв тъмен обект. Виещата се пара за миг скри формата и размерите му, докато той се носеше високо над морето от водорасли.

Слаб монотонен гърмеж достигна до Том. Той напрегна погледа си, проклинайки загубения бинокъл. Тогава мъглите за кратко се разпръснаха и той ясно видя спускащия се кораб. Приличаше на чудовищно водно конче, силно заострено и заплашително.

Само няколко раси ровеха толкова дълбоко в *Библиотеката* в търсене на странни модели, колкото идиосинкратичните безмилостни тандуанци. Големи издатини стърчаха във всички посоки от тесния корпус

– нещо типично за Тандуанските конструкции.

Ала в единия край на кораба някакъв тъп, клиновиден апендикс разваляше всеобщото впечатление на безгрижно, жестоко изящество. Той някак не пасваше на общата направа.

Преди да може да го разгледа по-добре, облаците се сляха, закривайки приближаващия се рейдър. Все пак слабото бучене на мощните двигатели леко се усили.

Том почеса сърбящата го петдневна брада. Появата на Тандуанци не бе добра вест. Ако те останеха единствените показали се, той трябваше да взриви съобщителна бомба номер три, за да извести „Стрийкър“ да се стегне и подготви за един смъртоносен полет.

Това беше враг, с който Човечеството никога не бе успявало да се разбере. В схватките из Галактиките земни кораби рядко бяха пленявали тандуански съдове, дори и при случаи на преимущество на своя страна. А когато наоколо нямаше свидетели, тандуанците обичаха да започват битки. Неотменни бяха заповедите да ги избягват на всяка цена, докато тимбримианските съветници не обучеха човешките екипажи на рядкото изкуство да побеждават тези майстори на подлостите в боя.

Ако тандуанците останеха единствените появили се, това също означаваше, че той най-вероятно е видял последния си изгрев. Защото с взривяването на съобщителна бомба почти сигурно щеше да издаде местонахождението си. Тандуанците имаха подчинени раси, които можеха да надушват телепатично дори мисъл.

Слушай, Ифни, мислеше си той. Изпрати и нечий друг кораб тук. Няма да настоявам да е тенанински. Един рейдър на Джофур ще е достатъчен. Объркай нещата тук и аз обещавам да кажа пет сури от корана и десет пъти „Аве Мария“, когато се върна у дома. Става ли? Дори ще проиграя няколко кредита на ротативка, ако желаеш.

Той си представи как една тимбримиано-човешко-синтианска бойна флотилия се показва от облаците, разбива тандуанците и прочиства небето от фанатици. Беше прекрасно видение, макар че се сещаше за дюзина причини, които го правеха невъзможно. Синтианците например не биха се намесили, въпреки че бяха съвсем приятелски настроени; не биха се намесили, ако не бяха съвсем убедени в успеха. Тимбримите вероятно щяха да помогнат на Земята да се защити, но не биха заложили прекрасните си хуманоидни шии за група загубени земляни.

Добре, Ифни, господарке на късмета и щастието. Той опипа бомба номер три. *Ще се задоволя и с един стар повреден тенанински кораб.*

Инфинити⁶ не му отговори веднага. Той не го и очакваше.

Боботенето сякаш премина точно над главата му. Космите му настърхнаха, когато силовото поле на кораба покри местността. Скромните му телепатични способности доловиха мощта на щитовете на рейдъра.

След това ръмженето започна да се отдалечава наляво от него. Том погледна на запад. Облаците се разделиха достатъчно, за да открият кораба на Танду – и той видя, че това е един лек изстребител за близък бой.

Докато го наблюдаваше, тъпият апендикс се отдели от кораба-майка и се понесе бавно на юг. Том се намръщи. Това не приличаше на познатите му тандуански разузнавателни кораби. Бе съвсем различен модел, як и тромав, приличащ на...

Мъглата отново се сгъсти, скривайки двата кораба. Тяхното неясно ръмжене заглуши бученето на близкия вулкан.

Изведнъж три ярки струи зелена светлина прорязаха облаците от мястото, където Том за последен път бе видял тандуанския изстребител, и се удариха в морето с ярък пламък. Разнесе се свръхзвуков грохот.

Отначало той помисли, че тандуанците обстрелват повърхността на планетата. Но шумна ярка експлозия в облаците показа, че самият изстребител беше обект на обстрел. Нещо високо над облаците стреляше по тандуанците!

Бе твърде зает да събира екипировката си, за да губи време в ликуване! Държеше главата си извърната и така избягваше заслепяващите ултравиолетови лъчи антимаатерия, с които изстребителят обстрелваше своя нападател. Вълни от горещина изгаряха тила и лявото му рамо, докато натъпкваше пси-бомбите под колана си и слагаше дихателната маска на лицето си.

Унищожителните лъчи оставяха резки топлинна енергия по небето. Той сграбчи раницата си и се гмурна в дупката, която бе прочистил по-рано в плътно слепените водорасли.

Боботенето изведнъж заглъхна, когато той се хвърли в джунглата от висящи увивни растения. През процеците в растителния килим водата се озаряваше от ярките отблясъци от битката.

Том откри, че подсъзнателно съдържа дъха си. Това беше безсмислено. Дихателната маска нямаше да позволи много кислород да излезе от нея, но щеше да отдели въглеродния двуокис. Той започна да вдишва и издишва, хващайки се за един як корен като опора.

Откри, че не му достига въздух. С всичката тази растителност около себе си бе очаквал кислородното съдържание във водата да бъде

високо. Но миниатюрният индикатор на ръба на маската му сочеше точно обратното. Водата бе дори бедна на кислород в сравнение с богатата бленда на Китрупското море. Вещите се хриле на маската му осигуряваха само една трета от необходимия кислород, дори при положение, че стоеше неподвижно.

Само след няколко минути щеше да почувства световъртеж. А скоро след това щеше да припадне.

Ревът на битката проникваше през килима от водорасли като поредица от глухи детонации. Ярки светлини прорязваха мрака през пролуките в растителния покрив, една от които се намираше точно пред Орли. Дори отразена, светлината го заслепяваше. Той видя как дори ластари, които бяха оцелели след изригванията на вулкана, се гърчеха и свиваха от топлината, след което се разпадаха почернели.

„Свършено е с останалата ми екипировка“, отбеляза той.

Свършено бе и с надеждата за излизане на повърхността за въздух.

Той уви крака си около плътния корен, като свали раницата от гърба си. Започна да рови в нея, търсейки нещо, което би му помогнало да импровизира. Сред плътните сенки можеше да проверява съдържанието ѝ най-вече пипнешком.

Инерционният рекордер, който Джилиън му бе дала, един пакет протеинови пръчки, две манерки „прясна“ вода, заряди за новия бластер, набор от инструменти.

Аерометърът светеше оранжево. Том пхна раницата между колелата си и разтвори набора инструменти. Сграбчи един малък гумен маркуч. Пхна единия му край в маската. Клапанът държеше, но съдържанието на маркуча блисна в устата му и го задави.

Нямаше време за финес. Той се изкатери нагоре по корена, приближавайки се до пролуката във водорасловия слой.

Том стисна маркуча под другия край, но когато го изправи, от него потече горчива мазна вода. Той дръпна лицето си, но все пак глътна малко. Имаше неприятен вкус.

Клапанът на маската щеше да изхвърли течността, ако не нахлуеше твърде много.

Том се протегна и извади маркуча над повърхността. Духна здраво в него, изплювайки навън лигава маса.

Проблесна топлинен лъч и опари пръстите му, намиращи се под водата. Той подтисна инстинктивното желание да извика или да дръпне ръка от болката. Чувстваше, че съзнанието му започва да се замъглява, а заедно с него и волята да държи лявата си ръка изложена на жестоката

горещина.

Вдъхна дълбоко и най-сетне бе възнаграден с тънка струя влажен въздух. Том отчаяно засмука. Горещият, пълен с изпарения въздух имаше вкус на пушек, но бе ценен. Той издишваше в маската, вярвайки, че тя ще запази мъчително добития кислород.

Болката в дробовете му отслабна, а мъките на ръката му се усилиха. Точно когато си мислеше, че вече не може да я държи там, изгарящата топлина започна да намалява, спадайки до неясно блещукане в небето.

На няколко метра встрани имаше друг процеп във водораслите, откъдето той би могъл да подаде маркуча между два дебели корена, без сам да се показва. Том вдъхна още няколко пъти, след което стисна маркуча. Но преди да продължи с приготовленията си, ярка синя светлина озари водата, премахвайки сенките и мрака. Почувства мощна детонация, след което морето започна да го подмята като парцалена кукла.

Нещо огромно бе паднало в океана и го бе развълнувало. Коренът, който използваше като опора, се откъсна и той се озова във водовъртеж от гърчещи се лиани. Водата откъсна раницата от него. Хвърли се след нея, но нещо го удари в тила, от което той загуби равновесие. Раницата изчезна сред шума и играещите сенки.

Том се сви на топка, пазейки с ръце краищата на маската от удрящите го водорасли.

Първата му мисъл, когато се съвзе, бе смътната изненада, че още диша.

Смяташе, че битката продължава, докато не осъзна, че друсането, което изпитваше, идваше от собственото му тяло. А бученето в ушите му си беше просто бучене в ушите му.

Пулсиращата му лява ръка бе просната върху един як хоризонтален пън. Мътна зеленикава вода се блискаше в брадичката му, бутайки дишателната му маска. Дробовете му го боляха, а въздухът беше спарен.

Той вдигна треперещата си дясна ръка и смъкна маската около врата си. Нейните филтри го бяха предпазвали от вонята на озон, но въпреки това сега той дълбоко и с благодарност си пое дъх.

Вероятно в последния момент бе предпочел изгарянето пред задушаването и бе изскочил на повърхността. За щастие, битката бе приключила, точно преди той да се покаже.

Том устоя на изкушението да разтърка очите си; слузта по ръцете му нямаше да им бъде от полза. Вътрешна биологична команда бе

предизвикала потичането на сълзи, които отмиваха по-голяма част от заслепяващата го материя.

Когато отново можеше да вижда добре, той погледна нагоре.

На север вулканът пушеше както винаги. Облаците се бяха разкъсали на места, откривайки многобройни виещи се флагове от многоцветен пушек. Навсякъде около Том от опърлените водорасли изпълзваха малки същества, които възобновяваха обичайните си занимания – да ядат или да бъдат изяждани. В небето вече нямаше бойни кораби, обстрелващи се взаимно с топлинни лъчи.

За първи път Том бе доволен от монотонната топография на килица от водорасли. Почти не бе необходимо да се надига, за да види колоните от пушек, издигащи се от бавно гаснещите останки на корабите.

Докато наблюдаваше, видя как една далечна метална отломка експлодира. Звукът го достигна секунди по-късно като поредица от приглушени покашляния, разделяни на равни интервали от ярки проблясъци. Неясните очертания потъваха. Том отклони поглед от последния взрив. Когато отново се взря натам, не можа да долови нищо, освен облаци пара и една леко съскане, което се удави в тишина.

Навсякъде наоколо се поклащаха други отломки. Том бавно се огледа в кръг, сякаш в чест на разрушението. Имаше предостатъчно останки за една средна по мащаб схватка.

Той се засмя на иронията на положението, въпреки че дробовите му го заболяха по-силно. Галаксията бяха дошли да проверят един фалшив сигнал за помощ и бяха пренесли смъртоносната си вражда в нещо, което трябваше да бъде спасителна мисия. Сега те бяха мъртви, а той все още живееше. Това не приличаше на случайните капризи на Ифни. Бе твърде загадъчно, неясно дело на самия Бог.

Това означава ли, че отново съм сам?, зачуди се той. *Ще е прекалено. Толкова много изстрели и взривове и единственият оцелял да е един прост човек?*

Вероятно не задълго. Заради битката бе загубил почти всичките си провизии, които с толкова усилия бе спасил от хидроплана. Том внезапно се намръщи. Съобщителните бомби! Опипа кръста си и светът сякаш се разпадна пред очите му. Бе останала само една от сферите! Другите сигурно бяха изпаднали при борбата му с водовъртежа.

Когато дясната му ръка престана да трепери, той внимателно я пъкна под колана и извади пси-бомбата, неговата последна връзка със „Стрийкър“... с Джилиън.

Тя беше потвърждаващата... бомбата, която трябваше да взриви,

ако смяташе, че Троянският морски кон трябва да излети. Сега трябва да решава между точно тази и никоя друга. Да или Не беше всичко, което можеше да съобщи.

Бих искал само да зная чии бяха онези кораби, които стреляха по тандуанците.

Прибирайки бомбата обратно, той възобнови бавното си оглеждане. Една от останките на северозападния хоризонт приличаше на частично счупена черупка от яйце. От нея още се издигаше пушек, но огънят изглежда бе угаснал. Нямахме взривове и не личеше да потъва.

Добре, помисли си Том. Това ще бъде моята цел. Изглежда достатъчно запазена, за да предлага някои възможности. В нея може да има запазена екипировка и храна. И е сигурен подслон, ако не е радиоактивна.

Изглеждаше само на около пет километра, но разстоянието можеше да лъже. Една цел поне щеше да му осигури занимание. Той се нуждаеше от повече информация. Развалината може би щеше да му съобщи това, което искаше да знае.

Замисли се дали да тръгне по „суша“, доверявайки се на изморението си крака при преодоляването на пустинята от водорасли, или да опита пътуване под вода, плувайки от процеп на процеп, предизвиквайки непознатите същества от морските дълбини.

Внезапно чу задавен вой на двигатели зад себе си, обърна се и видя един малък космически кораб, бавно носещ се на север само на метри над океана. Ярките му щитове тлееха. Движението му беше тежко и криво.

Том сложи маската и се приготви да се гмурне, но малкият кораб не идваше към него. Той се носеше западно от него, от моторите му изскачаха искри. Грозни черни ивици минаваха през корпуса му, а една от стените му бе изгоряла.

Дъхът на Том спря. Той никога не бе виждал подобен модел. Но се сещаше за няколко раси с подобен стил на строене на космически кораби.

Повредените двигатели на разузнавателния кораб се задавиха и той се потопи във водата. Воят на гравитационния му генератор започна да отслабва.

Екипажът явно знаеше, че с кораба им е свършено. Той изви и се насочи към острова. Том съчувстваше със затаен дъх на отчаяните усилия на извънземния пилот. Носейки се точно над водораслите, корабът се скри от погледа му зад планинския хребет.

Ветровете донесоха глухия удар от приземяването.

Том изчака. След няколко секунди защитното поле на кораба се разпадна с мощен тътен. Светещи отломки се разхвърчаха над морето. Парчетата цопваха във водата или бавно догаряха сред водораслите.

Той се съмняваше, че някой е успял да се спаси навреме от кораба.

Том промени направлението си. Крайната му цел си оставаше яйчената черупка, полюляваща се на няколко мили от него. Но той реши първо да прегледа останките на разузнавателния кораб. Може би там щеше да открие доказателство, което да улесни вземането на решение. Може би там щеше да намери храна.

Той се опита да пълзи по водораслите, но го намери за доста трудно. Още трепереше.

Добре тогава. Ще тръгна под вода. Вероятно и двата начина са еднакво рисковани.

Освен това, подводната панорама може и да ми хареса.

52. АКИ

Копелето не се отказваше!

Аки беше изтощен. Металният дъх на водата се смесваше с вкуса на жлъчка от предния му стомах, докато плуваше с всички сили на юго-изток. Отчаяно се нуждаеше от почивка, но знаеше, че не може да си позволи да загуби преднината, която има пред преследвача си.

От време на време той зърваше К'та-Джон на около два километра след себе си. Гигантският делфин с тъмна опашка изглеждаше неуморим. Дъхът му излизаше на високи вертикални струи, подобни на малки комети от мъгла, докато той пореше водата.

Аки дишаше учестено и се чувстваше прималял от глад. Изруга на английски, но това не го удовлетвори. Повече му помогна една мръсна фраза на първобитен делфински.

Трябваше да може да удължи поне още малко разстоянието между себе си и К'та-Джон. Но някаква съставка във водата намаляваше хидродинамичните възможности на кожата му. Някаква субстанция предизвикваше алергична реакция. Иначе гладката му и мека кожа сега беше насечена и подута. Имаше чувството, че плува в гликоза, а не във вода. Аки се чудеше защо никой не бе докладвал за подобно явление. Дали то не влияеше само върху делфини от Калафия?

Това беше още една от неприятностите, връхлетяли го, откакто бе напуснал кораба.

Бягството от К'та-Джон не се бе оказало толкова лесно. Насочвайки се на югоизток, той трябваше да може да завие надясно или наляво за помощ, – или към Хикахи и екипа при тенаниската останка, или към острова на Тошио. Но всеки път, когато се опиташе да промени посоката, К'та-Джон скъсяваше ъгъла. Аки не можеше да си позволи да губи още от преднината си.

Вълна от фокусиран звуков импулс го застигна отзад. Искаше му се да се свие на топка всеки път, когато това се случеше. Не беше нормално един делфин да бяга от друг толкова дълго време. В далечното минало някой младок, разгневил стар мъжкар – опитвайки се например да се съеши с някоя женска от харема му – можеше да бъде подгонен или ударен. Но гневът рядко траеше дълго. На Аки му се наложи да подтисне желанието си да спре и да се опита да се разбере с К'та-Джон.

Каква би била ползата от това? Гигантът очевидно беше луд.

Преимуществото му в скоростта бе изгубено поради загадъчното кожно дразнение. Да се гмурне и така да се отърве от К'та-Джон, също бе изключено. *Стенос бреданензис* бяха дълбоководни делфини. К'та-Джон вероятно се гмуркаше по-дълбоко от всеки друг на борда на „Стрийкър“.

Следващият път, когато погледна назад, видя, че К'та-Джон се е доближил на около километър зад него. Аки въздъхна с бълбукане и удвои усилията си.

Близо до хоризонта се простираше линия от покрити със зеленина възвишения, може би на около четири-пет километра. Трябваше да издържи до тях!

53. МОКИ

Моки с пределна скорост караше уотърскутера на юг, разпращайки пред себе си сонарни импулси като от ловджийски рог.

– ...викам Хаоке, викам Моки. Тук Хурка-нийт. Обадете се. Потвърдете, моля!

Моки гневно тръсна глава. Корабът отново се опитваше да се свърже с него. Делфинът включи предавателя на уотърскутера и се опита да говори ясно:

– Д-да! Как-кво исскаш?

След кратка пауза чу:

– Моки, нека да говоря с Хаоке.

Моки едва прикри смеха си.

– Хаоке... мъртъв. Убит от нашественика! В момента г-г-го преследвам. К-кажи на Таката-Джим, че ще го пипна!

Англическият на Моки бе почти неразбираем и все пак той не дръзна да употреби тринар.

По връзката настъпи продължително мълчание. Моки се надяваше, че сега ще го оставят на мира.

Когато той и Хаоке откриха празния уотърскутер на оная Баскин да се носи бавно на запад с минимална скорост, нещо най-накрая се бе съквало в него. Той бе изпаднал в объркано, но екзалтирано състояние, с размътено съзнание като в неспокоен сън.

Може би бяха попаднали в засада, а може би той просто си го бе представил. Но когато всичко свърши, Хаоке бе мъртъв, а той, Моки, не съжаляваше.

След това сонарът му бе уловил някакъв обект, насочил се на юг. Още един уотърскутер. Без никакъв размисъл той се бе втурнал в преследването му.

Предавателят изпука.

– Отново съм аз – Хурка-пийт, Моки. Излизаш извън нашия обхват, а все още не можем да използваме радиовръзка. Получавах две нареждания. Първо – предай съобщение на К'та-Джон веднага да се върне на к-кораба! Мисията му се прекратява! И второ – след като направиш това, сам обърни курса и се връщай! Ззаповедта е директно от капитана!

Светлините и точките на радара вече не означаваха почти нищо за Моки. В момента от значение бяха звуковите сигнали, които сензорите на уотърскутера му подаваха. Нарасналите звукови способности му създаваха божествено усещане, сякаш самият той бе един от Великите Мечтатели. Представяше си, че е огромен кашалот, властелин на дълбините, преследващ плячка, която побягва и при най-малкия знак за приближаването му.

Не много далеч на юг се чуваше приглушеният шум на уотърскутера, който той преследваше. Струваше му се, че вече почти го настига.

Доста по-далеч и наляво имаше два ритмични сигнала, издаващи гонитба. Това сигурно бяха К'та-Джон и надутото калафианче.

Моки с удоволствие би откраднал плячката на К'та-Джон, но това можеше да почака. Главният неприятел бе точно пред него.

– Моки, разбра ли ме? Отговори! Имаш заповеди! Трябва...

Моки хлопна челюстта си с отвращение. Прекъсна връзката точно по средата на възванията на Хурка-пийт. И без това му беше трудно да разбира надменния малък нисш офицер. Той никога не се проявяваше като истински *Стенос*, постоянно учеше Кинийнк с *Турсионците* и се опитваше да се „облагороди“.

Моки реши да се разправи с него веднага щом се погрижеше за враговете си *извън* кораба.

54. КИПИРУ

Кипиру знаеше, че е преследван. Бе допускал, че може да изпратят някого след него, за да му попречи да стигне до Хикахи.

Но преследвачът му беше някакъв идиот. От далечния вой на двигателите Кипиру разбра, че той кара уотърскутера си със скорост доста над допустимата за машината. На какво ли се надяваше? Кипиру имаше достатъчна преднина, за да влезе във връзка с екипа при тенанинските останки, преди преследвачът му да го доближи. Само трябваше леко да увеличи скоростта си.

Делфинът зад него разпръскваше импулси навсякъде пред себе си, сякаш искаше да съобщи на всички, че приближава.

С цялото си крещене този дебил пречеше на Кипиру да разбере какво става на югоизток. Кипиру се съсредоточи и се опита да игнорира шума, идващ отзад.

Изглежда два делфина, единият от които почти изтощен, а другият мощен и още доста енергичен, плуваха шеметно към линията от възвишения на около петдесетина километра от него.

Какво ставаше? Кой кого гонеше?

Бе се заслушал до такава степен, че внезапно му се наложи да заведе, за да избегне сблъсък с висок подводен хълм. Отклони на запад и мина само на метри от скалите. Възвишението за миг го хвърли в тишина.

Пазете се от плитчините
Деца на Турсионси!

Изтананика си това учебно стихче, след което премина на тринар:

Отзвукът от брега
е като падащо перце
от литнал над морето пеликан!

Кипиру се порица. Смяташе се, че делфините са отлични пилоти – това им бе спечелило първите излизания в космоса преди повече от век – а той бе известен надлъж и нашир като един от най-добрите. Тогава защо се бе оказало по-трудно да се движи с четиридесет възела под вода, отколкото със светлинна скорост в метеоритен поток?

Уотърскутерът му излезе от сянката на подводния хълм и се върна в открити води. На изток-югоизток отново се появи блед звуков образ на гонещи се китообразни.

Кипиру се концентрира. Да, преследвачът беше едър *Стенос*, който използваше странни търсеци сонарни импулси...

А този отпред...

...трябва да е Аки, помисли си той. *Хлапето е в беда. Голяма беда.*

Той почти оглуша за миг, когато мощен звуков импулс от уотърскутера зад него го засече фронтално. Той изцвърча проклятие и тръсна глава, за да се освести.

Почти се извърна, за да се разправи със самовлюбения тъпак зад себе си, но знаеше, че дългът му е пред него.

Кипиру се измъчваше от въпроса какво да предприеме. Казано съвсем точно, неговият дълг бе да предаде на Хикахи съобщение. Но в противоречие с цялата му природа бе да изостави юнгата. Изглежда младокът беше изтощен. Преследвачът му определено го догонваше.

Но ако извиеше на изток, това щеше да позволи на *собствения* му преследвач да го догони...

Но също така можеше да отвлече вниманието на К'та-Джон, да го накара да свърне.

Това не подобаваше на един офицер на Съвета на Земяните видове. Не съответстваше на Кинийнк. Но той не можеше да се ръководи от логиката.

Искаше му се някой далечен негов праправнук да е тук в момента, един напълно зрял и логичен делфин, който би могъл да каже на своя недодялан, полуживотински прародител как да постъпи.

Кипиру въздъхна. „А какво ме кара да мисля, че ще ми позволят да имам праправнуци?“

Реши да не изневерява на същността си. Изви уотърскутера наляво и засили двигателите.

55. ЧАРЛЗ ДАРТ

Един от двамата земляни в стаята – човекът – ровеше из шкафовете и разсеяно хвърляше различни неща в едно отворено куфарче върху леглото. Той слушаше, докато шимпанзето говореше.

– ...сондата е спусната на повече от два километра. Радиоактивността нараства бързо, също и температурната разлика. Не съм сигурен, че сондата ще издържи повече от още неколкостотин метра, въпреки че процепът продължава! Както и да е, сега съм *убеден*, че там е имало изхвърляне на технологични отпадъци от разумна раса и то наскоро! Преди около *стотина* години!

– Това е много интересно, доктор Дарт. Наистина. – Игнасио Метц се опитваше да не показва раздразнението си. Човек трябва да е търпелив с шимпанзетата и особено с Чарлз Дарт. Все пак бе трудно да събира багажа си, докато шимпанзето неспирно бърбореше, въртейки се на стола в стаята му.

Дарт продължи.

– Ако нещо ме кара да оценявам усилията на Тошио, колкото и неефективни да са, е фактът, че момчето трябва да работи с онзи неприятен делфин-лингвист Сах'от! Все пак получавах добра информация, докато проклетата бомба на Том Орли не избухна и Сах'от не започна да бълнува за „гласове“ отдолу! Скапан и откачен делфин...

Метц подреждаше вещите си. *Къде ли е синият ми земен костюм? А, да, вече е опакован. Нека да проверя. Дубликатите от всичките ми бележки вече са натоварени на спомагателния кораб. Какво друго остава?*

– ... казах, доктор Метц!

– Хмм? – Метц бързо вдигна поглед. – Съжалявам, доктор Дарт. Но всички тези внезапни промени... Убеден съм, че ще ме разберете. Какво казвате?

Дарт сърдито изръмжа.

– Казвах, че искам да дойда с вас! За вас това пътуване може да е нещо като изгнание, но за мен то ще бъде спасение! *Трябва* да бъда там, където моята работа изисква! – Той удари стената и показа два реда едри пожълтели зъби.

Метц се замисли за миг, поклащайки глава. Изгнание? Може би Таката-Джим го приемаше по този начин. Определено той и Джилиън

бяха като нефт и вода. Тя бе решена да задейства плана на Орли и Крейдейки за Троянския морски кон. А Таката-Джим бе непреклонен в противопоставянето си на този план.

Метц бе съгласен с него и остана изненадан, когато лейтенантът смирено отстъпи командването си на корабния съвет, определил Джилиън за временен капитан до завръщането на Хикахи. Това означаваше, че в крайна сметка планът за Морския кон щеше да получи развитие. „Стрийкър“ щеше да започне придвижването си под вода след няколко часа.

След като тази уловка предстоеше да бъде опитана, Метц с радост щеше да напусне кораба. Спомагателният кораб бе просторен и достатъчно удобен. В него той и неговите бележки щяха да са в безопасност. Записите за специфичните му експерименти вероятно щяха да стигнат до Земята, дори когато... ако „Стрийкър“ бъдеше унищожен в опита си за бягство.

Освен това сега можеше да се присъедини към Дени Зудман в изучаването на кикуйте. Метц изгаряше от нетърпение да види аборигените.

– Трябва да говориш с Джилиън за идването ти с нас, Чарли – поклати той глава. – Тя ни позволи да отнесем твоята нова сонда на острова. Можеш да се обосновеш с това.

– Но вие с Таката-Джим ми обещахте, че ако ви сътруднича, ако не казвам нищо на Тошио и гласувам за вас на съвета...

Шимпанзето млъкна, когато видя изражението на лицето на Метц. Чарли стисна устни и стана от стола.

– Много ви благодаря! – изръмжа той, докато се отдалечаваше към вратата.

– Виж, Чарли...

Дарт излезе в коридора. Затварящата се врата отрязва последните думи на Метц.

Шимпанзето пое по издигащия се коридор, свело глава в израз на решителност.

– Трябва да се добера до там! – промърмори той. – Трябва да има някакъв начин!

56. САХ'ОТ

Когато Джилиън се обади, за да го помоли да разговаря с Крейдейки, първата му мисъл бе да се възпротиви срещу претоварването му с работа.

– Зная, зная – съгласи се Джилиън. – Но ти си единственият, който има необходимата квалификация. Казано по друг начин, ти си единственият, който може да се справи с тази задача. Крейдейки е напълно в съзнание, но не може да говори. Необходим ни е някой, който да му помогне да комуникира посредством неувредените части на мозъка си. А ти си нашият експерт.

Сах'от никога не бе харесвал Крейдейки. А пораженията, получени от капитана, го отвращаваха. Но все пак това бе предизвикателство за неговата суетност.

– А Чарлзз Дарт? Той скапва мен и Тошио от работа и има приоритет над линията.

В холографския си образ Джилиън изглеждаше много уморена.

– Вече не. С Таката-Джим и Метц изпращаме и нова сонда, която той ще може да контролира самостоятелно от кораба. А дотогава неговата задача минава на последно място. *Последно* място. Ясно ли е?

Сах'от шумно хлопна челюсти в одобрение. Хубаво беше отново да чуе решително ръководство. Фактът, че гласът беше на човек, когото той уважаваше, също помогна.

– Не разбрах защо Метц и Таката-Джим...

– Съобщих всичко на Тошио – каза Джилиън. – Той ще ти обясни, когато има възможност. В момента той е единственият ръководител. Трябва да му се подчинявате безпрекословно. Ясно ли е?

Дори и в напрегната обстановка, Джилиън никога не губеше изискания си стил на говорене. На Сах'от това му се нравеше.

– Да, напълно. А относно резонансите, които долавям от кората на планетата, какво да правя? Доколкото зная, подобен прецедент не съществува! Възможно ли е да отделите някой, който да провери в библиотеката ззза това?

Джилиън се намръщи.

– Твърдиш, че резонанси с интелигентен произход идват от кората на Китруп?

– Точно така.

Джалилн въздъхна.

– Ифни! Изследването на тази планета в *спокойствие* и *мир* би отнело десетина години работа на десетина изследователски кораба! – Тя поклати глава. – Не. Повърхностното ми предположение е, че някаква формация от чувствителни скали под повърхността резонира с еманации от битката над нас. Във всеки случай засега този проблем се нарежда в твоите задължения чак след въпроса за безопасността, кикуйте и разговорите с Крейдейки. Имаш достатъчно работа и без него.

Сах'от сподави протеста си. Оплакванията само щяха да накарат Джалилн определено да му заповяда да стои настрана от сондата. Още не го бе направила, следователно най-добре беше да си трае.

– Помисли върху своя избор – напомни му Джалилн. – Ако „Стрийкър“ реши да опита бягство, ще се постареем да изпратим скифа да вземе Том и всеки, който желае да се присъедини към нас от острова. Можеш да избираш дали да дойдеш с нас или да останеш с Метц и Таката-Джим и да изчакаш в спомагателния кораб. Съобщи на Тошио решението си.

– Раззбирам. Ще си помисля. – Въпросът изглеждаше някак по-малко спешен, отколкото преди няколко дни. Звучите, идещи отдолу, оказваха влияние върху него. – Ако остана, желая ви много късмет и успех – добави той.

– На теб също – усмихна се Джалилн. – Ти си странна птица, но ако се добера до Земята, ще препоръчам да имаш много внуци. – Образът ѝ изчезна, когато тя прекъсна връзката.

Сах'от втренчено гледаше празния екран. Комплиментът, напълно неочакван, го вцепени за миг. Малко след това неколцина кикуй, които събираха храна наоколо, с изненада видяха един едър делфин да се вдига на опашката си и да танцува из малкия басейн.

Да бъда забелязан
от големите китове,
да бъда възнаграден
най-сетне
заради самия мен!

57. ДЕНИ И ТОШИО

– Страх ме е.

Почти без да се замисли, Тошио сложи ръка около раменете на Дени и я притисна успокояващо.

– Защо? Няма от какво да се боиш.

Дени вдигна поглед от разбиващите се вълни към него, за да види дали говори сериозно. Тогава разбра, че той я дразни и му се изплези.

Тошио си пое дъх дълбоко и доволно. Не му беше ясно накъде отиват новите му половинчати отношения с Дени. Бяха чисто платонически. Бяха спали заедно последната нощ, но съвсем облечени. Тошио бе предполагал, че ще бъде потискащо и наистина донякъде бе така. Но не чак толкова, колкото бе очаквал.

Все нещо щеше да стане. В момента Дени се нуждаеше от някого до себе си. И на него му беше приятно да удовлетворява тази нейна необходимост.

Може би когато всичко свършеше, тя отново щеше да почне да го смята за едно момче, четири години по-младо от нея. Но той се съмняваше в това. Тя го докосваше, държеше ръката му, удряше го с престорен гняв, дори и когато страхът от случката с телепатичната бомба започна да отшумява.

– Кога ще пристигне спомагателният кораб? – Тя пак погледна към океана.

– Някъде късно следобед – отвърна той.

– Таката-Джим и Метц искат да преговарят с извънземните. Какво ще ги спре, ако решат да пренебрегнат заповедите и се опитат?

– Джилиън им е отпуснала мощност, достатъчна само да стигнат дотук. Те разполагат с регенератор, така че ще могат да заредят спомагателния кораб за пътуване в космоса след около месец, но дотогава „Стрийкър“ ще е заминал по един или друг начин.

Дени леко потрепера.

– Таката-Джим няма да разполага с радио – каза Тошио. – А аз ще охранявам нашето, докато скифът дойде да ни вземе. Освен това, какво може да предложи той на галактяните? Той не притежава нито една от картите, отбелязващи местонахождението на изоставената флотилия. Предполагам, че той и Метц ще изчакат, докато всички тръгнат, и тогава ще офейкат към Земята със записките на Метц и с гордостта си.

Дени се взря в първите звезди, осветили продължителния вечерен сумрак на Китруп.

– Ти ще се върнеш ли на „Стрийкър“? – попита тя.

– „Стрийкър“ е моят кораб. Благодаря на Бога, че Крейдейки е още жив. Но дори ако той вече не е капитан, аз му дължа вяност като негов офицер.

Дени му хвърли бърз поглед, после кимна и отново се загледа в морето.

Тя смята, че нямаме никаква надежда, осъзна Тошио. И може би наистина нямаме. Носейки черупката на тенанинския боен кораб като маскировка, ние трябва да имаме и маневреността на калафианска змиорка. А може би дори самата идея да заблудим галактяните не е много добра. Те искат да хванат „Стрийкър“, но не биха спрели стрелбата ни, ако видят един пострадад враг, който се издига за ново сражение. Ако искаме планът да успее, нужно е да има още тенанинци наоколо.

Но и не можем просто да стоим тук и да чакаме, нали? Ако постъпим така, галактяните ще решат, че могат да правят каквото си искат със земляците. Не трябва да допуснем някой да спечели от преследването на един наш изследователски кораб.

Дени изглеждаше притеснена. Тошио смени темата:

– Как върви твоето проучване?

– О, мисля, че отлично. Ясно е, че кикуйте са в стадий на прединтелигентност. Твърде дълго време са съзрявали. Всъщност някои еретици-дарвинисти може да сметнат, че те са на път сами да станат разумни същества. Показват някои признаци за това.

Някои консервативни човеци все още поддържаха идеята, че една раса в стадий на прединтелигентност може сама да осъществи скок в стадия на владееща космоса интелигентност, посредством еволюция без намесата на раса-патрон. Повечето галактяни смятаха тази идея за странна и абсурдна, но неуспехът да се открие липсващият благодетел на човечеството бе спечелил известно число привърженици на тази теория.

– А какво става с металното възвишение? – я попита Тошио за нейното друго изследване, започнато по настояване на Чарлз Дарт, когато той бе получил приоритет, и продължавано сега просто от интерес.

Дени сви рамене:

– О, възвишението е живо. Професионалният биолог у мен би дал лявата си ръка, за да може да прекара поне една година с пълна

лабораторна екипировка на този остров, за да го изследва! Металоядният псевдокорал, дървото-сонда, живата сърцевина на острова са само симбиоти. Всъщност те са органи на един гигантски организъм! Ако имам възможност да напиша за това на Земята, ще стана прочута... ако някой ми повярва.

– Ще ти повярват – увери я Тошио. – И ще се прочуеш.

С жест ѝ показа, че трябва да се връщат в лагера. След вечеря разполагаха с малко време да се разходят и да поговорят. Сега, когато той командваше тук, трябваше да внимава за стриктното спазване на разписанията.

Дени хвана ръката му, когато поеха към лагера. От време на време въгърът довяваше до тях през гъстата растителност пресекливите викове на туземците, подготвящи се за нощния си лов.

Те мълчаливо вървяха по тяхната пътечка.

58. ГАЛАКТЯНИТЕ

Крат бавно ближеше двойния си нокът, като нарочно не обръщаше внимание на съществата, които бързаха да почистят кървавата каша в гъгла.

Щеше да си има неприятности за това. Висшият Пилански Съвет щеше да протестира.

Разбира се, като адмирал тя имаше правото да се разправя с всеки член на флотилията както намереше за добре. Но това не извиняваше разкъсването на старшия библиотекар, само защото бе донесъл лоши вести.

Остарявам, помисли си тя. А дъщерята, на която се надявах скоро да стане достатъчно могъща, за да ме свали, е мъртва. Сега кой ще ми окаже честта да го стори, преди да стана разсеяна и да се превърна в опасност за клана?

Малкото космато тяло бе отнесено и един висок паха избърса кръвта. Останалите пиланци я гледаха.

Нека гледат. Когато пленим земляните, това няма да има значение. Ще стана прочута и този инцидент ще бъде забравен от всички и особено от пиланците.

Ако станем първите, добрали се до Прародителите с предложение, Законът вече няма да е от значение. Пиланците просто няма да

бъдат нашите старши васали. Те ще бъдат отново наши – за да ги смесваме, променяме и оформяме отново.

– Обратно на работа! Всички! – изкрещя тя, сочейки с мощния си нокът. Викът ѝ накара екипажа да се втурне към работните си сектори. Някои започнаха да поправят димящите повреди от попадението, което бяха получили в последното сражение с тандуанците.

Мисли сега, майко на Зоро. Можеш ли да отделиш кораби, които да изпратиш отново към планетата? Към онзи дяволски вулкан, където всяка флотилия бе изпратила свои представители да се бият и загинат?

Не би трябвало да има оцелели губруанци! Но един повреден разузнавателен кораб на Губру се бе появил на мястото, откъдето бе дошъл зовът за помощ. Бе отишъл там заедно с един изстребител на Танду, кораба на Притил и два други вражески рейдъра, които дори нейните бойни компютри не успяха да идентифицират. Може би единият беше оцелял от флотилията на Братята на Нощта, които се бяха скрили на една от Китрупските лунни.

В същото време тук, в открития космос, „решителната“ битка с еретичния съюз на Танду се бе превърнала в кърваво реми. Зороанците все още имаха леко преимущество, поради което оцелелите тенанинци оставаха при тандуанските си съюзници.

Трябваше ли да рискува всичко в следващия сблъсък? Ако тандуанците спечелеха, щеше да е ужасно. Ако получеха Силата, щяха да унищожат толкова много чудесни видове, които зороанците можеха да притежават някой ден.

Ако се стигнеше до избор, тя предполагаше, че тенанинците щяха още веднъж да преминат от едната на другата страна.

– Стратегическият сектор! – извика тя.

– Флотска майко? – Приблужи се един воин паха, но спря извън обсега на ръцете ѝ. Той я наблюдаваше внимателно.

Ако получеше възможността, тя щеше да заложи уважение толкова дълбоко в гените на паханците, че никога нищо да не би могло да го изкорени.

Паханецът неволно отстъпи назад, когато нокътят ѝ се разтвори.

– Проверете кои кораби са ни най-непотребни тук. Организирайте ги в малка ескадрила. Ще проучим планетата още веднъж.

Паханецът козирува и бързо се върна към своя сектор. Крат се намести по-удобно в кожената си възглавница.

Необходимо е да отвлечем вниманието на противниците ни,

разсъждаваше тя. *Вероятно една повторна експедиция към планетата ще обезпокои тенанинците и ще накара тандуанците да помислят, че знаем нещо.*

Разбира се, припомни си тя на самата себе си, самите тандуанци може би знаят нещо, което не ни е известно.

59. КРЕЙДЕЙКИ

Отдалеч
Те Зоват

Гигантите,
Духовете на ОКЕАНА,
Левиатаните

*Крейдейки започва да разбира – наистина започва да разбира:
Старите богове са отчасти фикция, отчасти видова памет, отчасти духове... и отчасти нещо друго... нещо, което един инженер никога не би позволил на ушите си да чуят или на очите си да видят...*

Отдалеч
Те Зоват

Левиатаните...

Не още. Не още, не. Крейдейки все още трябва да изпълни един свой дълг.

Вече не, вече не инженер – но Крейдейки си остава астронавт. Не е безполезен; Крейдейки ще стори каквото може, каквото може да направи, за да помогне.

Каквото може да направи, за да спаси своя екипаж, своя кораб...

60. ДЖИЛИЪН

Искаше да разтърка очите си, но дихателната маска й пречеше.

Предстоеше ѝ още толкова много работа.

Делфините идваха и си отиваха, въртейки се около нея, където и да се намираше, като почти я събаряха в бързината си да докладват и после отново да тръгнат, натоварени със заповеди.

„Надявам се Хикахи скоро да се върне. Мисля, че не се справям лошо, но аз не съм космически офицер. А *тя* има подготовката да ръководи екипаж. Хикахи дори не знае, че е капитан. Колкото и да се моля отново да възстановят връзката, ще ми бъде неприятно да ѝ съобща новините.“ – мислеше си Джилиън.

Тя написа кратко съобщение за Емерсън Д'Анити и последният куриер се понесе към двигателния отсек. Уатасети пое до нея, когато тя заплува към външния люк.

В помещението имаше две малки групи делфини, едната при предния изходен люк, а другата – скупчена около спомагателния кораб.

Носът на малкия космически кораб почти докосваше шлюза на един от изходните люкове. Кърмата му се губеше под метален щит в далечния край на помещението.

Когато замине и спомагателният кораб, това място ще изглежда доста пусто, помисли си тя.

Един делфин от групата при люка я зърна и се понесе в нейна посока. Спря рязко пред нея и застина във водата в очакване на заповеди.

– Разззузнавачите и ескортът са готови да тръгнат, когато заповяда-те, Джилиън.

– Благодаря ти, Дзаа-пт. Това ще стане скоро. Все още ли няма известия от екипа по възстановяване на връзката или от Кипиру?

– Не, ссър. Но куриерът, когото изпратихте след Кипиру, скоро трябва да пристигне при останките.

Беше изнервящо. Таката-Джим бе прерязал връзката с тенанинските останки и сега изглеждаше невъзможно да се открие повредата. За пръв път тя изруга факта, че едножичният кабел можеше да се скрие толкова добре.

От всичко, което знаеха, някаква ужасна беда можеше да се е случила с работния екип точно на същото място, към което тя смяташе да придвижи „Стрийкър“.

Поне добре, че детекторите показваха, че битката в космоса продължава, по-яръстна отвсякога.

Но защо се бавеше Том? Той трябваше да взриви съобщителна бомба, когато извънземните пристигнеха, за да проучат предишната негова експлозия. Но след фалшивия зов за помощ не бяха доловили нищо.

Освен всичко останало и проклетият Нис искаше да говори с нея. Не бе включил скритата аларма в кабинета ѝ, показваща, че е спешно, но всеки път, когато тя използваше някой комуникационен пулт, чуваше слабо изщракване, което известяваше желанието на машината за разговор.

Всичко това бе достатъчно, за да накара една жена да се хвърли в леглото, си и да остане там.

Около люка внезапно настъпи раздвижване. Стенният говорител издаде кратък писък на тринар, последван от един по-дълъг доклад на свободен, високочестотен английски.

– Ссър! – Дзаа-пт се обърна развълнувано. – Те докладват...

– Чух – кимна тя – Линията е възстановена. Поздрави екипа от мое име и ги върни на кораба за неколкочасов отпих. След това, ако обичаш, извести на Хурка-пийт незабавно да се свърже с Хикахи. Нека да я успокои и съобщи, че ще задвижим кораба в 21 ч., освен ако тя не възразява. Скоро ще ѝ се обадя и аз.

– Слушам, ссър! – Дзаа-пт се обърна и се отдалечи.

Уатасети мълчаливо я наблюдаваше и чакаше.

– Добре – каза тя. – Нека изпратим Таката-Джим и Метц. Сигурен ли си, че екипажът е разговарил всичко, което не фигурира в нашия списък, и е проверил всичко, което изгнаниците взимат на борда?

– Да. Те не раззполагат дори със сигнален пистолет. Никакво радио и никакво излишно гориво над минимума, необходим за достигане на острова.

Джилиън и сама бе минала на инспекция в кораба преди няколко часа, докато Метц и Таката-Джим още приготвяха екипировката си. Бе взела няколко допълнителни предпазни мерки, за които никой не знаеше.

– Кой тръгва заедно с тях?

– Трима доброволци, като всички са от странните *Стеноси*. Всичките мъжки. Претърсихме дори и бандажите им. Чисти са. Сега всички са на спомагателния кораб, готови за тръгване.

Джилиън кимна:

– Тогава за добро или за лошо, нека да се махат оттук, за да продължим с останалата си работа.

В ума си тя вече репетираше какво трябва да каже на Хикахи.

61. ХИКАХИ И СУЕСИ

– Запомнете – каза тя на Тишуут и Суеси, – пазете радио-мълчание на всяка цена. И се опитайте да не допуснете онези шантави делфини в останките, за да не изядат всичките провизии през първите няколко дни, нали?

Тишуут изрази съгласие с тракване на челюсти, но погледът ѝ бе доста резервиран. Суеси каза:

– Убедена ли си, че никой от нас не бива да тръгне с теб?

– Убедена съм. Ако ми се случи нещастие, не искам да губим още животи. А ако открия оцелели, ще се нуждая от всяко местенце. Във всички случаи скифът основно се движи сам. Всичко, което трябва да правя, е да го наблюдавам.

– Няма да можеш да се биеш, докато пилотираш – отбеляза Ханес.

– Ако имам стрелец до себе си, мога да се поддам на изкушението да поведе бой. А така ще *трябва* да избягам. Ако „Стрийкър“ е унищожен или пленен, трябва да успее да върна скифа тук, в противен случай вие сте обречени.

Суеси се намръщи, но сметна, че трябва да се съгласи с доводите ѝ. Той беше благодарен, че Хикахи бе останала тук толкова дълго, позволявайки им по този начин да използват енергията на скифа, за да довършат превръщането на останките в годно за живееене място.

Всички ние се безпокоим за „Стрийкър“ и за капитана, помисли си той. Но Хикахи сигурно направо агонизира.

– Добре тогава, довиждане и късмет, Хикахи. Нека господарят на Ифни бди над теб.

– Ссътщото пожелавам и на двама ви. – Хикахи леко хвана ръката на Суеси в челюстите си, след което направи същото с лявата гръдна перка на Тишуут.

Тишуут и Суеси излязоха пред малкия въздушен люк на скифа. Те насочиха уотърскутера си към зеещия отвор в потъналия извънземен бонен кораб.

От скифа се разнесе тихо жужене, докато той набираше мощност. Звукът отекна към тях от гигантската скала, която се извисяваше над мястото на катастрофата.

Малкият космически кораб пое бавно на изток, набирайки скорост под водата. Хикахи бе избрала заобиколен маршрут, който да я отведе

достатъчно далеч, преди да завие обратно към скривалището на „Стрийкър“. Това щеше да я забави с два дни, но така не би издала откъде идва, ако на мястото на „Стрийкър“ дебнеше враг.

Те гледаха, докато скифът се изгуби в подводния сумрак. Дълго след като Суеси престана да чува нещо, Тишуут бавно поклащаше челюстта си напред-назад, следейки заглъхващия звук.

Два часа по-късно, когато Ханес лягаше за първата си дрямка в новата си суха каюта, приспособеният интерком до леглото му изпука.

Не, не още лоши новини, помисли си той.

Лежейки в мрака с ръка на очите си, той докосна интеркома и каза кратко:

– Какво?

Беше Лъки Каа, младият електронен техник и младши пилот. Главят му жужеше от вълнение.

– Сър! Тишуут каза да дойдете бързо! Корабът е!

Суеси се изправи на лакът.

– „Стрийкър“?

– Да! Връзката току-що се възобнови! Искат незабавно да разговарят с Хикахи!

Цялата сила на Суеси го напусна. Той се просна по гръб и простена. *О, гаден ден! В момента тя вече е далеч извън обсега на сонарите! В мигове като този изпитвам желание да мога да говоря делфински като Том Орли. Може би на тринар бих могъл да изразя нещо достатъчно иронично и вулгарно относно начина, по който действа вселената.*

62. ИЗГНАНИЦИ

Спомагателният кораб гладко се плъзна през люка навън в синкавия здрач на китрупския океан.

– Тръгвате в грешна посока – каза Игнасио Метц, след като шлюзът се бе затворил зад тях. Вместо да завие на изток, корабът се движеше спираловидно нагоре.

– Просто едно малко отклонение – успокои го Таката-Джим. – Сника-джо, кажи на „Стрийкър“, че проверявам състоянието на двигателите.

Делфинът на мястото на помощник-пилота започна да свири по адрес на кораба. Сонарният говорител изписука гневно в отговор. На „Стрийкър“ също бяха забелязали промяната в курса.

Седалката на Метц беше над и зад тази на Таката-Джим. Нивото на водата стигаше до кръста му.

– Какво *правите*? – попита той.

– Проссето свиквам с уредите за управление...

– Добре, внимавайте! Движим се право към шамандурите-детектори!

Метц удивено наблюдаваше как корабът се носи към екипа от делфини, който разглобяваше подслушвателните апарати. Делфините се разбягаха от пътя им, проклинайки силно кораба, който се вряза в завързаните шамандури. Метални отломки се разпиляха край носа му и се свлякоха в мрака.

Таката-Джим сякаш не бе забелязал това. Той спокойно обърна соваляката и я насочи с умерена скорост на запад, към острова.

Сонарният говорител записука. Доктор Метц се изчерви. Цивилизовани делфини не би трябвало да използват такъв език!

– Кажим им, че беше нещастен случай – нареди Таката-Джим на втория пилот. – Управлението не беше в ред, но сега положението е овладяно. Продължаваме в съответствие с нарежданията – под вода към острова.

Спомагателният кораб се плъзна по един тесен каньон, оставяйки ярко осветената подводна долина и „Стрийкър“ зад себе си.

– *Нещастен случай, как ли не!* – Думите бяха последвани от тънък смях, идващ от задната част на залата за управление. – Знаете ли, *допусках*, че не бихте тръгнал без първо да унищожите уличаващото доказателство, Таката-Джим.

Метц се пребори с колана си и се извърна. Очите му се разшириха от изненада.

– Чарлз Дарт! Какво правите тук?

Седнало на лавицата в един шкаф – чиято врата сега беше отворена – облеченото в космически екип шимпанзе му се ухили в отговор.

– Ами изпробвам *инициативността си*, доктор Метц. Сега можете да сте сигурен в нея и да отбележите това в своите записки. Искам да получа кредит за това. – И той избухна в писклив кикот, усилен от говорителя в скафандъра му.

Таката-Джим се извърна и за момент изгледа шимпанзето. После изсумтя и отново се зае с пилотирането.

Чарли видимо се колебаеше дали да се спусне във водата, въпреки че тя не можеше да проникне през скафандъра му. Той се потопа в течността чак до ръба на предпазния си шлем.

– Но как...? – започна Метц.

Чарли пренесе един голям, тежък водонепроницаем сак от шкафа до човешката седалка до Метц.

– Използвах дедукция – заговори той, докато се качваше на стола. – Предположих, че момчетата на Джилиън ще следят само поведението на неколцина грухтящи *Стеноса*. Тогава, помислих си, защо да не се вмъкна в спомагателния кораб по един път, за който те дори не биха се сетили?

Метц го изгледа с удивление и каза:

– Ръкавът! Пропълзъл си в един от покритите канали, използвани от строителите на Земята, и си се добрал до входа на кораба отдолу, покрай двигателите...

– Точно! – Чарли просто сияеше, докато закопчаваше колана си.

– Вероятно се е наложило да отстраниш някои платформи в стената на ръкава. Никой делфин не би могъл да стори подобно нещо в затворено пространство, затова те въобще не са помислили за това.

– Да.

Метц огледа Чарли отгоре до долу.

– Минал си много близо до двигателите. Не се ли опече?

– Хммм. Измервателните уреди на моя скафандър показват, че съм малко алангле – пошегува се Чарли, духайки пръстите си.

Метц се усмихна.

– Аз наистина ще отбележа тази проява на досетливост, доктор Дарт! И добре дошъл на борда. И без това ще бъда твърде зает с кикуйте, за да се грижа за този твой робот-сонда. Сега ти би могъл да го сториш по най-добрия начин.

Дарт доволно кимна.

– Затова съм тук.

– Отлично. Може би ще изиграем също така и няколко партии шах?

– С удоволствие.

Те се отпуснаха в седалките си и загледаха как океанските хребети се нижат край тях. На всеки няколко минути единият поглеждаше към другия и избухваше в смях. *Стеносите* мълчаха.

– Какво има в сака? – Метц посочи голямата чанта в скута на Дарт.

Чарли сви рамене.

– Лични аксесоари, инструменти. Само най-необходимите.

Метц кимна и отново се облегна назад. Наистина бе хубаво, че шимпанзето щеше да е с него в това пътуване. Делфините бяха симпатяги, разбира се. Но представителите на по-старата подопечна на Човечеството раса винаги го бяха впечатлявали като по-добри събеседници. Освен това, делфините играеха ужасно шах.

Час по-късно Метц си спомни първите думи на Чарли, когато последният бе обявил присъствието си на борда. Какво точно имаше предвид шимпанзето, когато обвини Таката-Джим в „унищожаването на доказателствата“? Това беше доста загадъчно.

Той зададе въпроса на Дарт.

– Попитайте лейтенанта – предложи му Чарли. – Той изглежда знае какво имах предвид. Ние не се разбираме много добре – изръмжа той.

Метц кимна искрено.

– Ще го попитам. Веднага щом се установим на острова.

63.

ТОМ ОРЛИ

Той внимателно се придвижваше от дупка на дупка в преплетените сенки под килима от водорасли. Дихателната маска му помагаше да изкара дълго време с едно вдишване, особено когато доближи острова и трябваше да търси път към брега.

Том най-сетне изпъзля на сушата, точно когато оранжевото слънце Ктсимици се спусна зад голяма група облаци на западния небосклон. Дългият китрупски ден щеше да продължи още известно време, но на него му липсваше директната топлина на слънчевите лъчи. Охлаждането на изпаренията го накара да потрепери, докато се измъкваше от един процеп във водораслите. Той се добра до скалистия бряг, изпъзля на ръце и колене върху едно хълмче на няколко метра над морската повърхност и тежко се облегна на грапавия базалт. После свали дихателната маска около врата си.

Островът сякаш леко се поклащаше като корк, подскачащ във вода. Щеше да му е необходимо известно време, за да свикне отново с твърда земя – тъкмо колкото щеше да му е необходимо, помисли той с ирония, за да свърши това, за което бе дошъл тук, и да се върне обратно във водата.

Той свали кичурите зеленикава слуз от раменете си и потрепера, докато влагата бавно се изпаряваше.

Глад. А, да, имаше и нещо такова. То поне отвлечаше ума му от влагата и студа. Той се замисли дали да не изяде последната си протеинова пръчка, но реши, че може да почака. Това бе всичката храна, с която разполагаше за хиляда километра напред, освен ако не намереше нещо в извънземните останки.

От мястото, където се бе разбил малкия извънземен разузнавателен кораб, точно от другата страна на планинския склон все още се издигаше дим. Тънката струя се издигаше високо и се смесваше със саждивите пушеци от кратера на вулкана. Понякога Том чуваше и ръмженето на самата планина.

Добре. Да тръгвам.

Той събра краката си под себе си и се изправи.

Виеше му се свят. Все пак беше приятно изненадан, че можеше да стои прав без големи затруднения.

Може би Джил е права, помисли си той. Може би притежавам резерви, до които никога по-рано не съм се докосвал.

Той се обърна надясно, направи една крачка и за малко не падна. Закрепи се, после се заклатушка по скалистия склон, благодарен на дебелиите си ръкавици, защото му се налагаше да се катери по назъбени камъни, остри като кремък. Стъпка по стъпка се приближаваше към източника на дима.

Когато изкачи едно малко възвишение, той видя мястото на корабокрушението.

Разузнавателният съд се бе разцепил на три части. Кърмовият отсек лежеше скрит, само предната му част стърчеше от гъстата растителност. Том провери радиационния измервател на ръба на маската си. Можеше да издържи няколко дни, ако се наложеше.

Предната половина на кораба се бе разцепила на две части по дължина, разпилявайки съдържанието си по каменистата повърхност. Откъснатите краища на фини жици се поклащаха над металните останки, които бяха сцепени и разкривени като твърд карамел.

Помисли си дали да не извади бластера си, но реши, че е по-добре и двете му ръце да са свободни в случай, че паднеше.

Изглежда доста лесно, каза си Том. Просто ще се спусна и ще разгледам проклетото нещо. Постепенно.

Той внимателно се спусна по склона и стигна до кораба без произшествия.

Не бе останало много.

Том разглеждаше пръснатите малки парчета, разпознавайки части

от различни уреди. Но нищо не му подсказваше това, което искаше да разбере.

Нямаше и храна.

Големи огънати листове метал лежаха навсякъде. Том се приближи до един, който изглеждаше поизстинал, и се опита да го вдигне. Беше твърде тежък, за да го повдигне повече от няколко инча, преди да го изпусне.

Том подпря ръце на коленете си за момент, дишайки тежко.

На няколко метра от него имаше голяма купчина от довлечени от водата растения. Той отиде до нея и издърпа няколко по-дебели стръка от изсъхнали водорасли. Бяха жилави, но твърде меки, за да ги използва като лостове.

Том почеса брадата си и се замисли. Погледна към морето, покрито до самия хоризонт с гадни, слузести водорасли. Най-накрая той започна да събира изсъхнали лиани на две купчини.

След смрачаване седна край огъня, накладен от довлечените от водата растения, и започна да сплита от стръкове жилави лиани чифт големи плоски ветрила, приличащи на тенис-ракети с примки в единия край. Не бе сигурен дали щяха да му свършат работа, но утре щеше да разбере това.

Той запя тихо на тринар, за да отвлече мислите си от измъчващия го глад. Ехото от учебната песничка нежно заотеква от близките скали.

Ръце и огън?
Ръце и огън!
Използвай ги,
за да скачаш по-високо!

Мечти и песни?
Мечти и песни!
Използвай ги,
за да скачаш по-далече!

Том внезапно спря и наведе глава. След миг извади бластера от кобура си.

Беше ли чул нещо? Или само си въобразяваше?

Тихо се изтърколи във осветеното от огъня пространство и се сви в тъмнината. Огледа се и се опита като делфин да чуе формата на

нештата. Приведен като ловец, бавно започна да обикаля покрития с отломки плаж.

– *Баркеемклеф Аннатан П'Кленно. В'чувекф?*

Той се просна зад едно парче от корпуса и се отърколи встрани. Дишайки с отворена уста, за да бъде по-тих, той се заслуша.

– *В'чув'ек Кент'туун ф?*

Гласът резонираше, като че ли идваше от метална кутия... изпод една от по-големите отломки? Някой оцелял? Кой би допуснал?

Том извика:

– *Биркех'клеф. В'човек идес'к. В'Тенан'клеф ф?* – След това изчака.

Когато гласът от мрака отговори, Том скочи на крака и се затича.

– *Идатес. В'Тенан'клеф...*

Той отново се просна на земята, скривайки се зад друга купчина разнебитен метал. Запълзя на лакти и бързо огледа тази страна на корпуса.

И насочи оръжието си към очите на едно едро влечугоподобно лице, намиращо се само на метър от него. Лицето се намръщи в неясната лунна светлина.

Той бе срещал тенанинец само веднъж и ги бе изучавал в училището на Катренлин една седмица. Съществуто бе полупремазано под масивна метална плоскост. Том предположи, че лицето му изразява болка. Ръцете и гърбът на разузнавача бяха счупени при удара.

– *В'чувек т'бархит па...*

Том се приспособи към диалекта, използван от тенанинеца. Той използваше един вариант на галактически език шест.

– ...няма да ви убия, човече, дори да можех. Искам само да ви убедя да поговорите с мен и да ме разсеете за известно време.

Том прибра бластера си и седна с кръстосани крака пред пилота. Щеше да е учтиво да изслуша съществуто и да се опита да го избави от мъките му, ако то го помолеше за това.

– Съжалявам, че не мога да ви излекувам – отговори Том на галактически шест. – Въпреки че сте враг, аз никога не съм смятал тенанинците за съвсем зли.

Съществуто отново се смръщи от болка. Главата му постоянно се удряше в металния покрив и всеки път то простенваше.

– И ние не смятаме *чувек'влех* за напълно безперспективни, въпреки че са упорити, диви и непочтителни.

Том се поклони, приемайки като цяло частичния комплимент. После предложи:

– Готов да извърша услугата на унищожение, стига да я желаете.

– Много мило от ваша страна, но това не е нашият начин. Ще чакам, докато болката балансира живота ми. Великите Духове ще ме приемат като храбрец.

Том сведе поглед.

– Нека ви приемат като храбрец.

Тенанинецът задиша накъсано със затворени очи. Ръката на Том премина по колана му. Докосна издутината – съобщителната бомба. *Дали още чакат там, на „Стрийкър“?, запита се той. Какво ще реши да направи Крейдейки, ако не получи съобщение от мен? Трябва да разбере какво е станало в битката над Китруп.*

– Като разговор и развлечение – предложи той, – дали да не си обменим въпроси?

Тенанинецът отвори очи, изразяващи, изглежда, чувство на благодарност.

– Чудесно. Чудесна идея. Като по-старши ще започна аз. Ще ви давам прости въпроси, за да не ви измъчвам.

Том сви рамене. *Притежаваме Библиотеката от вече почти триста години. Имали сме сложна цивилизация повече от шест хиляди години. И все още никой не вярва, че хората могат да бъдат нещо повече от невежи диваци.*

– Защо от Моргран вие не побягнахте към някое по-сигурно убежище? – попита разузнавачът. – Земята не би могла да ви защити, нито онези негодници тимбримите, които ви водят по лоши пътища. Но съюзът на абдикаторите е силен. При нас сяхте да бъдете в безопасност. Защо не дойдохте при нас?

Той изкарваше всичко толкова просто! Де да беше така! Само ако имаше някой наистина могъщ съюз, който не би поискал в замяна повече, отколкото „Стрийкър“ или Земята биха могли да платят. Как да обясни на тенанинеца, че неговите абдикатори са само малко по-приятни от останалите фанатици?

– Наша политика е никога да не се предаваме пред заплахи и опасности – каза Том. – Никога. Нашата история доказва стойността на тази традиция в по-голяма степен, отколкото могат да си представят запознатите с анализите на Библиотеката. Нашето откритие ще бъде предоставено само на Галактическите Институтути и то само от нашия Съвет на Земените видове.

При споменаването на откритието на „Стрийкър“ лицето на тенанинеца изрази зле прикрит интерес. Но той изчака своя ред, давайки

според етикецията следващия въпрос на Том.

– Тенанинците печелят ли в сражението над нас? – нетърпеливо попита Том. – Видях тандуанци. Кой има надмощие в небето?

През дихателните клапани на пилота просвири въздух.

– Славните се провалиха. Най-многобройни и силни са убийците тандуанци и езичниците зороанци. Атакуваме където и когато можем, но Славните се провалиха. Еретиците ще спечелят плячката.

Беше малко нетактично изказване, след като „част от плячката“ седеше пред него. Том тихо изруга. Какво щеше да прави сега? Някои от тенанинците бяха оцелели, но можеше ли да каже на Крейдейки да продължи според плана, базирайки се само на този факт? Трябваше ли да прибегнат към уловка, която, дори при успех, би им спечелила съюзници, които са твърде слаби, за да им бъдат от полза?

Тенанинецът пак задиша накъсано.

Макар че не бе негов ред, Том зададе следващия си въпрос.

– Студено ли ви е? Ще преместя моя огън тук. Освен това трябва да свърша известна работа, докато разговаряме. Простете на по-младшия патрон, ако с нещо ви обижда.

Тенанинецът го погледна с виолетовите си котешки очи.

– Учтиво казано. Знаехме, че вие, хората, не притежавате никакви маниери. А може би просто не сте научени, но поне сте добронамерени... – Разузнавачът хъхреше и издухваше песьчинки от дихателните си клапани, докато Том бързо пренасяше лагера си. Край блещукащия огън тенанинецът въздъхна. – Подходящо е, че попаднал в капан и умиращ в един примитивен свят, аз ще бъда стоплен от уменията и сръчностите за правене на огън на един хищник. Ще ви помоля да разкажете на едно обречено на смърт същество за вашето откритие. Без тайни, просто приказка... приказка за чудото на Великото Завръщане...

Том се върна към спомена, от който все още потръпваше, и започна:

– Представете си кораби, космически кораби – древни, с много пробойни, огромни като луни...

Когато се събуди край топлата жарава от огъня, зората едва просветляваше, хвърляйки дълги неясни сенки по плажа.

Том се чувстваше много по-добре. Стомахът му бе привикнал към постите, а сънят му бе помогнал много. Все още беше слаб, но се усещаше готов да предприеме пътуване към следващото възможно убежище.

Изправи се, отърси се от многоцветния пясък и погледна на север. Да, поклащащата се останка все още беше там. Надежда на хоризонта.

Вляво от него, под масивната отломка от корпуса, Тенанинският разузнавач дишаше леко и бавно умираше. Беше заспал, слушайки приказката на Том за Шалоу Клъстър, за светещите гигантски кораби и за загадъчните символи по тях. Том се съмняваше, че съществото някога отново ще се събуди.

Щеше да се обърне и да вдигне обувките, които бе сплел снощи, когато се намръщи и се втренчи към източния хоризонт, засенчвайки с ръка очите си.

Поне да бе спасил бинокъла!

Присви очи и най-сетне различи линия от сенки, движещи се на фона на просветляващия хоризонт, – няколко фигури с вретеновидни крака и едно по-дребно тромаво същество. Редицата неясни силуети се движеше бавно на север.

Том потрепера. Те се бяха насочили към яйцевидната останка. И ако не реагираше бързо, щяха да го лишат от единствената възможност за оцеляване.

Сега вече можа и да различи, че са тандуанци.

ЧАСТ ШЕСТА РАЗПИЛЯВАНЕ

„Не е ясно дали левиатанът би могъл да издържи на едно толкова всестранно преследване и толкова безпощадно унищожение... и последният кит, като последния човек, ще изпуши своята последна лула и след това сам ще се изпари заедно с последната струйка дим.“

Мелвил

64. КРЕЙДЕЙКИ / САХ'ОТ

Крейдейки се взря в холограмата и се съсредоточи. Беше му по-лесно да говори, отколкото да слуша. Можеше да се сеца за думите, по една или две, да ги произнася бавно, нанизвайки ги като перли на огърлица.

– ...нервна присадка... възстановена... от Джилиън и Макани... но... но... реч... още... още...

– Още ти убягва – кимна образът на Сах'от. – Но сега вече можеш да използваш различни оръдия на труда и играчки?

Крейдейки се концентрира върху простия въпрос на Сах'от. Можеш-да-използваш... Всяка дума бе ясна, значението ѝ – очевидно. Но в поредица те не означаваха нищо за него. Беше потискащо!

Сах'от премина на тринар.

Оръдия на труд, играчки?
Топките,
космическите кораби –
в твоя власт ли са?
Играчът,
пилотът...

Крейдейки кимна. Така беше по-добре, въпреки че дори тринарът достигаше до него като чужд език.

Ходещи машини, машини, машини,
Холограми – говорители, говорители, говорители

са моите играчки, са...

Крейдейки сведе поглед. Знаеше, че в тази проста фраза има елементи на първобитен делфински, особено в повторението и високото изсвирване. Беше унизително да имаш здрав, можещ ум и да знаеш, че за външния свят говориш като умствено ограничен.

В същото време той се чудеше дали Сах'от е забелязал следи от езика на сънищата му – гласовете на старите богове.

Слушайки капитана, Сах'от изпита облекчение. Първият им разговор бе започнал добре, но към края вниманието на Крейдейки бе започнало да се отклонява, особено когато Сах'от го бе подложил на поредица езикови текстове.

Сега, след последната операция на Макани той изглеждаше много по-съсредоточен.

Сах'от реши да провери способността на Крейдейки да разбира това, което слуша, разказвайки му за своето откритие. Той внимателно и бавно обясни на тринар за „пеенето“, което бе чул, докато бе свързан с работа в тунела, прокопан от дървото-сонда. Всъщност от изражението на капитана изглеждаше, че той смята пеенето на планетата за най-естественото нещо на света.

– Свържи... свържи ме... моля те... аз... ще... слушам... слушам...

Поласкан, Сах'от одобрително хлопна челюсти. Не че Крейдейки с повредените си нервни центрове щеше да различи нещо друго, освен смущения. На Сах'от му бяха необходими целите проникателност и опит, които притежаваше, за да долови рефрена. С изключение на онзи единствен път, когато гласовете отдолу бяха извикали с явен гняв, звуците бяха почти аморфни.

Той отново потрепера, спомняйки си онзи епизод.

– Добре, Крейдейки – каза той, докато осъществяваше връзката. – Слушай внимателно!

Очите на Крейдейки съсредоточено се притвориха, когато смущенията запращаха и запукаха по линията.

65. ДЖИЛИЪН

– По дяволите! Не можем да я чакаме, за да потеглим. На Хикахи може да са й необходими два дни, за да заобиколи със скифа! Искам до-тогава „Стрийкър“ да е на сигурно място в Морския кон.

Изображението на Суеси сви рамене.

– Е, можете да й оставите бележка.

Джилиън разтърка очите си.

– Точно това ще направим. Ще оставим радиостанция на настоящо-то място на „Стрийкър“, за да останем във връзка с екипа на острова. В нея ще оставя съобщение за Хикахи.

– А Дени и Тошио?

Сега Джилиън сви рамене.

– Надявах се да изпратя скифа за тях и Сах'от... и, може би, за Том. Но при сегашното положение вероятно е по-добре да наредя на Дени и Сах'от да тръгнат към вас с уотърскутера. Не ми е приятно да го правя. Опасно е, но Тошио ми е необходим, за да наблюдава Таката-Джим до последния момент.

Тя не спомена другата причина, поради която искаше Тошио да остане до последно. И двамата знаеха, че ако Том Орли се насочеше об-ратно, щеше да отиде на острова. И трябваше някой да го изчака.

– Наистина ли ще изоставим Метц и Таката-Джим? – Суеси изглеж-даше озадачен.

– И Чарли, очевидно. Той се промъкна на спомагателния кораб. Да, решението е тяхно. Надяват се да се доберат у дома, след като галактя-ните ни взривят. Може и да са прави. Както и да е, последната дума ще има Хикахи, когато най-после се появи и разбере, че е капитан. – Джи-лиън поклати глава. – Ифни като че ли се е отклонила от пътя си и ни поставя нови изпитания, а, Ханес?

По-възрастният инженер се усмихна и каза:

– Късметът винаги е изменчив. Затова и Ифни е жена.

– Хм! – Но Джилиън нямаше сили да го удостои с наистина изпепе-ляващ поглед. На конзолата до холограмата се появи светлинка.

– Това е, Ханес. Машинното отделение е готово. Трябва да прекъс-вам. Ще тръгваме.

– Късмет, Джилиън. – Суеси вдигна палец и прекъсна връзката.

Джилиън превключи комуникационните линии и се включи във

връзката между „Стрийкър“ и острова.

– Сах'от, тук е Джилиън. Съжалявам, че ви прекъсвам, но би ли съобщил на капитана, че ще тръгваме. – Беше учтиво да съобщи това на Крейдейки. Доскоро „Стрийкър“ бе негов кораб.

– Раззбира се, Джилиън. – Чу се поредица високи, повтарящи се изсвирвания на тринар, подобен на първобитен делфински. Много от тях надхвърляха дори геннозасиления слухов обхват на Джилиън.

– Капитанът иска да наблюдава придвижването отвън – каза Сах'от. – Обещава да не пречи.

Джилиън не виждаше причина да му откаже.

– Добре. Но му кажи първо да се види с Уатасети, да използва батискаф и да бъде внимателен! Няма да можем да отделим никого да го търси, ако се заблуди!

Отново започна поредица високочестотни изсвирвания, които Джилиън почти не разбираше. Крейдейки събщи, че е разбрал.

– А, освен това, Сах'от – добави Джилиън, – моля те, предай на Тошио да ми се обади веднага щом спомагателният кораб пристигне.

– Слушам!

Джилиън прекъсна връзката и стана, за да се екипира. Трябваше да се занимава с толкова много неща едновременно!

Чудя се дали постъпих правилно, позволявайки на Чарлз Дарт да се измъкне, помисли си тя. Какво ще правя, ако той или Таката-Джим постъпят по начин, който не очаквам?

Малка светлинка се появи на комуникационния ѝ пулт. Нис все още искаше да разговаря с нея. Светлината не показваше, че е спешно. Джилиън реши да го пренебрегне, докато бързаше към мостика, за да наблюдава придвижването.

66. АКИ

С болящи го мускули, Аки бавно изплува от пещерата, в която си бе почивал до зазоряване.

Няколко пъти дълбоко си пое дъх и се гмурна, разпилявайки ято от яркоцветени рибоподобни същества в отблясъците на утринната светлина. Без да се замисли, той се хвърли през ятото и сграбчи една едра риба, наслаждавайки се с челюстите си на отчаяните ѝ усилия да се измъкне. Но металният вкус нагарчаше. Той пусна съществото, плюейки.

Червени облаци разпръсваха розово сияние на изток, когато той отново се изкачи на повърхността. Гладът клокочеше в стомасите му. Чудеше се дали звукът е достатъчно силен, за да бъде доловен от неговия преследвач.

Не е честно! Когато К'та-Джон ме открие, той поне ще се сдобие с нещо за ядене!

Аки се отърси. Каква нелепа мисъл!

– Излагаш се юнга – каза си той. – К'та-Джон не е канибал. Той е... е...

Е какво? Аки си спомни последното усилие вчера по залез, когато някак беше успял да се добере до веригата метални възвишения само на метри пред преследвача си. Гонитбата сред малките островчета беше бъркотия от мехурчета, прибои и ловни викове. Часове наред, след като най-сетне бе намерил укрытие, той чуваше резките сонарни писъци, които доказваха, че К'та-Джон не се е отдалечил.

Мисълта за гиганта накара Аки да потрепери. Що за създание бе той? Причината не беше само в иррационалността на тази смъртоносна гонитба; имаше и нещо друго, нещо *в начина*, по който ловуваше К'та-Джон. Звуките му импулси съдържаха някаква злоба, която караше Аки да изпитва желание да се свие на топка.

Разбира се, отчасти на гените на вида *Стенос* може би се дължаха неговите размери и гнева му. Но у К'та-Джон имаше и нещо друго. Нещо много по-различно трябва да бе заложено в генетичния му код. Нещо ужасяващо. Нещо, с което Аки, израснал на Калафия, никога не се сблъсквал.

Той доплува до хребета на една коралова могила и подаде уста над северния му край. Чуваха се само естествените звуци на китрупския океан.

Подскочи на опашка и огледа околността визуално. На запад ли да тръгне или на север? Към Хикахи или към Тошио?

По-добре на север. Тази верига от острови може би стигаше и до онзи, на който се намираще лагерът. И можеше да осигури прикритие.

Той се стрелна през четвъртakilометровата пролука до следващия остров, след което се послуша. Нямахме промяна. Дишайки малко по-тежко, той прекоси следващия канал, след това по-следваща, плувайки бързо, послушвайки се и възобновявайки предпазливото си придвижване.

Чу странно, сложно цвърчене вдясно от себе си. Остана неподвижен, докато не осъзна, че това не можеше да е К'та-Джон. Отклони се леко, за да погледне.

Това беше подводен ловен строй от балоноподобни същества с уголемени въздушни мехури и живи сини лица. Те влачеха груби съоръжения и мрежи, пълни с тресяща се плячка. С изключение на няколко холограми, изпратени от Дени Зудман и Сах'от, това бе първият поглед на Аки към туземците на Китруп, кикуйте. Той ги гледаше очарован, след което заплува към тях. Бе мислил, че е още твърде далеч от Тошио, но ако тази група беше същата...

Веднага щом го съзряха, ловците запищяха в паника. Хвърляйки мрежите си, те се закатериха по покрития с водорасли бряг на близкия остров. Аки осъзна, че трябва да се е натъкнал на друго племе, което никога преди не бе виждало делфин.

Все пак дори това, че ги видя, беше нещо. Той проследи как и последният изчезва от погледа му. След това отново пое на север.

Но когато отмина северния бряг на следващия остров, над него прелетя остър звуков сигнал.

Аки се разтрепера. Как?! Дали К'та-Джон не бе предугадил логиката му за островната верига? Или някакъв демоничен инстинкт му бе подсказал къде да търси жертвата си?

Странният крясък отново премина над него. През нощта бе мутирал още повече в режещ глух вик, който накара Аки да потрепери.

Викът прозвуча отново, този път по-близо, и Аки разбра, че няма да може да се скрие. Този вик щеше да го открие във всяка пукнатина или теснина, докато не го обземеше паника. Трябваше да побегне, докато все още контролираше разсъдъка си!

67. КИПИРУ

Боят започна в сумрака преди зазоряване.

Няколко часа преди това Кипиру забеляза, че уотърскутерът на неговия преследвач работи с пълна мощност. Моторът ревеше, но не се повреждаше. Кипиру форсира и своя, но вече беше твърде късно. Малко след това той чу свистенето на насочено към него торпедо. Изви наляво и надолу, хвърляйки баласта си.

Торпедото премина край него и изчезна в тъмнината. Силен писък на разочарование и възмущение отекна сред подводните възвишения. Кипиру вече бе свикнал да чува мръсотии на първобитен език от своя преследвач.

Вече почти беше достигнал веригата от метални възвишения, зад които бяха изчезнали двата гонещи се делфина преди няколко часа. Докато се приближаваше, Кипиру бе чул далечните ловни викове и бе изтръпнал от една мъчителна асоциация, в която все още не искаше да поярва. Тя го караше да се страхува още по-силно за Аки.

Сега Кипиру имаше свои проблеми. Той пожела късмет на Аки, докато се отървеше от идиота, който гонеше него самия.

Над него просветляваше. Кипиру спусна уотърскутера си зад един неравен хребет, след което намали двигателя и зачака.

Моки изруга, когато малкото торпедо пропусна целта си.

Зъбите са, са
по-добри от, от
оръжията!

Той залюля челост наляво и надясно. Бе зарязал сензорите на уотърскутера и го управляваше само ръчно.

Къде е умникът! Нека се появи, за да свърши с него!

Моки беше изморен, отпаднал и безкрайно отегчен. Никога не бе допускал, че да бъдеш Велик Водач може да се окаже толкова досадно. Искаше силният, водещ почти до оргазъм гняв да се върне. Опита се отново да възобнови желанието си за кръв, но продължаваше да мисли за избиването на риби, а не на делфини.

Само ако можеше да повтори яростта, която бе чул в ловния вик на К'та-Джон! Моки вече не мразеше внушаващия страх гигант. Бе започнал да го смята за дух, за създание с чисто демонична природа. Той щеше да убие този умник *Турсиопс* и да поднесе главата му на К'та-Джон като доказателство за достойнствата си да стане негов ученик. След това Моки също щеше да се превърне в стихия, в ужас, на който никой не би дрзнал да се противопостави.

Моки подкара машината в кръг, придържайки се близо до дъното, за да използва преимуществото на звуковите сенки. *Турсиопсът* бе завил вляво с висока скорост. Завоят му *трябваше* да бъде по-широк от този на Моки, следователно Моки само *трябваше* да го преследва по правилната хорда.

Той бе стоял на стража, когато бе започнало това преследване, така че уотърскутерът му разполагаше с торпеда. Сигурен беше, че умникът няма такива. Той изсвири в предусещане на края на това отегчително

преследване.

Звук! Извърна се толкова рязко, че удари носа си в пластмасовия въздушен резервоар. Насочи уотърскутера напред, подготвяйки ново торпедо. То вече щеше да довърши врага му.

Отвесен процеп се разширяваше в голям подводен каньон. Моки увеличи баласта си и се спусна, придържайки се към стената. Намали и спря.

Минутите се нижеха и звукът от приглушени двигатели вляво от него ставаше все по-силен. Приближаващият се уотърскутер се движеше близо до скалите на още по-голяма дълбочина.

Изведнъж се оказа под него! Моки реши да не стреля веднага. Беше прекалено лесно! Нека умникът усети как смъртта се стоварва върху него в гръб, твърде близка, за да бъде избегната. Нека се погърчи в паника, преди торпедото на Моки да разкъса тялото му на парчета!

Батискафът му изръмжа и се хвърли в преследване. Жертвата му не можеше да се отклони навреме! Моки радостно заграчи:

Водач на стадото е! – е!
Велик Водач...

Прекъсна напева си. Защо умникът не бягаше?

Той се бе осланял само на звука. Едва сега погледна желаната си жертва.

Другият уотърскутер бе празен! Той се носеше бавно, неуправляван. Но тогава къде...?

Слухът, готов за лов
може би прави водача;
но очите
и умът
правят от делфина астронавт...

Гласът беше над него! Моки извика, опитвайки се едновременно да обърне уотърскутера и да изстреля торпедото. Двигателите изреваха отчаяно и спряха. Нервната му присадка се повреди точно когато съзря един гладък сив *Турсиопс* на два метра над себе си, със сияещи от идващата отгоре светлина бели зъби.

А от глупаците

само трупове
остават...

Моки изпищя, когато бластерът на пилота избухна със синкав лазерен отблясък.

68. ТОМ ОРЛИ

Откъде се бяха появили всички те?

Том Орли се скри зад ниска купчина от водорасли и огледа разнообразните извънземни отряди, очертани на хоризонта. Преброи поне три групи, които се движеха от различни страни към подобната на яйчена черупка развалина.

На около миля зад него вулканът все още ръмжеше. Той бе напуснал катастрофиралия тенанински разузнавателен кораб призори, оставяйки паничка с ценна прясна вода под устата на умиращия пилот, за в случай, че се събудеше.

Бе тръгнал скоро след като бе забелязал отряда на Танду, изпробвайки новоизплетените си „водораслови обувки“ върху неравната хлъзгава повърхност. Плоските, прилични на снегоходки приспособления му помагаша предпазливо да върви по килима от лиани.

В началото се движеше по-бързо от другите. Но скоро тандуанците възприеха нова техника на придвижване. Спряха да се мотаят из бламото и поеха с бърз ход. Том остана снишен и изпълнен с безпокойство относно онова, което щеше да се случи, ако го забележеха.

А сега се бяха появили и други отряди, един от югозапад, а друг – от запад. Той още не ги различаваше ясно – просто точки, поклащащи се бавно и трудно на ниския неравен хоризонт. Но откъде, по дяволите, се бяха появили те?

Тандуанците бяха най-близо. Бяха поне осем или девет, приближаващи се в колона. Всяко от съществата извиваше шестте си вретеновидни крака, така че да разпредели тежестта си максимално равномерно. В ръцете си люлееха дълги бляскави инструменти, които можеха да са единствено оръжия. Маршируваха бързо напред.

Том се зачуди каква е новата им тактика. Тогава забележа, че първият тандуанец не носи оръжие. Вместо това той водеше на кашка едно тромаво, рунтаво същество. Водачът вървеше приведен над

подчиненото си създание, сякаш го насърчаваше да изпълнява възложената му задача.

Том рискува да вдигне глава няколко фута над купчината.

– Ха, проклет да съм!

Косматото същество *създаваше* земя – или поне стабилна повърхност – тесен път пред отряда! Точно пред и от двете страни на тази пътека имаше бледо сияние, където реалността сякаш се бореше срещу неobiчайната намеса.

Еписиарх! За момент Том забрави за положението, в което се намираще, благодарен за тази рядка гледка.

Докато наблюдаваше, пътят пропадна на едно място. Светлите ивици по краищата му се събраха с шумен скот. Тандуанският воин, който стоеше там, заудря и замаха с ръце и крака, падайки сред водораслите. С борбата си той само разкъса покритието и разшири дупката достатъчно, за да потъне най-накрая като камък в морето.

Сякаш никой от останалите тандуанци не забеляза това. Двامينата зад процепа го прескочиха, за да стигнат до временно твърдата „земя“ отвъд. Отрядът, намалел с един, продължаваше напред.

Том разтърси глава. *Трябваше* да достигне до останките пръв! Не можеше да позволи на тандуанците да го изпреварят.

И все пак, ако направеше нещо, дори само да възобновеше собственото си придвижване, те щяха да го забележат. Не се съмняваше в майсторството им с онези оръжия, които носеха. Нито един човешки воин не оцеляваше, ако подценеше тандуанците.

Том клекна неохотно и развърза връзките на водорасловите си обувки. Захвърли ги и внимателно пропълзя до края на една пролука в килима от увивни растения.

Броеше бавно, чакайки да чуе приближаването на колоната галактяни. На ум репетираще действията си.

Като си пое няколко пъти дълбоко въздух, той свали дихателната маска на лицето си, проверявайки дали прилепва плътно и дали колекторите са чисти. След това извади бластера си от кобура, държейки го с две ръце.

Постави крака върху два здрави корена и провери равновесието си. Басейнът с открита вода бе точно пред него.

Притвори очи.

Вслушай се

в ударите на опашката
на тигровата акула...

Телепатията му долови и фиксира мощните психични излъчвания на странния извънземен медиум, намиращ се сега само на около осемдесет метра от него.

– Джилиън... – прошепна Том. След което с едновременно внезапно и плавно движение се изправи и насочи оръжието си напред. Отвори широко очи и стреля.

69. ТОШИО

Въпреки възраженията на Тошио, те бяха използвали и последната енергия на спомагателния кораб, за да го приземят върху острова. Той бе предложил да разшири с взрив пролуката под металното възвишение, но Таката-Джим хладно бе отхвърлил предложението му.

Това означаваше два часа тежък труд за покриването на малкия кораб с растителност за маскировка. Тошио дори не бе сигурен дали това щеше да помогне, ако битката в космоса завършеше и галаксияните насочеха цялото си внимание към повърхността на планетата.

Метц и Дарт трябваше да му помагат. Тошио ги бе пратил да сечат храсталаци, но установи, че трябва непрекъснато да им казва какво да правят. Дарт бе мрачен и ядосан, че е командван от един юнга, на когото бе заповядвал само преди няколко дни. Той очевидно искаше да отиде при екипировката, която в развълнуваното си състояние бе оставил до дървото-сонда, преди да бъде включен в работния екип. Метц не се противеше, но изгаряше от нетърпение да отиде да поговори с Дени, така че беше разсеян и повече от безполезен.

В края на краищата Тошио ги отпрати и двамата, и довърши работата сам.

Най-сетне корабът бе замаскиран. Той се свлече на земята и се облегна на дънера на едно дърво.

По дяволите Таката-Джим! Тошио и Дени трябваше да се погрижат за сигурността на лагера, да докладват откритията си за кикуюите на Метц, да се качат на уотърскутерите си и да се махнат оттук! Джилиън очакваше, че ще тръгнат след няколко часа, а още почти нищо не бе свършено.

Като капак на всичко от „Стрийкър“ го бяха предупредили час по-рано, че вероятно може да очаква пристигането и на гратисчия със спомагателния кораб. Джилиън реши да не арестува Чарли за нарушаване на заповеди, въпреки че той май бе откраднал екипировка от поне дузина лаборатории. Тошио бе доволен, че му бе спестено поне това бреме. А и наоколо нямаше нищо подходящо за затвор.

Вляво от Тошио растителността изшумоля. Серия механични изжужавания акомпанираше на звука от падаща растителност. След малко четири ходещи машини – „паяци“ – изскочиха от храсталака и навлязоха в неговото малко сечище. По един делфин *Стенос* лежеше в плувната кабина на всеки от бронираните механизми и направляваше четирите им високи крака чрез нервната си присадка. Тошио се изправи, докато те приближаваха.

Таката-Джим мина покрай него мълчаливо и го изгледа хладно. Другите три паяка го последваха, като минаха през сечището и изчезнаха отново в гората. *Стеносите* разговаряха помежду си на гърлен тринар.

Тошио се втрени след тях. Разбра, че дори е затаил дъх.

– Не съм сигурен за Таката-Джим, но онези делфини с него са по-ненормални и от хищните риби на Атласт – каза си той на глас, клатейки глава. Беше срещал няколко така наречени *Стеноси* на Калафия. Някои бяха показали странности – както положителни, така и отрицателни, като Сах'от например. Но никой от тях нямаше толкова безумен поглед, колкото спътниците на бившия помощник-капитан.

Звукът от процесията отшумя. Тошио се изправи на крака.

Чудеше се защо Джилиън въобще бе пуснала Таката-Джим. Защо просто не го бе хвърлила заедно с последователите му в ареста и не бе *приключила* С това?!

Всъщност беше добра идея да се остави един екип със спомагателния кораб, който да се опита да се промъкне към Земята, ако „Стрийкър“ загинеше при опита си за бягство. Джилиън вероятно не бе могла да отдели никой от доверените членове на екипажа. Но...

Той пое към селището на кикуйте, размишлявайки по пътя.

Разбира се, спомагателният кораб беше прегледан основно. Таката-Джим не можеше да се свърже с галактяните, дори и да искаше. А Тошио не виждаше причина, поради която да иска.

Но ако *имаше* такава? И ако намереше начин?

Тошио за малко не се блъсна в едно дърво – дотолкова се бе съсредоточил в размишленията си. Вдигна поглед и коригира пътя си.

„Просто трябва да се уверя – реши той. – Довечера ще проверя дали той може да причини неприятности.“

Довечера.

Възрастните на племето бяха насядали в кръг на една полянка в центъра на селището. Игнасио Метц и Дени Зудман седяха в единия край. Точно срещу тях бе приклепнала Майката на Гнездото. Нейните ярки зелено-червени дихателни торбички дишаха шумно. Старейшините от двете ѝ страни се издигаха и спадаха като верига весело оцветени балони сред процеждащата се в гората слънчева светлина.

Тошио спря в края на полянката. Слънцето се промъкваше през дърветата, разкривайки това съвещание на различни раси.

Майката на Гнездото на Кикуи цвърчеше, размахвайки лапите си нагоре-надолу по един странен начин, който по думите на Дени изразяваше радост. Ако най-възрастната женска беше ядосана, жестовете ѝ щяха да бъдат кръстосани. Беше удивително прост модел за изразяване. Останалите от племето повтаряха нейните звуци, изпреварвайки я понякога с надигащи се и заглъхващи възгласи на съгласие.

Игнасио Метц кимаше развълнувано, притискайки с ръка слушалката, в която чуваше компютърния превод. Когато възгласите позатихнаха, той изрече няколко думи в микрофона. От високоговорителя на компютъра се изля поток от високочестотни, повтарящи се писукания.

Лицето на Дени показваше облекчение. Тя се бе опасявала от първата среща на специалиста по ъплифт с кикуйте. Но очевидно Метц не бе провалил дългите ѝ и предпазливи преговори с аборигените. Съвещанието изглежда отиваше към край, удовлетворяващ и двете страни.

Дени забеляза Тошио и ослепително му се усмихна. Стана и напусна кръга без церемониалности. Забърза към мястото, където стоеше той.

– Как върви? – попита Тошио.

– Великолепно! Излиза, че гой е прочел всяка дума, която съм изпратила на кораба! Разбира стадния им протокол, физическите им белези за пол и възраст и смята, че моят поведенчески анализ е образцов! Образцов!

Тошио се усмихна, споделяйки радостта ѝ.

– Спомена, че ще ме предложи за член на Центъра по Ъплифт! Представяш ли си? – Дени непрестанно подскачаше от вълнение.

– А договоят?

– О, те са готови по всяко време. Ако Хикахи дойде със скифа, ние

ще вземем дузина кикую с нас на „Стрийкър“. Иначе неколцина ще тръгнат с Метц в спомагателния кораб. Всичко е уредено.

Тошио погледна към веселите туземци и се опита да не издаде опасенията си. Разбира се, това беше от полза за кикуюите като вид. Те щяха да живеят по-добре под патронажа на Човечеството, отколкото под този на почти всяка друга овладяла звездите раса. А земните генетици трябваше да изучат живи екземпляри, преди да подадеха каквото и да е иск за осиновяване.

Щеше да бъде направено всичко възможно, за да се запази здравето на първата група аборигени. Половината от работата на Дени се състоеше в изучаване на телесните им изисквания и нужди. Но все още нищо не гарантираше оцеляването на първата група. А дори и да оцелееха, Тошио се съмняваше, че те знаеха какви странни неща ще ги връхлетят.

„Те все още не са разумни същества, – припомни си той. – Според Галактическия закон, все още са животни. И, за разлика от всеки друг в Петте Галактики, ние поне се опитваме да обясним на ограничените им мозъци и да поискаме разрешение.“

Но той си спомни и една бурна нощ с проливен дъжд и ярки светкавици, когато малките земноводни се бяха скупчили около него и един ранен делфин, който беше негов приятел, давайки им топлина и сила с компанията си.

Обърна се с гръб към окъпаната от слънцето полянка.

– Тогава вече нищо ли не те задържа тук? – попита той Дени.

Тя поклати глава.

– Е, бих искала да остана още малко, разбира се. Сега, когато приключих с кикуюите, мога наистина да се заловя с проблема за металните възвишения. Затова и бях толкова кисела преди няколко дни. Освен уморена, бях и раздразнена от опитите си да реша две първостепенни задачи. Но сега сме на крачка по-близо до решаването на проблема. Между впрочем, знаеш ли, сърцевината на металното възвишение е още жива! Тя е...

Тошио трябваше да я прекъсне, да спре потока от думи.

– Дени! Моля те, спри за минутка! Отговори ми на въпроса. Готова ли си да тръгнеш сега?

Дени премигна. Намръщена, тя смени темата.

– „Стрийкър“ ли? Нещо се е объркало, така ли?

– Те са тръгнали преди няколко часа. Искам да събереш всичките си бележки и мостри и да ги натовариш на уотърскутера си. Ти и Сах'от тръгват утре сутринта.

Тя го погледна, бавно поглъщайки думите му.

– Искаш да кажеш *ти*, аз и Сах'от, нали?

– Не. Аз ще остана още малко. Трябва.

– Но защо?

– Виж, Дени, не мога да говоря за това сега. Просто направи както ти казах, моля те.

Когато той се обърна да тръгне към дървото-сонда, тя го сграбчи за ръката.

– Но нали щяхме да тръгнем заедно! Ако ти имаш работа тук, то аз ще те изчакам!

Той тръгна, без да отговори. Не знаеше какво да каже. Беше страшно тъпо, че бе спечелил най-сетне уважението и симпатиите ѝ, а само след няколко часа трябваше да я загуби.

Ако това означава да си голям, аз не се нуждая от него, помисли си той. *Гадно е.*

Като се приближиха към басейна, до тях достигнаха звуци от шумен спор. Тошио забърза. Дени подтичваше до него, докато не изскочиха от гората.

Чарлз Дарт крещеше и стискаше един тънък цилиндър, хванат в другия край от един от манипулаторите на паяка на Таката-Джим. Чарли се съпротивляваше на дърпането на машината. Таката-Джим се усмихваше с отворена челюст.

Схватката продължи няколко секунди, след което мускулите на неохимпанзето не издържаха и цилиндърът се изхлузи от ръцете му. Той падна по гръб в прахта и едва не се изтърколи в басейна. Скочи отново и даде воля на гнева си.

Тошио видя трите други паяка да маршируват към спомагателния кораб. Всеки от тях носеше по един от тънките цилиндри. Тошио спря и огледа внимателно този, който държеше Таката-Джим. Очите му се разшириха.

– Вече няма опасност – каза му Таката-Джим. В гласа му се долавяше равнодушие. – Конфискувам тези. Ще бъдат в безопасност на борда на моя кораб и не ще причинят вреда.

– Те са мои, мръсен крадец! – Чарлз Дарт яростно подскочи, размахвайки ръце. – Престъпник! Мислиш, че не знаая, че ти се опита да убиеш Крейдейки? Всички знаем, че си ти! Ти повреди шамандурите, за да прикриеш доказателството! А сега отмъкваш инструментите ми!

– Които ти без съмнение си откраднал от оръжейния склад на „Стрийкър“. Или предпочиташ да се свържем с доктор Баскин за

потвърждение, че наистина са твои?

Дарт изръмжа и оголи зъбите си. После се извърна с гръб към неолделфина и седна на земята пред един току-що разопакован на брега на басейна сложен подводен робот-сонда.

Паякът на Таката-Джим започна да се отдалечава, но делфинът забеляза, че Тошио го гледа. За миг хладната резервираност на Таката-Джим се пропука под яростния поглед на младежа. Той отмести погледа си, но после отново го върна към Тошио и каза:

– Не вярвай на всичко, к-което чуеш, момче-човек. Много направих и ще продължавам да правя и съм убеден, че съм прав. Но не аз навредих на Крейдейки.

– Ти ли унищожи шамандурите? – Тошио усещаше Дени близо зад себе си, втрещена в едрия делфин.

– Да. Но не аз зззложих капана. Като крал Хенри и Бекет-т, аз само го открих после. Кажете това на Земята, ако по някаква странна случайност успееш да се спасиш, а аз не. Друг бе инициаторът.

– Тогава кой? – Тошио сви юмруци.

От носовата дупка на Таката-Джим излезе дълга въздишка.

– Нашият доктор Метц е изкопчил от Съвета работни места за някои, които не би трябвало да участват в тази експедиция. Той е бил нетърпелив. Някои от неговите *Стеноси* имат... *необичайни* родословни дървета.

– *Стеносите...*

– *Някои Стеноси!* Аз не съм сред експериментите на Метц! Аз съм офицер на космически кораб. Заслужил съм мястото си! – Гласът на делфина беше предизвикателен. – Когато напрежението достигна върхната си точка, някои от тях се обърнаха към мен. Мислех, че мога да ги контролирам. Но имаше един, с който дори аз не можех да се справя. Кажете им ако се върнеш у дома, Тошио Ивашика. Кажете им там, на Земята, че е възможно да превърнеш един делфин в чудовище. Трябва да бъдат предупредени.

Таката-Джим го изгледа настойчиво, след което обърна паяка и последва екипажа си към спомагателния кораб.

– Той е лъжец! – прошепна Дени след отдалечаването му. – Говори много логично и умно, но треперя, когато го слушам!

Тошио гледаше как паякът изчезва по пътеката.

– Не – каза той. – Той е амбициозен и може би също е луд. Освен това вероятно е и предател. Но мисля, че всичко, което каза, определено е истина. Може би от гордост сега се придържа към повърхностна

искреност. – Той се обърна, клатейки глава. – Но това не го прави по-малко опасен.

Тошио се приближи към Чарлз Дарт, който го погледна с приятелска усмивка. Младежът приклепна близо до шимпанзето-планетолог.

– Доктор Дарт, колко големи бяха те?

– Кои те, Тошио? Хей! *Виждаш* ли си новия робот? Страхотен е. Може да се спусне до основата на дънера на дървото-сонда и после да проникне странично в онези големи тунели от магма, които открихме...

– Колко големи *бяха те*, Чарли? – настоя Тошио. Беше напрегнат и готов да удуши шимпанзето. – *Отговори* ми!

Дарт го погледна кратко, виновно, после сведе очи.

– По около един килотон всяка – въздъхна той. – Почти недостатъчни, за да предизвикат големи размествания в слоевете на планетата. – Той отново погледна нагоре с големи невинни кафяви очи. – Те наистина бяха само едни малки атомни бомбички, честно!

70. ХИКАХИ

Нуждата да се движи тихо поддържаше скоростта ѝ малко по-висока от тази на уотърскутер. Беше изнервящо.

Лишена от връзка с когото и да е за повече от ден, Хикахи изучаваше пейзажа около себе си, за да избегне мислите за Крейдейки и „Стрийкър“. Рано или късно щеше да разбере какво се е случило. А дотогава притесненията само щяха да я изморяват.

Утринната светлина се процеждаше до дъното на каньона, докато тя се движеше на изток и после на север. Покривки от виещи се водорасли се носеха над нея, а риби с медни гърбове се стрелваха за кратко край скифа, докато той не ги оставеше назад.

Веднъж тя забеляза нещо дълго и змиеподобно, което бързо се шумгна в морска пещера при приближаването ѝ. Нямаше време да спира и да го проучва, но засне морското чудовище, минавайки край него.

Какво ще правя, ако намеря „Стрийкър“ унищожен? Ще се върна при тенанинската развалина незабавно. Там се нуждаят от мен. Но тогава аз ще съм капитан. А криенето на дъното на океана не е дълготрайно решение. Не в този смъртоносен свят.

Мога ли да преговарям за предаването ни?

Ако се стигнеше дотам, тя нямаше да позволи Галактяните да я

хванат жива. Тя беше една от малцината, която с точните си бележки можеше да намери верния обратен курс към изоставената флотилия.

Може би трябва да изпратя екипажа в безопасност и тогава да се опитам да се измъкна със скифа, размишляваше тя. Не че скифът би могъл да стигне до Земята, дори и ако преодолее блокадата на Галактиките. Но някой трябва да се опита да съобщи на Земята. Може би ще се намери начин фанатиците да бъдат наказани... поведението им да им струва толкова скъпо, че да се замислят, преди повторно да заплашват Земяни.

Хикахи знаеше, че мечтае. След няколко хиляди години хората и техните подопечни раси може би щяха да имат такава сила, може би.

Тя се заслуша. Някакъв звук...

Увеличи обхвата на корабните хидрофони. Филтрите им премахнаха страничните шумове като ръмженето на двигателите или на приборя. Тя чу далечни убягващи звуци на океански същества.

– Компютър! Провери за наличие на китообразни!

Звукът се промени. Морето стана тихо. И все пак имаше следа от нещо.

– Увеличи обхвата! – Шумът се усили. Освен съскането на смущенията тя долови далечните, но ясно различими викове на плуващи делфини! Това бяха отчаяните звуци на битка.

Дали долавяше отзвучите на сражаващи се, оцелели от някакво нещастие? Как да постъпи? Искаше да се втурне на помощ на уплашените делфини. Но кой ги преследваше?

– Машинни звуци! – нареди тя. Но детекторът светна червено, което показваше, че в обхвата му няма такива. Значи делфините бяха без уотърскутери.

Ако опиташе да им помогне, рискуваше единствената надежда на екипажа в Морския кон. Не трябваше ли да заобиколи гонещите се и да побърза към „Стрийкър“ според плана? Изборът беше мъчителен.

Хикахи намали още скоростта си, за да се придвижи още по-тихо, и насочи скифа на север, към далечните викове.

71.

ЧАРЛЗ ДАРТ

Той изчака всички да се отдалечат, преди да отвинти задния капак на новия робот и да провери съдържанието под него.

Да, тя все още беше тук. Укрита на сигурно място.

Е, добре, помисли си той. Бях се надявал да повтора експеримента. Но една бомба трябва да е достатъчна.

72. „СТРИЙКЪР“

(ОТ ДНЕВНИКА НА ДЖИЛИЪН БАСКИН)

Тръгнахме. Всички на борда изглеждат облечени, че най-после сме в движение.

„Стрийкър“ се вдигна от океанското дъно късно снощи, двигателите му едва работят. Бях на мостика, следейки докладите на делфините отвън и наблюдавайки придвижването, докато не се убедихме, че „Стрийкър“ е добре. Всъщност като че ли самият кораб дори изглежда доволен от това, че се движи.

Емерсън и екипажът в двигателния отсек трябва да се гордеят с извършената от тях работа, въпреки че, разбира се, това, което я направи възможно, бяха материалите, открити от Том и Тишуут. „Стрийкър“ отново боботи като космически кораб.

Курсът ни е на юг. Съединихме едножичен кабел с една радиостанция зад нас, за да сме във връзка с екипа на острова, и оставихме съобщение за Хикахи, когато се появи.

Надявам се тя да побърза. Да си капитан е по-сложно, отколкото съм си представяла. Трябва да съм сигурна, че всичко е извършено по най-правилния начин и то колкото е възможно по-дискретно, без да създавам у делфините чувството, че ги надзиравам. Това ме кара да желая да притежавам част от военната подготовка, получена от Том, докато аз бях в медицинското училище.

След по-малко от тридесет часа ще достигнем тенанинската черупка. Суеси каза, че те са готови да ни посрещнат. Междувременно изпратихме разузнавачи напред, а Уатасети се движи над нас в уотърскутер с детектор. Уредите му показват много малко издаващи ни белези, следователно засега трябва да сме в безопасност. В момента бих дала годишната си заплата за Хикахи, Тишуут или дори Кипиру. Преди не можех да разбера защо един капитан толкова цени своя помощник.

Като стана дума за капитани, нашият е истинско чудо.

Крейдейки сякаш беше в унес дълго след излизането си от санаториума. Но дългите му разговори със Сах'от изглежда го пробудиха. Не зная какво е направил Сах'от, но никога не съм вярвала, че някой с такива тежки увреждания като Крейдейки може да бъде толкова деен и да се окаже толкова полезен.

Когато се вдигнахме, той помоли да му позволя да надзирава разузнавачите и ескортиращите ни. Отчаяно се нуждаех от доверен делфин, който да отговаря за всичко там навън, и реших, че присъствието му ще помогне за морала. Дори *Стеносите* бяха развълнувани, че той отново е сред тях. Последните им съжаления за моя „преврат“ и изгнанието на Таката-Джим изглежда се изпариха.

Крейдейки се ограничава до най-простите викове на тринар, но това изглежда достатъчно. Сега той е отвън, движейки се с уотърскутера си, като държи нещата в ред чрез посочване, побутване и даване на пример. Само след няколко часа Тишуут ще се срещне с разузнавачите, които изпратихме напред, и тогава Крейдейки ще може да се завърне на борда.

На комуникационния ми пулт една малка светлинка свети откакто съм се върнала на борда. Това е онзи смахнат тимбримиански компютър – Нис. Карам проклетото нещо да ме чака.

Том не би одобрил това, предполагам. Но една жена има само толкова сили, а аз се нуждая от малка дрямка. Ако въпросът беше спешен, Нис щеше досега вече да се е включил и да е заговорил.

О, Том, твоята издръжливост би ни помогнала сега. Връщаш ли се вече? Не те ли носи вече твоят малък хидроплан към острова на Тошио?

Кого заблуждавам? След първата телепатична бомба ние не засякохме нищо освен шум от битката в космоса, част от който показваше сражение и над последното му местонахождение. Той не бе изпратил нито една от съобщителните бомби. Така че или бе решил да не изпраща съмнително известие, или още по-лошо.

Без съобщение от Том как можем да решим какво да правим, след като влезем в Морския кон? Да се вдигнем ли и да опитаме късмета си или да се крием в корпуса, докато можем?

Това ще реши Хикахи, когато му дойде времето.

Джилиън затвори дневника си и сложи отпечатък от палеца си на

защитаващата файла система за самоунищожение. После стана и изключи светлината.

При излизането си от лабораторията тя мина край старинния труп, който бяха взели на такава цена от Шалоу Клъстър. Хърби просто лежеше там, усмихвайки се на светлината на един малък прожектор. Една древна загадка. Една мистерия.

И причинител на неприятности.

Очукан, с белези от сраженията, „Стрийкър“ бавно се движеше по дъното на подводната долина. Моторите му работеха леко, с подтисната мощност. Тъмна разпенена мъгла се вдигаше под него, там, където двигателите му разбутваха наносите.

Ръбестият цилиндър се плъзгаше над мрачни каньони и пропасти, край стените на подводни възвишения и долини. Малки уотърскутери се движеха около него, направлявайки кораба чрез сонари.

Крейдейки отново наблюдаваше своя „Стрийкър“ в движение. Той слушаше кратките доклади на разузнавачите и караула и отговорите на екипажа на мостика. Не разбираше съобщенията в детайли; сложният технически жаргон надвишаваше възможностите му. Но подразбираше положението; екипажът държеше нещата в своите ръце.

„Стрийкър“ не можеше в действителност да блести в неясната синкава светлина на петдесет метра под него, но Крейдейки можеше да го чува – собственият му сонар цъкаше в акомпанимент, докато той се наслаждаваше на глухото боботене на корабните двигатели и си представяше, че отново може да полети с него.

:Никога Вече Крейдейки: Ти Никога Вече Няма Да Летиш С Него:

Привидението, К-К-Кп-Крий, постепенно се материализираше край него, като призрачна фигура от сребристи и звукови сенки. Присъствието на бога не изненада и дори не смути Крейдейки. Беше очаквал появянето му. Богът плуваше мързеливо, като без усилие поддържаше скорост като тази на уотърскутера.

:Ти Побягна От Нас: И Все Пак Сега Целенасочено Ме Извая От Песен: Заради Старите Гласове Които Чу Ли?: Гласовете Отдолу?:

:Да:

Крейдейки мислеше не на тринар или английски, а на новия език, който изучаваше.

:В този свят има някакъв древен гняв: Чух неговата песен:

Огромното чело на въображаемия бог грееше със звездна светлина. Малката му уста се отвори. Зъбите му проблеснаха.

: И Какво Смяташ Да Правиш?:

Крейдейки долови, че той вече знае отговора.

: Да Изпълня Дълга си: – отговори той на собствения език на бога. –

: Какво Друго Бих Могъл Да Правя?:

От дълбините на Сънищата на Кита богът въздъхна одобрително.

Крейдейки засили обхвата на хидрофоните си. Далеч напред се чуваха развълнувани отзвuci – радостни викове за поздрав.

Той погледна екрана на радара на уотърскутера си. В далечния му край имаше малка група точки, които се приближаваха. Те се присъединиха към точките, които бяха разузнавачите на „Стрийкър“. Първата трупа сигурно беше отрядът на Тишуут от Морския кон.

Като се увери, че наблизо няма никой, който да го види, той кривна с уотърскутера си в един малък страничен каньон. Скри се в скалните сенки и изключи двигателя си. След това зачака, наблюдавайки как „Стрийкър“ минава под неговото скривалище и изчезва заедно с последните от ескорта зад един завой в обширната долина.

– Сбогом... – Той се съсредоточи върху английските думи. – Сбогом... и... успех...

Когато вече беше безопасно, той включи мотора на уотърскутера си и се измъкна от малката ниша. Обърна и се насочи на север към мястото, което бяха напуснали преди двадесетина часа.

: Можеш Да Дойдеш С Мен Ако Искаш: – каза той на бога – отчасти въображаем, отчасти нещо друго. Призрачната фигура отговори с недуми, създадени от собствените сонарни звуци на Крейдейки.

: Ще Те Придружа: Не Бих го Пропуснал дори за Песента на света.

ЧАСТ СЕДМА ХРАНИТЕЛНАТА ВЕРИГА

„Господарю, чудя се как рибите живеят в морето.
По същия начин, както хората на земята –
по-големите изяждат по-малките“

Уилям Шекспир, „Ричард II“

73. АКИ

Това беше вик, от който кръвта му се смрази. Само чудовище би могло да издаде подобен звук. Той побягна от него почти с такава сила, с каквата бягаше и от съществото, което го изригна.

По пладне Аки осъзна, че всичко е свършено.

Неговото изтощение личеше не само от ускореното сърцебиене и тежкото дишане, но и от болезненото лющене на горния слой на кожата му. Алергичната му реакция към водата сякаш се бе усилила и от умората. Стана още по-лошо, когато започна да се движи насам-натам като обезумял сред малките островчета. Предишната му гладка и еластична кожа сега бе покрита с рани. Мозъкът му беше съвсем малко по-свеж от тялото.

Няколко пъти бе избягвал капани, които щяха да го превърнат в парче месо. Веднъж чрез помощта на ултразвуковия си рефлекс се измъкна почти от пастта на К'та-Джон. Гигантът се беше озъбил и размахал своя бластер, когато Аки се извърна и лудешки побягна. Не скоростта и умът помагаша на Аки да се измъква. Той разбра, че неговият противник си играе с него.

Надяваше се да намери спасение на север, към острова на Тошио, но сега се бе извърнал изцяло и северът бе загубен за него. Може би, ако успееше да издържи до залез...

Не. Нямахте да издържи толкова дълго. Време бе да сложи край.

Смразяващият ловен вик проехтя отново. Виенето сякаш съгсти водата около него.

Голяма част от умората на Аки идваше от машиналният страх, който

викът породи. Що за дявол *беше* това, което го преследваше?

След малко му се стори, че чува отдалеч друг вик. Той звучеше като търсец зов на *Турсиопс*. Но вероятно само си внушаваше. Каквото и да ставаше там, на „Стрийкър“, те едва ли имаха възможност да пратят някого да го търси. Дори и да го бяха сторили, как можеше някой да го открие в тази океанска шир?

Той бе извършил една услуга на „Стрийкър“, отвлитайки вниманието на К'та-Джон и насочвайки го далеч от мястото, където можеше да навреди.

Дано Джилиън и Хикахи са се върнали и са оправили нещата, помисли си той. Сигурен съм, че са го направили.

Той тихо си пое дъх под сянката на разцепена скала. К'та-Джон, разбира се, знаеше къде е. Беше само въпрос на време, докато гонитбата му омръзнеше и дойдеше да вземе плячката си.

Все по-отпаднал съм, помисли си Аки. Трябва да приключа с това, докато все още има шанс да спечеля нещо, дори и само честта да избега момента на собствената си смърт.

Той провери заряда в бронята си. Имаше достатъчно само за два добри изстрела от бластера. Те трябваше да бъдат дадени от твърде късо разстояние, а несъмнено оръжието на К'та-Джон беше с почти пълен заряд.

С манипулаторите на бронята си сложи акваланга върху носовата си дупка. Имаше кислород за десет минути. Повече от достатъчно.

Високият вик проехтя отново, вледеняващ, надсмиващ се.

Добре, чудовище. Той стисна челюст, за да се предпази от повторно потреперване. Имай търпение. Идвам.

74. КИПИРУ

Кипиру пое на североизток по посока на бойните звуци, които бе чул през нощта. Плуваше мощно и бързо по повърхността, извивайки и гмуркайки се под водата. Изруга забавящата го броня, но да я хвърли бе немислимо.

Още веднъж изруга отвратителния си късмет. И неговият, и уостър-скутерът на Моки бяха изчерпани, ненужни и трябваше да бъдат изоставени.

Когато навлезе в лабиринта от малки острови, той за пръв път ясно

чу ловния вик. Досега можеше да се успокоява, че си въобразява – че разстоянието или някакво странно пречупване във водата подлъгва слуха му за нещо, което не съществува.

Пронизителният крясък се отрази от металните възвишения. Кипиру се завъртя и за момент му се стори, че около него има глутница преследвачи.

Тогава долетяха други звуци – далечен крясък и много слаб вик на тринар. Кипиру извъртя муцуната си, избра направление и заплува с всички сили.

Мускулите му мощно се изопваха, докато летеше през лабиринта.

Когато стържещо бръмчене му подсказа, че аквалангът му е почти на изчерпване, той изруга, докато откачаше приспособлението и продължи своя устрем по повърхността, вдишвайки и издишвайки при всеки скок.

Стигна до тесен отрязък от преплитачи се канали и се завъртя объркано.

По кой път? Изви се около оста си, докато ловният вик не прозвуча още веднъж. След това долетя звук от ужасен сблъсък. Той чу писък на ярост и болка и слабият вой на задействан бластер. Ново неясно предизвикателство на тринар бе посрещнато с вледеняващ крясък и втори сблъсък. Кипиру се втурна натам. Не можеше да е далеч. Носеше се, без да щади силите си, направо към мястото, откъдето прозвуча последният зов на изтощено предизвикателство:

За честта
на Калафия...

Гласът изчезна сред вик на дивашки триумф. После настъпи тишина.

Това му загуби нови пет минути, през които като луд се стрелкаше из тесните канали в търсене на полесражението. Вкусът на водата, когато Кипиру нахлу в тихия залив, му подсказа, че е твърде късно. Спря точно преди да влезе в малка долина между три метални възвишения. Нишки от увивни растения се поклашаха над него.

Розова пяна се стелеше от центъра на миниатюрната долина в дълги кървави струи по посока на течението. В центъра, омотано в разкъсаната си броня, тялото на млад неоделфин, вече отчасти разчленено, се носеше с корама нагоре, разкъсвано и дърпано от кървавата челюст на гигантски делфин.

Гигантски делфин? Как през цялото време, откакто бяха напуснали Земята, той не бе забелязал това? Отчаяно нагласи нов акваланг от бронята си и вдиша задъхано, докато наблюдаваше и слушаше убиеца.

Погледни тъмната му окраска, каза си той. Погледни късата му челюст, огромните зъби, късата остра гръбна перка.

Чуй го!

К'та-Джон доволно изгруктя, докато откъсваше парче от тялото на Аки. Гигантът изглежда дори не забелязваше нито дългото изгаряне от лявата страна на тялото си, нито синината, бавно разпростираща се от точката, където го бе достигнал последният отчаян удар на Аки.

Кипиру разбра, че чудовището го усеща. К'та-Джон лениво преглътна и след това се изкачи на повърхността за въздух. Когато се спусна, той погледна право към Кипиру.

– Е, пилоте? – промърмори той доволно.

Кипиру употреби английски, въпреки че аквалангът заглушаваше думите му.

– Току-що се справих с един кретен, К'та-Джон, но *твое* израждане е срам за цялата наша раса.

Присмехът на К'та-Джон се изрази в серия високи изсумтявания.

– Ти мислиш, че съм се изродил подобно на онзи трогателен *Сте-носс* Моки, нали, пилоте?

Кипиру можа само да поклати глава, безсилен да назове това, в което смяташе, че се е изродил гигантът.

– Възможно ли е изродил се делфин да говори толкова добре английски, колкото аз го говоря? – усмихна се подигравателно К'та-Джон. – Или да използва логика по такъв начин? Щеше ли един превъртял *Турсиопс* или дори чист *Стенос* да преследва с такава решителност и ззадоволенство дишаша въздух жертва? Наистина, кризата през последните няколко седмици позволи нещо дълбоко вътре в мен да се разпука. Но можеш ли наистина да ме изслушаш, а после да ме наричаш *изродил се делфин*?

Кипиру погледна розовата пяна около късите и набити мощни челюсти на гиганта. Трупът на Аки бавно се отдалечаваше с прилива.

Аз зная какво си ти, К'та-Джон – Кипиру премина на тринар:

Студените води кипят
когато ти крещиш
Гладна кървава паст
изпълва съницата ти,

Харпуните убиват
китове,
Мрежите на Ики
ни ловят,
ала от тебе само
боим се ние през нощта
От тебе само,
... косатке.

К'та-Джон зина от задоволство, като при приемане на похвала. Той се изкачи за въздух и се върна няколко метра по-близо до Кипиру, хилейки се.

– Отгатнах истината преди известно време. Аз съм един от ценните експерименти на нашия обичен човек-патрон Игнасио Метц. Т-този глупак стори нещо велико, въпреки цялата си глупост. Някои от другите, които той мъкна на работа на „Стрийкър“ се изродиха или полудяха. Но аз сесъм успех...

– Ти си бедствие! – изломоти Кипиру, чийто акваланг му пречеше да употреби по-точни думи.

К'та-Джон се приближи с още няколко метра, заставяйки Кипиру да се оттегли неволно. Гигантът спря отново; самодоволно цъккане се излъчваше от сонара му.

– Такъв ли съм, пилоте? Можеш ли ти, обикновен рибобяец, да разбереш по-висшите? Подобава ли на теб да съдиш някой, чийто праотци са на върха на океанската хранителна верига? И да се държиш заедно с целия си вид като съдията на морето?

Кипиру почти не слушаше, усещайки стопяващата се дистанция между него и чудовището.

– Много преувеличаваш. Ти имаш само няколко генни връзки от...

– Аз съм КОСАТКА! – изрева К'та-Джон. Викът проехтя като мощен хвалебствен химн. – Външният вид е *нищо*. Мозъкът и *кръвта* са от значение. Чуй ме и имай смелостта да отречеш какво съм.

Трясъкът на челюстта на К'та-Джон беше като изстрел от пушка. Ловният вик се разнесе напред и Кипиру, намиращ се под прякото му давление, почувства дълбок инстинктивен страх, желание да се скрие или да умре.

Но устоя. Той си наложи да застане в самоуверена поза и изрече думи на предизвикателство:

– Ти си се изродил, К'та-Джон! По-лошо, ти си мутиращо същество

без абсолютно никакво наследство. Намесата на Метц не е била успешна. Мислиш ли, че истинска косатка щеше да извърши това, което т-ти направи? Те наистина ловуват неразвити делфини на Земята, но само когато са гладни! Истинската косатка не убива безогледно!

Кипиру изхвърли изпращанията си и ги тласна с перките си към гиганта.

– Ти си неуспешен експеримент, К'та-Джон! Твърдиш, че все още си логичен, но сега нямаш дом, И когато моят доклад пристигне на Земята, твоята генетична протоплазма ще бъде изляна в някоя клоака. Твоят род ще приключи по начина, по който свършват чудовищата.

Очите на К'та-Джон проблеснаха. Той обвини Кипиру със звуков импулс, сякаш за да запамети всяка особеност на предполагаемата жертва.

– Кое те кара да мислиш, че някога въобще ще докладваш? – изсъска той.

Кипиру се усмагна с отворена уста.

– Простият факт, че ти си осакатен, душевно болен звяр, чиято тъпа муцуна не може да продъни картон, чиято злост е единствено за огради-те на басейни, където само да замърсяваш водата...

Гигантът изрева отново, този път от ярост. Когато К'та-Джон атакува, Кипиру се извърна и се втурна към един страничен канал, избягвайки мощните челюсти.

Промъквайки се през дебел плет от клатещи се водорасли, Кипиру само се поздрави. Подтиквайки чрез присмех К'та-Джон към лична вендета, той го беше накарал изцяло да забрави за своята броня... и лазерната си пушка. К'та-Джон явно възнамеряваше да убие Кипиру по начина, по който бе постъпил с Аки.

Кипиру бягаше само на едно тяло дължина пред мутанта.

„Дотук добре“, помисли си той, когато блестящите метални склонове останаха назад.

Но се оказа трудно да се отърве от преследвача си. И застрашаващите челюсти накараха Кипиру да се замисли дали стратегията му бе толкова мъдра, колкото му се струваше в началото. Преследването продължаваше и продължаваше, докато следобедът не отмина. Когато слънцето залезе, те все още се гонеха.

В тъмнината гонитбата се превърна в надпревара на съобразителността и звука.

Нощните обитатели на архипелага бягаха в ужас, докато две бързи

чужди чудовища летяха измежду островните канари, стрелкайки се сред облаци от мехури. При преминаването си те покриваха дълбините и плитчините със сложни и объркващи звукове – смесени образи и ярки илюзии на отзвуци. Местните риби, дори и най-големите, напуснаха мястото, оставяйки го на сражаващите се чуждопланетяни.

Това беше една зловеща игра на образ и сянка, на измами и ненадейни засади.

Кипиру се мушна в тесен, заблатен канал и се заслуша. Беше изминал час, откакто чу за последен път ловния вик, но това не означаваше, че К'та-Джон е останал мълчалив. Кипиру си изгради мислена карта на заобикалящото го пространство според отраженията, които достигаха до него. Разбра, че някои от тези образи са умело изработени капани. Гигантът беше наблизил, и използваше своите свръхнадарени сонарни органи, за да наложи пласт от неистина върху отзвуците на това място.

Кипиру пожела да можеше да вижда. Но среднощните облаци хвърляха всичко в тъмнина. Единствено фосфоресциращите растения бледо осветяваха морския пейзаж.

Той се издигна за въздух на повърхността и погледна неясните сребристи очертания на облациите. Под неприятния дъжд растителността по металните възвишения свистеше и се люшкаше.

Кипиру пое седем пъти въздух и се спусна отново. Долу беше мястото, където щеше да се реши сражението.

Фантоми се носеха през откритите канали. Фалшивото ехо сякаш създаде представата за отвор директно на север – посоката, към която Кипиру се бе опитвал да насочи гонитбата. При внимателен оглед обаче той установи, че се е поддал на илюзия.

Друг такъв фалшив пасаж го бе заблудил по-рано и той се бе отклонил едва в последния момент, твърде късно, за да се предпази от сблъсъка с покрития с пълзящи растения ръб на едно метално възвишение. Разнебитен, бе успял да се освободи от растителната плетеница точно навреме, за да избегне удара. Гигантската муцуна на К'та-Джон мина покрай него на инчове. Докато бягаше, Кипиру бе улучен от бластера. Лявата му страна бе обгорена. Болката беше ужасна. Единствено великолепната му маневреност му позволи този път да избяга, да намери начин да устои на вълните от болка.

Той вероятно щеше да избяга от псевдо-косатката, ако имаше още време. Времето обаче не беше на негова страна. К'та-Джон се беше

посветил на обредния лов и не мислеше за нищо друго. Той не планираше завръщане в цивилизацията. Всичко, което трябваше да направи, бе да предотврати доклада на Кипиру и да се повери на Игнасио Метц, който да защити правото му на възпроизвеждане на Земята.

А Кипиру имаше отговорности. И „Стрийкър“ нямаше да го чака, ако му се откриеше възможност за бягство.

Все пак, помисли си той, опитвам ли се наистина с всички сили да се измъкна?

Той се намръщи и поклати глава. Преди два часа беше почти убеден, че се бе отървал от К'та-Джон. Вместо да направи сигурно бягството си, той се беше върнал обратно заради някакво хрумване, което дори не можа да си спомни, докато не долови звуковата следа на гиганта. Врагът му също го усети. Ловният вик проехтя незабавно и мутантът отново го подгони.

Защо направих това?

Някаква идея проблесна за миг... истината... Но Кипиру я отхвърли. К'та-Джон го приближаваше. Делфинът едва усети тръпката от адреналина, който надделя над болката от натъртванията и изгарянията му.

Илюзиите изчезнаха внезапно като мъгла, разпадайки се в съставни щракания и шептения. Сред водовъртеж от мощни удари с перките, гигантът се вмъкна в канала под Кипиру. Бялата окраска на търбуха на неговия съперник се откри в мрака, когато К'та-Джон се издигна за въздух, после проплува покрай нишата на Кипиру, хвърляйки пулсиращи вълни на претърсващ звуков импулс пред себе си.

Кипиру изчака, докато чудовището отмина. После самият той се изкачи на повърхността. Пое си леко дъх пет пъти, после се потопи, без да помръдне плавник.

Чудовището беше на десет метра от него. Кипиру не издаде нито звук, докато К'та-Джон не се издигна отново за въздух. Но щом *Стеностът* се спусна, Кипиру насочи мощен звуков импулс, който се отрази от две метални възвишения от другата страна на канала.

Полу-косатката бързо се извърна и се втурна вляво от Кипиру, като мина почти под него, преследвайки измамата.

Като потъващ реактивен снаряд, Кипиру се спусна с муцуна напред към противника си. Сетивата на ловеца бяха невероятни, въпреки пълното мълчание на Кипиру. К'та-Джон чу нещо зад себе си и се извъртя като дервиш, за да се изправи във водата, заставайки полулицево към Кипиру.

Неочаквано гълът се оказа неудобен за удар или стрелба.

Бластерът и гигантските челюсти се завъртяха към Кипиру. Ако се откаже и побегнеше, лазерът със сигурност щеше да го догони.

Внезапно нещо проблесна в паметта му. Той си спомни тактичeskия си инструктор в академията, изнасящ лекция за предимството на изненадата.

Има едно неповторимо оръжие в нашия арсенал на разумни Земяни, което другите не могат да копират...

Кипиру се засили, изскочи пред К'та-Джон, озовавайки се корем срещу корем срещу удивеното създание.

Усмихна се.

Кой може да откаже
на внимателен ухажор?
Нека потанцуваме!

Бронята на Кипиру сигнализира и трите ѝ манипулатора рязко се протегнаха да сграбчат К'та-Джон и да се сключат около него.

Зашеметеният бивш нисш офицер извика от ярост и понечи да захване с челюстите си Кипиру, но не можа да се наведе достатъчно. Опита се да се освободи с масивните си перки, но опашката на Кипиру се извиваше напред-назад в съвършен ритъм с тази на неприятеля му.

Кипиру почувства, че у него започва ерекция и я окуражи. В младежка еротична игра между млади мъжки делфини доминиращият обикновено поема мъжката роля. Той бодна К'та-Джон и предизвика рев на ужас.

Гигантът се гърчеше и тресеше. Дърпаше се и риташе, стрелваше се бързо в различни посоки, изпълвайки водите с виенето си. Кипиру се държеше плътно към него, знаейки каква ще бъде следващата тактика на врага.

Полу-косаткага рязко се насочи косо напред към едно стръмно метално възвишение. Кипиру стоеше спокойно до момента, когато К'та-Джон вече щеше да се блъсне в стената заедно с него. Тогава внезапно се изви и прехвърли тежестта си на една страна със страхотен тласък.

Макар и гигант, К'та-Джон не беше истинска косатка. Кипиру натежа достатъчно, за да смени позицията им точно преди сблъсъка. Дясната перка на К'та-Джон се удари в стената, покрита с грапави метални корали, и след тях потекоха кръвави ивици.

К'та-Джон заплува, разтърсвайки шеметно главата си и оставяйки зад себе си облак кръв. За момент чудовището изглежда загуби интерес

към всичко друго, освен към въздуха, и се изкачи на повърхността, за да вдиша.

Ще имам нужда от въздух съвсем наскоро, прецени Кипиру. Но сега е време за бой!

Той се опита да се отдръпне, за да включи в играта малкия си бластер.

Оръжието се оказа заклещено! Закачено за бронята на К'та-Джон! Гигантът го погледна.

– Сега е твой ред, малка морска свиньо – ухили се той. – Ти ме докара дотук. Но сега всичко, което трябва да сторя, е да те държа под водата. Ще бъде интересно да те слушам как се молиш за въздух!

На Кипиру му се прииска да изругае, но трябваше да пази силите си. Той се напрегна да извърти К'та-Джон по гръб, за да стигне до повърхността, намираща се само на метри, но полу-косатката беше готова за това и отблъскваше всеки негов ход.

Мисли, заповяда си Кипиру. Трябва да помисля. Само ако знаех Кинийнк по-добре! Само ако...

Дробовете му горяха. Още малко и щеше да даде воля на първобитен зов за помощ.

Той си припомни последния път, когато се беше изкушил от прималния език. Спомни си гласа на Тошио, гълченето от патрона, а после успокояващите му думи. Спомни си личната си клетва да умре, преди да падне някога отново до животинското ниво.

Естествено! Аз съм една идиотска надценена риба! Защо не се сетих по-рано!

Първо по нервен път прати заповед, отказвайки се от оръжието. После пусна в ход пипалата на бронята си.

Тези, които избират
връщането към първобитното,
не се нуждаят нито от космоса
нито от астронавтски инструменти

С единия манипулатор срязва нервната присадка на главата на К'та-Джон. Очите на чудовището се разшириха, но преди да можеше да направи нещо, Кипиру дръпна силно присадката навън, причинявайки максимална болка и повреда. Докато врагът му пицеше, той изтръгна жицата от мястото ѝ, правейки бронята напълно неизползваема.

Манипулаторите на К'та-Джон, които пулсираха под него, замряха.

Немощният вой на бластера също замлъкна. К'та-Джон ревеше и се мятеше.

Кипиру зина за въздух, когато дърпането на мутанта ги изкара за кратко извън водата в мощен скок. Докато падаха, той смени хватката си върху бронята на К'та-Джон. Хвана го с два от манипулаторите си. Затананика си и понесе другия в игра, готов да се нахвърли върху него.

Но с мощен гърч на тялото си К'та-Джон все пак успя да го отхвърли. Кипиру излетя във въздуха, за да се приводини с голям плясък от другата страна на тясната плитчина.

Дишайки тежко, те се гледаха един другито през малкия риф.

След това К'та-Джон изтрака с челюсти и тръгна да търси път покрай барьерата. Преследването започна отново.

Цялата хитрост в битката се изпари със зазоряването. Нямаше вече деликатни звукови заблуди, нито изработени с вкус подигравки. К'та-Джон подгони Кипиру с ясна целенасоченост. Преумората изглежда не бе от значение за чудовището. Загубата на кръв като че ли само подхрани яростта му.

Кипиру се изплъзваше по тесните канали, някои плитки по 12 инча, опитвайки се да изтощи ранената псевдо-косатка, преди самият той да рухне. Кипиру вече не мислеше за измъкване. Това сражение можеше да завърши единствено с победа или смърт.

Но като че ли издръжливостта на К'та-Джон нямаше граници.

Ловният вик проехтя през плитчините. Чудовището тършуваше отчаяно няколко канала по-нагоре.

– Пилот-те! Защо се б-бориш? Ти знаеш, че хранителната верига е на моя страна!

Кипиру премигна. Как може К'та-Джон да превърне това в *религия*!

Преди ъплифта схващането за хранителната верига като мистична йерархия беше централно в етиката на китообразните, беше част от Мечтата на Кита.

Кипиру разпрати думите си във всички посоки:

– К'та-Джон, ти си ненормален. Нямах правото да изяждаш всеки, само защото Метц е натъпкал зиготата ти с няколко гени от косатка!

Едно време хората се чудели защо делфините и много китове оставали приятелски настроени към човека след ужасните кланета, който той им устройвал. Хората започнали да разбират, когато за пръв път се опитали да затворят косатки и делфини едни до други в зоопаркове, и открили за свое голямо учудване, че делфините прескачат барьерите, за да бъдат с китовете-убийци... освен ако последните не били гладни.

В първобитните си схващания китообразните не са обвинявали друго същество за това, че ги убива, ако то стои по-високо в хранителната верига. От векове китообразните просто приемали, че човекът е на най-високото стъпало и се възмущавали само от проява на *краен* садизъм. Това беше канон, който, когато хората научиха за него, накара по-голямата част от тях да се срамуват още повече от делата си.

Кипиру се плъзна през отворения канал, за да смени местонахождението си, вярвайки, че ще обърка К'та-Джон с тази промяна.

Имаше нещо познато в това място. Кипиру не можа да го формулира какво, но имаше нещо във вкуса на водата. В нея витаеше мирис на загинал делфин.

Изяж – или ще бъдеш изяден,
хапи – или ще бъдеш хапан;
отплати се на морето –
ела и ме нахрани!

Твърде близо. Гласът на К'та-Джон беше прекалено близо. Кипиру се насочи към една цепнатина за да се скрие и спря внезапно, защото мирисът на смърт стана неочаквано силен.

Той бавно подуши и спря, щом видя скелета, повесен сред водораслите.

– Хистуут! – въздъхна той.

Делфинът-астронавт беше изчезнал в онзи първи ден, когато вълната беше изхвърлила на брега Хикахи, а той се бе държал като глупак. Скелетът беше излъскан от мършояди. Причината за смъртта не беше ясна.

Зная къде съм, помисли си Кипиру. В този момент ловният вик прозвуча отново. Близо! Твърде близо!

Той се извъртя и се хвърли отново в канала. Зърна внезапно движение и се гмурна, миг преди чудовищната фигура да се хвърли върху него. Ударната вълна от перките на гиганта го завъртя.

Кипиру скочи и побягна, въпреки че болката беше като от счупено ребро. Той се провикна:

След мен, – превъртял мръсно!
Аз знам – време е да те нахраня!

К'та-Джон изрева в отговор и се втурна след него.

Преднина от едно тяло, сега две, сега половин; Кипиру знаеше, че

му остават само мигове. Зиналите челюсти бяха точно зад него. *То е тук наблизо*, мислеше си той. *Трябва да е тук!*

Тогава видя друг процеп и си спомни.

К'та-Джон изрева, когато видя, че Кипиру е заключен до острова.

Рано, рано

или късно, късно

време е да ме нахраниш, да ме нахраниш

– Ще те нахраня – изпъшка Кипиру, гмурвайки се в един тесен каньон. От всички страни се люлееха висящи водорасли, сякаш клатени от прилива.

В капан! В капан

аз те вкарах...

К'та-Джон изграчи от изненада. Кипиру се стрелна към повърхността на процепа, стремейки се да стигне до нея преди увивните растения да се склочат около него. Изскочи отгоре, задиша тежко и се долепи до стената.

Наоколо водата бушуваше и се пенеше. Кипиру гледаше и слушаше със страхопочитание, докато К'та-Джон се бореше сам, без броня или някаква друга подкрепа, разкъсвайки с челюстите си огромните пипала на водораслото-убиец. Той се мятеше, докато нишка след нишка омотаваха тялото му.

Кипиру също беше зает. Той се напрягаше да запази спокойствие и да използва бронята си. Мощните щипци на неговите манипулатори късаха нишките, които го бяха сграбчили. Рецитираше си таблицата за умножение, за да мисли на английски, разправяйки се с пипалата едно по едно.

Борбата на полукосатката изпращаше гейзери от морска вода и разкъсана растителност във въздуха, над повърхността. Водата се превърна в зелено-розова пяна. Ловният вик изпълни пещерата с предизвикателство.

Но минутите минаваха. Пипалата, които се опитваха да сграбчат Кипиру, ставаха все по-малко и по-малко. Все повече и повече слизаха да нападнат борещия се гигант. Ловният вик се разнесе отново, по-слаб – все още предизвикателен, но изпълнен и с отчаяние.

Кипиру гледаше и слушаше, докато битката започна да стихва.

Обхвана го странна тъга, като че ли почти съжеляваше за този край.

Казах ти – ще те нахраня,

Той пееше тихо на умиращата твар отдолу.

но не ти казах кому
ще те дам за храна...

75. ХИКАХИ

Откакто падна нощта, тя беше претърсвала за бежанци, отначало бавно и внимателно, а после с нарастващо отчаяние. Дойде момент, когато тя захвърли предпазливостта и започна да разпраща във всички посоки звукови сигнали за насочване.

Нищо! Там имаше делфини, но те не й обръщаха никакво внимание.

Едва след като навлезе в лабиринта, тя засече по-добре звука. Тогава разбра, че един от делфините е напълно луд и че двамата участваха в ритуално сражение, игнорирайки всичко останало, докато битката не свърши.

От всички неща, които можеха да се случат, това удиви Хикахи най-много. Ритуално сражение? Тук? Какво общо имаше това е мълчанието на „Стрийкър“?

Изпита неприятното чувства, че тази ритуална битка се водеше до смърт.

Нагласи радара на автоматично положение и остави скифа сам да се насочва. Задряма, оставяйки едното си полукълбо, а после и другото да си отпочинат, докато малкият кораб се плъзгаше по тесните канали.

Сепна се от звук на силна сирена. Спря скифа. Инструментите сочеха следи от движение на китообразни точно отвъд издадения риф на метална скала. Движеха се бавно на запад.

Хикахи задейства хидрофоните.

– Който и да си – прогърмя гласът й, – покажи се веднага!

Отговори й слаб, въпросителен звук – изтощено, объркано изсвирване.

– Насам, идиот такъв! С-следвай гласа ми!

Нещо се подаде от един широк канал между островите. Тя включи прожекторите на скифа. Сив делфин примигваше пред ярката светлина.

– Кипиру! – ахна Хикахи.

Тялото на пилота бе покрито със синини, а от едната му страна имаше жестоко изгаряне, но въпреки всичко той се усмихваше.

Благодаря ви, нежни дъждове,
а и на теб скъпа лейди, задето дойде
да ме избавиш...

Усмивката му посърна като угасен огън, а очите му се затвориха. Тогава по чист инстинкт неговото наполовина в безсъзнание тяло се изкачи на повърхността, за да дрейфува там, докато тя дойде за него.

ЧАСТ ОСМА „ТРОЯНСКИЯТ МОРСКИ КОН“

Абаносов полумесец се надига от море,
откъдето идва полумракът син,
откъм далечни брегове.
Хей, делфин! Делфин!

Хамиш Макларън

76. ГАЛАКТЯНИТЕ

Бей Кухуан проклинаше стиснатостта на началниците си.

Ако Синтианското Висше командване беше изпратило кораб-майка да наблюдава сражението на фанатичите, тя можеше да бъде в състояние да се приближи до зоната на войната с флитър – кораб, прекалено малък, за да бъде засечен.

А сега се принуждаваше да използва обемист космически кораб, който би могъл да пътува и през хиперпространството. Твърде малък, за да се защитава сам и твърде широк, за да премине покрай сражаващите се.

Тя за малко не стреля по малкото кълбо, слухтящо около астероида, който криеше кораба ѝ. Точно навреме разпозна малката, пилотирана от уазун космическа сонда. Натисна бутона за отваряне на люка, но уазунът остана отзад, изпращайки френетична серия от мощни лазерни импулси.

– *Твоята позиция е разкрита, сигнализираше той. – Вражеските ракети приближават...*

Бей грозно изруга. Всеки път, когато бе достатъчно близо да прати съобщение на земляните, трябваше да бяга от някое случайно параноидно пипало на сражението.

– *Влез бързо през люка!* – нареди тя. Вече твърде много от верните малки поданици бяха умрели за нея.

– *Отказвам. Бягай, Бей. Уазун-две ще отклони...*

Бей изръмжа на неподчинението. Трите уазуна, които стояха на

рафта вляво от нея, се свиха и запремигнаха с големите си очи към нея.

Кълбото-разузнавач отлетя в нощта.

Бей затвори люка и включи двигателите си. Тя внимателно лавираше през теснини между големи парчета от първородни скали, далеч от опасната зона.

Твърде късно, помисли си тя, когато погледна към екрана. Ракетите се приближават прекалено бързо.

Внезапен ослепителен блясък отзад ѝ подсказа за съдбата на малкия уазун. Мустакатата горна устна на Бей се сви презрително, докато подбираще подходящ начин да отмъсти на фанатиците, ако някога получеше тази възможност.

Тогава ракетите долетяха и внезапно тя се оказа твърде заета дори за тези гадни и същевременно приятни мисли.

Взриви две ракети, превръщайки ги в пара с разчленяващото си оръдие. Други две пламнаха отзад. Техните лъчи бяха отразени от щитовете ѝ.

Ех, земляни, мислеше си тя. Вие няма дори да узнаете, че бях тук. От това, което знаете, ще решите, че сте изоставени от цялата вселена. Но не позволявайте това да ви спре, хищници! Продължавайте борбата! Зъбете се на преследвачите си! И когато всичките ви оръжия свършат, хапете ги!

Бей унищожи още четири снаряда, преди един да се взриви наблизо, изпращайки повредения ѝ кораб в прашния Галактически мрак.

77. ТОШИО

Нощта носеше влага и капки дъжд. Лъскавите широколистни растения се развяваха неуверено под противоположните пориви на вятъра, който сякаш бе неспособен да избере посоката си. Мократа растителност проблесна, когато две от най-близките до Китруп луни светнаха краткотрайно през облаците.

В далечния южен край на острова грубо тръстиково покритие позволяваше на дъжда да прониква на малки струйки и да капе върху изящно оформения корпус на малък космически кораб. Водата оформяше неголеми басейнчета върху леко вдлъбнатата метална повърхност, а после се стичаше на ручейчета. Почукването на тежките дъждовни капки, удрящи тръстиковия навес, бе придружено от систематично трополене,

когато стичащите се струи се изливаха върху смачканата кал и растителност под цилиндричната летяща машина.

Те се пускаха по корпуса и оставяха неправилни дири по предните илюминатори, мрачни и ясни под неравномерната лунна светлина.

Струите се спускаха по тесните цепнатини около кърмовия люк, използвайки правите канали, за да измият мътните потоци върху калната земя.

Чу се леко механично свистене, малко по-силно от звука на падащия дъжд. Процепите около люка се разшириха почти незабележимо. Съседните поточета се сляха, за да запълнят новите пукнатини. Под люка започна да се оформя басейн от мръсна вода.

Входът се отвори още малко. Нови струйки покриха пролуката, като че ли търсеха начин да влязат в кораба. Изведнъж целият бълбукащ поток се изля от дъното на пукнатината. Изтичането се превърна в клочещ водопад, който се плискаше в локвата отдолу. Тогава внезапно пороят утихна.

Бронираният люк се откря с приглушен стон. Дъждът обсипа отвора с вихрушка от капчици.

Тъмна фигура с шлем на главата се изправи на прага, без да обръща внимание на водната атака. Извърна се да погледне наляво и надясно, после пристъпи навън и цопна в локвата. Шлюзът се затвори отново с тихо свистене и леко прищракване.

Фигурата се приведе сред вятъра, търсейки пътека в мрака.

Дени внезапно се изправи, долавяйки звука от мокри стъпки. С ръка на гърдите си, тя прошепна:

– Тошио?

Платницето на палатката се дръпна настрани и входът ѝ се отвори. Очерта се една тъмна фигура. След което тих глас прошепна:

– Да, аз съм.

Ускореният пулс на Дени се успокои.

– Боях се да не е някой друг.

– Кого очакваше, Дени? Чарли Дарт? Напуснал палатката си, за да те изнасили? Или може би някой от кикуюите? – Той се шегуваше, но не можеше да скрие напрежението в гласа си. Съблече водолазния си костюм и свали шлема, който окачи на един кол до отвора. По бельо, Тошио пропълзя до спалния си чувал и се вмъкна в него.

– Къде беше?

– Никъде. Спи спокойно, Дени.

Дъждът неравномерно трополеше върху платнището. Тя остана седнала, гледайки към него на слабата светлина от отвора. Виждаше само бялото на очите му, взрени в нищото.

– Моля те, Тош, кажи ми. Когато се събудих и те нямаше в спалния ти чувал... – Гласът ѝ се пресече, когато той се извърна, за да я погледне. Промяната, настъпила в Тошио Ивашика през последната седмица, се състоеше в това никога да не изразява повече от една скрита напрегатост, излъчвана от очите му.

Тя го чу най-накрая да казва с въздишка:

– Добре, Дени. Просто ходих до спомагателния кораб. Вмъкнах се вътре и го поразгледах.

Пулсът на Дени се ускори отново. Тя понечи да заговори, спря се и след кратко колебание каза:

– Не беше ли опасно? Имам предвид, че не се знае как Таката-Джим може да реагира! Особено ако действително е предател.

Тошио сви рамене.

– Трябваше да разбера нещо.

– Но как успя да влезеш и излезеш, без да те хванат?

Тошио се извъртя на лакът. Тя видя кратък проблясък в очите му, докато той се усмихваше леко.

– Един юнга понякога знае неща, които дори инженерите никога няма да открият, Дени. Особено когато става дума за скривалища на кораба. Когато свърши дежурството, наоколо винаги има някой пилот или лейтенант, който да намери работа за бездейните ръце и перки... например *малко* повече астронавигация или някакъв протокол за изучаване. Аки и аз се скатавахме в трюма на спомагателния кораб. Разбрахме как да отваряме ключалките, без това да става достояние на контролната кабина.

Дени поклати глава.

– В крайна сметка, радвам се, че не си ми казал къде отиваш. Сигурно щях да умра от притеснение.

Тошио се намръщи. Сега Дени отново започваше да говори като майка му. Все още беше потисната от необходимостта да тръгне без него сутринта. Тошио се надяваше, че тя няма да използва възможността отново да се хване за тази тема.

Тя легна и се извърна към него. Помисли за миг и после прошепна:

– Какво откри?

Тошио затвори очи.

– И ти трябва да знаеш – прошепна той. – Искам да го кажеш на Джилиън в случай, че не успее да се свърже с нея сутринта. Открих какво прави Таката-Джим с онези бомби, които взе от Чарли. Превръща ги в гориво за спомагателния кораб.

Дени запремига.

– Но... но какво можем да сторим ние?

– Не знам. Дори не съм сигурен дали *трябва* да правим нещо. В края на краищата, след няколко седмици акумулаторите му ще се заредят отново – достатъчно, за да го вдигнат, където и да било. Може би Джилиън изобщо не я е грижа. От друга страна, това може да се окаже много важно. Все още не съм разбрал всичко. Може би ще се наложи да сторя нещо много рисковано.

Той беше видял частично разглобени бомби през дебелилото стъкло на охраняваната врата на лабораторията за проучвания. Домогването до тях щеше да бъде значително по-трудно от обикновеното промъкване отново на борда.

– Каквото и да се случи, – опита се да й вдъхне увереност той, – сигурен съм, че всичко ще бъде наред. Ти само трябва да се увериш сутринта, че твоите бележки са пакетирани както трябва. Данните за кикуйте са второто най-важно нещо в тази луда одисея и трябва да ги съобщим на Земята, нали?

– Разбира се, Тош.

Той се отпусна по гръб. Затвори очи и задиша бавно, правейки се на заспал.

– Тошио?

Младежът се отзова с въздишка:

– Да, Дени...

– Хм, става дума за Сах'от. Той тръгва само за да ме придружи. Иначе май щеше да се сблъскаш с бунт.

– Зная. Той иска да остане и да слуша онези негови подземни „гласове“. – Тошио разтърка очите си, чудейки се защо Дени го държи бунд с всичко това. Той вече се бе сблъскал с упоритостта на Сах'от.

– Не ги пренебрегвай просто така, Тош. Той каза, че Крейдейки също ги е чул и че е трябвало да прекъсне канала, за да извади капитана от слушателския транс. Толкова пленителни били звуците.

– Капитанът е инвалид с повреден мозък. – Думите бяха горчиви. – А Сах'от е егоцентричен, неуравновесен...

– Аз също мислех така – прекъсна го Дени. – Той ме плашеше, докато не разбрах, че в действителност е твърде мил и безвреден. Но дори

да предположим, че двата делфина имат халюцинации, остава това, което открих за металните възвишения.

– Хм – изрече Тошио сънливо. – И какво е то? Нещо за това, че металните възвишения са живи?

Дени потрепера от леко пренебрежителното му отношение.

– Да, както и странната еко-ниша на дърветата-сонди. Тошио, аз направих анализ с моя джобен компютър и има само едно възможно обяснение. Стъблата на дърветата-сонди са част от жизнен цикъл на един организъм – организъм, който прекарва част от живота си над повърхността като обикновена коралова колония и по-късно пропада в ямата, подготвена за него...

– И изразходва цялото това умно приспособяване и енергия, за да изкопае гроб на самия себе си – обади се Тошио.

– Не! Не гроб! Канал! Металното възвишение е само *началото* на жизнения цикъл на това същество... ларвовия етап. Неговата съдба като възрастна форма лежи отдолу, под плитката кора на планетата, където свързани вени от магма осигуряват цялата енергия, от която метало-органичната жива форма някога ще се нуждае.

Тошио наистина се опитваше да обърне внимание на думите ѝ, но мислите му се бяха отнесли – към бомбите, към предателите, към безпокойството за Аки и към човека, някъде далеч на север, който заслужаваше някой да го чака *в случай*, че най-накрая се завърнеше при острова, откъдето бе потеглил.

– ... единственият неясен пункт на тази теория е, че не виждам начин, по който такава жизнена форма да е могла да еволюира. Няма белези от междинни форми, нито помен от някакви възможни предшественици в старите записи в *Библиотеката* за Китруп... А тази форма на живот, разбира се, е достатъчно уникална, за да заслужава внимание!

– Мммм – хммм.

Дени погледна Тошио. Ръката му беше върху очите му и той дишаше бавно, като че се унасяше в сън. Но тя виждаше как тънка вена на слепоочието му пулсираше ускорено.

Тя лежеше, наблюдавайки го в полумрака. Искаше ѝ се да го раздруса и да го накара да я слуша.

Защо му досаждам по този начин? – помисли си тя внезапно. *Разбира се, въпросът е важен, но той е изцяло на интелектуална основа, а Тошио носи нашия ъгъл на света върху раменете си. Той е толкова млад, а вече носи бремето на борец се човек.*

Как това се отразява на мен?

Присвиване в стомаха ѝ подсказа: *притеснявам го, защото искам внимание.*

Искам неговото внимание, поправи се тя. По свой несклопан начин се опитвам да му предоставя възможности за...

Тя нервно прозря собствената си глупост.

Ако аз, по-възрастната, не мога да изясня собственото си поведение, то трудно мога да очаквам от него да долавя намеците, прецени тя накрая.

Ръката ѝ се протегна. Тя спря близо до лъскавата черна коса, която лежеше на дълги мокри кичури по слепоочията му. Треперейки, тя отново се взря в чувствата си и видя, че я възпираше само страхът от отказ.

Като по собствена воля, ръката ѝ се задвижи, за да докосне меката набола брада на бузата на Тошио. Младежът се сепна и извърна, поглеждайки я с широко отворени очи.

– Тошио – прошепна тя, – студено ми е.

78.

ТОМ ОРЛИ

Когато дойде момент на относително спокойствие, Том мислено отбеляза: *Напомни си следващия път да не обикаляш насам-натам, разри-тайки гнезда на оси.*

Той смукна от единия край на дихателната тръба. Другият край се подаваше на повърхността през малък отвор във водораслите. За щастие, сега не трябваше да вдишва толкова много въздух, за да допълва това, което маската му осигуряваше. Тук имаше повече кислород.

Над главата му отново засвистяха изстрели и до него достигнаха слаби викове от миниатюрната война, която продължаваше отгоре. На два пъти водата потрепера от близки експлозии.

Сега поне не трябва да се безпокоя от близки попадения, утеша се той. Воините наоколо имаха само ръчни оръжия.

Том се усмихна на иронията. Имаха *само* ръчни оръжия.

Беше застрелял двама тандуанците при първото си нападение от засада, преди да бяха успели да насочат своите пушки към него. По-важното бе, че бе успял да улучи рунтавия Еписиарх, преди да се гмурне с главата напред в една дупка между водораслите.

Беше се отървал на косъм. Един близък изстрел беше оставил изгаряния втора степен върху ходилото на босия му ляв крак. В този

последен миг той бе съзрял яростния скок на Еписиарха – облак от недействителен блясък гореше като ореол около главата му. Том помисли, че за момент е видял звезди в това трептящо сияние.

Тандуанните загубиха своя нереално създаван път. Вероятно това попречи на бързото им придвижване и му помогна да остане жив.

Както беше очаквал, желанието за отмъщение беше насочило тандуанните на запад. Той се подаваше от време на време, за да поддържа гнева им с кратки изстрели.

След това, докато плуваше от отвор към отвор под водораслите, сражението изглежда бе продължило и без неговото участие. Той чу звуци от битка и разбра, че преследвачите му са се сблъскали с друг извънземен отряд.

Тогава Том бе поел под водата в търсене на нови пакости.

Шумът от сражението остана далеч от неговата настояща позиция. От краткия поглед преди час бе разбрал, че в тази странна престрелка участваха половин дузина губруанци и три разнебитени всъдехода с балони вместо гуми, принадлежащи на някаква друга космическа раса. Том не беше в състояние да определи дали екипажът на последните се състои от роботи или не, но те, въпреки цялата си огнева мощ сякаш не бяха в състояние да се приспособят към криещата опасности повърхност.

Той остана заслушан около минута, после нави тръбата и я втъкна в колана си. Издигна се тихо на повърхността на малкия воден басейн и пое риска да вдигне очите си до нивото на преплетените примки от водорасли.

При своите внезапни набези той постепенно се беше приближил към останката с форма на яйчена черупка. Сега видя, че тя е само на неколкостотин метра от него. Две димящи развалини говореха за съдбата на машините на колела. Докато ги наблюдаваше, първо едната, после и другата бавно потънаха извън погледа му. Три покрити с водорасли губруанци, очевидно последните от отряда, се бореха с тресавището на път към плаващия кораб. Техните пера бяха прилепнали към тънките им, завършващи с ястребови човки тела. Изглеждаха отчайващо нещастни.

Том се надигна и видя мълнии от стълкновенията на други групи, биещи се на юг.

Три часа преди това бе дошъл малък разузнавачески кораб на зоранците, гмуркайки се и обстрелвайки всичко в ползрението си, докато един делтапланероподобен изстребител на Танду връхлетя от облаците да го пресрещне.

Те започнаха да стрелят един срещу друг, тормозени и от огъня на други малки въоръжени групи под тях, докато накрая се сблъскаха в пламтяща експлозия, срутвайки се в сплетена купчина в морето.

След около час историята се повтори. Този път участниците бяха тромаво движещ се птакански спасителен кораб и кораб на Братята на Нощта. Техните останки се присъединиха към димящите развалини, бавно догарящи във всички посоки.

Няма храна, няма място да се скриеш, а расата от фанатици, която наистина искам да видя, е единствената, която не се е намесила в тази всеобща касапница.

Съобщителната бомба го притискаше под колана. Той отново пожелала да знаеше дали да я използва или не.

Джилиън сигурно вече се бе обезпокоила. Слава на Бога, тя поне е в безопасност.

А сражението все още продължава. Това означава, че все още има надежда.

Да. Делфините обичат да излизат на дълги разходки край брега. Е, добре. Нека видя дали мога да причиня още някоя неприятност на врага.

79.

ГАЛАКТЯНИТЕ

Крат проклрнаше схематичната стратегия. Нейните подчинени предпазливо се отдръпнаха назад, докато тя даваше воля на своя гняв, разкъсвайки огромни цепки в кожената си възглавница.

Четири загубени кораба! Срещу само един на тандуанците! Последната битка се бе оказала истинско бедствие!

А междуременно страничното сражение долу на повърхността на планетата обезкървяваше нейния малък поддържащ потенциал с по един или два кораба!

Изглежда малките останки от претърпялите поражение флотилии, отделни групи, които се бяха изпокрили по луни или планетоиди, бяха стигнали до извода, че земляните се крият близо до онзи вулкан в северните ширини на Китруп. Защо мислеха така?

Защото сигурно никой нямаше да се сражава за нищо, нали? Схватката имаше собствен импулс до момента. Кой би помислил, че победните съюзи са крили толкова много огнева мощ за последен отчаян

опит за спечелване на плячката?

Големият нокът на Крат се огъна от възмущение. Тя не можеше да си позволи да пренебрегне възможността, че те са прави. Ами ако бедственият вик действително бе дошъл от кораба на земляните? Без съмнение това беше някакъв вид пъклена човешка хитрост но тя не можеше да рискува шанса бегълците действително да са там.

– Тенанинците свързаха ли се вече с нас? – прогърмя гласът ѝ.

Един пиланец от комуникационния отдел се поклони бързо и отговори:

– Още не, Флотска майко, въпреки че са се отделили от съюзниците си тандуанци. Очакваме скоро Буолт да ни потърси.

Крат кимна рязко.

– Съобщете ми веднага.

Пиланецът бързо се отдалечи.

Крат отново се замисли за възможностите пред нея. Най-накрая настъпи моментът да реши кой повреден или почти безполезен кораб може да отдели преди приближаващата битка за още един набег към повърхността на планетата.

За момент тя се позабавлява с идеята за изпращане на тенанински кораб, веднага щом се създадеше съюза срещу по-силните в този миг тандуащи. Но после реши, че това ще е неразумно. Най-добре беше да задържи самодоволните и лицемерни тенанинци тук, където можеше да ги наблюдава. Щеше да избере един от собствените си малки повредени кораби.

Крат размишляваше върху имагинерния образ на земляците – с мека кожа, източени, окосмени само на места, те бяха олицетворение на подлостта, както и техните чудати, крякащи безръки поданици – делфините.

Когато най-накрая бъдат мои, каза си тя, ще ги накарам да съжаляват за неприятностите, които ми причиняват.

80.

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖИЛИЪН БАСКИН

Пристигнахме.

През последните четири часа бях като шеф на лудница. Благодаря на небесата за Ханес, Тишуут, Лъки Каа и всички прекрасни, способни делфини, които ни липсваха толкова дълго. Не осъзнавах, докато не

пристигнахме, точно колко от най-добрите бяха изпратени напред да подготвят нашия нов дом.

Срещата беше възторжена. Делфините се стрелкаха наоколо, удряйки се един в друг, и вдигайки врява, за която непрекъснато си повтарях, че галактяните всъщност не могат да чуят... Тъга ни обзе само когато се замислихме за отсъстващите членове на екипажа – шестте липсващи делфина, включително Хикахи, Аки и Кипиру. И Том, разбира се.

Не след дълго открихме, че Крейдейки също го няма.

След това се захванахме за работа. Лъки Каа хвана кормилото почти толкова сигурно и стабилно, колкото го правеше Кипиру, и насочи „Стрийкър“ край ориентирите в кухнята на разбития тенанински кораб. Гигантски скоби се спуснаха и хванаха „Стрийкър“, правейки го почти част от външната черупка. Той пасна чудесно.

Техниците моментално започнаха да интегрират чувствителните елементи и да настройват съпротивлението. Внимателно маскираните амбразури бяха отворени в случай, че се наложеше да се бием.

Каква отлична работа! Не допусках, че е възможно. Не мога да повярвам, че галактяните ще очакват нещо като това. Въображението на Том е поразително.

Само да чуехме и неговия сигнал...

Бях помолила Тошио да прати Дени и Сах'от тук с уотърскутер. Ако те поемат директен маршрут с максимална скорост, ще да пристигнат за малко повече от ден. Ще да ни е необходимо горе-долу същото време, за да приключим с подготовката си тук.

Наистина е важно да получим бележките на Дени и образци от плазмата. Ако Хикахи се обади, ще я помоля да спре при острова за пратениците на кикуйте. На второ място след необходимостта да избягаме е дългът ни към малките земноводни – да ги спасим от поданичество на някоя налудничавя раса от Галактически патрони.

Тошио реши да остане да държи под око Таката-Джим и Метц и да изчака Том, ако той се появи. Мисля, че добави тази последна част, знаейки, че така ще ми бъде невъзможно да откажа... Разбира се, знаех, че ще направи подобно предложение. Разчитах на това.

Фактът, че го използвах да държи Таката-Джим в шах, само ме караше да се чувствам по-зле. Дори ако нашият бивш помощник-капитан ме разочарова и се държи прилично, пак не зная как Тошио ще успее да се върне тук навреме, особено ако спешно се наложи да отлетим.

Сега разбирам какво означава изразът „капитански терзания“. Трябваше да се преструвам на изненадана, когато Тошио ми разказа за

мини-бомбите, които Чарли Дарт открадна от склада за боеприпаси. Тошио предложи да се опита да ги вземе от Таката-Джим, но аз му забраних. Казах му, че ще рискуваме.

Не можех да му имам вяра. Тошио е умен млад мъж, но лицето му може да го издаде.

Мисля, че съм преценила всичко правилно. Де да бях сигурна.

Проклетият Нис ме вика отново. Този път ще отида да видя какво иска.

О, Том. Щеше ли ти, ако беше тук, да заместиш изцяло един корабен капитан? Как да си простя, че позволих на Крейдейки да излезе навън сам?

Въпреки това той като че ли се справяше твърде добре. Защо Ифни пак реши да обърка всичко?

81. ЧАРЛЗ ДАРТ

Рано сутринта той стоеше край водата, общувайки щастливо с новия си робот. Роботът вече беше километър надолу, като поставяше по пътя си малки детектори в стената на ствола на дървото-сонда.

Чарлз Дарт радостно мърмореше. За няколко часа роботът щеше да е толкова дълбоко, колкото старата, почти безполезна сонда. После, след още няколко теста за проверка на теориите си за местните образувания на земната кора, той можеше да започне разкритието на по-големи въпроси, като например какво представлява планетата Китруп.

Никой, ама *никой* не можеше да го спре сега!

Той си спомни годините, които бе прекарал в Калифорния, в Чили, в Италия, изучавайки как се зараждат земетръсите, работейки с някои от най-големите умове на геофизиката. Беше вълнуващо. Все пак, след няколко години той беше започнал да осъзнава, че нещо не е наред.

Той биваше допускан до всички привилигировани професионални общества, неговите трудове биваха посрещани или с възхвали или с бурни отхвърляния (по-рядко) – две реакции далеч за предпочитане пред скритите прозявки на всеки достоен учен. Нямаше липса от предложения за престижна работа.

Но дойде време, когато той изведнъж се зачуди къде са *студентите*.

Защо завършващите студенти не го търсеха като консултант? Той

виждаше колегите си, обсадени от нетърпеливи кандидати за съвместна работа. Само по-слабите идваха при него – студенти, търсещи повече поддръжка, отколкото съветник. Никой от умните млади мъже и жени не гледаше на него като на академичен корифей.

Разбира се, имаше няколко маловажни случая, в които се бе проявила избухливостта му и един-двама от студентите бяха напуснали обидени, но това не можеше да е причина за неуспехите в педагогическата област на кариерата му, нали?

Постепенно стигна до мисълта, че това трябва да е нещо друго. Нещо... расово.

Дарт се бе държал винаги настрана от идеите-фикс на много шимпанзета след ъплифта – демонстративната почитителност на болшинството от тях към хората, или мрачното негодувание на неголямо, но гласовито малцинство. Все пак, преди няколко години той започна да им обръща внимание. Скоро си създаде теория. Студентите го отбягваха, защото беше шимпанзе!

Това го беше шокирало. За цели три месеца изцяло захвърли всичко, за да проучи проблема. Прочете протоколите, обуславящи патронството на човечеството над неговата раса и се вбеси от властта, която Човечеството имаше над неговия вид – докато не прочете за практиката на ъплифт в галактиката като цяло. След това научи, че никой друг патрон не дава на ъплифтирана само от четиристотин години раса места във висшите си съвети, както правеше Човечеството.

Чарлз Дарт беше объркан. Но после се замисли над думата „дава“.

Той прочете за древните расови борби на човечеството. Действително ли бе минало по-малко от половин хилядолетие, от времето, когато хората бяха измисляли нелепи лъжи едни за други просто заради нюансите в пигментацията на кожата? И бяха убивали милиони, защото вярвали в собствените си лъжи?

Научи и нова дума – „белязаност“ – и почувства изгарящ срам. Тогава доброволно се предложи за мисия в далечния космос, решен да не се връща без *доказателство* за своите академични способности – да постави уменията си на учен наравно с тези на който и да е човек!

Уви, той беше прикрепен към „Стрийкър“, кораб, пълен с писукащи делфини и вода. Като връх на всичко оня самовлюбен Игнасио Метц веднага започна да се отнася с него като с някой от своите незавършени експериментални полувидове!

Бе свикнал с това. Сближи се с Метц. Щеше да понесе всичко, докато резултатите от Китруп не бъдеха съобщени.

Тогава те щяха да стават, когато Чарлз Дарт влезеше! Най-добрите млади човешки студенти щяха да идват при него. Всички щяха да видят, че *той* поне не е белязан!

Дълбоките размисли на Чарли бяха прекъснати от звуци от близката гора. Той бързо тръшна покриващата плоча над надзорната мрежа в долния ъгъл на командния пулт. Нямахше да рискува някой да разбере за *тайната* част на експеримента му.

Дени Зудман и Тошио Ивашика се подадоха по пътеката от селото, разговаряйки на нисък глас, носейки малки пакети.

Чарли се зае с подробно изброяване на команди на робота, но мятате скришни погледи към хората, питайки се дали не подозират нещо.

Но не. Те бяха прекалено заети един с другото, докосваха се, милваха се, шепнеха. Чарли тихо изсумтя, възмутен от прекаленото внимание на човека към секса; но все пак се ухили и махна с ръка, когато погледнаха към него.

„Те не подозират нищо, поздрави се той. Какъв късмет за мен, че са влюбени.“

– Аз все още искам да остана. Ами ако Джилиън греша? Ако Таката-Джим приключи преработването на бомбите по-рано?

Тошио сви рамене.

– Аз притежавам нещо, от което той се нуждае. – Той хвърли поглед надолу към втория от двата уотърскутера в басейна – този, който принадлежеше на Том Орли. – Таката-Джим няма да тръгне без нея.

– Точно така! – каза убедено Дени. – Той има нужда от тази радиостанция, иначе извънземните ще го взривят, още преди да е започнал преговори. Но ти ще бъдеш съвсем сам! Този делфин е опасен!

– Това е само една от многото причини, поради които те отправям оттук точно сега.

– Големият силен мъж ли говори с мен? – Дени се опита да бъде саркастична, но ѝ бе невъзможно да вложи много хапливост.

– Не. – Тошио поклати глава. – С теб разговаря твоят военен, командир. Това е положението. А сега нека да наговорим тези проби. Ще ви изпратя няколко мили със Сах'от преди да си кажем довиждане.

Той се наведе да вдигне един от пакетите, но преди да го беше докоснал, усети ръка на кръста си. Рязък тласък го извади от равновесие и той започна да пада.

– Дени! – Той зърна как тя се смее дяволито. В последния момент

неговата лява ръка се стрелна и хвана нейната. Смехът ѝ се превърна в писък, когато той я издърпа след себе си във водата.

Те изплуваха между уотърскутерите, плюейки вода. Дени изкрещя победоносно, след като сграбчи главата му с две ръце и го потопа. Миг след това тя подскочи наполовина във от водата, когато нещо я погъделичка от вътрешната страна на бедрото.

– Тошио! – обвини го тя.

– Не бях аз. – Той си пое дъх и се дръпна във от обсега на ръцете ѝ. – Трябва да е бил другият ти любовник.

– Кой? О, не... Сах'от! – Дени се развъртя наоколо, търсейки и биейки водата, след което извика, когато нещо я докосна отново. – Вие, мъжкарите, винаги ли мислите *само* с оная си работа?

Пъстросива делфинска глава проби повърхността наблизко. Аквалангът, обвит около носовата дупка, само леко заглушаваше неговия крякащ смях.

Далеч преди хората
да започнат да гребат върху салове
ние направихме това откритие

Имате ли нещо против
да опитаем
любов и тримата?

Той ги изгледа похотливо; Тошио се засмя, а Дени се изчерви. Това само я накара да започне да го пръска с вода, докато той не доплува до нея и не я притисна към един от уотърскутерите. За да спре протестите ѝ, я целуна.

Нейните устни имаха особения вкус на Китруп. Сах'от се въртеше около тях и леко хапеше краката им с острите си зъби.

– Знаеш, че не бива да се излагаме на металното влияние на водата, ако можем да го избегнем – каза Тошио, докато с Дени се държаха за ръце. – Не трябваше да правиш това.

Дени поклати глава и зарови лице в рамото му.

– Кого лъжем, Тош? – прошепна тя. – Защо да се безпокоим от бавно метално отравяне? Ние ще бъдем мъртви далеч преди нашите венци да започнат да посиняват.

– Е, Дени. Това са глупости. – Той се опита да намери думи да я утеши, но установи, че всичко, което можеше да направи, бе да я

притисне по-близо, докато делфинът се увиваше около двамата.

Избръмча радиостанция. Сах'от се отправи да включи комуникационния пулт в уотърскутера на Орли. Той беше единственият, свързан с едножичен кабел със старото местонахождение на „Стрийкър“.

Той се заслуша в предавания кратък изблик на примитивни цъкания, после бързо изписука в отговор.

Вдигна се високо във водата, сваляйки акваланга си.

– За теб е, Тошио!

Тошио не си направи труда да го пита дали е важно. По тази линия сигурно беше. Нежно се отдели от Дени.

– Ти привърши пакетирането. Ще се върна веднага, за да ти помогна.

Тя кимна, търкайки очи.

– Би ли останал с нея за известно време? – попита той Сах'от, докато плуваше към комуникационния пулт.

Стеносът поклати глава.

– Бих го сторил с удоволствие, Тошио! И без това е мой ред да забавлявам дамата. За съжаление, ти имаш нужда от мен тук, за да ти превеждам.

Тошио го погледна неразбиращо.

– Обажда се капитанът – информира го Сах'от. – Крейдейки иска да разговаря и с двама ни. Освен това иска да му помогнем да влезе в досег с технологичните обитатели на тази планета.

– Крейдейки? Той се обажда тук? Но Джилиън каза, че той е изчезнал! – Веждите на Тошио се сбръчкаха, когато попи думите на Сах'от. – Техно... Той иска да разговаря с кикуюите.

Сах'от се усмихна.

– Не, сър. Те едва ли пасват на това определение, безстрашни военни командире. Нашият капитан желае да разговаря с моите „гласове“. Той иска да говори с тези, които живеят отдолу.

82. ТОМ ОРЛИ

Братът на Дванадесетте Сенки изсвири тихо. Удоволствието му се разстла по водите около него, под килима от водорасли. Той се отдалечи от мястото на засадата, а зад него се разнесоха разтърсващи звуци от умиращите там жертви.

Тъмнината под водораслите не го безпокоеше. Отсъствието на светлина никога не би разочаровало един Брат на Нощта.

– Братко на Дълбокия Мрак – изсъска той. – Изпитваш ли удоволствие като мен?

Някъде от лявата му страна, сред клатещите се морски увивни растения, дойде радостен отговор.

– Да, Старши Братко. Тази група от пахански воители никога вече няма да коленичи пред уродливите женски от Зоро. Да благодарим на древните военачалници.

– Ще им благодарим лично – отговори Братът на Дванадесетте Сенки, – когато научим от полуразумните Земяни мястото на тяхната завърнала се флотилия. Засега да благодарим на нашите отдавна изчезнали Ловуващи през Нощта патрони, които са ни направили такива страховтни бойци.

– Благодаря на техните духове, Старши Братко.

Те продължиха да плуват, разделени на дължина от три тела, изисквана от стратегията за подводен бой. Условието бяха неподходящи с всичките тези водорасли наоколо и водата, която отекуваше странно, но стратегията се беше стратегия, неподлежаща на въпроси – както и инстинктът.

Старшият Брат слуша, докато и последните слаби движения на давещите се паханци не престанаха. Сега той и неговият спътник щяха да отплуват към една от плаващите корабни развалини, където сигурно ги очакваха повече жертви.

Това беше като бране на плодове от някое дърво. Дори могъщи воители като тандуанците се оплитаха като пилета в кълчища в този килим от гнусни водорасли, но не и Братята на Нощта! Приспособими и променчиви, те плуваха *отдолу*, причинявайки разруха навсякъде, където можеха.

Порите на хрилете му пулсираха, всмуквайки водата с вкус на метал. Братът на Дванадесетте Сенки откри място с малко повече кислород и направи отклонение, за да мине през него. Да съблюдаваш стратегията беше важно, разбира се, но тук, под водата, какво можеше да им навреди?

Внезапно настъпи вълнение от трептящи звуци от лявата му страна, кратък вик и после тишина.

– Младши Братко, какво беше това смущение? – попита той в посоката, където се намираше спътникът му. Но речта се предаваше лошо под водата. Той чакаше с нарастваща тревога.

– Братко на Дълбокия Мрак!

Той се гмурна под купчина от висящи филизи, държейки бластери във всяка от четирите си ръце.

Какво тук долу можеше да надвие такъв могъщ боец като неговия младши брат? Със сигурност никой от патроните или поданиците, които познаваше, не можеше да направи такова нещо. Някой робот вероятно беше причина неговите метални детектори да излязат от строя.

Внезапно му дойде наум, че полуразумните „делфини“, които търсеха, може би бяха опасни под вода.

Но не. Делфините бяха въздуходиращи. И големи. Той претърси със звукови импулси местността и не откри отзвуци.

Най-старшият Брат – който командваше остатъците от тяхната флотилия от една пещера на малък спътник – беше направил заключение, че земляните не са тук, в това северно море, но все пак беше изпратил малък кораб за всяване на смут и проверка. Двамата братя във водата бяха единствените, които оцеляха. Всичко, което бяха видели, подсказваше, че плячката не е тук.

Братът на Дванадесетте Сенки бързо заобиколи ръба на открит басейн. Дали неговият по-млад брат не се беше отклонил в пролуката и там да е бил поразен от някой, вървящ след него?

Той чу слаб ек и заплува натам с готови оръжия.

В тъмнината почувства грамадно тяло пред и над себе си. Изцвърча радостно и се концентрира върху заплетените отзвуци.

Връщащите се звуци подсказваха присъствието само на едно грамадно същество в околността, – неподвижно и мълчаливо.

Той заплува напред, докосна го и усети скръб. Водата затуптя през порите на хрилете му и той се провикна:

– Ще отмъстя за теб, Братко! Ще избребя всички мислещи в това море! Ще спусна мрак над всички надяващи се! Ще...

Чу се силен плясък. Той ахна, когато нещо тежко се стовари из *отгоре* върху дясната му страна и обви дълги крака и ръце около него.

Докато се бореше, Братът на Дванадесетте Сенки осъзна с изумление, че неговият противник е човек! Полуразумен, с нежна кожа, хищен човек!

– *Преди това ще направиш нещо друго...* – изрече грубо гласът на врага му на галактически език номер десет, точно зад слуховите му органи.

Братът простена. Нещо огнено и остро прониза гърлото му близо до гръбначния нерв. Чу врагът да казва почти със съчувствие:

– ...*Ще умреш.*

83. ДЖИЛИЪН

– Всичко, което мога да ви кажа, Джилиън Баскин, е че той знаеше как да ме намери. Дойде тук с един „паяк“ и разговаря с мен от коридора.

– Крейдейки е бил тук? Том и аз допускахме, че ще разбере, че имаме частен компютър на високо ниво, но местоположението би трябвало да е невъзможно...

– Аз не бях ужасно изненадан, доктор Баскин – прекъсна я Нис. – Капитанът добре познава своя кораб. Очаквах да отгатне местонахождението ми.

Джалиън седна до вратата и поклати глава.

– Трябваше да дойда, когато ми сигнализира за пръв път. Може би щях да бъда в състояние да го спра.

– Вината не е твоя – отговори компютърът с нехарактерна чувствителност. – Щях да помоля по-настоятелно, ако мислех, че ситуацията е спешна.

– О, разбира се – каза саркастично Джилиън. – Не е спешно, когато ценен флотски офицер се поддаде на атавизъм и впоследствие се загуби в смъртоносна извънземна пустош!

Светлинките заиграха.

– Грешите! Капитан Крейдейки не е станал жертва на шизофрения.

– Как би могъл да знаеш? – попита Джилиън разгорещено. – Повече от една трета от екипажа на този кораб показва подобни симптоми след клопката при Моргран, включително повечето от делфините със гени на *Стенос*. Как можеш да твърдиш, че Крейдейки не се е върнал към първобитното, след всичко, което е изтърпял? Как би могъл да прилага Кинийнк, когато не може дори да разговаря.

Нис беше спокоен.

– Той дойде тук, търсейки специализирана информация. Знаеше, че имам достъп не само до микроклона на *Библиотеката* на „Стрийкър“, но и до по-цялостния, взет от тенанинската развалина. Не можеше да ми каже какво иска да разбере, но намерихме начин да преодолеем речевата бариера.

– Как? – Джилиън бе заинтригувана въпреки гнева си.

– Чрез пиктограми, визуални и звукови картини на различни варианти, които му показвах скоростно. Той надаваше бързи звуци за „да“ или „не“, за да ми каже кога съм на прав път. Не след дълго започна да ме насочва, правейки асоциации, за които дори не бях се сетил.

– Какви например?

Светлинките пак заблещукаха.

– Например начинът, по който много от загадките на този уникален свят сякаш са свързани; странно дългият период на време, в който тази планета е останала ненаселена след последните си обитатели, които били започнали да се израждат и се заселили тук, за да умрат; неестествената екологична ниша на така наречените възвишения с дървета-сонди; мистериозните „гласове от дълбините“ на Сах'от...

– Делфините с темперамента на Сах'от *непрекъснато* чуват „гласове“ – въздъхна Джилиън. – И не забравяй, че и той е от онези експериментални *Стеноси*. Сигурна съм, че някои от тях са били приети в този екипаж без обичайните тестове за стрес.

След кратка пауза, компютърът отговори с факти.

– Има доказателство, доктор Баскин. Очевидно доктор Игнасио Метц е представител на нетърпеливата фракция в Центъра по Ъплифт...

Джилиън се изправи.

– Ъплифт! По дяволите! Много добре. Зная какво стори Метц! Да не мислиш, че съм сляпа? Загубих няколко скъпи приятели и незаменими съкипници заради налудничавия му план. О, той наистина изпита своите творения. И някои от тях не издържаха на напрежението! Но с всичко това е свършено! Какво общо има ъплифтът с гласовете от долу или с възвишенията с дървета-сонди, или с историята на Китруп, или с нашия приятел – мумията Хърби? Какво общо има което и да било от това с последвалата загуба на наши хора и бягството ни оттук?

Сърцето ѝ заби по-бързо и тя усети, че стиска юмруци.

– Доктор Баскин – повтори Нис плавно, – точно това попитах и вашия капитан Крейдейки. Когато той сглоби парчетата за мен, аз също осъзнах, че ъплифтът не е несъществен въпрос тук. Това всъщност е единственият въпрос. Тук, на Китруп, е представено всичко добро и лошо в тази система на няколко билиона години. Все едно да бъде поставена на изпитания самата основа на Галактическото общество.

Джилиън премигна срещу абстрактните образи.

– Каква ирония – продължи безпльтният глас, – че въпросът е в ръцете на вас, хората, първата разумна раса в историята, която изявява претенции за „еволюирала“ интелигентност. Вашето откритие в така

наречената Шалоу Клъстър може да има за резултат война на Петте Галактики или пък да заглъхне като толкова многото други химерни кризи. Но стореното тук, на Китруп, ще се превърне в легенда. Налице са всички основания за това. А легендите са в състояние да въздействат на събитията дълго, след като войните бъдат забравени.

Дълго време Джилиън гледаше втрънено холограмата. После разтърси глава.

– Ще ми кажеш ли, ако обичаш, по-точно за какво, по дяволите, говориш?!

84.

ХИКАХИ / КИПИРУ

– Трябва да побързаме! – настоя пилотът.

Кипиру лежеше привързан към вграден лекуващ робот. Катетри и маркучи се спускаха от затегнатия колан, който го държеше над повърхността на водата. Звукът от двигателите на скифа изпълваше малкото помещение.

– Трябва да се отпуснеш – успокояваше го Хикахи. – В момента сме на автопилот. Движим се възможно най-бързо. Съвсем скоро ще бъдем там.

Хикахи беше още някак си вцепенена от новините за Крейдейки и потресена от измяната на Таката-Джим. Но въпреки всичко не можеше да проумее безумната настойчивост на Кипиру. Очевидно той беше подтикнат от привързаността си към Джилиън Баскин и искаше да ѝ се притече на помощ максимално бързо. Хикахи гледаше на нещата от друга страна. Тя знаеше, че Джилиън вероятно вече е възвърнала контрола върху нещата на кораба. Сравнено с бедствията, които си бе представяла през последните няколко дни, новините бяха почти ободряващи.

Дори раната на Крейдейки не можеше да потисне облекчението на Хикахи, че „Стрийкър“ е оцелял непокътнат.

Бронята ѝ сигнализира. Тя докосна с единия си манипулатор бутон, който да даде на Кипиру леко сънотворно.

– Сега искам да зззаспиш – каза му тя. – Трябва да възстановиш силите си. Считай го за заповед, ако, както казваш, сега аз съм действителният капитан.

Погледът на Кипиру се замъгли. Клепачите му се спуснаха бавно.

– Съжалявам, сър. Аз... аз предполагам, че не съм много по-

логичен от Моки. Винаги причинявам неприятности...

Речта му стана приглушена, докато упойката го надвиваше. Хикахи доплува почти под сънени пилот и изпя с въздишка кратка, тиха приспивна песен:

Сънувай, защитнико,
сънувай тези, които те обичат
и благославят твоята смелост

85. ДЖИЛИЪН

– Ти твърдиш, че тези... Каранк %... са били последните разумни същества, които са имали разрешително за планетата Китруп преди сто милиона години?

– Точно така – отговори Нис. – Те са били жестоко оскърбени от своите патрони и променени далеч над позволената в законите степен. Според *Библиотеката* на тенанинския боен кораб, това било причина за голям скандал навремето. Като компенсация, Каранк % били освободени от задълженията си на подопечна раса и им било дадено разрешение за свят, подходящ за техните нужди – с нисък потенциал за възникване и развитие на прединтелигентност. Водните планети представляват подходящи места за оттегляне именно по тази причина. Много малко разумни раси са се появявали на такива планети, кикуйте изглежда са изключение.

Джалиън закрачи по наклонения таван на преобърнатата стая. Случайно издрънчаване, предадено от металните стени, ѝ подсказа, че се извършват последните натъкмявания за укриването на „Стрийкър“ в Троянския морски кон.

– Казваш, че кикуйте нямат нищо общо с тези древни...

– Да, нямат. Те са истинско откритие и една от главните причини, поради които трябва да положите усилия да избегнете капана и да се върнете на Земята с това, което сте научили.

Джалиън се усмихна иронично.

– Благодаря. Ще се постараям... И така, това, което е сторено на кар... каранк % – тя направи всичко възможно, за да произнесе думата правилно, – ги е накарало да потърсят убежище на Китруп и никога да не се свързват отново с Галактическата култура.

Нис обясни:

– В своята прединтелигентна форма на съзнание те са били същества, подобни на къртици, в свят, богат на метал като този. Имали са въглеродо-кислородна обмяна на веществата, точно като вашата, но са били отлични копачи.

– Нека отгатна. Те са били ъплифтирани като миньори, за да извличат руди от бедни на метал планети. Било е по-евтино да се внасят и отглеждат каранк %, отколкото да се превозват огромни количества метала през междузвездното пространство.

– Много точно предположение, доктор Баскин. Каранк % действително били превръщани в миньори и приспособявани да извличат енергия директно от радиоактивните вещества. Патроните им мислели, че това ще ги стимулира.

Джилиън подсвири.

– Такава драстична промяна в тяхната структура надали е била твърде успешна! Ифни, сигурно много са страдали!

– Било е извращение – съгласи се Нис. – Когато било разкрито, каранк % били освободени и им било предложено обезщетение. Но след няколко хилядолетия в опити да се приспособят към стандартния космически живот, те избрали да се оттеглят на Китруп. Тази планета им била отстъпена до загиването на тяхната раса. Никой не очаквал да оцелеят дълго. Вместо да умрат обаче, те изглежда продължили да се видоизменят. Явно са усвоили начин на живот, единствен по рода си в познатия космос.

Джилиън свърза нишките от по-раншната част на разговора и направи заключение. Очите ѝ се разшириха.

– Да не искаш да кажеш, че металните възвишения...

– Са ларви на интелигентна форма на живот, която живее в кората на тази планета. Да. Бих могъл да заподозра подобно нещо от последните данни, изпратени от доктор Дени Зудман, но Крейдейки беше стигнал до заключението дори преди да бяхме получили нейното съобщение. Ето защо дойде да ме види, за да получи потвърждение на своите хипотези.

– *Гласовете на Сах'от* – прошепна Джилиън. – Те са каранк %!

– Логично умозаключение – одобри Нис. – Това щеше да бъде откритието на века, ако не бяха *другите* неща, които сте изровили по време на тази експедиция. Мисля, че вие, хората, имахте един стар израз на английски: – „Не само вали, а вали като из ведро“. Малко е старомоден, но е уместен.

Джилиън не слушаше.

– Бомбите! – Тя се плесна по челото.

– Моля?

– Позволих на Чарли Дарт да отмъкне няколко малотонажни бомби от оръжейния склад. Знаех, че Таката-Джим ще ги конфискува и ще започне да ги превръща в гориво. Това беше част от плана, който бях скалпила, но...

– Ти си допускала, че Таката-Джим ще конфискува всичките бомби?

– Да! Щях да му се обадя и да му намегна за тях, но той и сам ги откри веднага. Трябваше да излъжа Тошио, но това не можеше да бъде избегнато.

– Ако всичко върви по план, не виждам какъв е проблемът.

– Проблемът е, че Таката-Джим може да не е взел *всичките* бомби. Никога не беше ми хрумвало, че Чарли може да навреди на живи разумни същества, ако все още дори една е у него! *Сега* обаче... Трябва да се свържа с Тошио незабавно!

– Не може ли да го отложите с няколко минути? Таката-Джим вероятно е взел всичко, а има друг повод, по който бих желал да поговоря с вас.

– Не! Ти не разбираш. Тошио ще повреди комуникационната си система! Това е част от моя план! Ако има дори минимална вероятност Чарли да разполага с бомба, ние трябва да разберем това мигновено!

Светлинките на холограмата примигваха сякаш развълнувано.

– Ще направя връзката веднага – съобщи Нис. – Ще ми отнеме нищожно време да се промъкна през комуникационната система на „Стрийкър“, без да бъда засечен. Останете във връзка.

Джилиън закричи по наклонения под, надявайки се да успее навреме.

86. ТОШИО

Тошио свърши с възстановяването на електрическата инсталация, разгърна покривалото върху предавателя на уотърскутера на Томас Орли и разпръсна лек слой тиня върху капака, за да изглежда, че дълго не е отварян.

После откачи едножичната линия от пулта, завърза малка

означителна лента на края и остави почти невидимата жичка да се спусне в дълбините.

Сега беше без контакт със „Стрийкър“. Това го накара да се почувства по-самотен от когато и да е било – по-сам дори от момента, когато се раздели с Дени и Сах'от тази сутрин.

Надяваше се Таката-Джим да спазва нарежданията и да чака тук до тръгването на „Стрийкър“. Ако го направеше, Джилиън щеше да го викне, когато отлитаха и щеше да го предупреди за промените, които бяха направени на спомагателния кораб и предавателя.

Но какво щеше да стане, ако Таката-Джим наистина беше предател? Ако тръгнеше по-рано? Вероятно тогава Чарлз Дарт щеше да бъде на борда, също както и Игнасио Метц, трите *Стеноса* и може би три или четири кикиуи. Тошио не искаше никой от тях да пострада. Това беше мъчителен избор.

Той вдигна поглед и видя Чарлз Дарт да си мърмори щастливо, докато се занимаваше с новия си робот.

Тошио, поклати глава, доволен, че поне шимпанзето бе щастливо. Той се пхна във водата и доплува до собствения си уотърскутер. Беше изхвърлил малкото си радио преди час. Стегна се с ремъка и включи моторите.

Трябваше да направи още нещо под острова. Старият робот, повредената сонда, която Чарлз Дарт бе изоставил долу почти в края на дънера на дървото-сонда, имаше един последен клиент. Крейдейки, намиращ се на старото местонахождение на „Стрийкър“, все още искаше да разговаря с „гласовете“ на Сах'от. Тошио смяташе, че дължи на капитана тази услуга, въпреки че това го караше да се чувства като глупак.

Когато уотърскутерът се потопи, Тошио се замисли за останалата си работа тук... за нещата, които може би трябваше да свърши, преди да тръгне.

Дано Том Орли ме чака, когато се върна на повърхността, горещо си пожела той. Това ще реши всичко. Дано мистър Орли е свършил работата си на север и кацне на острова докато съм отдолу.

Тошио се усмихна иронично. „И след като от теб зависи, Ифни, защо да не изпратиш една голяма флота от добри момчета, която да разчисти небето от лошите, а?“

Той се спусна по тесния дънер надолу в мрака.

87. ДЖИЛИЪН

– По дяволите! Тройно проклятие! Линията не работи. Тошио вече я е прерязал.

– Не се тревожете излишно – убедително заговори Нис. – Твърде вероятно е Таката-Джим да е конфискувал всичките бомби. Не докладва ли юнгата Ивашика, че е видял няколко разглобени за гориво, както вие сте очаквали?

– Да, и аз му казах да не се тревожи за това. Но въобще не се сетих да го помоля да ги *преброи*. Бях завладяна от незначителните подробности по придвижването на кораба и не мислех, че Чарли може да стори нещо наистина лошо, дори ако, по някаква стечение на обстоятелствата е успял да задържи една.

– Сега, разбира се, знаем повече.

Джалиън повдигна очи.

Чудеше се дали тимбримианският компютър проявява такт или просто е заобиколно саркастичен.

– Е – каза тя, – стореното-сторено. Каквото и да се случи, не може да ни засегне тук. Само се надявам, че няма да добавим и престъпление срещу разумна раса към съмнителните си постижения по време на това пътуване. – Тя въздъхна. – А сега, би ли ми разказал отново как всичко това щяло да се превърне в нещо като легенда?

88. ТОШИО

Връзката беше направена. Сега Крейдейки можеше да слуша подземните звуци до насита. Тошио остави едножичния кабел да падне в калта. Освободи баласта и уотърскутерът се издигна спираловидно по дънера на дървото-сонда.

Когато стигна повърхността, Тошио разбра веднага, че нещо се бе променило. Вторият уотърскутер, който беше на Том Орли, беше издърпан по стръмния бряг и лежеше на моравата южно от басейна. От отворената секция на контролния пулт стърчаха жици.

Чарлз Дарт приклепна край брега. Наведе се напред с пръст на устните си. Тошио изключи моторите и развърза ремъците си. Седна

изправен и огледа сечището, но видя само разлюляна горска растителност.

Чарли каза с гърлен шепот:

– Мисля, че Таката-Джим и Метц планират да тръгнат скоро, Тошио. Със или без мен.

Дарт изглеждаше объркан, сякаш смутен от глупостта на идеята.

Тошио запази израза на лицето си.

– Какво ви кара да мислите така, доктор Дарт?

– Веднага щом ти се спусна долу, два от *Стеносите* на Таката-Джим дойдоха да вземат радиото на онзи уотърскутер. Също така, дока-то беше долу, изпробваха двигателите. Отначало те звучаха малко продрано, но сега работят върху тях. В момента мисля, че не ги е грижа дали ще съобщиш за това.

Тошио чу тих, ръмжащ звук на юг – нисък вой, който се издигаше и падаше неравномерно.

Някакво движение на север попадна в погледа му. Той видя Игнасио Метц да бърза надолу в южна посока по горския път, носейки пакети със записи. Зад него се тълпяха четири яки кикии – доброволци от селището. Техните въздушни торби бяха издути внушително, но очевидно приближаването към шума на двигателите не им харесваше. Носеха гроби вързопи пред себе си.

Няколко дузини разширени очи неспокойно следяха процесията от листака.

Тошио се заслуша в звука на моторите и се запита колко ли време оставаше. Таката-Джим беше свършил преработването на бомбите по-бързо, отколкото очакваше. Може би бяха подценили лейтенанта. Какво ли още му оставаше да направи, за да приведе спомагателния кораб в действие доста по-рано от очакваното?

Не трябва ли да се опитам да забавя малко тяхното тръгване? Ако остана още малко, едва ли ще стигна до „Стрийкър“ навреме.

– Ами вие, доктор Дарт? Готов ли сте да приключите и да скочите на борда, когато Таката-Джим ви повика?

Дарт погледна пулта си. Поклати глава и измънка:

– Необходими са ми още шест часа. Може би имаме общ интерес в забавянето на тяхното отпътуване. Имаш ли някакви идеи?

Тошио преценяваше.

Е, това е то, нали? Моментът, когато трябва да решиш. Напусни сега, ако изобщо възнамеряваш да тръгваш.

Той шумно издиша. *Добре.*

– Ако измисля начин да ги задържа известно време, ще ми помогнете ли, доктор Дарт? Може да се окаже малко рисковано.

Дарт сви рамене.

– В момента просто чакам робота да изкопае в кората дупка за... ъ... един инструмент. Дотогава съм свободен. Какво трябва да направя?

Тошио откачи едножичния захранващ кабел от уотърскутера си и отрязва свободния край.

– Е, за начало мисля, че имаме нужда от някой, който да се покатери на няколко дървета.

Чарли се намръщи.

– Стереотипи – промърмори той. – През цялото време в плен на стереотипи.

89. ДЖИЛИЪН

Тя бавно поклати глава. Може би умората бе причина да не разбере нищо от обяснението на Нис. Всеки път, когато се опитваше да го накара да опрости някой неясен аспект от Галактическата традиция, той започваше да привежда примери, с които само още повече объркваше нещата.

Тя се чувстваше като кроманьонец, който се опитва да разбере интригите в двора на Луи XIV. Нис изглежда полагаше усилия да обясни, че откритията на „Стрийкър“ щяха да имат последствия, които да надхвърлят ефекта от моментната криза във връзка с изоставената флотилия. Но подробностите ѝ убягваха.

– Доктор Баскин – опита отново компютърът. – Всяка епоха има свой повратен момент. Понякога той се явява на бойното поле. Друг път приема формата на технологичен напредък. В някои случаи повратният момент е философски и толкова неясен, че съществуващите по това време видове почти не осъзнават, че нещо се е променило, преди мирогледът им да се обърне с главата надолу. Но често, много често, тези катаклизми са предшествани от легенди. Не зная друга дума на английски, която да обясни това... приказка, чиито герои ясно ще се запечатат в съзнанието на почти всички разумни раси... истинска приказка, удивителни дела и могъщи архитипови символи, която вещае настъпващата промяна.

– Ти твърдиш, че *ние* можем да станем една от тези легенди?

– Точно така.

Джалиън не можеше да си спомни някога да се бе чувствала толкова малка. Не можеше да повдигне тежестта на това, за което загатваше Нис. Дългът ѝ към Земята и към живота на сто и петдесетте приятели и съкеипници бе достатъчно бреме.

– Архитипови символи, казваш...

– Какво може да бъде по-символично, доктор Баскин, от „Стрийкър“ и неговите открития? Дори само изоставената флотилия преобърна Петте Галактики с главата надолу. Да добавим факта, че откритието е направено от най-новата подчинена раса, чиито патрони са хищници, които пък въобще не предявяват правата си на патрони. Тук, на Китруп, където не се предполага, че може да се зароди разумен живот, те *откриват* узряла прединтелигентна раса и поемат големи рискове, за да я защитят от загрубяла и закостеняла Галактическа цивилизация...

– Да добавим и...

– Да добавим и каранк %. През последните епохи нито една друга раса не е била третирана така отвратително и не е била така драстично използвана от системата, която е трябвало да я защити. И така, какви бяха шансовете *този* кораб да побегне точно към планетата, станала *тяхно* последно убежище? Не забелязвате ли съвпаденията, доктор Баскин? От Прародителите до най-новата раса – това е един мощен реквием за Системата на Ъплифта. Какъвто и да е резултатът от опита ви за бягство от Китруп, независимо дали ще успеете или не, звездите не биха могли да не съчинят една велика песен за вашите приключения. Вярвам, че тази песен ще причини повече промени, отколкото бихте могли да си представите. – Гласът на Нис спря с приглушен, почти почтителен тон. Намекът му остана да витае из тишината.

Джалиън стоеше върху полегатия таван на тъмната преобърната стая, като мигаше от блещукането на въртящите се светлинки. Настъпи пълно мълчание. Накрая тя поклати глава.

– Още една остроумна тимбриммианска шега – въздъхна тя. – Една проклета шегичка. Само ме будалкаш.

Светлинките за момент се повъртяха мълчаливо.

– Ще се почувствате ли по-добре, доктор Баскин, ако ви кажа, че ви будалкам? И ще се промени ли поне малко това, което трябва да сторите, ако ви кажа, че не ви будалкам?

Тя сви рамене.

– Мисля, че не. Ти поне ме накара за момент да забравя проблемите

си. Чувствам се малко замаяна от всички тези философски глупости и може би дори съм готова да поспя.

– Винаги съм готов да ви помогна.

Джилиън се усмихна саркастично.

– Естествено. – Тя се покатери върху някакви касетки, за да достигне вратата, но преди да я отвори, хвърли поглед назад към компютъра.

– Каж ми нещо, Нис. Ти разказа ли на Крейдейки някои от тези глупости, с които току-що ме залъгваше?

– Не, не и на английски. Но ние обсъдихме повечето от същите тези теми.

– И той ти повярва?

– Да. Мисля, че да. Честно казано, бях изненадан. Сякаш беше чувал за всичко това и преди, от някакъв друг източник.

Тогав това обясняваше част от загадката около изчезването на капитана. Но сега вече нищо не можеше да се направи.

– Ако приемем, че Крейдейки ти е повярвал, тогава какво точно смята да постигне той навън?

Светлинките се повъртяха няколко секунди.

– Предполагам, доктор Баскин, че на първо място е тръгнал да търси *съюзници*. А на съвсем различно ниво, мисля, че е останал навън, за да се опита да прибави още няколко куплета към легендата.

90. КРЕЙДЕЙКИ

Те стенеха. Винаги страдаха. От еони животът ги бе наранявал.

: Слушайте:

Той извика на езика на древните богове, като придумваше каранк % да му отговорят.

: Слушайте: Вие Дълбоки Скрити: Вие Тъжни Използвани: Обаждам Се Отвън: Копнея За Публика:

Меланхоличното пеене спря. Той почувства нечие раздръжение. То се изразяваше едновременно в звук и телепатия, едно свиване на рамене, за да бъде прогонен досадният сърбеж.

Тъжната песен започна наново.

Крейдейки пак започна. Той плуваше около радиостанцията, оставена от „Стрийкър“, опитвайки се да привлече вниманието на древните мизантропи чрез електрическите сигнали на един далечен робот.

:Обаждам Се Отвън: Търся Помощ: Вашите Древни Мъчители Са И Наши Врагове:

Това леко преувеличи истината, но не съществено. Той продължи, извайвайки звукови образи, докато не почувства, че е привлякъл вниманието им.

:Ние Сме Ваши Братя: Ще Ни Помогнете Ли?:

Тътнещата и провлачена литания изведнъж изригна в нещо друго. Телепатичното съобщение беше ядосано и някакси чуждо. Тази част, която беше звук, прозвуча като вълново смущение. Без опита си в Морето на Мечтите, Крейдейки беше убеден, че нямаше да я разгадае.

+ НЕ НИ БЕЗПОКОЙ –
– НЕ СТОЙ ТУК! НИЕ +
+ НЯМАМЕ БРАТЯ –
– НИЕ ОТХВЪРЛЯМЕ +
+ ВСЕЛЕНАТА –
– МАХАЙ СЕ ! +

Главата на Крейдейки бучеше от могъщото отрицание. Все пак силата на пси-излъчването беше окуражаваща.

Всичко, от което се нуждаеше екипажът на „Стрийкър“, беше съюзник, какъвто и да е той. Трябваше им помощ, поне едно отвлечане на вниманието, ако хитрият план на Томас Орли имаше възможност за успех. Колкото и отчуждени и огорчени да бяха, те вероятно щяха да намерят известно удоволствие в оказването на помощ на други жертви на Галактическата цивилизация.

Той настояваше:

: Погледнете!: Слушайте!: Вашият Свят Е Обграден От Фанатици: Те Търсят Нас И Малките, Които Живеят С Вас На Тази Планета: Те Искат Да Ни Осакатят: Като Вас: Те Ще Нахлуят В Личната Ви Мъка:

Той създаде звуков образ на големи флотилии кораби, украсени със зеещи челюсти. Вложи в тях впечатление от зложелателно намерение.

Картината му бе разрушена от кътящ отговор.

+ НИЕ НЕ СМЕ ЗАМЕСЕНИ –

Крейдейки поклати глава и се концентрира.

:Те Може Да Открийт И Вас Също:

+ ТЕ НЯМАТ НУЖДА ОТ НАС –

– ВИЕ СТЕ ТЕЗИ, КОИТО ТЕ ТЪРСЯТ +

+ НЕ НИЕ! –

Отговорът го замая. Крейдейки имаше сили само за още един въпрос. Той се опита да узнае какво щяха да направят каранк %, ако бъдеха нападнати.

Преди да свърши, му отговори едно скръцване на зъби, което не се вписваше дори в телепатичните символи на древните богове. Това бе повече вик на предизвикателство, отколкото нещо, което можеше да се дешифрира. След това за миг звукът и менталните отгласи престанаха. Той беше оставен там да се носи с глава, в която звънтеше гневът им.

Беше направил всичко възможно. Ами сега?

Не му оставаше нищо друго освен да притвори очи и да медитира. Той разпрати звукови импулси и ги съчета с отзвучите от заобикалящите го скали. Разочарованието му намаля, когато усети как Нукапаи се оформя редом до него. Тялото ѝ бе едно сложно съчетание от собствените му звуци и тези на морето. Тя сякаш се отъркваше в него и Крейдейки си помисли, че почти я чувства.

За кратко изпита сексуална тръпка.

: Не Са Добри Същества: – отбеляза тя.

: Не, Не Са: Но Те Страдат: Не Бих Тормозил Такива Отшелници
Освен Когато Е Необходимо:

Той въздъхна.

: Песента На Планетата Изглежда Казва, Че Те Няма Да Помогнат:

Нукапаи се усмихна на неговия песимизъм. Тя промени темпото и подсвирна нежно с весел тон.

Слез долу
и чуй времето утре,
слез долу
и погледни в бъдещето...

Крейдейки се напрегна, за да я разбере. Защо говореше на тринар, език, който беше почти толкова труден за него, колкото и английският? Сега за тях съществуваше друг език, който и двамата можеха да разберат. Защо му напомни за неговата неспособност?

Той объркан поклати глава. Нукапаи беше плод на въображението му... или поне беше това, което звуците на собствения му глас можеха да създадат. Така че как изобщо бе възможно тя да говореше на тринар?

Все още имаше загадки. Колкото по-навътре проникваше, толкова повече мистерии се появяваха.

Слез долу,
ти, гмурецо в черната нощ,
слез долу
и погледни в бъдещето...

Той си повтори посланието. Наистина ли тя искаше да каже, че нещо от бъдещето може да се прочете? Че нещо невероятно е предопределено да извади каранк % от тяхната изолация?

Все още се опитваше да разгадае гатанката, когато чу шума от двигатели. Крейдейки се заслуша известно време. Не се нуждаеше от хидрофоните на уотърскутера, за да разпознае модела на моторите.

Малък космически кораб се подаде в каньона внимателно и предпазливо. Звукови импулси бавно се движеха от единия край към другия, докато един прожектор обхващаше следите на морското дъно, които „Стрийкър“ беше оставил след себе си. Те засякоха парчетата и частите изоставено оборудване и накрая се спряха на малката кутия на преподавателя и неговия уотърскутер.

Крейдейки премигна на силната светлина. Отвори челюсти в широка приветствена усмивка. Но гласът му го нямаше. За пръв път от няколко дни се срамуваше и притесняваше, че дори най-простите му думи сякаш да излязат с фъфлене и щеше да прилича на глупак.

Говорителите на кораба усилиха една щастлива въздишка, изясна и обикновена.

Крейдейки!

С топло чувство той разпозна този глас. Включи моторите на уотърскутера и се отдели от преподавателя. Като се втурна към отворения люк на скифа, той произнесе внимателно няколко думи на английски, една по една:

– Хикахи... Радвам се... да... чуй... гласа ти... отново...

91. ТОМ ОРЛИ

Мъгла се изви над морето от водорасли. До известна степен това беше добре. Тя правеше прикритието по-лесно. Но в същото време затрудняваше откриването на вражи капани.

Том ги търсеше внимателно, като пълзеше през последната линия от водорасли пред отворения край на повредения космически кораб.

Този път не можеше да бъде изминат под вода и той не се усъмни в това, че тези, които се бяха подслонили в корпуса на кораба, бяха стигнали дотам отгоре.

Откри уреда само на няколко метра от зеещия отвор. Тънки кабели бяха опънати от една малка туфа пълзящи растения към следващата. Том провери системното им поддръждане, след това внимателно изкопа проход под жицата на капана и се плъзна под нея. Тихо допълзя до полюляващия се кораб и се облегна на повредения корпус.

По време на битката животните, срещащи се сред водораслите, се бяха изпокрили.

Сега, когато почти всички бойци бяха мъртви, те се показаха наново. Тяхното крякане, наподобяващо жабешкото, отекваше зловещо сред противните изпарения. Отдалеч се чу тътенът на вулкана. Празният му стомах изкъркори. Звукът бе достатъчно силен, за да разбуди дори Прародителите.

Той провери оръжието си. В бластера оставаха само още няколко изстреля. Трябваше да е сигурен в броя на извънземните, които се бяха подслонили на борда.

По-добре да бъда внимателен, припомни си той. Залагах твърде много на това, че тук ще намеря храна и необходимата ми информация.

Затвори очи в кратка медитация, после клекна под отвора. Надзърна покрай нащърбения ръб.

Три птицеподобни губруанци се бяха скупчили около пъстра колекция от екипировка върху опушената, наклонена палуба. Един малък и очевидно недостатъчен радиатор приковаваше вниманието на двама, които топлеха костеливите си ръце над него. Третият седеше пред разнебитен радиопредавател и пискаше на галактически език номер четири – известен сред много птичи видове.

– Нито следа от хора или техните подопечни – изписука съществото. – Загубихме екипировката си за дълбоки претърсвания, така че не можем да бъдем съвсем сигурни. Но не откриваме никаква следа от земляни. Нищо повече не можем да постигнем. Елате за нас.

Радиото изпраща:

– Невъзможно е да напуснем укритието. Не можем да разхищаваме последните си сили именно сега. Трябва да се държите. Трябва да се укриете. Трябва да чакате.

– Да чакаме? Подслонили сме се в корпуса на стар кораб, чиято храна е радиоактивна. Подслонили сме се в корпуса на стар кораб,

чието оборудване е разрушено. И все пак този корпус е най-добрият над водата. Трябва да дойдете за нас!

Том тихо изруга. Край на надеждите за храна.

Операторът продължаваше да протестира. Другите двама губруанци слушаха, като се поклащаха неспокойно. Единият от тях изтрака с ноктите на крака си и внезапно се обърна, като че да прекъсне оператора. Втрещеният му поглед се плъзна по дупката на корпуса. Преди Том да успее да се гмурне, очите на съществото се ококориха. То посочи към него.

– Човек! *Бързо*.

Том го простреля в гърдите. Без да си прави труда да гледа как то пада, той скочи през отвора и се изгърколи зад килнатата поставка на предавателя. Сведе се в другия ѝ край и тъкмо когато другият изправен губруанец направи опит да стреля, той произведе два бързи изстрела. Тънък пламък изскочи, от малкия бластер и обгори тавана. Врагът изпищя и се сгромоляса по гръб.

Стоящият до предавателя галактянин гледаше втрещено Том. После погледна към радиото зад себе си.

– Не си го и помисляй! – изписука Том със силен акцент на галактически номер четири.

Гребенът на противника му се изправи от изненада. Той отпусна ръце и остана неподвижен.

Том се надигна внимателно, като нито за миг не откъсваше поглед от оцелелия губруанец.

– Свали колана с оръжията си и се отдалечи от предавателя. Бавно. Не забравяй, че ние, хората, сме хищници. Ние сме диви, хищни и изключително бързи. Не ме карай да те изям. – Том се ухили с възможно най-широката си усмивка, за да покаже колкото се може повече зъби.

Съществото потрепера и се подчини.

Том насърчи подчинението му с изръмжаване. Понякога репутацията на примитивна раса имаше своите предимства.

– Добре – каза той, когато врагът му тръгна натам, където му бе посочил – към зеещата дупка. Том държеше бластера си насочен, докато сядаше до радиото. От слушалката се чуваше възбудено цвърчене.

Той позна модела (*благодаря ти, Ифни!*) и го изключи.

– Предаваше ли, когато твоят приятел ме забеляза? – попита той своя пленник. Чудеше се дали командирът на скритите сили на губруанци беше чул думата „човек“.

Гребенът на извънземния потрепера. Отговорът му беше толкова

несвързан, че Том веднага се зачуди дали не е объркал въпроса.

– Трябва да оставиш гордостта настрана – каза той, като духаше в перата си. – Всички млади трябва да забравят гордостта си. Гордостта води към грешки. Нахалството води към грешки. Само подчинението може да те спаси. Ние можем да спасим...

– Достатъчно – срязва го Том.

– ...да ви спасим от еретиците. Заведете ни при завръщащите се Прародители. Заведете ни при древните господари. Заведете ни при създателите на закони. Заведете ни при тях. Те обявиха преди много години, когато заминаха, че се надяват да се върнат в Рая. Те очакват Рая и биха били безпомощни пред такива като зороанците, тандуанците или тенанинците, или...

– Тенанин! Това искам да зная. Все още ли се бият тенанинците? Сила ли са в битката? – Том гореше от желание да разбере това.

– ... или Братята на Мрака. Те ще имат нужда от закрила, докато не разберат какви ужасни неща са сторени в тяхна чест, как се рушат правилата и избобилстват ересите. Заведете ни при тях, помогнете ни да пречистим вселената. Наградата, която ще получите, ще е голяма. Вашата модификация ще бъде малка. Поданичеството ви – кратко.

– Млъкни! – Том почувства напрежението и умората му от последните няколко дни да прерастват в кипящ гняв. Заедно със зороанци и тандуанци, губруанците бяха сред най-големите врагове на хората. Беше научил всичко, което можеше.

– Престани и отговори на въпросите ми! – Той стреля в пода близо до крака на извънземния. Онзи подскочи изненадано с ококорени очи. Том стреля още два пъти. Първият път губруанецът избегна рикошета. Втория път трепна, когато лазерното оръжие не произведе изстрел и засече.

Извънземният се взря в него, а после радостно изцвърча. Протегна широко оперените си ръце и разтвори дълги нокти. За пръв каза нещо директно и разбираемо.

– Сега *ти* ще говориш, нагъл, полуоформен некадърнико!

И атакува с писък.

Том отскочи на една страна, докато птицата профуча, все така пронизително пищейки, край него. Той тремаво отстъпи, но не можа да се предпази от острия като бръснач нокът, който проби водолазния му костюм и го одра отстрани. Задъха се и се блъсна в изпоцапаната с кръв стена, когато губруанецът се обърна, за да поднови атаката.

Никой от тях не забелязваше оръжията на пода. Не си струваше

труда да се навеждат за тях.

– Къде са делфинните? – изписка губруанецът, поклащайки се напред-назад. – Кажи ми или ще те науча да уважаваш висшите космически раси!

Том кимна.

– Научи се да плуваш, птичи мозък, и ще те заведа при тях!

Ноктите на губруанеца се разтвориха отново. Той пак изпищя и се втурна към него.

Том мобилизира всичките си сили. Скочи и посрещна гърлото на съществото с жесток ритник. Писькът секна и Том почувства, че гръбначният стълб на извънземния се пречупи, докато самият той се свлече на влажната палуба, образувайки безформен куп на нея.

Том падна зад него. Погледът му блуждаеше. Погледна врага си, дишайки тежко, с ръце на коленете.

– Казах... Казах ти, че сме хищници – процеди запъхтяно той.

Щом можа, той тръгна, залитайки, към нащърбения процеп в кораба и се облегна на ръба, вгледан в носещата се навън мъгла.

Всичко, което му бе останало, бяха маската, прясната вода, дрехите и... о, да, почти безполезните оръжия на губруанците.

И съобщителната бомба, разбира се. Тежестта го притискаше в диафрагмата.

Достатъчно дълго отлагах решението си, каза си той. Докато траеше битката, можеше да се преструва, че търси отговорите. Макар че може би просто бе протакал.

Исках да съм сигурен. Исках да знам, че номерът ще бъде максимално успешен. За да стане това, трябва да има Тенанинци. Срегнах онзи разузнавач, губруанецът спомена за тенанинците. Трябва ли непременно да видя тяхната ескадра, за да реша, че още участват в битката горе?

Той разбра, че имаше още една причина, поради която отлагаше решението.

Веднага щом я изстрелям, Крейдейки и Джилиън ще заминат. Няма начин да спрат за мен. Ако изобщо мога да се върна на кораба, ще трябва да го сторя сам.

Беше се надявал да намери изправен съд, докато се бореше с водораслите. Нещо, което да може да го отведе къщи. Но тук имаше единствено разбити кораби.

Той тежко седна, облегна се на хладния метал и извади съобщителната бомба.

Да я изстрелям ли?

„Морският кон“ беше негов план. Защо беше тук, далеч от Джилтън и кораба, ако не за да разбере дали планът ще действа?

Мина по изпоцапаната с кръв палуба на вражеския рейдър и погледът му попадна върху радиостанцията на губруанците.

Знаеш ли, каза си той, мога да направя още нещо. Дори ако това означава, че се изправям пред смъртна опасност, поне ще съобщя на Джил и другите всичко, което зная. А може би и ще направя много повече от това.

Том се напъна да се изправи още веднъж. *Е, добре.* Заклати се на крака. *Така или иначе, няма никаква храна. Поне мога да си отида стилно.*

ЧАСТ ДЕВЕТА ИЗДИГАНЕ

Залез и звезда вечерна,
и нещо, което да ме зове!
И нека плач няма по брега,
когато аз поема по море.

Алфред Тенисън

92. ДЕНИ И САХ'ОТ

– Оттук е по-дълго, Дени. Сигурна ли си, че не трябваше да свърнем на югозапад?

Сах'от плуваше край уотърскутера, като лесно поддържаше темпото. След всеки няколко удара с перките, той се издигаше към повърхността, за да поеме въздух, след това се връщаше към спътницата си, без да нарушава ритъма.

– Знам, че ще е по-бързо, Сах'от – отговори Дени, без да откъсва очи от сонарния екран. Внимаваше да не се доближи до някое метално възвишение. В този район вирееше водораслото-убиец. Разказа на Гошио за срещата му със смъртоносното растение я беше ужасил и тя твърдо бе решила да избягва непознатите острови.

– Тогава защо се връщаме към старото месстоположение на „Стрийкър“, преди да се отправим на юг?

– Поради няколко причини – отвърна Дени. – Преди всичко, познаваме този участък от маршрута, тъй като и преди сме минавали оттук. А пътят от старото място към Морския кон е право на юг, така че вероятността да се загубим е по-малка.

Сах'от се усмихна неуверено.

– И?

– И по този начин ще открием Хикахи. Мисля, че тъкмо сега тя се навърта около старото място.

– Джилиън помоли ли те да я търсим?

– Да – излъга Дени. Всъщност тя си имаше свои причини да иска да

открие Хикахи.

Дени се страхуваше от намеренията на Тошио. Възможно бе той да възнамеряваше да отложи напускането на острова, докато „Стрийкър“ приключеше с приготовленията и не станеше твърде късно Таката-Джим да се намеси. Разбира се, дотогава щеше да е твърде късно за самия него да успее да се добере отново до кораба с помощта на уотърскутера.

В такъв случай единствената възможност за Тошио оставаше ски-фът. Тя трябваше да намери Хикахи преди Джилиън. Джилиън можеше да реши да изпрати скифа за Том Орли, вместо за Тошио.

Знаеше, че не е премислила нещата и се чувстваше малко виновна за решението си. Но ако можеше да излъже един делфин, значи можеше да излъже и друг.

93.

ТАКАТА-ДЖИМ И МЕТЦ

Бившият помощник-капитан тръсна глава и скръцна със зъби, докато обмисляше последния саботаж.

– Ще изтръгна вътрешнос-стите им от клоните на гората! – изсъска той. Тежките пипала на въоръжения му паяк проскърцаха.

Игнасио Метц се взря в тънките, почти невидими жици, които оформяха здрава мрежа над спомагателния кораб и го държаша на земята. Той премигна, опитвайки се да проследи фибрите в гората.

Метц поклати глава.

– Сигурен ли сте, че не се престаравате, помощник-капитан? Струва ми се, че момчето само се опитва да се увери, че няма да излетим преди уречения час.

Таката-Джим се извърна, за да погледне човека.

– А вие, доктор Метц, да не сте променил внезапно решението си? Да не смятате, че трябва да оставим онази лунатична, която сега управлява „Стрийкър“, да изпрати на сигурна смърт нашите спътници?

– Н-не, разбира се, не! – Метц се отдръпна пред злобата на офицера-делфин. – Ние трябва да продължим, съгласен съм. Трябва да стигнем до компромис с галактяните, но...

– Но какво?

Метц сви рамене.

– Просто не мисля, че трябва да обвинявате Тошио за това, че си

върши работата...

Таката-Джим хлопна с челюсти и насочи паяка към Метц, като спря на по-малко от метър от уплашения мъж.

– *Мислиш!* Ти МИСЛИШ! Това надминава всичко! Ти, който имаше нахалството да предположиш, че твоята мъдрост е по-голяма от тази на Земния Съвет и доведе галени чудовища сред вече разпадащ се екипаж; ти, който се залъгваше с мисълта, че всичко е добро и пренебрегна признаците на опасност, когато отчаяните ти поданици се нуждаеха от мъдростта ти – да, Игнасио Метц. Каж ми как мислиш ти! – Таката-Джим изсумтя подигравателно.

– Н-но ние... вие и аз се съгласихме за почти всичко! Моите геннопроменени *Стеноси* бяха твоите най-верни поддръжници! Те бяха единствените, които застанаха зад теб!

– *Твоите Стеноси* не бяха *Стеноси*! Те бяха потънали в невежество непостоянни създания, чието място не беше в тази мисия! *Използвах* ги, както използвах и теб. Но не ме причислявай към твоите чудовища, Метц!

Смаян, Метц отстъпи назад към корпуса на кораба.

Някъде наблизо се чу шумът на завръщащите се машини. Със смразващ поглед Таката-Джим предупреди човека да мълчи. Паякът на Срика-пол си проби път през листака.

– Фибрите водят към б-басейна – съобщи делфинът. Неговият английски беше високочестотен и Метц не можеше да го разбере. – Те тръгват надолу и се увиват около дънера на дървото-сонда.

– Отрязва ли ги?

– Да! – тръсна глава неоделфинът.

Таката-Джим кимна.

– Доктор Метц, моля подгответе кикуюте. Те са втората най-важна търговска стока и трябва да са готови за проверка, от която и да е раса, с която преговаряме.

– Къде отивате? – попита Метц.

– Не трябва да знаете.

Метц видя решителното изражение на Таката-Джим. След това забеляза тримата *Стеноси*. Очите им светеха от дива ярост.

– Ти ги подтикваш към първобитното! – възкликна той. – Зная! Ти си ги довел до ръба! Смяташ да ги направиш човекоубийци.

Таката-Джим въздъхна.

– Ще се боря със съвестта си по-късно, доктор Метц. Междувременно ще направя каквото трябва, за да спася кораба и мисията ни. След

като разумни делфини не могат да убиват хора, то тогава аз се нуждая от неразумни такива.

Тримата *Стеноси* се озъбиха на Метц. Той погледна с безпокойство очите им и настръхна, чувайки животинските звуци, които те издаваха.

– Вие сте луд! – прошепна той.

– Не, доктор Метц. – Таката-Джим поклати глава съжалително. – *Вие* сте луд. Тези делфини са луди. Но аз действам така, както би действал отчаян и решен на всичко човек. Престъпник или патриот, въпрос на гледна точка, но аз съм с ума си.

Очите на Метц бяха широко ококорени.

– Но вие не можете да върнете на Земята никой, който знае... – Той пребледня и се обърна, за да изтича към люка.

Не бе нужна заповед от Таката-Джим. От паяка на Срика-пол излезе сноп ултравиолетови лъчи. Игнасио Метц въздъхна и падна на калната земя точно пред корабния люк. Той се втренчи в Срика-пол като баща, предаден от сина си, когото най-много е обичал.

Таката-Джим се обърна към своя екипаж, прикривайки чувството на отвращение, което се надигаше в него.

Намерете, намерете
намерете и унищожете,
убийте
човека с гладка кожа
и косматата маймуна

Аз чакам, чакам
тук
чакам тук...

Делфините изразиха съгласието си с писък и се обърнаха, рушейки гората с мощните манипулатори на паяците, които събаряха дърветата като съчки.

Човекът изстена. Таката-Джим погледна надолу към него и реши да го избави от нещастieto му. Искаше му се. Но не можеше да извърши директно насилие върху човешко същество.

Добре, помисли си той. Трябва да се оправят още неща. Трябва да съм готов, когато чудовищата ми се върнат.

Таката-Джим внимателно прескочи проснатия по гръб човек и влезе в люка.

– Доктор Метц! – Тошио обърна ранения на една страна и повдигна главата му. Постава обезболяваща ампула във врата на генетика и прощепна разтревожено:

– Доктор Метц, чувате ли ме?

Метц погледна със замъглени очи младия мъж.

– Тошио? Момчето ми, трябва да се махаш отук! Таката-Джим е изпатил...

– Зная, доктор Метц. Криех се в храстите, когато ви простреляха.

– Тогава си чул – въздъхна той.

– Да, сър.

– И знаеш какъв глупак се оказах...

– Сега не е време за това, доктор Метц. Трябва да ви измъкнем. Чарли Дарт се крие наблизко. Сега ще отида да го доведа, докато *Стеносите* претърсват друга част на острова.

Метц се вкопчи в ръката на Тошио.

– Те търсят и него.

– Знам. А вие никога не сте виждал по-упорита маймуна. Той искрено вярва, че те никога няма да се досетят, че той ми е помогнал. Нека го доведа и ще ви преместим отук.

Метц се изкашля и червена пяна се появи на устните му. Той поклати глава.

– Не. Подобно на Виктор Франкенщайн, аз изглежда бивам убит от собствените си хибриди. Остави ме. Трябва да се добереш до уотърскутера си и да отпътуваш.

Тошио се намръщи.

– Първата им спирка беше басейнът, доктор Метц. Проследих ги и видях как потопиха уотърскутера ми. После изтичах напред, за да пропъдя кикuite от острова. Дени ме научи на техния сигнал за тревога и те се разбягаха като обезумели леминги, когато го изсвирих. Поне те са спасени от *Стеносите*.

– Не *Стеноси* – поправи го Метц. – Деменсо цетус метции, мисля аз. „Лудите делфини на Метц“... Сам разбираш, мисля, че аз съм първият убит от делфините човек в... – Той постави юмрук на устата си и закашля отново.

Метц погледна червената слюнка в дланта си, а после и Тошио.

– Щяхме да предадем кикuite на галактяните, както знаеш. Това не ме радваше много, но той ме убеди...

– Таката-Джим?

– Да. Той не смяташе, че ще е достатъчно да предложи на извънземните местонахождението на изоставената флотилия.

– Той има *записите!* – Тошио се вцепени. – Но как?!

Метц не слушаше. Той бавно гаснеше.

– Не смяташе, че ще е достатъчно да спечели свободата на „Стрийкър“ и затова... решил да им дадем и аборигените.

Мъжът немощно хвана Тошио за ръката.

– Трябва да ги освободим, Тошио. Не позволявай на фанатиците да ги притежават. Те са толкова обещаващи. Трябва да имат добри патрони. Може би линтенците или синтианците..., но ние не сме подходящи за тази работа... ние ще... ние ще ги направим карикатури на самите нас. Ние ще...

Генетикът се отпусна по гръб.

Тошио остана при него. Това бе всичко, което можеше да стори за човека.

Минута по-късно Метц се надигна още веднъж. Взираше се, без да вижда.

– Таката-Джим... – задъхваше се той. – Никога не съм мислил за това преди. Ами че той е този, когото сме търсили! Никога не съм го осъзнавал, но той не е делфин. Той е човек... кой би си помислил...

Той захърка, а очите му се оцъклиха.

Тошио не напипа пулс. Положи трупа на земята и се мушна в гората.

– Метц е мъртъв – каза той на Чарлз Дарт. Маймуната погледна иззад храстите. Бялото на очите му светна.

– Н-н-но, тттова е...

– Това е убийство, знам. – Тошио кимна, съчувствайки на Чарлз Дарт. Една от стандартните техники на ъплифт, която хората бяха възприели от галактяните, бе влагането на отвращение у подчинената раса към убийство на патрон. Малцина я смятаха за лицемерна, имайки предвид свободните трактовки на хората в други области. Но все пак...

– Тогава те няма дори да се замислят преди да ни застрелят.

Тошио сви рамене.

– Какво ще правим? – Чарли беше изоставил професорските си маниери. Погледна към Тошио в очакване на напътствие.

Той е възрастният, а аз съм хлапето, помисли си с горчивина Тошио. *Трябваше да е обратното.*

Не, това е глупаво. Възрастта или положението нямат значение в

отношенията патрон – подопечен. Аз съм военен. Оцеляването е мое задължение.

Той прикри страха си.

– Ще правим това, което и преди, доктор Дарт. Трябва да ги изтощим и да ги задържим колкото може по-дълго да не излетят.

Дарт премигна няколко пъти, а след това запротестира.

– Но тогава няма да можем *да се измъкнем*. Не можеш ли да се свържеш със „Стрийкър“ да ни вземе?

– Ако изобщо е възможно, сигурен съм, че Джилиън ще уреди нещата. Но ти и аз сме заменими. Опитайте се да разберете това, доктор Дарт. Ние сме войници. Казват, че има нещо удовлетворяващо в това да се жертваш за другите. Мисля, че е вярно. Иначе нямаше да съществуват легендите.

Шимпанзето се опита да повярва. Ръцете му трепереха.

– Ако се върнат на Земята, ще разкажат ли за това, което сме извършили?

Тошио се усмихна.

– Можеш да си сигурен.

Чарли за миг погледна към земята. В далечината се чуваха *Стеносите*, които трошаха дърветата в гората.

– Между впрочем, Тошио, има нещо, за което трябва да знаеш.

– Какво е то, доктор Дарт?

– Ъ-ъ, спомняш ли си онова нещо, заради което исках да ги накарам да чакат няколко часа, преди да излетят?

– Твоят експеримент. Да, спомням си.

– Ами инструментите, които оставих на „Стрийкър“, ще съберат необходимите данни, така че информацията ще стигне вкъщи, дори ако аз не стигна.

– Хей, това е чудесно, доктор Дарт! Радвам се за вас. – Тошио знаеше какво значи това за учения.

Чарли леко се засмя.

– Твърде късно е да го спрем, тъй че май трябва да знаеш, за да не се изненадаш.

Нещо в начина, по който го каза, накара Тошио да се почувства неловко.

– Кажете ми – каза той.

Чарли погледна часовника си.

– Роботът ще бъде там, където искам, след осемдесет минути. – Той погледна Тошио леко изнервено. – Тогава ще избухне бомбата ми.

Тошио се отпусна назад върху ствола на едно дърво.

– О, чудесно. Това е всичко, от което се нуждаем.

– Щях да съобщя на Таката-Джим малко преди това, така че да успеем да се скрием, когато експлодира – обясни някак наивно Чарли. – Обаче сега не бих се безпокоил твърде много. Погледнах картата на Дени на пещерата под острова. Бих казал, че има голяма вероятност възвишението да не падне, но, нали знаеш... – Той разпери ръце.

Тошио въздъхна. Така или иначе, те щяха да умрат. За щастие, техният край нямаше да има никакви междупланетни последици.

94. „СТРИЙКЪР“

– Готови сме. – Съобщението бе направено със съвсем прозаичен тон.

Джалиън вдигна очи от дисплея. Ханес Суеси козирува от вратата. Светлина от осветения коридор оформи ярък трапец на пода на мрачна стая.

– Импедансите пасват ли?

– Всички кръпки са почти съвършени. Всъщност, когато се върнем на Земята, смятам да предложа да купим комплект корпуси от тенанинците, за да ремонтираме всички снаркове. Ще сме бавни, двойно по-бавни, заради водата в централната част на кораба, но „Стрийкър“ ще се издигне, полети и издържи. И ще е необходим много мощен удар, за да пробие външната обвивка.

Джалиън вдигна единия си крак на бюрото.

– Има много мощни оръжия там горе, Ханес.

– Той ще лети. Колкото до останалото... – Инженерът сви рамене. – Единственото, което предлагам, е да разрешите на инженерния състав да прекара час-два в машините за сън, ако не бързате с излитането. Всичко е във вашите ръце сега, госпожо капитан.

Той я прекъсна, преди тя да може да каже нещо.

– И не търси никакъв съвет от нас, Джалиън. До момента се справяш отлично и нито Тишуут, нито аз ще кажем нещо друго, освен „слушам, сър“ и ще тръгнем, когато кажеш.

Джалиън затвори очи и кимна.

– Добре – каза тя тихо.

Ханес погледна през отворената врата на кабинета към

лабораторията на Джилиън. Той знаеше за древния труп. Бе помогнал на Том Орли да го пренесе на кораба.

Мярна очертанятията му в стъклената витрина. Потрепера и отвърна поглед.

Дисплеят на Джилиън показва Китруп с размерите на топка за пинг-понг заедно с разпръснати тук-там малки точкици – луните на планетата. Висящи в пространството, две групи сини и червени точки бяха придружени от компютърни букви.

– Изглежда, че малцина от противните гадове са оцелели – изкомментира Суеси.

– Това са само корабите в близкото пространство. Цялостната картина показва две все още значителни галактически флотилии. Разбира се, не можем да идентифицираме ескадрите, но бойният компютър посочва цветовете на базата на движението. Там някъде те все още сменят съюзниците си. Има също и мнозина оцелели, които се укриват на луните.

Суеси сбърчи устни. За малко не зададе въпроса, който беше на езика на всички. Обаче Джилиън го изпревари:

– Все още няма съобщение от Том. – Тя погледна ръцете си. – Досега не сме имали нужда от информацията, но сега... – Тя млъкна.

– Но сега трябва да разберем дали отлитането ще бъде самоубийство. – Суеси завърши мисълта си. Той забеляза, че Джилиън отново изучава дисплея.

– Опитваш се да го разбереш сама, нали?

Джилън сви рамене.

– Иди се възползвай от този час, Ханес. Кажете на делфините си да подремнат на място, да прикрепят машините си за сън към мостика.

Тя се намръщи, когато погледна разпръснатите точки.

– Може да греша. Може да се наложи да посрещнем по-малкото зло – да се крием тук долу, докато венците ни не посинеят от металната отрова или не умрем от глад. Но имам чувството, подозрението, че скоро ще се наложи да действваме. – Тя поклати глава.

– Ами Тошио, Хикахи и другите?

Джилън не отговори. Но отговор не беше необходим. След миг Суеси се обърна и излезе, като затвори вратата след себе си.

Точки. Нищо повече не можеше да се разбере от пасивните сензори на „Стрийкър“, освен разпръснати точки, които от време на време се

събираха в блестящи рояци и се разделяха вече по-малко на брой. Бойният компютър премина през фигурите и направи колебливи заключения. Но отговорът, от който се нуждаеше тя, изобщо не се появяваше.

Биха ли оцелелите кораби останали безразлични към внезапното завръщане на изчезналия за дълго тенанински кръстосвач, или биха обединили силите си, за да го изпъдят от небето? Решението зависеше от нея. Никога Джилиън не се бе чувствала толкова самотна.

Къде си, момче? Жив си, зная. Чувствам далечното ти дишане. Какво ли правиш сега?

От дясната ѝ страна засвятка зелена светлина.

– Да – каза тя в интеркома.

– Доктор Баскин! – Това беше гласът на Уатасети, който се обаждаше от мостика. – Хикахи се обажда! Тя е п-при предавателя. Ссс нея е и Крейдейки.

– Свържи ме!

Имаше прашене, докато операторът усили отслабналия сигнал.

– Джилиън? Т-ти ли си?

– Да, Хикахи. Хвала на бога! Добре ли си? Крейдейки още ли е при предавателя?

– И двамата сме доста добре, Спасителко на Животи. От това, което чуваме от делфините на мостика, ти изглежда въобще нямаш нужда от нас.

– Те се подмазват на патрона си. Не бих си помръднала и пръста за някой от тях. Слушай, липсват пет делфина от екипажа. Трябва да те предупредя – двама са атавистични и крайно опасни.

Дълго време след това линията съскаше. Накрая се чу отговорът:

– Знаем за всички, Джилиън. Четирима от тях вече са мъртви.

Джилън закри очи.

– Мили Боже...

– Кипиру е с нас – отговори на незададения въпрос Хикахи.

– Бедният Аки – въздъхна Джилън.

– Изпрати съобщение до Калафия, че той е изпълнил дълга си. Кипиру казва, че той е бил смел и разумен до самия си край.

Джилън не хареса намеката в посланието на Хикахи.

– Хикахи, сега ти си капитан. Тук се нуждаем от теб. В този момент официално предавам...

– Недей, Джилън – прекъсна я изтънелият глас. – Моля те. Не още. Все още има какво да се стори със скифа. Онези от острова трябва да бъдат доведени, както и кикуйте-доброволци.

– Не съм сигурна дали ще имаме време, Хикахи. – Думите прозвучаха горчиво, докато ги изричаше. Тя си спомни за умната, винаги самокритична Дени Зудман, за ерудита Сах'от и Тошио, толкова млад и благороден.

– Обаждал ли се е Том? Необходимо ли е да бързаме?

– Все още не. Но...

– К-какво тогава?

Тя не можеше да обясни. Опита на тринар:

Някакъв пронизителен звук дочувам –
звъна на тръби, грохота на двигатели,
сълзите на любов изоставена
Скоро, толкова скоро...

В скифа настъпи пълна тишина. После не гласа на Хикахи, а този на Крейдейки отговори. В неговия повтарящ се, пълен с прости изрази тринар, имаше нещо, което Джилиън съвсем бегло долавяше – нещо дълбоко и злоещо.

Звуци, всички звуци
отговарят на нещо,
отговарят на нещо:

Дела, всички дела
правят звуци,
правят звуци:

Но Дългът, истинският Дълг
зове мълчаливо,
зове мълчаливо:

Джилиън задържа дъха си, когато чу последния стих на Крейдейки. По гърба ѝ полазиха тръпки.

– Дочуване, Джилиън – каза Хикахи. – Направи това, което трябва. Ще се върнем к-колкото можем по-скоро. Но не ни чакай.

– Хикахи! – Джилиън се протегна към интеркома, но сигналът прекъсна, преди тя да успее да изрече каквото и да е друго.

95. ТОШИО

– И двата люка са заключени отвътре. – Тошио се задъхваше, когато се върна в скривалището. – Май ще направим така, както ти каза.

Чарлз Дарт кимна и го заведе при спомагателните двигатели на кърмата на малкия космически кораб.

Два пъти се бяха крили, като се покатерваха на високи дървета, когато патрулиращите *Стеноси* минаваха отдолу. Изглежда на лудите делфини не им беше хрумвало да потърсят горе своите жертви. Но Тошио знаеше, че щяха да са мъртви, ако успееш да ги хванат на открито.

Чарли отмести задния капак на сервизното помещение между двигателите.

– Промъкнах се, като пропъльзах между резервоарите, ей там, докато стигнах отвора в онази преграда – посочи той. Тошио надникна в лабиринта от тръби.

Учуден, той погледна обратно към Дарт.

– Нищо чудно, че не са очаквали пътник без билет. Така ли влезе в оръжейния склад? Като се катери през канали, където нито един човек не може да мине?

Планетологът кимна.

– Мисля, че няма да можеш да влезеш заедно с мен. Това означава, че трябва да извадя малките създания сам, нали така?

Тошио кимна.

– Мисля, че са по посока на трюма. Ето ти компютъра-преводач.

Той му подаде транслатора. Приличаше на голям ме-дальон, който виси на ланец. Всички неошимпанзета познаваха транслаторите, защото имаха проблеми с говоренето до 3-годишна възраст. Чарли го преметна на шия. Започна да се катери в малкия отвор, но спря и измери с поглед момчето.

– Каж ми нещо, Тошио. Представи си, че това е един от онези „зоологически“ кораби от 20-ти век и това са група първобитни шимпанзета в трюма на кораба – или каквото са използвали за превоз тогава – на път от Африка за някоя лаборатория или цирк. Ще имаш ли смелостта да ги спасиш?

Тошио сви рамене.

– Честно казано, не знам, Чарли. Искан ми се да мисля, че бих го сторил. Но наистина не знам как щях да постъпя.

Неошимпанзето и човекът се гледаха дълго време, после то измърмори:

– Добре, ти пази задната част.

Получи пожелание за успех от Тошио и започна да се спуска към механичния лабиринт. Тошио приклепна под спомагателните двигатели и се заслуша в посоката на гората. Докато Чарли всячески се опитваше да свали вътрешния капак, се вдигна, както му се стори, ужасна врява. След това – тишина.

Тошио се шмугна в гората, за да направи внимателен оглед на най-близкия участък.

Предположи от грохота по посока на селцето на кикуйте, че *Стеносите* се развличат като разрушават всичко по пътя си. Надяваше се, че никой от малките местни не се е върнал, за да ги види с очите си или – още по-лошо – да бъде заловен от насилниците.

Той се върна при спомагателния кораб и погледна часовника си. 17 минути до избухването на бомбата. Нямаше никакво време.

Стигна до ремонтната зона и няколко минути развива някои от клапите, като разбиваше пломбите им. Разбира се, Таката-Джим въобще нямаше нужда от спомагателните двигатели. Ако наистина беше презаредил, можеше да излети само чрез гравитационните. Ако повредеха командния пулт, това щеше да намали аеродинамичната стабилност на кораба, но дори този ефект щеше да е малък. Кораби като този бяха направени устойчиви.

Той спря и се заслуша. Вилнеенето в гората отново идваше насам. Делфините се връщаха.

– Побързай, Чарли! – Той провери дали бластерът му бе на мястото си; не беше сигурен, че може да се прицели толкова добре, че да улучи уязвимите места, където делфините не бяха защитени от металните корпуси на паяците.

– Хайде!

Передица малки, мокри, пляскащи звуци се разнесоха от кухнята. Периодични писукания отекваха от тесните пространства и след това той видя чифт широко изкривени навън, подобни на зелени перки ръце.

Те бяха последвани от главата на доста уплашен кикую. Аборигенът се промуши през вътрешните стени и пропъзля през лабиринта от тръби, докато не се озова в ръцете на Тошио.

Той трябваше да пусне стреснатото същество и да го постави на земята, за да се пресегне за следващото. Малките кикую вдигаха ужасен шум, писукайки тъжно.

Накрая и четирите бяха навън. Тошио погледна вътре и видя, че Чарлз Дарт се опитва да отмести вътрешната стена.

– Не го прави! – изсъска Тошио.

– Трябва. Таката-Джим ще забележи промяната в налягането на своето стъкло. Късмет е, че още не го е забелязал!

– Хайде! Те са... – Той чу рева на моторите на паяците, съпроводен от пукот от трошени на растителност.

– Те са тук. Ще ги отклоня от теб. Успех, Чарли!

– Чакай!

Тошио пропълзя няколко метра в храстите, така че да не разберат откъде идва. След това се изправи и побягна.

Там! Там!

Китоловец!

Рибар на Ики!

Преследвач на риби!

Там! Убивай! Там!

Стеносите крещяха от много близо. Тошио се хвърли зад едно дърво, когато сини смъртоносни изстрели засвистяха над главата му. Кикуите запищяха и се пръснаха в гората.

Тошио се претърколи, стъпи на крака и забяга, опитвайки се да оставя дървото между себе си и преследвачите.

Чуваше звуци от ляво и дясно, докато делфините се цвижиха бързо, за да го обградят. Той се опитваше да достигне скалите на брега, преди кръгът да се затвори, но водолазният костюм му пречеше.

96.

ТОМ ОРЛИ

Той остана известно време при предавателя, но макар че разпозна няколко вида по гласовете им, се намесваха толкова много шумове, че едва ли по такъв начин нещо можеше да се научи.

Добре, каза си той. Нека да опитам подходящата фраза. Трябва да бъда прецизен.

97. СКИФЪТ

Дени се запъна на думите, които толкова внимателно бе подготвяла. Опитва се да перифразира аргументите си, но Хикахи я спря.

– Доктор Зудман, не трябва да упорствате. Така или иначе, следващата ни спирка е островът. Ще вземем Тошио, ако вече не е тръгнал. А и навярно ще се справим с Таката-Джим. Ще тръгнем, когато Крейдейки свърши.

Дени се освободи от обхваналото я напрежение. Положението вече беше в нейни ръце. Професионалистите щяха да се погрижат за нещата. Тя също можеше да си отдыхне.

– Колко дълго...?

Хикахи тръсна глава.

– Крейдейки не очаква по-голям успех от предишния път. Няма да отнеме много време. Защо междуременно двамата със Сах'от не си починете?

Дени кимна и се обърна, за да намери място да се опъне в малкия трюм.

Сах'от плуваше до нея.

– Кажете, Дени, докато се опитваме да си починем, би ли имала нещо против да си потъркаме гърбовете?

Дени се засмя.

– С удоволствие, Сах'от. Само не се възбуждай прекалено, а?

Крейдейки се опита да се споразумее с тях още веднъж.

:Ние Сме Отчаяни: Както Вие сте Били Някога: Ние Предлагаме Надежда На Малките Несвършени Същества От Тази Планета: Надежда Да Израснат Свободни:

:Нашите Врагове Ще Наранят И Вас След Време:

:Помогнете Ни:

Шумът запулсира и затрептя в отговор. Той носеше отчасти физическо усещане за затвореност, за напрежение и буен гняв. Това бе една клаустрофилична песен, възхваляваща тежкия груб камък и разтопен метал.

+ ПРЕСТАНИ –

– МИР +

+ ОСВОБОЖДАВАНЕ !! –

– ИЗОЛАЦИЯ +

Изведнъж, след трясък на счупена машина, настъпи тишина. Старият робот, който толкова дълго бе висял на два километра дълбочина в тесния ствол на дървото-сонда, беше унищожен.

Крейдейки произнесе позната фраза на тринар:

Това в то

Изкушаваше се да се върне в Съня. Но на това ниво на реалността нямаше време за такива неща. Навярно по-късно. По-късно отново щеше да посети Нукапаи. Сигурно тя щеше да му покаже неизразимите с думи неща, които беше чула в неясните коридори на бъдещето.

Той се насочи обратно към люка на малкия космически кораб. Като го видя да приближава, Хикахи включи двигателите.

98.

ТОМ ОРЛИ

– ...малка група делфини забелязани на неколкостотин мили северно от това местонахождение. Движат се на север доста бързо. Може да са дошли в тези земи, за да видят за какво е цялата битка. Побързайте! Сега е моментът да ударите!

Том щракна слушалката. Главата го заболя от концентрацията, която му трябваше, за да говори бързо на галактически език номер десет. Не че очакваше Братята на Нощта да повярват, че това е гласът на един от изчезналите разузнавачи. Това нямаше значение за плана му. Всичко, което искаше да направи, бе да възбуди интереса им преди последния удар.

Той превключи честотата и сбърчи устни, подготвяйки се да говори галактически номер дванадесет.

Всъщност това беше забавно! Караше го да забрави изтощението и глада, и задоволяваше естетическото му чувство, дори когато наистина означаваше, че всички заедно с подчинените си щяха да пристигнат тук скоро, търсейки го.

– ... Паха войници! Паха-аб Клеппко-аб-пубер аб-зороанците аб-Хул! Информирайте господарката на зороанската флотилия, че имаме новини!

Том се изхили, като си помисли за каламбура, който можеше да се

изговори само на галактически номер дванадесет, и който, за съжаление, зороанците нямаше никога да разберат.

99. ДЖИЛИЪН

Нещо беше накарало корабите да потеглят внезапно. Малки ескадрили се отделяха от разбитите флотилии и се присъединяваха към малочислени групи от луните на Китруп, като всички се насочиха към планетата. Когато се сляха, групите се извиха и отделните светлинки бяха изместени от леки експлозии.

Какво, по дяволите, ставаше? Каквото и да бе, Джилиън почувства проблясъка на някаква възможност.

– Доктор Баскин! Джилиън! – прозвуча по говорителя, гласът на Тишуут. – Отново улавяме радиодвижение по повърхността на планетата. Идва от един предавател, но продължава да изпраща съобщения на различни галактически езици. И все пак, кълна се, че всички звучат като от един глас!

Тя се наведе и натисна един бутон.

– Качвам се, Тишуут. Моля те, съобщи на половината почиващи да се върнат на работните си места. Ще оставим другите да си почиват още малко.

Тя изключи монитора.

О, Том, помисли си тя, като забърза към вратата. Защо това? Не си ли могъл да измислиш нещо по-елегантно? Нещо не толкова отчаяно.

Разбира се, че не е могъл, наоко се сама, докато тичаше по коридора. Хайде, Джил. Можеш поне да не бъдеш толкова придирчива.

След малко вече бе на мостика и слушаше думите му.

100. ТОШИО

Притиснат отвсякъде, Тошио дори не можеше да се покатери на някое дърво. Те бяха твърде близо и щяха да се навърлят отгоре му в момента, в който го чуеха да се движи.

Чуваше ги как се въртят все по-близо, стягайки примката. Тошио сграбчи бластера си и реши да атакува първи, преди да се приближат

достатъчно, за да си бъдат в помощ един на другото. Това щеше да си е малък пистолет срещу въоръжени до зъби машини и мощни лазери, а той не беше добър стрелец като Том Орли например. Всъщност никога преди не беше стрелял по живо същество. Но това беше по-добре от чакането.

Той се приведе и започна да пълзи надясно към бреговата линия. Опита се да не удря никакви клони, но минута след като бе напуснал скривалището си, стресна някакво малко животно, което шумно забяга из храстите.

Веднага чу шума на приближаващи машинарии. Бързо се плъзна под гъст храст, само за да се окаже лице в лице с високия корпус на един паяк.

Заловен! Заловен!

Това беше писък на триумф. Той вдигна очи, за да срещне свирепия поглед на Срика-пол. Делфинът се изхили злобно и нареди на паяка да вдигне крака си.

Тошио се изтърколи встрани, а механичният крак тежко стъпи там, където беше главата му. Смени посоката, избягвайки един ритник. Машината даде назад, включвайки и двата предни крака в действие. Тошио не виждаше място, за да се обърне. Стреля с малкия си бластер в защитения корем на машината. Но изстрелът не причини вреда на паяка.

Победното изсвирване беше на чист първобитен делфински:

Заловен !

Тогава островът затрепери.

Земята се издигаше и хлътваше. Тошио се люшкаше на ляво и дясно, а главата му ритмично се удряше в глинестата пръст. Паякът също се залюля, а после се рухна назад в гората.

Треперенето се усили. Тошио някак успя да се претърколи по корем. Бореше се със световъртежа, за да се изправи на крака. Препъването на двама ездачи на паяци в просеката произведе хрущящ звук. Уплашен, единият се втурна край Тошио. Другият обаче го видя и изкрещя гневно.

Тошио се опита да се прицели с бластера, но треперенето на острова започна да се усилива. Получи се надпревара между него и делфина кой ще успее да се прицели и стреля пръв.

След това един писък отекна в главите им и ги зашемети.

+ ЛОШИ –
– ЛОШИ +
+ ОСТАВЕТЕ –
– НИ +
+ НА МИРА! –

Това беше ропот, който накара Тошио да простене и да се хване за слепоочията. Бластерът се изплъзна от ръцете му и падна върху бързо накланящата се земя.

Делфинът изсвири пронизително, когато паякът му припадна в гърчове. Той зариде с плач на разкаяние:

Съжалявам! Съжалявам!
Прости, Патроне мой!
Прости!

Тошио се обърка.

– Простено да ти е – успя да каже той, докато бързаше край него. Не можеше да се оправя с шизофреничните промени на делфина.

– Тръгни насам, ако можеш! – извика той назад, като се опитваше да се добере до брега. Шумът в главата му беше като земетресение. Някак си успя да се задържи на крака и се запрепва през гората.

Когато стигна края на острова, морето долу се пенеше. Тошио погледна вдясно и вляво, но не видя място, което да изглежда по-добре.

В този момент се разнесе вой на двигатели. Той погледна назад и видя ураган от скършена растителност само на няколко метра от себе си. Металносивият спомагателен кораб се издигна над бързо накланящата се гора. Йонизационен облак я обгръщаше. Кожата на Тошио настърхна, когато островът бе заметен от пулсиращото антигравитационно поле. Корабът бавно се обърна, сякаш се колебаеше. После се устреми с гръм към източния небосклон.

Тошио се наведе, когато тътенът го обгърна и раздърпа дрехите му.

Нямаше време за отлагане. Чарлз Дарт или се беше измъкнал, или не. Тошио нахлузи маската на лицето си, задържа я с една ръка и скочи.

– Господарю на Ифни... – помоли се той. И падна в бурните води.

101. ГАЛАКТЯНИТЕ

Горе малките планетни флотилии от разбити военни кораби внезапно преустановиха всестранното си взаимоотношение.

Те бяха излезли от скривалищата на малките луни на Китруп, залагайки всичко на възможността странните радиопредавания от северната полусфера наистина да се окажат с човешки произход. На път за Китруп малките групировки се обстрелваха с отслабналите си сили, докато внезапна психична вълна не разтърси цялата група. Тя се надигна от планетата със сила, която никой не бе очаквал, надделявайки над психичните щитове и временно блокира пътя на екипажите.

Корабите продължиха да настъпват към планетата, но оцелелите екипажи бяха неспособни да стрелят с оръжията си и да управляват своите съдове.

Ако това беше оръжие, вълната щеше да очисти половината от корабните екипажи. Но психичният вик на гняв и недоволство отекна в мозъка им, като неколцина със слаба психика полудяха.

Дълго време неуправляемите кръстосвачи не можеха да се организират в горните слоеве на атмосферата.

Накрая психичният вик започна да отшумява. Гневът отекна и се стопи, оставяйки горещи отпечатъци в съзнанието, докато вцепенените екипажи бавно идваха на себе си.

Ксатините и техните подопечни, които се бяха отделили от другите, се огледаха и откриха, че са загубили желание за продължение на битката. Те решиха да приемат предложението да заминат. Четирите им кораба напуснаха системата Ктсимини толкова бързо, колкото позволяваха двигателите им.

Флотилията на Дж'8лек не успя да се съвземе. След като отстъпиха при вцепняващия ментален вик, те попаднаха сред корабите на Братята на Нощта. Братята се свестиха по-скоро и използваха дж'8леките като мишена.

Прецизни автопилоти приземиха двата бойни кораба на Джофур на склона на димящата планина, далеч на юг от тяхното истинско направление. Автоматични оръдия следяха за врагове, докато джофурите преодоляваха объркването си. Накрая, когато зашеметяващата вълна премина, екипажите започнаха да се съвземат и да си възвръщат контрола над приземените кораби.

Джофурите почти бяха готови отново да излетят и да се отправят на север, за да се включат в боя, когато върхът на планината изригна сред облак вряща пара.

102. „СТРИЙКЪР“

Джилиън остана втрещена, докато неприятните „звучи“ накрая започнаха да отшумяват. Тя преглътна. Ушите ѝ бучаха и тя разтърси глава, за да прогони чувството на вцепенение След това видя, че делфините я наблюдават.

– Това беше ужасно! – каза тя. – Всички ли са добре?

Тишуут изглеждаше поуспокоена.

– Всички сме добре, Джилиън. Преди малко засякохме изключително мощна пси-експлозия. Тя лесно прониза щитовете ни и изглежда няколко минути си била замаяна. Но с изключение на временно неразположение, ние почти не я усетихме.

Джилиън потри слепоочията си.

– Сигурно моята свръхчувствителност е причина да съм я усетила толкова остро. Нека само се надяваме, че извънземните няма да повторят тази атака от по-близо...

Тя млъкна. Тишуут клатеше глава.

– Джилиън, не мисля, че бяха извънземните. Или, ако е така, те не са се целили в нас. Апаратите показват, че този взрив е дошъл от много близо и е бил почти съвършено изчислен, за да не засегне китообразните животни. Мозъкът ти е подобен на нашия, така че си го почувствала съвсем леко. Суеси докладва, че не е усетил почти нищо. Но аз мисля, че някои от галактяните са понесли тази психобуря доста тежко.

Джилиън отново поклати глава.

– Не разбирам.

– Нито пък аз. Но предполагам, че не трябва да разбираме. Всичко, което мога да ти кажа, е това – в почти същото време, когато е бил произведен този взрив, имаше интензивно земетресение на по-малко от 200 километра отук. Чак сега започват да пристигат ударните вълни.

Джилиън се понесе към кабината на Тишуут в стъклената сфера на мостика на „Стрийкър“. Лейтенантът-делфин посочи с уста към глобуса – модел на планетата.

Недалеч от местонахождението на „Стрийкър“ беше изобразена

малка група святакши червени символи.

– Това е островът на Тошио! – каза Джилиън. – Значи Чарли е имал резервна бомба все пак!

– Молля? – Тишуут изглеждаше объркана. – Но аз мислех, че Таката-Джим е конфискувал...

– Излитане на кораб! – съобщи офицер от наблюдението. – Антигравитация и смущения – от същото място, откъдето идват и трептенията в земната кора, на 150 километра оттук. Проследяване... Корабът се насочва към луната Мохдве на изток!

Джалиън погледна Тишуут. И двете мислеха едно и също. *Таката-Джим.*

Джалиън видя въпроса в очите на офицера.

– Скоро трябва да решим. Продължете да наблюдавате движението му. И по-добре да събудим останалата част от почиващия екипаж.

– Слушам, сър. Онези, които са успели да останат спящи през последните няколко минути.

Делфинът се обърна и изпълни командата.

След няколко минути бойният компютър започна да говори.

– Какво има *сега*? – попита Джилиън.

Ярки жълти точки започнаха да присветват горе и долу по дълги назъбени резки върху глобуса на Китруп, започвайки от острова на Тошио.

– Някакви детонации – изкоментира Тишуут.

– Компютърът ги превежда като бомбардировки, но не засякохме снаряди. И защо са тези разпръснати фигури? Детонациите се явяват само по тясна ивица на тази географска ширина!

– Нови пси-смущения – съобщи операторът. – Мощни! И то от различни източници, всички – на планетата.

Джалиън се намръщи.

– Тези детонации не са бомбардировки. Спомням си, че съм виждала подобни фигури и преди. Това е границата на горните пластове. Тези смущения може да са вулкани. Бих казала, че това е начинът, по който местните изразяват недоволство.

Тишуут беше объркана.

Изражението на Джалиън бе замислено, като че гледаше нещо много далечно.

– Мисля, че започвам да разбирам какво става. Можем да благодарим на Крейдейки, че тези пси-смущения не засягат делфините например.

Делфините я гледаха ококорено. Джилиън се усмихна и потупа Тишуут по перката.

– Няма защо да се безпокоиш. Това е дълга история, но ще ти я обясня, ако имаме време. Очаквам, че най-големият ефект върху нас ще имат земните трусове. Скоро ще има такива, ще можем ли да ги понесем тук долу?

Лейтенантът-делфин се намръщи. Тя не разбираше начина, по който хората можеха да променят пътя на мислите си в средата на разговора.

– Да, така смятам, Джилиън. Докато тя стои непоклатима. – Тя посочи през илюминатора една морска скала, която се извисяваше над кораба.

– Бях забравила за това. По-добре да я наблюдаваме.

Хайде, Хикахи!, настоя мълчливо тя. *Взemi Тошио и другите и се връщайте тук! Скоро трябва да реша, а ти може да се върнеш прекалено късно!*

Минутите летяха. Няколко пъти като че водата се развълнува, когато приглушено боботене премина по морското дъно.

Джилиън погледна синия глобус на Китруп. Ивица блещукащи жълти точки премина постепенно на север като отваряща се рана на повърхността на планетата. Накрая точиците се сляха с малка група неголеми острови в североизточния квадрант.

Където е Том, спомни си тя.

Изведнъж компютърният оператор се извъртя на работното си място.

– Командире! Засякохме радиопредаване! И то на английски!

103. ТОМ ОРЛИ

Той държеше микрофона несръчно. Беше пригоден за извънземни ръце. Том прекара език по напуканите си устни. Нямаше време да повтори речта си още веднъж. Всеки момент щяха да дойдат гости.

Натисна лоста на предавателя.

– Крейдейки! – каза внимателно той. – Слушай внимателно! Записвай и повтори за Джилиън! Тя ще превежда!

Той знаеше, че всеки кораб в близкото пространство сега получава тази радиograma. Навярно голям брой от тях бяха по следите им тук.

Ако съчинеше добре лъжите си, можеше да бъде сигурен, че щяха да пристигнат много повече.

– Директната ми връзка с кораба е прекъсната – каза той. – А стотици километри е голямо разстояние, за да донеса съобщението, така че ще рискувам с тази нова връзка, надявайки се, че не е прекъсната по време на битката тук.

Това последното беше измислица, предназначена за галактическа консумация. Сега истинското послание. Трябваше да каже на „Стрийкър“ по езоповски какво знаеше.

– Джил? Яйцето се измъти, мила. И зоологическата градина се разпиля. Зоологическа градина от свирепи същества. Но аз се натъкнах само на един пострадал екземпляр от вида, който търсим. Чух предположения, че все още съществува на по-високо ниво, но това са само догадки. Ти, Х и К трябва да решите въз основа на това. Спомняш ли си, когато Джейк Демуа ни взе със себе си на онази мисия в централната Библиотека на Танит? Спомняш ли си какво каза той за предчувствията? Кажете го на Крейдейки. Решението е негово, но дълбоко в себе си вярвам, че трябва да следваме съвета на Джейк!

Той почувства как гърлото му се стяга. Трябваше да престане. Нямахме смисъл да позволява на извънземните да разберат толкова много.

– Джил – закашля се той. – Мила, сега съм във от играта. Занеси Хърби и останалите данни на Съвета. А също и онези аборигени. Трябва да вярвам, че всичко си е струвало труда.

Той затвори очи и стисна микрофона.

– Когато видиш стария Джейк, нали ще пийнеш по чашка с него за мен?

Той искаше да каже още нещо, но осъзна, че започва да става малко по-ясен. Не можеше да позволи на галактическите компютри да разберат за какво говори.

Той сбърчи устни. И се сбoguва на език, предназначен за такива неща.

Цветчета ще се носят наоколо, –
ще се плъзгат край ръцете на моята жена,
когато тя си спомня за мен...

Връзката засъска, докато я изключи.

Стана и изнесе предавателя. Внимателно приближи ръба на един открит басейн и го хвърли вътре. Ако някой беше останал на честотата

на кристалите в апарата, това извънземно трябваше да се гмурка за него.

Той постоя до басейна и наблюдава как ниските облаци се носят бавно – тъмни, тежки и дъждовни.

Всеки момент щяха да пристигнат. Оръжията му бяха в колана, там бяха кислородната тръба и пълната манерка. Беше готов да ги посрещне.

Стоеше така, наблюдаваше и чакаше, докато изпускащият пара вулкан на хоризонта започна да бучи, после да кашля, а след това гневно да бълва огнени езици към небето.

Мостикът ѝ се струваше размазан. Очите на Джилиън се навлажниха, но когато мигна, сълзите не потекоха като капки. Клепачите ѝ ги притискаха като нещо много ценно.

– Ще отговорим ли? – проговори тихо Тишуут съвсем близо до нея.

Джалиън поклати глава. Опита се да отговори „не“. Но можа само да оформи думата с уста. Телепатично почувства съчувствието на всички около нея.

Как мога да скърбя, чудеше се тя, когато все още го чувствам. Там някъде той все още е жив.

Как мога да скърбя?

Тя почувства раздвижване, когато един делфин внимателно се приближи и докладва на Тишуут, без да я безпокои.

Джалиън присви горящите си клепачи. Най-сетне сълзите потекоха в тесни ивици по бузите ѝ. Не можеше да вдигне маската, за да ги избърше, затова ги остави да текат. Когато отвори очи, погледът ѝ се беше изяснил.

– Чух това, Уатасети. Накъде се отправи Таката-Джим?

– Към галактическите флотилии, командире. Макар че ескадрите, изглежда, се намират в хаос. Щурат се във всички посоки след обръкването от онзи пси-удар. Значително всеобщо сражение се оформя над... над местонахождението на мистър Орли.

Джалиън кимна.

– Ние ще изчакаме още малко. Стойте в постоянна готовност и ме информирайте за всяка промяна.

Персоналът в почивка беше извикан и всички бяха по местата си. Суеси и Д'Анити докладваха, че двигателите за загрели.

Последна възможност, Хикахи, помисли си Джилиън. Идваш ли?

– Джилиън! – обади се Лъки Каа. С ръчката на бронята си посочи

към един от илюминаторите. – Скалата!

Джилиън изтича и погледна където сочеше пилотът. Цялата скалиста маса трепереше. Започнаха да се появяват пукнатини в голямата стена, която се надвесваше над „Стрийкър“.

– Всички по местата си! – заповяда Джилиън. – Тишуут, да се махаме оттук!

104. ГАЛАКТЯНИТЕ

Кулкулабра се поклони ниско пред Крат, зороанката.

– Преведохте ли съобщението на човека? – озъби се тя.

Якият Пиланец пак се поклони и леко залитна.

– Не, Майко на Флотилията, не напълно. Човекът говори на техните два неправилни езика, наречени „англически“ и „тринар“. Имаме програми за превод и за двата, разбира се, но те са толкова объркани и контекстуални – не като всеки цивилизован език...

Библиотекарят потрепери, когато Крат изсъска срещу него.

– Нямате ли нищо?

– Господарке, смятаме, че последната част от посланието му, на делфински език, може да е съществена. Може да е била команда към подопечните му или...

Библиотекарят изпищя от ужас и побягна към работното си място, когато ударът на Крат го пропусна само с няколко инча.

– Хипотези! Временни догадки! – избухна тя. – Дори тандуанците кипят от възбуда и изпращат експедиция след експедиция в тази част на планетата, откъдето дойде съобщението. А ние не трябва ли по необходимост да ги последваме?

Тя се огледа. Екипажът избягваше погледа ѝ.

– Има ли някой поне хипотеза, за да обясни тази пси-атака, която преди малко, изглежда, дезориентира всяко разумно същество в системата? Не беше ли и това заблуда на земляните?

Екипажът се опита да изглежда едновременно зает и внимателен. Никой не искаше да рискува да си навлече гнева на Майката на Флотилията.

Един паха излезе от стаята за радио засичане.

– Господарке – съобщи той, – поради вулканите не можахме да го забележим по-рано, но от планетата бе осъществено излитане.

Крат заликува. Точно това бе очаквала! Въпреки че беше изпратила свои кораби на мястото, откъдето идваше съобщението, тя беше оставила най-добрите при себе си.

– Диверсия! Всичко е било диверсия! Радиопредаванията, пси-атаките, дори вулканите!

Част от нея беше любопитна да разбере как земляните са успели с последните две. Но въпросът щеше да се разреши, когато хората и техните подопечни бяха заловени и разпитани.

– Земляните изчакаха, докато почти цялата битка се прехвърли на планетата – измърмори тя. – А сега се опитват да избягат! Сега ние трябва...

Кулкулабра застана встрани от нея и се поклони.

– Господарке, рових се много в *Библиотеката* и мисля, че открих източника на пси-атаките и...

Очите на пиланеца се оцъклиха, когато Крат го наръга в корема с грапавия си нокът. Тя стана, вдигайки библиотекаря във въздуха, а после захвърли към стената безжизненото му тяло.

Надвеси се над него, вдишвайки дълбоко аромата на смъртта. Поне това убийство нямаше да ѝ навлече неприятности. Идиотът пиланец я беше *прекъснал*! Никой нямаше да отрече, че тя е била в правото си този път.

Тя прибра нокътя си. Беше се почувствала добре. Не като при съшаване с мъжки, но добре.

– Каж ми за кораба на земляните – изтананика монотонно тя на паханеца.

Забеляза, че той изчака цяла секунда, за да започне.

– Господарке – каза той. – Това не е главният им кораб. Изглежда това е някакъв разузнавателен кораб или нещо такова.

Крат кимна.

– Пратеник. Чудех се защо не се опитаха да се предадат още по-рано. Накарай флотилията да пресече пътя на този съд. Трябва да действат преди тандуанците да са го забелязали! Нека новите ни съюзници тенанинците заемат позиция в ариегарда. Искам да разберат, че те са младшите партньори в това начинание.

– Господарке, тенанинците вече са започнали приготовления да ни изоставят. Изглежда са нетърпеливи да се присъединят към хаоса на повърхността на планетата.

Крат изгруктя.

– Оставете ги. Ние сме равни с тандуанците. А тенанинците са

почти унищожени. Нека заминат. Тогава ние ще продължим след разунавателния кораб!

Тя се отпусна на възглавниците си и затананика.
Скоро. Скоро.

Господарите изискваха прекалено много. Как можеше да очакват аксепторът да докладва конкретно, когато толкова много неща се случваха!

Беше красиво! Блестящи малки битки по повърхността на планетата... ярки горящи вулкани... и този страшен гневен рев, който бе изскочил от планината преди малко!

Гневът все още се пенеше. Защо господарите не се интересуваха от нещо толкова уникално? Психична енергия изпод повърхността на планетата? Аксепторът можеше да разкаже на тандуанцитеанците толкова много неща за този гневен глас, но те се интересуваха само как да го заглушат. Той ги разсейваше и ги караше да се чувстват уязвими.

Аксепторът блажено наблюдаваше всичко това, докато наказанието не се стовари отново. Господарите употребиха нервен удар. Краката му се затресоха от неприятното усещане, което премина през мозъка му.

Трябваше ли да позволи наказанието да промени поведението му този път, запита се аксепторът.

Той реши да пренебрегне болката. Нека да му се молят и да му викат. Той бе очарован от гневните гласове, които се разнасяха долу и ги слушаше с всички сили.

105. СКИФЪТ

– Какво, по дяволите...?

Дени се търколи по сухата лавица и цопна във водата под нея. Сах'от изпищя объркано, когато трюмът на малкия кораб се наклони.

След това към психическия удар се прибавиха помиташката вълна и психическото неразположение, което започна да нахлува в главите им. Дени изкашля вода и сграбчи една дръжка в стената. Искаше й се да запуши ушите си.

– Не отново – изстена тя. Опита се да използва техниките, които Тошио й беше показал... съсредоточавайки се върху сърцебиенето си,

което да пропъди стържещите шумове в главата ѝ. Дори едва отбеляза вика на Сах'от:

– Те са!

Делфинът натисна бутона на люка с муцуната си и се втурна в коридора. Спусна се в малката контролна зала.

– Крейдейки! – започна той, забравяйки за миг, че капитанът не може да го разбере. – *Те са!* Гласовете отдолу!

Крейдейки го погледна и Сах'от разбра, че той вече знае. Всъщност капитанът почти не изглеждаше изненадан. Крейдейки затананика неж-на мелодия на одобрение. Имаше доволен вид.

От пилотската кабина Кипиру съобщи:

– Получавам енергиен поток от неутрини и антигравитация. Те идват отпред. Един малък кораб излита!

Хикахи кимна:

– Навярно Таката-Джим. Надявам се Джилиън да излезе права, че всичко е предвидено.

Те продължиха да се придвижват под вода на изток. Около половин час по-късно Кипиру извика отново:

– Нова антигравитация! Голям кораб! Излита на югозапад!

Перките на Крейдейки удариха във водата.

Горе, Горе!

Горе Да Погледнем!

Да Погледнем!

Хикахи кимна на Кипиру:

– Вдигни го на повърхността.

Скифът започна да се издига. Морската вода се развълнува покрай илюминаторите.

Те се скупчиха около един от тях, гледащ на юг, и проследиха как далечен клинообразен обект изникна на хоризонта и с грохот се отправи към небето, като бавно набираше скорост. Те гледаха, докато той се понесе на юг, надхвърляйки скоростта на звука и накрая изчезна във високите облаци.

Продължиха да гледат натам, дори след като следата, оставена от „Стрийкър“ във въздуха, започна бавно да се разпада под напора на насрещните ветрове на Китруп.

ЧАСТ ДЕСЕТА ЕКСТАЗ

Те са момчетата, които винаги живеят пред вятъра.

Херман Мелвил

106. ТОШИО

Тошио плуваше с всички сили, борейки се с вълните, които се опитваха да го върнат назад. Бореше се с течението и се стремеше към открито море. Най-накрая, точно когато вече чувстваше, че изтерзаните му ръце и крака не ще издържат, той достигна по-спокойни води. С горящи дробове, той се извърна и се загледа в отдалеченото на около два километра метално възвишение, което бавно потъваше в издълбаната под него бездна.

Потъването нямаше да продължи дълго. Дървото-сонда не бе завършило подкопаването, когато той и Дени го взривиха. Островът вероятно щеше да се спуска, докато достигнеш отвора на дървото-сонда.

Глухи детонации бучаха навред около него. Тошио се завъртя във водата и се огледа. Във всички посоки дърветата по островите се изви-ваха и то не от вятъра. В далечината видя поне три мътни облака от изпарения и дим да се надигат над връщи ленти в морето. Това беше ръм-женето на подводните трусове.

„Ами ако бомбата е освободила някой поток от лава? – запита се Тошио. Ако някъде ще изригва вулкан, бих казал, че най-подходящото място е от ствола на дървото-сонда. Но предполагам, че островът го е затиснал.“

Металното възвишение, което беше негов дом за две седмици, изглежда спираше да потъва. Няколко дървета люлееха върховете си над водата.

Тошио се запита за съдбата на Чарлз Дарт. Не допускаше, че шимпанзето е успяло да се отдалечи с плуване. А може би това не беше и най-доброто. Чарли поне бе могъл лесно да се измъкне.

Отпочинал, Тошио се почувства малко по-добре. Той отново заплува в открито море.

След около двадесет минути се чу ново глухо боботене. Той се обърна точно навреме, за да види как отдалеченото възвишение се разтърсва от ужасна експлозия. Кал и растителност се разхвърчаха във всички посоки. Самият остров се вдигна нагоре, почти излезе от водата, разцепи се, след което рухна обратно сред облак пара.

107. ТАКАТА-ДЖИМ

– Викам бойната флотилия! Викам бойната флотилия пред мен! Тук е лейтенант Таката-Джим, на служба при Съвета на Земяните видове. Искам да преговарям! Моля, отговорете!

Приемателят млъчеше. Таката-Джим изруга. Радиостанцията *трябваше* да работи! Бе я взел от уотърскутера на Томас Орли, а човекът *винаги* пазеше екипировката си! Защо галактяните не отговаряха?

Спомагателният кораб бе създаден да бъде управляван от повече от един. Внезапното и неочаквано бедствие на острова го бе принудило да изостави своите *Стеноси*. Сега нямаше кой да му помага. Трябваше да извършва две или три дейности едновременно.

Той наблюдаваше екрана. Група жълти светлинки се бе насочила към него от север. Беше скромна флотилия в сравнение с могъщите армади, които бяха нахлули в тази система само преди седмици. Но все пак бе внушителна групировка от огнева мощ. И се носеше точно към него.

Иначе всичко останало наоколо бе хаос. Планетата беше осеяна с енергийни излъчвания – врящи урагани от пара на местата, където вулканите изригнаха в морето. А битката над северното полукуълбо представляваше всеобщо клане.

Таката-Джим увеличи обхвата на екрана си и видя друга флотилия. Тя също бе започнала да се насочва към него.

Ефирът бе пълен с ревящи гласове. Къси, ултракъси вълни – всяка частичка от тях вземаше участие в бъркотията. Дали това не обясняваше защо никой не го чува?

Не. Галактяните разполагаха със съвършени компютри. Причината сигурно беше в собствената му екипировка. Не бе имал време да я провери преди излитането!

Таката-Джим нервно гледаше картата.

Летеше в басейн, пълен с тигрови акули, надявайки се да се

договори за защитата и евентуалното освобождаване на „Стрийкър“. Но помнеше изражението на лицето на Джилиън Баскин преди седмица, когато бе предложил да дадат на извънземните всичко, което те пожелаят. Тогавя Метц го беше подкрепил, но си спомни израза върху лицето на жената. Тя го бе изгледала със съжаление и му бе казала, че фанатиците никога не действат по такъв начин.

– Те ще вземат всичко, с което разполагаме, ще ни благодарят учтиво, а *после* ще ни опържат във врящо олио – беше казала тя.

Таката-Джим тръсна глава. *Не го вярвам. А и всичко е по-добро от онова, което тя е замислила!*

Той наблюдаваше екрана. Първата флотилия вече беше само на сто хиляди километра от него. Компютърът най-после подаде информация за корабите. Бяха бойни рейдъри на зороанците.

Зороанците! Таката-Джим почувства, че му се повдига. Спомни си всичко, което се разказваше за тях.

Ами ако те първо стреляха? Ако въобще не се интересуваха от пленници? Той погледна собствените си бойни установки. Снаряжението на спомагателния кораб беше жалко, но...

Един от манипулаторите на бронята му се протегна и включи бойния компютър... просто заради увереността, която той даваше.

108. „СТРИЙКЪР“

– Сега и двете по-големи флотилии се насочиха към Таката-Джим! Джилиън кимна.

– Дръж ме в течение, Уатасети. – Тя се обърна. – Тишуут, колко дълго ще ни скриват тези тектонични смущения?

– Антигравитацията ни е във вражи обсег от пет минути, Джилиън. Не мисля, че ще можем да забавим засичането ни още дълго, летейки над вулканите. Ако ще сссе опитаме да се измъкнем, трябва да наберем височина.

– Засечени сме! – съобщи операторът по радиозасичането. – Два кораба от онази битка над позицията на Орли проявяват любопитство!

– Е, това е – обобщи Тишуут. – Да тръгваме с пълна мощност. Джилиън поклати глава.

– Дай ми още пет минути, Тишуут. Не ми пука от сражаващите се на север. Само ме крий от главните флотилии още известно време!

Тишуут се извъртя в оксидата, оставяйки следа от мехурчета.

– Лъки Каа! Карай на юг-югозапад към онзи нов вулкан!

Джалиън внимателно се взираше в екрана. Малка синя светлинка показваше спомагателния кораб, летящ към една група от повече от тридесет *много* по-големи точки.

– Хайде, Таката-Джим – измърмори тя на себе си. – Мислех, че съм те преценила правилно. Докажи ми, че съм права!

Нямаше никакъв сигнал в ефира от лейтенанта-отцепник. Тошио се бе свършил работата, повреждайки комуникационните апарати на острова.

Синята светлинка вече се намираще на по-малко от сто хиляди километра от врага.

– Таката-Джим включи бойния си компютър! – съобщи Уатасети.

Джалиън кимна. *Знаех си. Той е почти човек. Трябваше да има много по-силен характер, отколкото предполагах, за да не направи това, просто заради увереността, която то му дава. Колкото и безсмислено да изглежда, кой би се изправил срещу врага без оръжие?*

Сега, още малко по-близо...

– Джилиън! – извика офицерът по радиозасичането. – Не мога д-да повярвам! Таката-Джим...

Джалиън се усмихна тъжно.

– Нека да отгатна. Нашият храбър помощник-капитан стреля по цялата бойна флотилия.

Тишуут и Уатасети се извърнаха към нея с широко разтворени очи. Тя сви рамене.

– Е, хайде. Въпреки всичките му недостатъци, никой никога не би казал, че Таката-Джим не е храбрец.

Тя се усмихна, за да прикрие нервността си.

– Бъдете готови. Всички.

109.

ТАКАТА-ДЖИМ

Таката-Джим изкрещя и сграбчи ръчката. Тя не работеше! Огневите установки се задействаха без негова заповед!

На всеки няколко секунди малкият кораб се разтърсваше, изстрелвайки малки самонасочващи се снаряди. Малки експлозии от антиматерия изригнаха от носа на спомагателния кораб, насочвайки се

автоматично към най-близкия извънземен кораб.

След един точен изстрел водещият зороански кораб избухна и се разпръсна като фойерверк. Изненадващата атака беше преодолела защитното екраниране, предназначено да възпират изстрелите от антимаатерия.

Той изруга и се опита да изключи бойния компютър. Пак нямаше ефект.

Когато зороанската флотилия започна да стреля в отговор, Таката-Джим простена и започна с малкия си кораб невероятна серия от маневри за отбягване на снарядите. С вроденото си делфинско чувство за триизмерност той се въртеше в изключителни спирали, избягвайки изстрели, които минаваха вледеняващо близо.

Имаше само една възможност, само един вероятен източник на помощ. Таката-Джим рязко насочи кораба към втората бойна флотилия. Те трябваше да са видели неговата атака. Щяха да го сметнат за съюзник, ако оцелееше, докато ги достигне.

Той се втурна в космоса, гонен от стадо гигантски кораби, които извиха и се понесоха след него.

110. „СТРИЙКЪР“

– Сега ли, Джилиън?

– Почти, мила. Още минутка.

– Онеззи кораби на север изглежда са се решили. Повечето от тях се насочват насам... Грешка, цялата битка се премества на юг, към нас!

Джилиън се почувства доволна от факта, че е отдалечила огъня от местонахождението на Том. В края на краищата просто му връщаше услугата.

– Добре. Изберете траектория. Искам да се насочим на изток, точно когато втората флотилия завърши извърщането си към спомагателния кораб.

Тишуут изпусна една въздишка на облекчение.

– Слушам, сър. – Тя доплува до пилотското място и започна да се съвещава с Лъки Каа.

111. ТОМ

Той подаде глава от басейна, където се бе скрил.

Къде отидоха всички изведнъж?

Само преди минути небето гореше от изстрели и снаряди. Пламтящи кораби падаха наляво и надясно в морето. Сега забеляза няколко участници в битката далеч в небето, бързащи на юг.

Беше му необходим само миг, за да се досети.

Благодаря ти, Джил, помисли си той. Сега им дай да разберат и заради мен.

112. ТАКАТА-ДЖИМ

Таката-Джим биеше водата от гняв. Бе твърде зает, за да поработи върху бойния компютър. В отчаянието си изпращаше импулси, които изтриваха цели блокове от компютърна памет. Най-сетне нещо проработи. Бойната система се изключи.

Накара кораба да извие наляво и включи пълна тяга, за да избегне няколко торпеда.

Двете флотилии бързо се приближаваха една към друга, а той беше между тях.

Таката-Джим възнамеряваше да се пхне сред втората флотилия и да спре зад нея, показвайки с действията си това, което не можеше да каже чрез радиостанцията си, а именно – че търси закрила.

Но уредите не му се подчиниха! Той не можа да коригира курса си след последната си маневра! Сигурно бе изтрил прекалено много памет!

Спомагателният кораб се стрелна под прав ъгъл спрямо приближаващите се флотилии, побягвайки и от двете.

Те се обърнаха, за да го последват.

113. „СТРИЙКЪР“

– Сега! – каза тя.

Пилотът не се нуждаеше от друг подтик. Вече бе набрал инерция и сега включи на пълна мощност. Двигателите на „Стрийкър“ изреваха и той напусна атмосферата, оставяйки пукаща следа от йонизация. Скоростта можеше да бъде почувствана, въпреки смущенията, дори на пълния с течност мостик.

Сивото море изчезна под бял покров от облаци. Хоризонтът се превърна в извивка, после в арка. „Стрийкър“ изскочи сред океан от звезди.

– Преследват ни. Сражаващите се от север.

– Колко са?

– Около двадесет. – Тишуут се заслуша в нервната си присадка. – Движат се в разпръсната верига. С изключение на една относително голяма група в ариегарда им, едва ли има и два кораба на една и съща раса. Чувам стрелба. Бият се помежду си дори докато ни гонят.

– Колко са в онази последна група?

– Ъ-ъ-ъ... шесст, мисля.

– Добре, нека проверим на какво сме способни, когато протегнем крака.

Планетата се изгуби зад тях, когато Лъки Каа насочи „Стрийкър“ с нарастваща скорост в посоката, избрана от Джилиън.

Отвъд хоризонта на Китруп бе започнало величаво сражение. Пътят на кораба го остави скрит за няколко минути зад тялото на планетата. После той попадна в полезрението на биещите се.

На милион километра космосът беше изпълнен с ярки експлозии и пръскащи искри снаряди, които слабо проникваха през пси-щитовете.

Тишуут изкоментира:

– Големите момчета се бият при Таката-Джим. Можем дори да успеем да излезем от системата, преди да успеят да ни подгонят.

Джилиън кимна. Саможертвата на Тошио не беше напразна.

– Тогава проблемът ни са онези малчугани по петите ни. Трябва да се откачим от тях по някакъв начин. Може би ако се скрием зад онази гигантска планета. За колко време ще стигнем до нея?

– Трудно е да се прецени, Джилиън. Може би около час. Не можем да използваме свръхскорост в системата, а и носим много излишна маса.

Тишуут се вслушваше внимателно присадката си.

– Преследвачите почти са спрели да се бият помежду си. Може да са повредени, но мисля, че поне два от водещите кораби ще ни догонят по времето, когато ще постигнем до онази планета.

Джилиън погледна екрана. Китруп се бе превърнал в малка топчица в единия ъгъл, а отвъд него се виждаше сиянието на битката. От тази му

страна верига от малки точкици показваше преследвачите на „Стрийкър“.

На екрана, показващ пътя пред тях, започна да расте един светъл, пастелно оцветен глобус. Огромната планета, покрита със студен газ, приличаща много на Юпитер, се приближаваше бавно, но забележимо.

Джилиън присви устни и тихичко подсвирна.

– Добре, щом не можем да ги надбягаме, мисля, че трябва да опитаме засада.

Тишуут я изгледа удивено.

– Джилиън, това са бойни кораби! А ние сме само един претоварен изследователски кораб от клас Снарк!

Джилиън се усмихна.

– Сега сме маскирани, момичето ми. Тенанинската черупка няма само да ни забавя. И можем да опитаме нещо, което те никога не биха очаквали от нас.

Тя не спомена, че ако имаше възможност, би се повъртяла в тази система още известно време, надявайки се на чудо.

– Всички свободни предмети обезопасени ли са?

– Ссстандартна процедура. Изпълнена е.

– Добре. Моля те, нареди целият екипаж да напусне централния отсек. Нека се привържат където могат.

Тишуут издаде заповедта, след което се обърна с питащ поглед.

Джилиън обясни.

– Бавни сме, понеже сме прекомерно тежки, нали? Те ще могат да стрелят по нас, преди да достигнем газовия гигант, камо ли свръхскоростния обсег. Кажете ми, Тишуут, какво ни прави прекомерно тежки?

– Тенанинската черупка!

– И какво друго?

Тишуут изглеждаше озадачена.

Джилиън ѝ подсказа с гатанка.

Живително докосване
на субстанция от движение
като въздуха забравяна,
докато не изчезне!

Тишуут гледаше с празен поглед. После схвана. Очите ѝ се разшириха.

– Много хитро, наисстина. Може да свърши работа. Радвам се, че ми каза. Екипажът ще се нуждае от подходяща екипировка.

Джилийн се опита да плесне с ръце във водата, но не успя.
– Скафандри! Права си! Тишуут, какво щях да правя без теб!

114. ГАЛАКТЯНИТЕ

– Страничната битка между всички останали сили се е преместила от планетата – докладва един воин паха. – Те се отдалечават от Китруп, преследвайки един доста голям кораб.

Зороанката Крат спря да точи ножа си. Напрегна се, за да прикрие нервното треперене в лявата си ръка.

– Можете ли да идентифицирате преследвания?

– Изглежда не е плячката.

Паханецът доволно се направи, че не забелязва очевидната вълна от облекчение, заляла господарката на флотилията, след като чу думите му, и продължи:

– Твърде голям е, за да бъде земен кораб. Донякъде прилича на повреден тенанински, въпреки че...

– Да? – попита рязко Крат.

Паханецът се поколеба.

– ... се държи странно. Необичайно тежък е, а двигателите му звучат почти като тимбримиански. Вече е твърде далеч, за да се разбере ясно.

Крат изгрухтя.

– А какво е нашето положение?

– Тандуанците ни подражават, нападайки ни по фланговете, точно както и ние тях. Заедно преследваме земния разузнавач. Заедно спряхме да стреляме по малкия кораб, освен когато не се доближи прекалено до другата флотилия.

Крат изръмжа.

– Този кораб ни отдалечава все повече и повече от планетата – от истинската плячка. Не мислиш ли, че целта му може да е точно такава? – извика тя.

Паханецът се замисли, после кимна.

– Да, Флотска Майко. Би приличало на тимбримиански или хищнически номер. Какво предлагате?

Крат беше много разстроена. *Трябва да бе номер!* Но все пак не можеше да изостави преследването, защото тандуанците щяха да пленят

разузнавача. А колкото по-дълго продължаваше преследването, толкова по-голямо бе изтощението и на двете враждуващи страни!

Тя хвърли ножа си през стаята. Той се заби точно в центъра на лъчистата спирала на *Библиотеката*. Един уплашен пиланец подскочи и изпищя от ужас, после дръзко я изгледа.

– Предайте стандартния Зов За Примирие – нареди Крат с нежелание. – Свържете се с тандуанцитеанския Ловец. Трябва да сложим край на този фарс и бързо да се върнем при планетата!

Тандуанцитеанският Ловец попита Укротителя още веднъж:

– Можеш ли да свестиш Аксептора?

Укротителят коленичи пред Ловеца, предлагайки собствената си глава.

– Не мога. Той е изпаднал в състояние на оргазъм. Превъзбуден е. Нищо няма ефект върху него.

– Тогава не разполагаме с метафизически начин да изследваме странната гонитба зад нас?

– Можем да използваме само физически средства.

Краката на Ловеца изтракаха.

– Отиди и си отрежи главата. С последната си воля я постави на моята лавица с трофеи.

Укротителят изръмжа в съгласие.

– Нека новият Укротител ти служи по-добре.

– Наистина. Но първо – нареди Ловецът, – подготви линия за връзка със зороанците. После ще отрежа крака, който ще използвам, за да говоря с тях, разбира се. Но сега трябва да се свържем с тях.

Буолт хапеше шиповете на лактите си, после среса с тях гребена си. Бе предположил правилно! Бе извел последните шест тенанински кораба от боя между тандуанците и зороанците и бе пристигнал при планетата точно навреме, за да се включи в една дълга гонитба. Десет повредени кораба бяха пред него, преследващи един обект, който можеше само неясно да бъде различен.

– Увеличете скоростта – нареди той. – Останалите са некоординирани. Докато тандуанци и зороанци гонят примамката, ние сме единствената прилична ескадрила в околността! Трябва да ги догоним!

Далеч пред тенанинците един губруански капитан гладеше перата

си и цвърчеше:

– Догонваме ги! Догонваме влачещия се кораб! И вижте! Сега, когато сме близо, *погледнете* и вижте, че еманациите му са човешки! Те летят в черупка, но сега ние сме близо и можем да видим и да пипнем това, което е в тази черупка! Сега сме близо и ще ги *заловим!*

Провал все още беше възможен, разбира се. Но *пълно* поражение беше недопустимо.

– Ако не можем да ги хванем – напомни си той, – трябва да се пог-рижим да ги унищожим.

115. „СТРИЙКЪР“

Газовият гигант се издигаше пред тях. Тежко претовареният „Стрийкър“ се мъкнеше към него.

– Те ще очакват, че ще се приближим до планетата за плътна хипербола около нея – съобщи Тишуут. – Това генерално е добра тактика, когато си преследван в планетарна система. Рязък скок, докато сме близо до планетата, би ни дал значителна промяна в посоката.

Джилиън кимна.

– Те ще очакват това, но ние ще направим нещо друго.

Наблюдаваха екраните, докато три големи светлинки растяха и постепенно приемаха формата на плътни фигури – кораби с грозни белези от битката и с още по-грозни оръжия.

Големият масив на планетата започна да се показва, въпреки че преследващите ги кораби ставаха все по-големи.

– Всички делфини обезопасени ли са?

– Да!

– Тогава ти избери времето, лейтенант. Имаш по-добър усет от мен за космически сражения. Знаеш какво искаме да направим.

Тишуут тракна с челюсти.

– Зная, Джилиън.

Те се понесоха към планетата.

– Ссскоро. Скоро с тях ще е свършено... – Тишуут присви очи. Тя се съсредоточи върху звуковите образи, които получаваше чрез нервната си присадка. На мостика цареше мълчание с изключение на нервното щракане на делфинския сонар. Джилиън си припомни напрегнатите ситуации на човешките кораби, когато половината от екипажа си

свиркаше през зъби, без дори да го забелязва.

– Бъдет-те готови! – каза Тишуут на инженерния екип по интеркома.

Преследващите ги кораби за кратко изчезнаха зад ореола на планетата.

– Сега! – извика тя на Суеси, за да я чуе. – Отворете задните люкове! Задействайте всички помпи! – Тя се извърна към пилота. – Изстрелай онази сонда-примамка! Увеличи страничното ускорение! Сведи гравитацията до единица!

На половината от пултовете за управление на мостика светнаха червени лампички. Предупреден, екипажът бе вече в скафандри, когато съдържанието на централния отсек на „Стрийкър“ полетя навън зад него във вакуума на открития космос.

Губруанският капитан бе обезпокоен от един птакански кораб, който скъсяваше преднината му. Командирът замисляше маневри за унищожаването му, но внезапно главният-компютър отчаяно сигнализира за опасност.

– Те не могат да направят това! – изсвири капитанът, докато се взираше с недоумение в екрана. – Не биха могли да направят подобно нещо. Не биха могли да измислят такава дяволска клопка! Не биха могли...

Той наблюдаваше как птаканският кораб се сблъска с много висока светлинна скорост с една преграда, която не съществуваше преди минути.

Това беше дифузионно течение от газови частици, носещо се по посока към тях. Но неочаквано то посрещна щитовете на Птаканския боен кораб като яка стена. При определена светлинна скорост всяка преграда беше смъртоносна.

– Курс обратен! – нареди губруанецът. – Огън с всички оръжия по преследвания обект!

Огневата енергия бе освободена, но лъчите се натъкнаха на непреодолима стена между губруанския и бързо завиващия земен кораб.

– Вода! – изкрещя той, когато прочете спектралния анализ. – Преграда от водна пара! Една цивилизована раса не би могла да открие такъв номер в *Библиотеката*! Една цивилизована раса не би могла да падне толкова ниско! Една цивилизована раса не би...

Така пищеше той, когато губруанският кораб се удари в облак от

ляящи снежинки.

Олекнал с мегатонове, „Стрийкър“ направи маневра, много по-ловка, отколкото би могъл само преди минути. Люковете се затвориха и корабът бавно се изпълни с въздух. Вътрешната антигравитация беше установена. Членовете на екипажа, облечени в скафандри, се завърнаха на работните си места от страничните помещения, където се бяха скрили.

Във все още пълния с вода мостик Джилиън наблюдаваше унищожението на първите два преследващи ги кораба. Екипажът се зарадва, когато третият повреден рейдър отчаяно изви, загуби контрол в последния момент и се сблъска пагубно с дифузионния облак. Той се разпадна в плоска топка от плазма.

– Останалите все още не се виждат зад газовия гигант – каза Джилиън. – След гонитбата от Китруп те мислят, че знаят нашата мощност и няма да предположат, че можем да направим подобен завой!

Тишуут не изглеждаше толкова убедена.

– Може би. Ние изпратихме по стария ни курс сондата-примамка, наподобяваща нашата радиация. *Може* да я подгонят. Поне ми се иска да се приближат с много по-плътна и бърза хипербола.

– А ние ще ги отстраняваме, докато се приближават! – Джилиън беше леко замаяна от успеха. Имаше възможност да се справят изцяло и да могат да останат да изчакат още малко Хикахи и Крейдейки. Да изчакат още едно чудо.

„Стрийкър“ изстена, докато сменяше посоката.

– Суеси казва, че сглобките, свързващи ни с черупката, сса изложени на напрежение – докладва Лъки Каа. – Пита дали отново ще изключват антигравитацията и дали ще извършват нови... ъ-ъ, той ги нарича „откачени женски маневри“. Това са негови думи, сър.

Джилиън не отговори. Суеси сигурно и не очакваше отговор.

„Стрийкър“ завърши острия си завой и се насочи обратно по пътя, по който беше дошъл, точно когато още два бойни кораба се показаха иззад диска на планетата.

– Свали ги, Тишуут – каза Джилиън на делфина-офицер. Една ярост, която не си бе позволила да покаже в седмиците на напрежение, сега избухна в гласа ѝ. – Действай, както знаеш. *Само* ги свали!

– Ссслушам! – Тишуут забеляза свитите юмруци на Джилиън. Тя изпитваше същото. – Сега!

Тя се извърна и извика на екипажа:

Търпеливо
понасяхме обидите, ние
търпеливо
приемахме презрението враже

Но сега спираме
на търпението – край
и мечти и разум
обединяват се в боя!!

Екипажът приветства думите ѝ с радост. „Стрийкър“ се спусна към изненадания враг.

116. ГАЛАКТЯНИТЕ

Гласът на зороанският матриарх ръмжеше от комуникационната мрежа:

– В такъв случай вие сте съгласни да прекратим това преследване и да обединим силите си?

Тандуанцитеанският Ловец си обеща, че ще си отреже два крака, а не един, заради срама от сключването на това съглашение.

– Да – отговори той. – Ако продължим както досега, само ще се изтощим напълно. Вие, зороанците, сте отлични воители. Нека се обединим и да свършваме.

Крат искаше да уточни всичко.

– Кълнем се в Пакт Номер Едно, най-стария и обвързващ договор в *Библиотеката*, да пленим земяните заедно, да вземем информацията заедно и заедно да потърсим пратениците на нашите предци, за да ги помолим да бъдат съдии в нашия спор.

– Съгласен съм – потвърди тандуанецът. – А сега да свършваме тук и да вървим заедно да заловим плячката.

117.
ТАКАТА-ДЖИМ

Сега Таката-Джим разбра какво хората имат предвид под „сляпа надпревара“.

Той беше уморен. Бягаше сякаш от часове. Всеки път, когато се опиташе да кривне към някой от двата отряда, за да се предаде, другият започваше да стреля между него и неговата цел, отблъсквайки го назад.

След това, малко по-късно, той засече дълга верига кораби, напускащи Китруп в обратна посока. Не му бе необходимо много време, за да се сети, че „Стрийкър“ е направил своя ход.

Тогава всичко свърши, помисли си той. Опитих се да изпълня дълга си така, както го разбирах и в същото време да спася собствения си живот. Сега жребият е хвърлен. Планът ми пропадна.

Аз съм загубен. Не мога да направя нищо, освен може би да спечеля още няколко минути за „Стрийкър“.

Преди известно време двете флотилии бяха спрели да стрелят една по друга, докато го гонеха. Таката-Джим осъзна, че те се приближават към съгласение.

Изведнъж приемателят му изсвири на галактически номер едно основния код за свързка. Съобщението беше просто: „спри и се предай на смесената тандуанско-зороанска флотилия.“

Таката-Джим склочи челюсти. Нямаше предавател, така че не можеше да отговори. Но ако спреше неподвижно в космоса, те вероятно щяха да приемат това като знак за предаване.

Той отлагаше, докато съобщението не беше повторено три пъти. После започна да намалява скоростта си... но бавно. Много бавно, печелейки време.

Когато галактяните се приближиха и заплахите им зазвучаха като последно предупреждение, Таката-Джим въздъхна и отново включи бойните компютри на спомагателния кораб.

Корабът подскочи, когато малките снаряди излетяха.

Когато и двете флотилии едновременно изстреляха залп към него, той, разбира се, се опита да избяга. Нямаше да е спортистско да се откаже.

Но в сърцето си нямаше желание за истинско усилие. Вместо това, докато чакаше, той започна да съчинява поема:

Най-тъжното от всичко
за един делфин – за мен е –
самотен да умре...

118. „СТРИЙКЪР“

Засадата при газовия гигант беше неочаквана. Врагът се бе приближил, използвайки силната гравитация на планетата, за да се извърти в плътен хиперболичен завой. Те не бяха подготвени за атака откъм фланга.

Сравнено с техния главозамайващ скок, „Стрийкър“ остана почти неподвижен. Спусна се върху двата рейдъра, докато те преминаха, трайрайки пътя си с подобна на паяжина антимаатерия.

Единият от бойните кораби избухна в огнена топка, още преди компютрите на „Стрийкър“ да го идентифицират. Щитовете му вероятно вече бяха повредени след седмиците сражения.

Другият рейдър беше в по-добро състояние. Щитовете му просветнаха в ослепително виолетово, а тънки линии от експлодиращ метал осветиха корпуса му. Но той мина през клопката и започна бързо да губи ускорението си.

– Лош късмет, ще се разззmine и с мините ни – съобщи Тишуут. – Нямахме време да ги разположим по идеалния начин.

– Не можем да имаме всичко – отговори Джилиън. – Ти се справи отлично. Ще му е необходимо известно време да ни догони.

Тишуут погледна към екрана и се заслуша в нервната си присадка.

– *Може* да се забави и прекалено, ако двигателите му продължат да не действат. Траекторията му ще го отведе до сблъсък с планетата.

– Отлично. Да го оставим и да се огледаме за останалите.

Движението на „Стрийкър“ го отдалечаваше от газовия гигант към друга група от пет приближаващи се бойни кораба. След като бяха видели засадата, те панически променяха курса си.

– Сега ще видим каква работа ще свърши Троянският Морски Кон – каза Джилиън. – Първата група беше прекалено близко и знаеше, че двигателите ни са със земна изработка. Но тези са доста далеч. Суеси промени ли мощността ни по Тенанински образец, както планирахме?

Уатасети изсвири утвърдително.

– Направено е. Но Суеси твърди, че това ще намали ефективността ни. Напомня ви, че двигателите ни не са тенанински.

– Благодари му от мое име. А сега, всичко останало зависи от това дали те ще се окажат толкова лишени от въображение, колкото Том предполагаше, че ще бъдат. Пълна мощност на психическите щитове!

– Слушам, сссър!

Енергийните детектори светнаха, докато приближаващите се кораби ги обсипаха с проучващи лъчи. Групичката светлинки, представляваща извънземните кораби, за миг изглежда се поколеба, после се разпръсна.

– Кораби номера една, четири и пет усилват ускорението си с цел да ни подминат! – обяви Тишуут. Мостикът се изпълни с писукащи делфински аплодисменти.

– А останалите?

Манипулаторът на Тишуут посочи две точки на екрана.

– Намаляват скоростта си и се готвят за битка! Приемаме съобщение на галактически език номер десет! То е обредно предизвикателство! – Тишуут поклати глава. – Те *вярват*, че ние сме тенанинци! Но искат да спрат и да ни унищожат!

– Кои са те?

– Братята на Нощта!

Увеличителните екрани показаха двата приближаващи се бойни съда, тъмни, смъртоносни и непрестанно нарастващи.

Какво да се прави? Джилиън запази лицето си безизразно. Знаеше, че делфините я наблюдават.

Не можем да ги надбягаме, особено докато наподобяваме тенанинските мотори и носим тази тежка черупка. Но само глупак би се изправил срещу тях в директна битка.

Войнствен глупак като Том, помисли си тя с ирония. Или като Крейдейки. Ако някой от тях командваше в момента, щях вече да приготвям съболезнования за Братята на Нощта.

– Джилиън? – обади се нервно Тишуут.

Джилиън се отърси. *Сега! Решавай сега!*

Тя погледна към приближаващите се машини на смъртта.

– Срещу тях – каза тя. – Курс към Китруп.

119. ГАЛАКТИЯНИТЕ

– Ще оставим половината от обединената ни флотилия над планетата. Никой от останалите няма да дръзне да се върне сега, когато сме се обединили. Ще изпратим ескадрили да причистят луните от криещи се врагове и да проучат събитията отвъд газовия гигант.

Тандуанският Ловец сега имаше само четири крака вместо предишните шест. Зороанката Крат се чудеше какво ли се бе случило с предводителя на омразните ѝ съюзници.

Не че имаше някаква значение. Крат мечтаеше за деня, в който щеше да може лично да откъсне останалите крайници на Ловеца, а след това и всичките му глави-луковици.

– Възможно ли е този отдалечен от планетата хаос да е причинен от плячката? – попита тя.

Изражението на тандуанеца върху комуникационния екран бе неразгадаемо.

– Всичко е възможно, дори и невъзможното. – Това прозвуча като тандуанско остроумие. – Но плячката не би могла да избяга, дори ако останалите извънземни могат. Ако е пленена от тях, то останките ще се бият за нея. Когато нашите сили пристигнат там, ние ще надделедем. Толкова е просто.

Крат кимна. Звучеше наистина елегантно.

Скоро, каза си тя. Скоро ще изтръгнем информацията от земяните или ще я извлечем от останките им. И скоро след това ще изпреварим собствените си прародители.

Трябва да се погрижи няколко човека и делфина да останат живи, след като ни кажат местонахождението на Флотилията на Прародителите. Моите подопечни не обичат, когато се забавлявам с тях. Ще се спестят неприятности, ако си намеря развлечения извън семейството.

Тя с тъга си мечтаеше за един глупав мъжки от собствения ѝ вид, докато обединената тандуанска-зороанска групировка от тринадесет кораба се понесе в пълна тяга към газовия гигант.

120. „СТРИЙКЪР“

– Повреда в диссковието на левия борд! – съобщи Уатасети. – Всички ракетни установки в този сектор са във от строя!

– Някакви поражения във вътрешния корпус? – попита нетърпеливо Джилиън.

Делфинът провери в компютъра.

– Не. Тенанинската черупка е поела всички удари. Но Суеси казва, че сглобките се разхлабват!

– Ще се опитат да съсредоточат огъня си върху левия борд, след като сега мясостото е повредено – каза Тишуут. – И ще очакват, че ще побегнем. Батарейте от дясната страна! Изстреляйте снарядите на четиридесет градуса по азимут и сто на юг! Непълна тяга и лъжлива мощност на двигателите!

– Но т-там няма никой!

– *Ще* има! Огън! Пилот, придвижвай кораба вляво с два радиана в минута и нагоре с един в минута!

„Стрийкър“ потрепери и изстена, докато бавно изви в космоса. Щитовете му опасно просветваха под мощните бойни лъчи, на които корабът едва ли щеше да устои. Неговите противници не бяха понесли нито един по-сериозен удар. Те лесно се справиха с несръчните му опити за измъкване.

От скритата част на „Стрийкър“ бавно излетяха шест малки снаряда, след което корабът намали тягата си. „Стрийкър“ зави, опитвайки се да защити отслабената си страна малко по-бавно от възможностите си.

Долавяйки фаталната му слабост, вражите бойни кораби последваха маневрата. Към повредената страна на „Стрийкър“ полетяха лъчи, към мястото, което Братята на Нощта считаха за истинския гръб на своя враг.

„Стрийкър“ се разтърси, докато лъчите проникнаха през щитовете му и удариха тенанинската броня. Дори в изпълнения с вода мостик изстрелите почти изхвърлиха екипажа от работните му места. Наблюдаващите повредите докладваха за пушек и дим, за топяща се броня и рушащи се стени.

Рейдърите уверено навлязоха в минирания регион и снарядите експлодираха.

Джилиън стисна ръце до бяло. На онези сензори, които не бяха

повредени, врагът бе скрит от облак космичен газ.

– Пълна тяга! Спрете въртенето и започнете издигане! – заповяда Тишуут.

Изтощените двигатели се напрегнаха. Сглобките, държащи „Стрийкър“ за неговата бронирана черупка, простенаха, докато коралбът набираще ускорение в нова посока.

– Благословена да е проклетата тенанинска броня! – въздъхна един от делфините. – Тия лъчи щяха да разрежат „Стрийкър“ като печено мессо!

Джилиън се вгледа в един от малкото все още действащи екрани, напрягайки се да види през пушеците и отломките. Най-после съзря врага.

– Попадение! Явно попадение! – извика радостно тя.

Един от бойните кораби имаше зейнала пробойна в корпуса си, голящ метал все още се гърчеше край дупката, а рейдърът бе разтърсван и от вторични експлозии.

Другият изглеждаше незасегнат, но сякаш бе станал по-нерешителен от преди.

О, продължавайте да се колебаете, настоя тя мълчаливо. Нека вземем добра преднина.

– Наоколо има ли други? – попита тя Тишуут. Ако тези два кораба бяха единствените останали, тя щеше да заповяда да включат двигателите на пълна мощност, ако ще дори дяволът да разбере, че са земен кораб!

Лейтенантът премигна.

– Да, Джилиън. Още шест. Приближават се бързо. – Тишуут поклата глава. – Няма как да се измъкнем от тази нова група. Твърде бързи са. Съжалявам, Джилиън.

– Братята взеха решение! – извика Уатасети. – Насочват се към нас!

Тишуут завъртя очи. Джилиън мълчаливо се съгласи. *Няма да успеем да ги заблудим отново.*

– Суеси се обажда. Исска да знае дали...

Джилиън въздъхна.

– Кажете на Ханес, че изглежда няма да има повече женски хитрини. Идете ми се изчерпаха.

Двата бойни кораба се приближаваха, гонейки кърмата на „Стрийкър“. Засега задържаха огъня си, явно пазейки го за един последен удар.

Джилиън си помисли за Том. Не можеше да преодолее чувството,

че го е изложила.

Това наистина беше добър план, мили. Само бих желала да го бях изпълнила както трябва, заради теб.

Врагът ги връхлиташе, възправяйки се застрашително срещу им.

Тогава Лъки Каа извика:

– Траекторията им се променя! – Опашката на пилота биеше водата. – Те се отдалечават! Бягат-т като барбуни!

Джилиън премигна объркано.

– Но те ни бяха пипнали!

– Причината е в новодошлите, Джилиън. Онези приближаващи се шест кораба! – извика радостно Тишуут.

– Какво? Защо?

Тишуут се усмихна толкова широко, колкото е възможно на един неоделфин.

– Те са *тенанинци*! Приближават се, стреляйки! И не стрелят по нас! –

Екраните показваха как двата кораба, които досега ги преследваха, бягат панически, стреляйки по приближаващата се мини-флотилия.

Джилиън се засмя.

– Уатасети! Кажете на Суеси да млъкне! Да забави всичко и да пуска дим! Ще изиграем ролята на тежко пострадал войник!

След миг дойде отговорът на инженера:

– Суеси казва, че т-това няма да представлява проблем. Никакъв проблем.

121.

ГАЛАКТЯНИТЕ

Гребенът на Буолт се надигаше от вълнение. „Крондорсфайър“ беше пред тях, пострадал, но горд. Той бе смятал стария боен кораб за загинал още в първия ден на битката, както и Барон Ебремсев, неговият командир. Буолт с нетърпение чакаше да види отново стария си другар.

– Все още ли няма отговор? – попита той комуникационния оператор.

– Не, Капитане, корабът мълчи. Възможно е току-що да са получили фатален удар, който... Почакайте! Засичаме нещо! Светлинен сигнал на некодиран език! Изпращат сигналите от един от илюминаторите!

Буолт нетърпеливо се наведе напред.

– Какво казват? Искат ли помощ?

Комуникационният офицер се наведе пред монитора си, наблюдавайки мигащите светлини и водейки си бележки.

– Всички оръжия и комуникационни апарати са повредени – докладва той, – помощните двигатели все още работят... Земляните са напред, гонени от няколко развалини... Ние ще се оттеглим... успешен лов... „Крендосфайър“. Край.

Буолт си помисли, че посланието е донякъде странно. Защо Ебрем-сев ще иска да се оттегли, щом още може да се движи и поне да се скрие от вражеския огън?

Може би проявяваше храброст, за да не ги забави. Буолт тъкмо щеше да настои да им изпрати помощ, когато офицерът по комуникациите заговори отново:

– Командире! Една ескадрила се отделя от водната планета! Поне десет кораба! Виждам знаците на тандуанците и зороанците!

Гребенът на Буолт веднага падна. Беше се осъществил и последният най-страшен съюз между еретици.

– Още имаме шансове! Веднага след бегълците! Можем да надвием останките, дори ако те са победили земляните, и да се махнем оттук преди тандуанците и зороанците да пристигнат!

Докато корабът му се понесе напред, той изпрати съобщение на „Крондосфайър“:

– Нека Великите Духове се вселят у вас...

122. „СТРИЙКЪР“

– Доста сложен малък компютър си крила през цялото време – обобщи Тишуут.

– Всъщност той е на Том – усмихна се Джилиън.

Делфините мъдро кимнаха. Това обяснение беше достатъчно.

Джилиън благодари на Нис за скоростния му превод на тенанински. Лишеният от тяло глас прошепна от една група светлини, които се носеха близо до нея, танцувайки и въртейки се сред блъбукащата оксивода.

– Не можех да сторя нищо друго, Джилиън Баскин – отговори компютърът. – Вие, неколцината загубени земляни, натрупахте по време на бедствията, стоварващи се върху вас, повече информация, отколкото

моите господари са събрали през последното хилядолетие. Дори само уроците за ъплифта ще бъдат от полза за тимбримите, които винаги се стремят към знания – дори изхождащи от хищници.

Гласът заглъхна и светлинките изчезнаха преди Джилиън да може да отговори.

– Сигналната група се върна от илюминатора, Джилиън – каза Тишуут. – Тенанинците са продължили, гонейки нашите сенки, но те ще се върнат. К-какво да правим сега?

Джилиън почувства как от качването на адреналина ѝ я побиха тръпки. Не бе планирала по-нататъшните им действия. Имаше само едно нещо, което отчаяно желаше сега. Една-единствена цел във вселената.

– Китруп – прошепна тя.

После се отърси.

– Китруп? – Джилиън погледна към Тишуут, знаейки отговора, но все пак надявайки се.

Тишуут поклати гладката си глава.

– Една флотилия кръжи в орбита над Китруп сега, Джилиън. Беззбой! Изглежда в голямата битка вече има победител. Друга ескадра ссе носи насам с много голяма скорост. Доста голяма ескадра. Не бива да ги допускаме твърде близо, за да не видят какво има под маскировката ни.

Джилиън кимна. Думите не искаха да излязат, но тя все пак овладя гласа си.

– На север – каза тя. – Отведи ни на север, Тишуут... към точката за прехвърляне. С пълна скорост. Когато приближим достатъчно, ще изоставим Морския кон и ще се махнем дяволски далеч оттук с... с това, което имаме.

Делфините се върнаха на постовете си. Ревът на двигателите се засили.

Джилиън доплува до един тъмен ъгъл в кристалния купол, до едно местенце, където имаше пукнатина в тенанинската броня и откъдето можеше директно да се виждат звездите.

„Стрийкър“ набра скорост.

123. ГАЛАКТЯНИТЕ

Тандуанско-зороанската ескадрила догонваше откъсналите се

бегълци.

– Господарке, един повреден тенанински кораб се приближава към точката за прехвърляне, бягайки.

Крат се завъртя върху възглавницата си и изръмжа:

– Е, и? Случайни кораби са напускали бойното поле и преди. Всички се опитват да евакуират своите пострадали. Защо ме безпокоиш сега, когато се приближаваме към плячката!

Малкият пилански офицер по радиозасичането се сви обратно в стола си. Крат се наведе и се вгледа в предните екрани.

Малка ескадрила на Тенанин се носеше напред. Още по-надалеч в края на обхвата им, отблясъци от отделни схватки показваха, че водещите все още се бият, дори докато се приближават към плячката.

Ами ако са се объркали, зачуди се Крат. Ние гоним тенанинците, които гонят останките, които гонят кого? Тия глупаци може дори да се гонят едни други!

Нямаше значение. Половината от тандуанско-зороанската флотилия кръжеше по орбитата на Китруп, следователно земляните така или иначе бяха в капан.

Ще се разправим с тандуанците, когато му дойде времето, помисли си тя, и ще се срещнем с древните сами.

– Господарке! – изписка Пиланецът пронизително. – Засякохме предаване от точката за прехвърляне!

– Обезпокоиш ли ме още *веднъж* с подобни незначителни... – избоботи тя, изваждайки заплашително нокътя си. Но подопечният я прекъсна. Пиланецът дръзна да я *прекъсне!*

– Господарке, това е земният кораб! Те ни измавиха! Заблудиха ни! Те...

– *Покажи ми!* – изсъска тя. – Това трябва да е някакъв номер! Покажи ми веднага!

Пиланецът се извърна към отделението си. На главния екран на Крат се появи образът на *човек* и няколко делфина. От външния вид на *човека*, Крат разбра, че това е женска, вероятно тяхната предводителка.

– ... глупави същества, недостойни за името „разумни“. Тъпи, лишени от интелект производни на сгрешили патрони. Ние се изскубнахме от всичката ви въоръжена мощ, нещастници такива. Ние се изплъзнахме, както ще правим *винаги*, подигравайки се на некадърността ви! А сега, когато имаме наистина добра преднина, вие никога не ще ни заловите! Какво по-добро доказателство, че Прародителите уважават нас, а не вас! Какво по-добро доказателство...

Подигравките продължаваха. Крат слушаше, беснееше и в същото време се наслаждаваше на изяществото им. *Тези хора са по-добри, отколкото смятах. Обидите им са буквални и преувеличени, но те имат талант. Заслужават достойна, бавна смърт.*

– Господарке! Тандуанците, които ни придружават, променят курса си! Останалите им кораби изоставят Китруп и се насочват към точката за прехвърляне!

Крат просъска отчаяно.

– След тях! Веднага след тях! Последвахме ги в космоса дотук! Преследването продължава!

Екипажът без желание се зае със задачите си. Земният кораб бе в отлична позиция за бягство. Дори в най-добрия случай това щеше да бъде едно дълго преследване.

Крат осъзна, че никога няма да стигне у дома навреме за съешаване. Щеше да умре някъде там.

А човекът върху екрана продължаваше да им се надсмива.

– Библиотекар! – извика тя. – Не разбирам някои от думите на *човека*. Разбери какво значи фразата „ха-ха-ха“ на техния зверски примитивен език!

124. ТОМ ОРЛИ

Седнал с кръстосани крака на роозка, изплетена от водорасли, скрит от поклащата, се развалина, той слушаше как шепнещият вулкан бавно заглъхва. Мислейки за глада си, той слушаше тихите мокри звуци на безкрайното море от водорасли и откри в тях уютна прелест. Липкавите равномерни ритми се превръщаха във фон за неговата медитация.

На роозката пред него като точка за фокусиране лежеше съобщителната бомба, която той така и не бе взривил. Контейнерът блестеше на слънчевата светлина на първия от седмици хубав ден за северен Китруп. Отблясъци просветваха от местата, където металът се бе нацърбил. Останалата гладка повърхност блестеше равномерно.

Къде си сега?

Вълните под повърхността караха платформата му да се поклаща леко. Той минаваше в транс през различни нива на осезаемост, подобно на старец, който отпуснато надзърта от двора си, подобно на

старовремски скитник, който гледа с умерено любопитство пред пролуките в стената на движещ се товарен вагон.

Къде си сега, моя любов?

Той си припомни един японски стих от осемнадесети век, написан от известния поет Йоса Бюсон.

Докато падат пролетните дъждове,
на покрива стои и се просмуква
една парцалена детска топка

Гледайки неясните образи върху вдлъбнатините на глобуса на псибобата, той слушаше цвърченето на джунглата – нейните писукащи животински звуци – и вятъра, промъкващ се през мокрите плоски листа.

Къде е тази част от мен, която си замина?

Той слушаше нежното пулсиране на океана, гледаше светлините върху метала и след известно време, сред отраженията от вдлъбнатините и резките, пред него се появи един образ.

Една неясна размазана ръбата форма се приближаваше към едно място, което *не беше място*, към една бляскава чернота в космоса. Докато го наблюдаваше, ръбатото нещо се разпука. Твърдата му обвивка бавно се разцепи като на разпукващо се яйце. Черупките паднаха и се появи гладък цилиндър, приличащ донякъде на гъсеница. Около него грееше ореол, една втвърдяваща се обвивка от вероятност, която се заздравяваше, дори докато той гледаше.

„Не е илюзия, реши той. – Не може да е илюзия.“

Той се отвори за образа, приемайки го. И от гъсеницата към него полетя една мисъл.

Крушата се е покрила с цвят,
а една жена на лунна светлина
чете писмо под нея...

Усмихна се, при което бавно заздравяващите му устни го заболяха. Това беше друго хайку от Бюсон. Нейното послание беше толкова недвусмислено, колкото беше възможно при тези обстоятелства. Тя някак беше доловила неговата транс-поема и беше отговорила.

– *Джил...* – Той напрегна всичките си телепатични сили.

Гъсеничната форма, обвита в пашкул от вероятностен стазис, приближаваше една голяма дупка в космоса. Мина през това, което *не беше място*, стана прозрачна, след което изчезна.

Дълго време Том стоя почти неподвижно, наблюдавайки как проблясъците върху металния глобус бавно се променят с отминаването на утрото.

Най-накрая реши, че не ще навреди нито на него, нито на вселената, ако започне да прави нещо за оцеляването си.

125. СКИФЪТ

– Някой от васс двамата разбира ли поне малко от това, за което говори той?

Кипиру и Сах'от само погледнаха Хикахи. После се върнаха към дискусиата си, без да й отговорят, притискайки се към Крейдейки и опитвайки се интерпретират обърканите инструкции на капитана.

Хикахи завъртя очи и се обърна към Тошио:

– А аз си мислех, че може да ме включат в тези техни сеанси. В края на краищата Крейдейки и аз сме *доста* близки.

Тошио сви рамене.

– Крейдейки се нуждае от езиковите умения на Сах'от и способностите на Кипиру като пилот. Но ти видя лицата им. В момента те наполовина са потънали в Сънищата на Китовете. Не можем да си позволим и ти да си в същото състояние, докато ни ръководиш.

– Хммм – измърмори Хикахи с леко смекчен яд. – Предполагам, вече си приключил с инвентаризацията, Тошио?

– Да, сър – кимна той. – Вече имам писмен списък на всичко. Имаме достатъчно храна, за да ни стигне до първата точка на прехвърляне и поне до следващата. Разбира се, ние сме на затънтено място и ще са ни необходими поне *пет* прехвърлящи скока, за да се доберем до някаква цивилизация. Картите ни, за съжаление, са доста неадекватни, скоковете ни сигурно няма да са достатъчно дълги, а и въобще само няколко кораба с нашите размери някога са съумявали да преминат успешно точки на прехвърляне. Като изключим това и теснотата на жилищните помещения, мисля, че всичко ни е наред.

Хикахи въздъхна.

– Няма да загубим нищо, ако опитаме. Поне галактяните ги няма вечче.

– Да – съгласи се той. – Хрумването на Джилиън да им се подиграе от точката на прехвърляне беше великолепно. То ни позволи да

разберем, че те са се измъкнали, а и да разкара гадните извънземни далеч от нас.

– Недей да говориш така, Тошио. Не е учтиво. Може някой ден да обидиш някои мили кантенси или линтенси, ако ссввикнеш.

Тошио преглътна и наведе глава. Независимо къде и кога, не беше известно някой лейтенант да се е държал свободно с някой юнга.

– Да, сър – каза той.

Хикахи се усмихна и леко пръсна с вода младежа с удар на долната си челюст.

Дълг, дълг,
храбри ловещо на акули;
каква награда
може да е по-ценна?

Тошио се изчерви и кимна.

Скифът отново се задвижи. Кипиру отново беше на пилотското място. Крейдейки и Сах'от развълнувано бърбореха в полу-първобитен ритъм, който все още караше кожата по гърба на Хикахи да настръхва. А Сах'от беше казал, че Крейдейки целенасочено използва такива тонове!

Тя все още свикваше с мисълта, че нещастieto с Крейдейки по-скоро бе отворило някаква врата в съзнанието му, отколкото да бе затворило.

Скифът се вдигна от морето и се насочи на изток, следвайки предчувствието на Крейдейки.

– Как е самочувствието на пътниците? – обърна се към Тошио Хикахи.

– Ами, предполагам, отлично. Двамата кики са щастливи да са с Дени. А Дени е щастлива... е, тя е достатъчно щастлива за момента.

Хикахи беше очарована. Защо младежът се смущаваше от отношенията си с Дени? Тя се радваше, че двамата млади човеци бяха заедно, точно като нея и Крейдейки.

Въпреки новата си, загадъчна страна, Крейдейки си беше същият делфин. Новостта беше нещо, с което той свикваше, нещо, което изглежда едва сега започваше да изучава.

Почти не можеше да говори, но проявяваше големия си интелект – и чувствата си – по други начини.

– А Чарли? – попита тя Тошио.

Тошио въздъхна.

– Той още е смутен.

Бяха намерили шимпанзето един ден след големите земни трусове, хванато за един плуващ дънер, цялото подгизнало. Той не можа да проговори в продължение на десет часа и постоянно се катереше по стените на скифа, докато накрая се успокои.

Чарли накрая си призна, че се е изкатерил на върха на едно високо дърво точно преди островът да се разпадне. Това му беше спасило живота, но самият стереотип го беше накарал да се почувства унизен.

Тошио и Хикахи стояха зад Кипиру и гледаха как океанът бавно се полюшва под скифа. От време на време морето ставаше смарагдово зелено, когато минаваха над големи полета от водорасли. Малкият кораб се носеше към слънцето.

Търсеха вече почти цяла седмица, през цялото време откакто „Стрийкър“ беше заминал.

Първо бяха намерили Тошио, който плуваше целенасочено на запад, без да се отказва. После Дени ги бе завела на друг остров, където имаше племе кикиу. Докато тя преговаряше за нови договорености, те потърсиха и откриха Чарлз Дарт.

Всички *Стеноси* на Таката-Джим бяха безследно изчезнали или мъртви.

След това бе започнало едно последно и очевидно безнадеждно претърсване. Вече няколко дни обикаляха.

Хикахи беше готова да се откаже. Не можеха да продължават да губят провизии и време по този начин. Не и с пътуването, което им предстоеше.

Не че имаха големи надежди. Никой никога не бе чувал за пътуване като това, което те планираха. Пред трансгалактическото пътешествие със скиф епичното прекосяване на Тихия океан от капитан Блай със спасителна лодка щеше да изглежда като следобедна разходка.

Но тя пазеше преценката си за себе си. Крейдейки и Кипиру вероятно разбираха какво им предстои. Тошио изглежда вече отчасти се досещаше. Но нямаше смисъл да информира останалите, докато не им се наложеше да намалят дажбите си на четири.

Тя въздъхна.

От какво друго
произлизат героите,
ако не от мъже и жени,
които, като нас,
се опитват...

Триумфалният вик на Кипиру прозвуча като празничен тропет. Той пищеше и се мяташе върху платформата. Скифът се кривеше наляво-надясно като люлка, а после рязко започна да се изкачва.

– Какво по дя...!!! – Тошио се спря. – За бога, подскачаща рибокостенурко! Кипиру, какво *има*?!

Хикахи сграбчи с манипулатор на бронята си една дръжка в стената и погледна през илюминатора. Въздъхна за трети път, продължително и дълбоко.

Пушекът от огъня за миг скри скифа от погледа му. Първото, което долови, беше звуковата вълна, преминаваща над него, която за малко не събори неговия навес за сушене на месо.

Човекът, застанал на оплетената от водорасли рогозка, почти се гмурна, за да се скрие, но някаква предчувствие го накара да спре и да погледне нагоре.

Очите му бяха заслепени от слънцето. В угълчетата им се виждаха бръчки, които липсваха преди няколко седмици. Брадата му беше черна, с малки сиви косъмчета. Бе пораснала и съвсем бе спряла да го сърби. Тя почти покриваше неправилния белег, който минаваше през едната му буза.

Заслонявайки очи с ръка, разпозна дивашките маневри още преди да беше видял очертанията на малкия кораб. Той се понесе високо в небето и след един лупинг се върна, стрелвайки се отново край него.

Човекът се протегна, за да запази навеса за сушене от ударната вълна. Нямаше смисъл да губи месото. Бе му отнело много време да го открие, очисти и приготви. Може би щяха да имат нужда от него в предстоящото си пътешествие.

Той не беше сигурен как делфините щяха да се отнесат към такъв вид ядене, но при всички положения беше хранително... единствената храна на планетата, която Земянин можеше да яде.

Пастърма от губруанец, резенчета от тандуанец и одран еписиарх не подобаваха на зисканата кухня, разбира се. Но може би имаха

приемлив вкус.

Той се усмихна и махна, когато Кипиру най-сетне се успокои достатъчно, за да спре скифа наблизо.

Как въобще можах да се усъмня, че той ще е жив?, чудеше се радостно Хикахи. Джилиън каза, че трябва да е жив. Никой от галактяните не би могъл да го докосне. И как иначе!

И въобще защо се притеснявам за завръщането ни у дома?

ЕПИЛОГ

:Почивай: Почивай И Слушай:

:Почивай И Слушай И Се Учи, Крейдейки:

:Защото Звездна Вълна Се Надига:

:Сред Теченията На Мрака:

:И Ние Дълго Сме Чакали За Това, Коего Трябва Да Бъде:

ПОСЛЕПИС

Делфинските имена често звучат като полинезийски или японски. В някои случаи това е вярно. Общо взето един неodelфин си избира за име звук, който харесва, обикновено многосрична дума със силно контрастиращи гласни и съгласни.

Делфинските езици са авторска измислица и нямат за цел да представят комуникацията на истинските делфини и китове днес. Ние тепърва започваме да разбираме мястото на китообразните в света, точно както тепърва започваме да проумяваме и своето собствено място в него.

Авторът иска да благодари на всички, които му помагала в тази работа със своите съвети, критики и подкрепа, и особено на Марк Грайджър, Анита Еверсън, Патрик Маер, Рик и Пати Харпър, Рей Файст, Ричард Спол, Тим Ла Сол, Етън Мансън и, както винаги, на Дан Брин. Лу Ароника и Тапан Кинг от „Бантам Буукс“ бяха най-полезни със своята подкрепа в мигове, когато самочувствието беше най-ниско.

Преведените стихове хайку от Йоса Бюсон са от „Антология на японската литература“, събрана и редактирана от Доналд Кийн, публикувана от „Гроув Прес“.

Многобройните пътеки на света се различават и в реалността, и във въображението. Съществата в този роман са напълно измислени. Но може да се случи някои от познатите ни бозайници някой ден да станат наши партньори. В името на това възможно бъдеще ние сме длъжни да осигурим тяхното оцеляване.

Дейвид Брин
август, 1982

КРАЙ

© 1983 Дейвид Брин
© 1994 Александър Жеков, превод от английски
© 1994 Евгени Орлов, превод от английски

David Brin
Startide Rising, 1983

Сканиране: sig_Ivanhoe, 2008
Разпознаване и редакция: NomaD, 2008 г.
Редакция: Mandor, 2008 (#)

Издание:

ИК „Бард“, София, 1994
Поредица „Избрана световна фантастика“ №7
Превод: Александър Жеков, Евгени Орлов, 1994
Редактор: Теодор Михайлов
Формат 84/108/32. Печатни коли 36

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9687>]